LISA BALLANTYNE

Vinovatul

UNELE LUCRURI NU POT FI IERTATE NICIODATĂ...

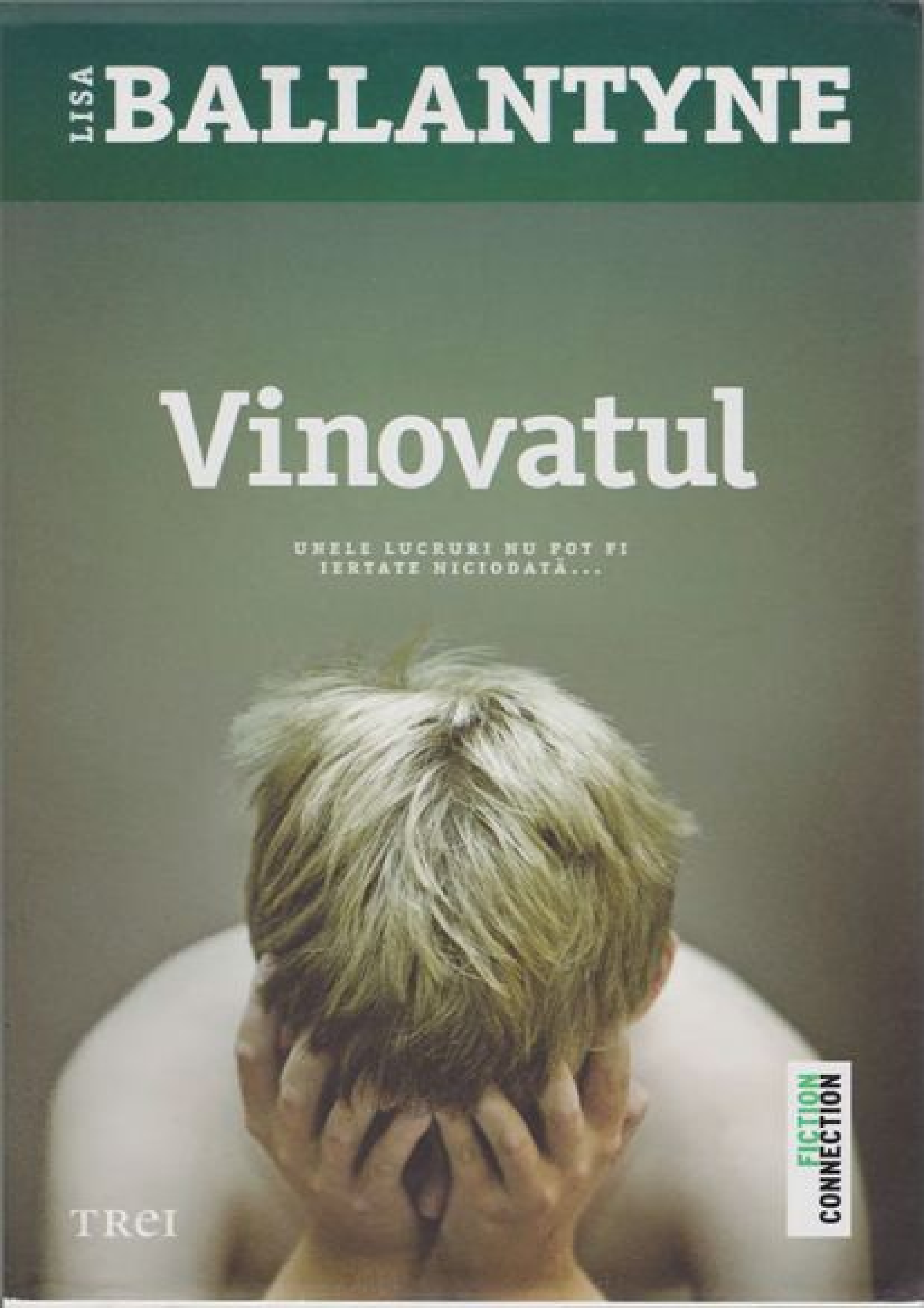

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

Crimele
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12

Vina
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20

Judecata
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30

Epilog
Mulţumiri

Vinovatul este o reușită absolută, iar talentul Lisei Ballantyne e o descoperire de excepție.

THE DAILY RECORD

E un roman autentic, cu personaje verosimile, care au defecte la fel de verosimile și a căror poveste e la fel de imprevizibilă ca și viața. Vinovatul o așază pe Lisa Ballantyne pe lista autorilor care merită urmăriți în continuare.

IRISH INDEPENDENT

LISA BALLANTYNE

VINOVATUL

Traducere din engleză de Lucian Popa
Titlul original: The Guilty One, 2012

Editura Trei, 2013

Versiune ebook: v1.0, mai 2016

Familiei mele

„Sufletele întunecate păcătuiesc, dar adevăratul păcătos este acela care provoacă întunericul.”

Victor Hugo, *Mizerabilii*

Crimele

1

În parcul Barnard a fost găsit mort un băieţel.

Aerul mirosea a praf de puşcă atunci când Daniel a ieşit din metrou şi s-a îndreptat spre secţia de poliţie Islington. Era în toiul verii şi vântul nu adia câtuşi de puţin, iar luna se strecura nevăzută pe cerul răvăşit şi strălucitor. Soarele apunea, învăpăind bolta cerului.

În timp ce mergea pe Liverpool Road, a început să tune, după care au pornit să cadă picături de ploaie mari şi grele, dojenindu-l şi pedepsindu-l. Şi-a ridicat gulerul şi a străbătut în fugă Waitrose şi Sainsbury's, strecurându-se printre cei care făceau ultimele cumpărături ale zilei. Daniel era un bun alergător, aşa că nu şi-a simţit pieptul sau picioarele marcate de efort, chiar dacă ploaia s-a înteţit, îmbibându-i umerii şi spatele jachetei, determinându-l să alerge din ce în ce mai repede.

Înăuntrul secţiei de poliţie şi-a scuturat apa din păr şi şi-a şters, cu o mână, faţa. De asemenea, a şters şi apa de pe servietă. Atunci când şi-a rostit numele, a aburit geamul care îl despărţea de poliţistul aflat la recepţie.

Ofiţerul de serviciu, sergentul Turner, îl aştepta. Şi-au strâns mâinile, cea uscată, a poliţistului, atingând palma sa jilavă. În biroul acestuia, Daniel şi-a scos jacheta şi a atârnat-o pe spătarul unui scaun.

— Aţi ajuns repede aici – deschise Turner discuţia.

Din instinct, Daniel îşi plasă cartea de vizită pe biroul sergentului. Daniel era un obişnuit al secţiilor de poliţie din Londra, dar în aceasta, din Islington, nu mai fusese până atunci.

— Partener la Harvey, Hunter şi Steele? întrebă sergentul, zâmbind.

— Înţeleg că este vorba despre un adolescent?

— Sebastian are unsprezece ani.

Sergentul îl privi pe Daniel, ca şi cum ar fi încercat să desluşească o reacţie pe chipul acestuia. Daniel îşi petrecuse întreaga viaţă perfecţionându-şi o expresie impenetrabilă şi ştia că ochii săi de un căprui-închis nu trădau nimic în timp ce îi întorcea privirea detectivului, uitându-se ţintă la el.

Daniel era un avocat experimentat în cazuri cu adolescenţi: din postura de avocat apărase puşti de cincisprezece ani acuzaţi de împuşcarea membrilor unor bande şi câţiva adolescenţi care se dedaseră la jafuri pentru a-şi procura droguri. Dar nu avusese nicicând de-a face cu un copil – niciodată nu apărase un băieţel. Propria sa copilărie reprezenta unica lui referinţă în legătură cu acest subiect.

— Nu este arestat, nu-i aşa? îl întrebă Daniel pe Turner.

— Deocamdată nu, dar ceva nu este în regulă. O să te convingi şi singur. Ştie exact ce i s-a întâmplat acelui băieţel… Aş zice că el a făcut-o. Dar nu înainte de a-ţi aduce la cunoştinţă că am dat de urma mamei sale. A sosit acum vreo douăzeci de minute. Mama susţine că au fost împreună în tot acest răstimp, dar nu este prea convingătoare, şi că abia acum a aflat de grozăvie. Am solicitat un mandat pentru a percheziţiona casa familiei.

Daniel privi obrajii roşcovani ai lui Turner, care se îmbujoraseră.

— Aşadar, este suspectat că ar fi comis această crimă?

— Pe toţi dracii, chiar aşa stau lucrurile.

Daniel oftă şi scoase o agendă din servietă. Tremurând un pic în hainele sale jilave, se apucă să ia notiţe în timp ce ofiţerul de poliţie îi descria pe scurt crima, martorii şi detaliile discuţiei pe care o purtase până atunci cu băiatul.

Sebastian fusese chestionat în legătură cu descoperirea trupului unui alt copil. Băieţaşul care fusese găsit fără viaţă se numea Ben Stokes. Se părea că fusese omorât în bătaie într-un ungher înfrunzit al locului de joacă din parcul Barnard, în după-amiaza zilei de duminică. Fusese izbit cu o

cărămidă peste faţă, care i-a spart arcada. Atacatorul folosise cărămida cu pricina şi, în plus, crengi şi frunze, pentru a-i acoperi chipul zdrobit. Trupul îi fusese ascuns sub căsuţa de lemn de pe locul de joacă, în colţul parcului, unde a fost descoperit luni dimineaţă, de către unul dintre tinerii muncitori însărcinaţi să se ocupe de acel perimetru.

— Mama lui Ben i-a anunţat dispariţia încă de la începutul serii de duminică, rosti Turner. A afirmat că băiatul ieşise să se plimbe cu bicicleta pe trotuarul de la Richmond Crescent în după-amiaza respectivă. Ea nu îi îngăduise să părăsească zona, dar atunci când a aruncat o privire afară, pentru a verifica, nu l-a mai zărit.

— Şi l-aţi luat pe acest băiat la întrebări pentru că…?

— După descoperirea cadavrului, am plasat o dubă pe Barnsbury Road. Un localnic ne-a adus la cunoştinţă că văzuse doi băieţi bătându-se în parcul Barnard. Descrierea unuia dintre băieţi se potrivea cu aceea a lui Ben. Omul ne-a spus că strigase la cei doi băieţi să se potolească şi că celălalt băiat îi zâmbise, spunându-i că nu făceau decât să se joace. Atunci când i-am comunicat mamei lui Ben descrierea celui de-al doilea băiat, ea a rostit numele lui Sebastian Croll – băiatul tău de aici – care locuieşte la doar câteva case distanţă de căminul familiei Stokes.

— Sebastian era singur acasă în zona Richmond Crescent – sau cel puţin aşa credem noi – când doi ofiţeri s-au dus acolo, pe la ora patru, în această după-amiază. Sebastian le-a spus ofiţerilor că mama lui ieşise, iar tatăl său era plecat în străinătate, cu treburi. Imediat după aceea am apelat la o asistentă socială şi l-am adus la secţie. A fost evident, chiar de la început, că ne ascundea ceva – asistenta socială a insistat să fie chemat un avocat.

Daniel încuviinţă din cap şi îşi închise cu un pocnet agenda.

— Te conduc la el, spuse Turner.

Pe când se îndrepta spre camera de interogatoriu, Daniel simţi cum era înghiţit de atmosfera claustrofobică specifică secţiilor de poliţie. Pereţii erau tapetaţi cu anunţuri de hârtie emise de autorităţi, referitoare la băutul la volan, consumul de droguri şi violenţa în familie. Toate jaluzelele erau trase şi murdare.

Camera de interogatoriu nu avea ferestre. Pereţii erau vopsiţi într-un verde palid şi nu aveau nicio deschizătură. Sebastian stătea chiar dinaintea lui. Poliţia îi luase băiatului hainele, aşa că acesta era îmbrăcat într-o salopetă albă de hârtie, care foşnea în timp ce se foia pe scaun. Salopeta, prea mare pentru el, îl făcea pe băiat să pară chiar mai mic şi mai vulnerabil – nu părea să aibă unsprezece ani. Era izbitor de frumos, aproape ca o fetiţă, cu un chip lat, în formă de inimă, buze mici şi roşii şi ochi mari şi verzi, sclipind de inteligenţă. Deasupra nasului, pielea foarte palidă îi era presărată cu pistrui. Părul îi era şaten-închis şi îl avea tuns elegant. Zâmbi spre Daniel, care îi întoarse zâmbetul. Copilul părea de o vârstă atât de fragedă, încât Daniel aproape că nu ştia cum să i se adreseze, aşa că făcu tot posibilul pentru a-şi ascunde şocul.

Sergentul Turner făcu prezentările. Era un bărbat înalt – mai înalt chiar şi decât Daniel – şi părea prea mare pentru acea încăpere mică. Schiţă o reverenţă în timp ce i-o prezentă lui Daniel pe Charlotte, mama lui Sebastian.

— Vă mulţumesc atât de mult că aţi venit, zise Charlotte. Vă suntem recunoscători.

Daniel răspunse la salut dând din cap spre Charlotte, după care se întoarse spre fiul ei.

— Tu trebuie să fii Sebastian, nu-i aşa? rosti el, aşezându-se şi deschizându-şi servieta.

— Da, într-adevăr. Puteţi să-mi spuneţi Seb dacă vreţi.

Daniel se simţi uşurat că băiatul părea să fie atât de deschis.

— În regulă, Seb. Sunt încântat să te cunosc.

— Şi mie îmi face plăcere să vă cunosc. Sunteţi avocatul meu, nu-i aşa?

Sebastian rânji şi Daniel ridică o sprânceană. Băiatul putea să fie cel mai tânăr client al său, dar cu toate acestea cuvintele lui îl arătau mult mai încrezător decât adolescenţii pe care îi apărase. Privirea iscoditoare a ochilor verzi ai lui Sebastian şi vocea veselă şi echilibrată a acestuia îl dezarmară. Bijuteriile mamei păreau mai grele decât ea, iar croiala hainelor sale, scumpă. Oasele fine ale mâinii ei dansau precum o pasăre în timp ce mângâia piciorul lui Sebastian.

Acest băieţel trebuie să fie nevinovat, se gândi Daniel în timp ce îşi deschidea dosarul.

Fu adusă cafea, dar şi ceai şi biscuiţi cu ciocolată. După aceea sergentul Turner îi lăsă singuri, astfel încât Daniel să poată discuta în particular cu tânărul său client şi cu mama acestuia.

— Pot să iau unul, vă rog? întrebă Sebastian, în timp ce degetele sale îngrijite şi subţiri, atât de asemănătoare cu cele ale mamei sale, se îndreptau spre biscuiţi.

Daniel îşi dădu acordul, clătinând aprobator din cap şi zâmbind la dovada de politeţe a băiatului. Îşi aduse aminte de vremea în care era un copil cu probleme, croindu-şi drum printr-o lume adultă, şi dintr-odată se simţi responsabil pentru soarta băiatului. Îşi aruncă jacheta încă umedă pe spătarul scaunului şi îşi slăbi cravata.

Charlotte îşi trecea degetele prin păr. Se opri pentru a-şi examina manichiura, înainte de a-şi împreuna palmele. Mama lui Daniel avea unghii foarte lungi şi el se opri pentru un moment, căci atenţia îi fusese distrasă de ele.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, ridicându-şi pleoapele machiate intens şi plecându-şi-le mai apoi la loc. Va dura mult? Trebuie să ies să-l sun repede pe tatăl lui Seb, pentru a-l anunţa că sunteţi aici. E în Hong Kong, dar mi-a cerut să-l ţin la curent. Am de gând să dau o fugă până acasă. Mi-au spus că pot să-i aduc lui Seb nişte haine înainte de a se apuca să-l ia

din nou la întrebări. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că i-au luat *toate hainele.* I-au luat chiar şi o mostră de ADN – vreau să spun pe când eu nu ajunsesem încă aici…

Aerul era saturat de izul de piele udă al servietei şi de parfumul moscat al lui Charlotte. Seb îşi frecă mâinile şi se îndreptă în scaun, ca şi cum ar fi fost emoţionat într-un mod bizar de prezenţa lui Daniel. Luă o carte de vizită de-a lui Daniel dintr-un compartiment al mapei şi se aşeză înapoi pe scaun, admirând-o.

— E o carte de vizită drăguţă. Sunteţi partener?

— Sunt.

— Aşadar, veţi fi capabil să mă scoateţi de aici?

— Încă nu ai fost acuzat de nimic. Vom purta doar o scurtă discuţie pentru a-ţi examina povestea, după care poliţia îţi va mai pune o serie de întrebări.

— Ei cred că l-am rănit pe băiatul acela, dar eu, niciodată.

— Vrei să zici că *nu ai făcut-o* – şopti Charlotte. Ce ţi-am spus eu în legătură cu asta?

Daniel se încruntă, recunoscând în felul său că luase aminte la reproşul deplasat făcut de către Charlotte.

— OK, aşadar, ai de gând să-mi spui *ce* s-a întâmplat duminică după-amiază? rosti Daniel.

Luă notiţe în timp ce băiatul îşi depănă versiunea sa, povestind despre cum ieşise să se joace împreună cu vecinul lui, Ben Stokes.

— Familia Stokes locuieşte cu doar câteva case mai la vale – adăugă Charlotte. Din când în când, ei se joacă împreună. Ben este un băieţel simpatic, destul de isteţ, dar este cam mic pentru Sebastian.

— Are numai opt ani, zise Sebastian, zâmbind spre Daniel şi încuviinţând din cap, în timp ce îl privea direct în ochi, acoperindu-şi gura cu mâna ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe râsul. Sau poate ar trebui să spun că *avea* opt ani. Acum e mort, nu-i aşa?

Daniel făcu un efort să nu tresară la cuvintele lui Sebastian.

— E ceva amuzant? întrebă Daniel, uitându-se cu coada ochiului la mama lui Sebastian, dar aceasta părea neatentă, privindu-şi unghiile, ca şi cum nu ar fi auzit. Ai idee ce i s-a întâmplat?

Sebastian privi în altă direcţie.

— Cred că este posibil să-l fi atacat cineva. Poate un pedofil.

— De ce crezi asta?

— Ei bine, mi-au fost puse deja toate aceste întrebări. Poliţia crede că i s-a întâmplat ceva după ce l-am văzut eu pentru ultima oară şi eu cred că dacă este mort trebuie să fi fost vorba despre un pedofil, despre un ucigaş în serie ori despre ceva de genul ăsta…

Daniel se încruntă spre băiat, dar acesta păru să-şi menţină calmul, ca şi cum ar fi considerat că soarta lui Ben reprezenta mai degrabă o problemă teoretică. Daniel îşi continuă şirul întrebărilor, interogându-l pe Sebastian despre ceea ce făcuse înainte şi după ce se întorsese acasă, în ziua precedentă. Răspunsurile băiatului fură limpezi şi coerente.

— Foarte bine, spuse Daniel, simţind că băiatul avea încredere în el şi fiind convins totodată de veridicitatea afirmaţiilor acestuia. Doamnă Croll?

— Spuneţi-mi Charlotte, vă rog, căci niciodată nu mi-a plăcut numele pe care l-am căpătat după căsătorie.

— În regulă, Charlotte. Aş vrea să te întreb câteva lucruri, dacă eşti de acord.

— Fireşte.

Daniel putea distinge o pată de ruj pe dinţii ei şi, în timp ce se întorcea spre ea, remarcă încordarea trupului ei delicat. În pofida zulufilor săi îngrijiţi şi a machiajului minuţios al ochilor, pielea din jurul acestora era obosită. Zâmbetul îi era forţat. Dacă ar fi ştiut de urma de ruj de pe dinţii ei, se gândi Daniel, s-ar fi simţit umilită.

— Astăzi, când poliţia l-a găsit pe Sebastian, era singur acasă?

— Nu, eram şi eu acasă, dar dormeam. Avusesem o migrenă şi luasem câteva pastile, să-i vin de hac. Dormeam buştean.

— Atunci când a fost luat Sebastian, conform raportului poliţiei, el a declarat că nu ştia unde vă aflaţi.

— Oh, nu făcea decât să glumească. Are acest obicei. Îi place să-i provoace pe oameni, ştiţi dumneavoastră.

— N-am făcut decât să-i iau un pic peste picior, atâta tot – confirmă Sebastian, înflăcărat.

— Poliţia habar n-avea unde vă aflaţi, motiv pentru care au şi solicitat prezenţa unei asistente sociale…

— După cum am spus – răspunse Charlotte, liniştită –, dormeam dusă.

Daniel scrâşni din dinţi. Se întreba ce ascundea Charlotte. Avea mai multă încredere în băiat decât în mama acestuia.

— Şi duminică, atunci când Sebastian s-a întors acasă, unde vă aflaţi?

— Da, atunci când s-a întors de afară, unde se jucase cu Ben, mă aflam în casă, ca întotdeauna…

— Şi nu aţi remarcat nimic ciudat atunci când Sebastian s-a întors acasă?

— Nu, câtuşi de puţin. Imediat după ce a venit… ne-am uitat la televizor, cred.

— Şi la ce oră s-a întors acasă?

— Pe la trei.

— În regulă, rosti Daniel. Cum te simţi, Seb? Eşti în stare să continui să răspunzi întrebărilor poliţiei pentru puţin timp?

Charlotte se întoarse spre Sebastian şi îşi puse un braţ pe umerii acestuia.

— Ei bine, e târziu. Suntem cât se poate de dornici să dăm o mână de ajutor, dar poate că s-ar cuveni să plecăm şi să amânăm până mâine.

— O să-i întreb, zise Daniel. Pot să le spun că băiatul are nevoie de odihnă, dar este posibil ca ei să nu fie de acord. Şi chiar dacă s-ar declara de acord, s-ar putea să solicite o cauţiune.

— Cauţiune? Ce naiba vreţi să spuneţi?

— O să le adresez această cerere, dar nu se prea obişnuieşte acest lucru atunci când este vorba despre o crimă.

— Sebastian nu are *nimic* de-a face cu toate astea, rosti Charlotte, tendoanele gâtului încordându-i-se în timp ce ridica tonul.

— În regulă. Aşteptaţi aici.

Era aproape nouă seara, dar poliţia intenţiona să continue interogatoriul. Charlotte dădu o fugă până în Richmond Crescent pentru a lua nişte haine pentru fiul ei, aşa că Sebastian avu posibilitatea să renunţe la salopeta sa de hârtie, îmbrăcând nişte pantaloni albaştri de trening şi o bluză sport, de culoare gri. Fu condus din nou în camera de interogatoriu.

Sebastian stătea lângă Daniel, flancat de mama lui în cealaltă parte, la capătul mesei. Sergentul Turner era aşezat în faţa lui Daniel. Era însoţit de un al doilea ofiţer de poliţie, Black, un individ cu o faţă prelungă, care stătea în faţa lui Sebastian.

— Sebastian, nu eşti obligat să spui nimic, dar apărarea ta ar putea avea de suferit dacă nu menţionezi acum ceva ce ai declara mai târziu la tribunal. Tot ceea ce declari poate fi înregistrat…

Sebastian pufni, uitându-se în sus la Daniel şi suflecându-şi mânecile bluzei de trening, în timp ce asculta aceste cuvinte formale.

— Te simţi mai confortabil acum, în hainele astea drăguţe şi curate? întrebă ofiţerul de poliţie. Ştii de ce ţi-am luat hainele, Seb, nu-i aşa?

— Da, pentru că vreţi să căutaţi probe criminalistice.

Cuvintele lui Sebastian fură rostite pe un ton calm, limpede şi sigur pe sine.

— În regulă. Ce fel de probe crezi că vom descoperi?

— Nu sunt sigur.

— Atunci când te-am ridicat, în această după-amiază, aveai nişte pete pe adidaşi. Par să fie urme

de sânge, Seb. Poţi să ne explici de unde provin?

— Nu sunt sigur. Este posibil să mă fi tăiat în timp ce mă jucam, dar nu-mi pot aminti cu exactitate. Sau este posibil să mă fi murdărit…

Sergentul Turner îşi drese glasul.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-ţi aminteşti dacă te-ai fi tăiat îndeajuns de rău încât să laşi pete de sânge pe încălţăminte?

— Depinde.

— Prin urmare, tu crezi că petele de pe încălţămintea ta sunt de sânge, dar ai impresia că este vorba despre propriul tău sânge? continuă ofiţerul, cu un glas dogit din pricina consumului exagerat de tutun.

— Nu, n-am nici cea mai mică idee ce anume înseamnă petele cu pricina. Dacă ies la joacă, adesea mă cam murdăresc. Spun doar că dacă este vorba de sânge, atunci probabil că m-am tăiat, în timp ce mă jucam.

— Cum de s-ar fi putut întâmpla una ca asta?

— Poate căzând de pe o stâncă sau sărind dintr-un copac. M-aş fi putut zgâria în vreo creangă.

— Ai sărit de multe ori din copaci, ieri sau astăzi?

— Nu, în cea mai mare parte a timpului m-am uitat la televizor.

— Nu ai fost la şcoală astăzi?

— Nu, căci nu m-am simţit prea bine de dimineaţă. M-a cam durut burta, aşa că nu m-am dus.

— Învăţătoarea ta ştie că nu te-ai simţit bine astăzi?

— Ei bine, de obicei i se comunică acest lucru în scris, data viitoare când mă duc la…

— Dacă astăzi ai stat toată ziua în casă, Sebastian, cum de încălţămintea ta a ajuns într-un asemenea hal? Cum au apărut pe ea petele de sânge? întrebă sergentul Turner, aplecându-se înainte.

Daniel putu să-i simtă mirosul de cafea veche din respiraţie.

— Este posibil ca sângele să fie acolo de ieri? continuă sergentul.

— Nu ştim că petele de pe încălţările lui sunt de sânge, domnule sergent. Puteţi reformula întrebarea? interveni Daniel, ridicând o sprânceană spre ofiţerul de poliţie, căci ştia că astfel încercau să-l prindă pe băiat în capcană.

— Sunt aceleaşi încălţări pe care le-ai purtat şi duminică, Sebastian? reluă sergentul Turner, furios.

— Poate. Este posibil să fi încălţat din nou aceeaşi pereche. Nu-mi aduc aminte. Am o mulţime de încălţări. Presupun că va trebui să aşteptăm şi să vedem.

Daniel furişă o privire spre Sebastian şi încercă să-şi aducă aminte cum se comporta el însuşi pe când avea doar unsprezece ani. Îşi aminti că nu îndrăznea să-i privească pe adulţi în ochi. Îşi aduse aminte că avea tendinţa să se simtă enervat şi că se simţea prost îmbrăcat. Îşi aduse aminte că era mânios. Dar Sebastian era încrezător şi se exprima limpede. O scânteie din ochii băiatului îi sugeră că se bucura să fie luat la întrebări, în ciuda asprimii ofiţerului.

— Da, aşa o să facem. Vom afla curând ce hram poartă petele de pe încălţămintea ta şi, dacă este vorba despre sânge, al cui anume este, cu exactitate.

— Aţi luat vreo probă de sânge de la Ben?

Menţionarea numelui băiatului decedat sună atât de natural şi de cucernic în camera fără ferestre, precum un balon efemer de săpun, uleios şi colorat, plutind pe dinaintea tuturor. Daniel îşi ţinu respiraţia, dar balonul se sparse oricum.

— Vom afla cât de curând dacă pe încălţările tale se află vreo picătură din sângele lui, rosti sergentul Turner, în şoaptă.

— Atunci când eşti mort, spuse Sebastian, cu vocea sa limpede şi întrebătoare – sângele continuă să-ţi curgă? Este încă lichid? Mă bate gândul că se încheagă sau ceva de genul ăsta.

Daniel simţi cum i se zbârlea părul de pe braţe. Putu vedea ochii ofiţerilor de poliţie îngustându-se datorită macabrei întorsături pe care o luase discuţia. Daniel putea să-şi cam dea seama ce anume era în

mintea lor, dar el avea în continuare încredere în băiat. Îşi aminti că şi el fusese judecat de adulţi, când era copil, şi cât de necinstită fusese judecata cu pricina. Sebastian era un copil sclipitor, şi o anumită parte a lui Daniel înţelegea mintea lui curioasă.

Trecuse bine de ora zece atunci când s-a pus capăt interogatoriului. Daniel se simţi epuizat în vreme ce se uita cum Sebastian era condus şi culcat în patul din celula care îi fusese alocată. Charlotte se aplecase peste băiat, mângâindu-i părul.

— Nu vreau să dorm aici, zise Sebastian, întorcându-se spre Daniel. Nu poţi să-i convingi să mă lase să merg acasă?

— O să fie în regulă, Seb – încercă Daniel să-l liniştească. Eşti foarte curajos de felul tău. Pur şi simplu, au nevoie să te aibă la dispoziţie mâine-dimineaţă la prima oră, pentru a relua interogatoriul. E mai la îndemână să dormi aici. Cel puţin, vei fi în siguranţă.

Sebastian îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Acum vă veţi duce să vedeţi cadavrul? întrebă Sebastian.

Daniel confirmă, dând repede din cap. Spera ca ofiţerul de poliţie aflat lângă celule să nu fi tras cu urechea. Îşi aduse aminte că, în cazul copiilor, aceştia interpretează diferit cuvintele, în comparaţie cu adulţii. Chiar şi cei mai răsăriţi dintre adolescenţii pe care îi apărase se exprimaseră pătimaş şi Daniel fusese nevoit să-i sfătuiască să se gândească la consecinţe, înainte de a-şi da drumul la gură sau de a acţiona. Îşi îmbrăcă jacheta, tremurând sub pielea încă jilavă a acesteia. Cu buzele strânse, le spuse la revedere lui Charlotte şi lui Sebastian, căci aveau să se reîntâlnească în dimineaţa zilei următoare.

Când Daniel ieşi din metrou, la staţia Mile End, trecuse de unsprezece şi jumătate şi cerul de vară căpătase o culoare albastru-marin. Ploaia se oprise, dar atmosfera era în continuare încărcată.

Trase adânc aer în piept şi îşi văzu de drum, cu cravata pusă în buzunarul de la cămaşă, cu mânecile suflecate şi cu jacheta atârnată pe un umăr. În mod normal ar fi luat autobuzul spre casă: ar fi sărit într-un 339, dacă l-ar mai fi prins, dar în această seară merse la pas pe Grown Road la vale, trecând pe lângă frizeriile de modă veche şi pe lângă magazinele care serveau mâncare la pachet, pe lângă biserica baptistă şi pe lângă barurile al căror prag nu îl trecuse nicicând, ca şi pe lângă blocurile de apartamente moderne care străjuiau drumul, ceva mai în spate. Când zări parcul Victoria înaintea sa, aproape că ajunsese acasă.

Avusese o zi plină şi spera că băiatul nu avea să fie pus sub acuzare, că probele criminalistice aveau să-l absolve de orice vină. Sistemul era destul de dur chiar şi pentru adulţi, ca să nu mai vorbim despre copii. Acum avea nevoie să fie singur – să aibă timp de gândire – şi se simţea bucuros că ultima sa prietenă se mutase din apartamentul lui cu numai două luni în urmă.

Ajuns înăuntru, îşi luă o bere din frigider şi sorbi o duşcă din ea în timp ce îşi deschidea corespondenţa. La baza teancului era o scrisoare. Era aşternută pe o hârtie de scris de culoare albastru-deschis, iar adresa era scrisă de mână, cu cerneală. Ploaia udase scrisoarea şi atât o parte din numele lui Daniel, cât şi adresa se estompaseră, dar nu într-atât încât scrisul de mână să devină ilizibil.

Mai luă o duşcă zdravănă de bere înainte de a-şi strecura degetul mic în plic, desfăcându-l.

Dragă Danny,

Nu îmi este uşor să aştern pe hârtie aceste rânduri.

Nu m-am simţit prea bine şi ştiu că nu mai am mult de trăit. Nu ştiu dacă mai târziu voi avea forţa necesară, aşa că vreau să-ţi scriu acum. Am rugat-o pe sora medicală să expedieze scrisoarea atunci când îmi va veni vremea. Nu pot să

afirm că sunt foarte curajoasă faţă de ceea ce mă aşteaptă, dar totuşi nu sunt îngrozită de perspectiva morţii. Nu vreau să-ţi faci griji.

Îmi doresc să te mai pot vedea pentru ultima dată, asta-i tot. Îmi doresc să fii alături de mine. Mă simt departe, departe de casă şi de tine.

Mă năpădesc atâtea regrete şi tu, dragostea mea binecuvântată, eşti unul dintre ele – dacă nu chiar cel mai mare regret pe care îl am. Îmi doresc să fi făcut mai multe pentru tine, îmi doresc să mă fi luptat mai din greu pentru tine.

Te-am cicălit destul demult de-a lungul anilor, dar ştii că întotdeauna nu am vrut altceva decât să te apăr. Mi te-am dorit liber, fericit şi puternic, dar ştii ceva? Cred că aşa şi eşti.

Cu toate că ştiu prea bine că nu am procedat corect, mă gândesc acum că lucrezi la Londra, iar acest lucru îmi aduce o stranie împăcare. Îmi lipseşti, dar este vorba numai despre egoismul meu. În adâncul sufletului ştiu că faci lucruri măreţe. Mă mândresc din cale-afară cu faptul că eşti avocat, dar nu sunt câtuşi de puţin surprinsă.

Ţi-am lăsat ferma, atât cât valorează. Probabil că puteai să cumperi locul acela vechi cu ceea ce câştigi într-o săptămână, dar poate că pentru o vreme a reprezentat un cămin pentru tine. În cele din urmă, îmi doresc măcar atâta lucru.

Am ştiut întotdeauna că îţi este hărăzit succesul. Sper doar că eşti fericit. Fericirea este mai greu de dobândit. Ştiu că probabil încă nu înţelegi asta, dar fericirea a fost tot ceea ce mi-am dorit pentru tine. Te iubesc. Eşti fiul meu, indiferent dacă îţi place sau nu. Încearcă

să nu mă urăşti pentru ceea ce am făcut. Eliberează-mă de această povară şi mă voi odihni în pace.

Cu toată dragostea,
Mami

Împături scrisoarea şi o puse înapoi în plic. Îşi termină berea şi zăbovi câteva clipe cu dosul palmelor apăsat pe buze. Îi tremurau degetele.

2

— E un fugar – îi spuse asistenta socială lui Minnie.

Daniel stătea în picioare în bucătăria lui Minnie, lângă o geantă de voiaj în care se afla tot avutul său. Bucătăria ei mirosea a fructe, animale şi lemn ars. Casa era înghesuită şi întunecoasă, iar Daniel nu prea dorea să rămână acolo.

Minnie se uită la el, ţinându-şi mâinile pe buze. Daniel îşi putea da bine seama că era drăguţă. Obrajii i se îmbujoraseră şi ochii îi alergau încolo şi-ncoace. Purta o fustă care îi cobora până la glezne, ghete bărbăteşti şi un pulover lung, de culoare gri, strâns pe trup. Avea nişte sâni impozanţi, o burtică pe măsură şi o sumedenie de zulufi cărunţi adunaţi în vârful capului.

— S-a cam dus pe apa sâmbetei orice şansă pe care o avea, rosti asistenta socială cu o voce obosită, către Minnie, după care i se adresă, mai tare, lui Daniel. Ei bine, acum nu mai ai unde să fugi, amice! Iar mămica ta nu prea e în apele ei, nu-i aşa?

Tricia se întinse şi îl prinse pe Daniel de umăr, îmbrăţişându-l. Acesta se întoarse cu spatele la ea şi se aşeză la masa din bucătărie.

Câinele ciobănesc al lui Minnie, Blitz, se apucă să-i lingă mâinile. Asistenta socială şopti *supradoză* către Minnie, dar cuvântul ajunse totuşi şi la urechile lui Daniel. Minnie clipi spre el pentru a-i da de înţeles că ştia că el auzise.

În buzunarul său, Daniel strângea între degete lănţişorul pe care mama sa îl purtase la gât. I-l dăduse în urmă cu trei ani, pe când se afla, trează, între două relaţii. Fusese pentru cea din urmă dată când i se *îngăduise* să o vadă. Serviciile sociale opriseră în cele din urmă totul, supervizând vizitele, dar Daniel fugea întotdeauna înapoi la ea. Oriunde s-ar fi aflat ea, el putea întotdeauna să-i dea de urmă. Ea avea nevoie de el.

În buzunar, între degetul mare şi cel arătător, putea simţi iniţiala prenumelui ei: S.

În maşină, asistenta socială îi spusese lui Daniel că avea să-l ducă la Brampton, deoarece nimeni din zona Newcastle nu se putea ocupa de el.

— E cam departe, ce-i drept, dar cred că o să-ţi placă de Minnie, rostise ea.

Daniel privi într-o parte. Tricia arăta aidoma tuturor celorlalte asistente sociale cărora le fusese încredinţat: cu un păr de culoarea urinei şi cu haine şleampete. Daniel o ura, aşa cum îi ura pe toţi ceilalţi.

— Are o fermă şi este pe picioarele ei. *Fără bărbaţi.* Ar trebui să-ţi convină faptul că nu sunt şi bărbaţi prin preajmă, amice, nu-i aşa? Nu o să te bată nimeni la cap. Eşti norocos că Minnie a acceptat. Trebuie să te străduieşti să te porţi cum se cuvine. Nimeni nu are nevoie de băieţi de teapa ta, care să se ţină numai de prostii. Vezi cum o scoţi la capăt şi o să vin să te văd la sfârşitul lunii.

— Vreau să o văd pe mama mea.

— Nu e tocmai în apele ei, amice, iată de ce nu poţi să o vezi. E în interesul tău, crede-mă. Are nevoie de timp să-şi vină în fire, nu-i aşa? Doar şi tu vrei să se simtă mai bine, nu?

După ce ea îşi luă tălpăşiţa, Minnie îi arătă camera lui. Urcă cu greu scările şi el putu să-i vadă şoldurile bălăbănindu-se. Se gândi la o tobă mare, strânsă cu o curea pe pieptul unui băiat din orchestră şi la beţele îmblănite care lovesc surd pentru a ţine ritmul. Dormitorul se găsea în podul casei: un pat de o singură persoană şi vedere spre curtea din spate, unde se aflau găinile şi ţapul, Hector. Curtea cu pricina constituia ferma Flynn.

Se simţea la fel ca întotdeauna, atunci când îi era arătat noul lui dormitor. Rece. Nelalocul lui. Avu de gând să-şi ia tălpăşiţa, dar în loc să facă asta, îşi aşeză pe pat geanta de voiaj. Cuvertura de pe pat era roz şi tapetul era acoperit cu boboci gingaşi de trandafir.

— Iartă-mă pentru aranjamentul coloristic de aici. De obicei îmi trimit fete.

Se uitau unul la celălalt. Minnie făcu ochii mari la Daniel şi zâmbi.

— Dacă toate merg bine, cred că putem să-l schimbăm. Poţi să alegi ce culoare-ţi place.

El îi privi unghiile.

— Poţi să-ţi pui lenjeria de corp aici, dragule, şi să atârni restul aici, rosti ea, în timp ce-şi mişca trupul masiv prin acel spaţiu înghesuit.

Un porumbel se aşezase pe pervaz, iar ea ciocăni în geam, pentru a-l goni.

— Urăsc porumbeii, zise. Nu sunt decât nişte paraziţi, asta-i părerea mea.

Minnie îl întrebă ce dorea la ceai şi el ridică din umeri. Îi spuse că putea să aleagă între plăcintă ţărănească şi carne sărată de vită, iar el alese plăcintă ţărănească. Îi ceru să se spele pentru masă.

După plecarea ei, îşi scoase briceagul cu buton din buzunar şi îl puse sub pernă. Mai avea un briceag şi în buzunarul blugilor. Îşi aranjă hainele aşa cum i se ceruse, aşezându-şi şosetele şi tricourile curate unele lângă altele într-o latură a sertarului care în rest era gol. I se păru că arătau aiurea aşa, drept care le împinse, apropiindu-le. Sertarul era aşternut cu hârtie înflorată care mirosea gingaş şi el îşi făcu griji că era posibil ca hainele sale să prindă şi ele mirosul cu pricina.

Daniel încuie uşa în baia lungă şi îngustă a lui Minnie şi se aşeză pe marginea căzii. Baia era de un galben strălucitor, iar tapetul era albastru. Peste tot era noroi şi mucegai, iar podeaua era acoperită cu păr de câine. Se ridică şi începu să se spele pe mâini, înălţându-se pe vârfuri pentru a se putea privi în oglindă.

Eşti un mic ticălos nenorocit.

Daniel îşi aminti aceste cuvinte în timp ce se holba la chipul său, la părul său scurt şi brunet, la ochii săi închişi la culoare şi la bărbia sa pătrăţoasă. I le spusese Brian, ultimul său tată adoptiv. Daniel îi

dezumflase cauciucurile de la maşină şi îi turnase vodca în acvariul peştelui. Peştele murise.

Pe un raft din baie se afla un mic fluture de porţelan. Arăta vechi şi ieftin, vopsit în culori strălucitoare, galben şi albastru, ca şi baia. Daniel îl vârî în buzunar, îşi şterse mâinile pe pantaloni şi coborî scările.

Podeaua bucătăriei era murdară, plină de firmituri şi urme înnoroiate de paşi. Câinele stătea tolănit într-un coş, lingându-şi testiculele. Masa din bucătărie, frigiderul şi dulapurile erau în mare neorânduială. Daniel îşi muşcă buza şi se împăcă cu situaţia. Ghivece şi cuşti, o mică furcă de grădină. O geantă cu biscuiţi pentru câine, cutii enorme învelite în staniol, cărţi de bucate, borcane cu spaghete ieşind din ele, ceşti de ceai de trei mărimi diferite, borcane goale de dulceaţă, mănuşi pentru umblat în cuptor soioase şi murdare, cârpe şi sticle de dezinfectant. Coşul de gunoi era plin şi lângă el erau aşezate două sticle goale de gin. Putea auzi cum afară cotcodăceau găinile.

— Nu eşti prea vorbăreţ, nu-i aşa? zise Minnie, uitându-se la el peste umăr, în timp ce desfăcea frunzele unei lăptuci. Vino încoace şi ajută-mă să pregătesc salata.

— Nu-mi place salata.

— Asta-i bine. O să facem una mai mică, numai pentru mine. Să ştii că lăptucile şi roşiile sunt toate ale mele. Nu ai gustat salată adevărată până nu ai cultivat-o singur. Haide, ajută-mă cu astea.

Daniel se ridică. Capul lui era la nivelul umerilor ei şi se simţea înalt alături de ea. Ea îi puse dinainte un fund de lemn şi îi dădu un cuţit, după care spălă trei roşii şi i le aşeză în faţă, alături de vasul cu frunze de lăptucă. Îi arătă cum să taie roşiile în felii.

— Nu vrei să guşti una? îl întrebă, ţinându-i o felie dinaintea buzelor.

El clătină din cap şi ea îşi vârî felia de roşie în gură.

Tăie prima roşie, uitându-se la ea cum punea gheaţă într-un pahar înalt, storcând lămâie în el şi

golind mai apoi ce se mai afla într-o sticlă de gin. Atunci când adăugă tonic, gheaţa se sfărâmă şi şuieră. Ea se opri şi aşeză sticla de gin lângă celelalte, după care se întoarse spre el.

— Bună treabă, rosti ea – nişte felii perfecte.

Se gândise să o facă încă din clipa în care ea îi dăduse cuţitul. Nu dorea să o rănească, dar voia să o sperie. Dorea ca ea să afle numaidecât care era adevărata lui natură. Se întoarse şi îi apropie cuţitul de faţă, ţinându-l la câteva degete de nasul ei. Seminţele de roşii îi însângerau lama. Dorea să vadă cum gura îi e cuprinsă de spaimă. Voia ca ea să ţipe. Încercase deja această figură, cu alţii, şi faptul că aceştia se îngroziseră şi dăduseră înapoi îl făcuse să se simtă puternic. Nu-i păsa dacă ea reprezenta ultima lui şansă. Nu-şi dorea să stea în casa ei împuţită.

Câinele se ridică în coşul lui şi lătră. Acest zgomot neaşteptat îl făcu pe Daniel să tresară, dar Minnie nu se clinti din faţa lui. Îşi strânse buzele şi oftă.

— Ai tăiat doar o roşie, rosti ea.

Ochii ei se schimbaseră. Nu mai erau la fel de prietenoşi ca atunci când sosise Daniel.

— Nu eşti speriată? întrebă el, apucând mai strâns mânerul cuţitului, astfel încât acesta se apropie şi mai mult de chipul ei.

— Nu, dragul meu, şi dacă ai fi avut parte de viaţa mea, nu te-ai speria nici tu. Acum taie şi ultima roşie.

— Aş putea să te înjunghii.

— Ei bine, ai putea…

Daniel implântă cuţitul în fundul de lemn o dată şi încă dată, după care se întoarse şi se apucă să taie în felii şi cea de-a doua roşie. Îl durea puţin antebraţul. Şi-l răsucise atunci când înfipsese cuţitul în lemn. Minnie îi întoarse spatele şi trase o duşcă din băutura pe care şi-o pregătise. Blitz veni lângă ea şi ea îşi coborî o mână, pentru ca el să-i poată linge încheietura.

Atunci când ea a servit masa, el era lihnit de foame, dar s-a prefăcut că nu era aşa. A mâncat cu un cot sprijinit de masă şi cu faţa sprijinită în căuşul celeilalte mâini.

Ea sporovăia, vorbind despre fermă şi despre legumele pe care le cultiva.

— De unde eşti? o întrebă el, cu gura plină.

— Din Cork, de fel, dar n-am mai călcat de multă vreme pe acolo. De asemenea, am petrecut şi în Londra un timp…

— Unde-i Cork?

— Unde-i Cork? Dumnezeule, tu n-ai habar că e în Irlanda?

Daniel îşi plecă privirea.

— Cork este adevărata capitală a Irlandei. Şi când te gândeşti că este cam pe jumătate cât Newcastle, rosti ea, fără să se uite la el, în timp ce îşi tăia salata. Se opri o clipă, după care continuă: îmi pare rău de mama ta. Se pare că acum nu prea e în apele ei.

Pentru un moment, Daniel se opri din mâncat. Îşi încleştă pumnul pe mânerul furculiţei şi o înfipse încetişor în masă. Remarcă faptul că ea purta o cruciuliţă de aur la gât. Se minună preţ de o clipă la vederea micii siluete suferinde care era sculptată pe ea.

— De unde eşti, aşadar? insistă el, aţintindu-şi furculiţa spre ea. De ce ai lăsat baltă o metropolă pentru a veni aici, la dracu-n praznic?

— Soţul meu a vrut să locuiască aici. Ne-am întâlnit la Londra. Eu lucram ca asistentă la psihiatrie acolo, după ce am plecat din Irlanda. El era electrician, printre altele. A crescut aici, în Brampton. Atunci mi s-a părut un loc la fel de bun ca oricare altul. A vrut să vină aici şi asta era important pentru mine.

Îşi termină băutură, făcând gheaţa să zdrăngăne. Avea în ochi aceeaşi privire ca atunci când el o ameninţase cu cuţitul.

— Ce face o asistentă de la psihiatrie?

— Ei bine, este o asistentă care se ocupă de persoanele cu boli mentale.

Daniel întâlni privirea lui Minnie pentru o clipă, după care se uită în altă parte.

— Aşadar, eşti divorţată?

— Nu, soţul meu a murit, răspunse ea, ridicându-se şi spălându-şi farfuria.

Daniel îi privi spatele în timp ce îşi termina ceaiul. Îşi hârşâi un pic farfuria.

— Sunt mai multe de spus, dacă ai chef să asculţi, continuă ea, stând în continuare cu spatele la el.

Ar fi vrut să afle mai multe, la drept vorbind, dar se mulţumi să spună că era în regulă. Îi luă farfuria şi ea îi mulţumi, iar el băgă de seamă că privirea ei se schimbase din nou, redevenind caldă.

Atunci când ea termină de spălat vasele, duse în camera lui nişte prosoape şi îl întrebă dacă avea nevoie de ceva, ca de pildă de pastă de dinţi sau de o periuţă de dinţi.

El se aşeză pe pat, uitându-se la vârtejurile roşii din modelul covorului.

— O să-ţi las una în baie. Am mai multe, noi-nouţe. Mai ai nevoie şi de altceva?

El clătină din cap.

— Nu ai prea multe lucruri, nu-i aşa? Probabil că va trebui să luăm nişte haine pentru şcoală.

Ea deschisese şifonierul şi atingea dunga unora dintre pantalonii pe care el îi agăţase acolo.

Daniel se lăsă pe spate în pat. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi dădu la iveală micul fluture de porţelan. Se întinse şi se apucă să-l studieze. Ea îi vorbea, aplecându-se şi ridicând lucruri de pe podea, închizând ferestrele. Atunci când se apleca scotea mici icnete şi suspine.

— Ce ai tu aici? întrebă ea dintr-odată.

Daniel îl vârî la repezeală în buzunar, dar ea îl zărise deja. Zâmbi. Îi plăcea cum arăta chipul ei. Se citea pe el că îşi făcea griji. Avea buzele strânse şi ea stătea la picioarele patului, încruntându-se spre el.

— Acel lucru nu-ţi aparţine.

Îşi ridică privirea spre ea. Era ciudat că ea nu se pierduse cu firea atunci când o ameninţase cu cuţitul, dar îşi pierduse cumpătul din pricina unui

flecuşteţ de fluture de porţelan. Vocea ei era atât de stinsă, încât el fu nevoit să se întindă puţin pe pat pentru a o auzi. Pentru asta trebuia chiar să-şi ţină respiraţia.

— Daniel, ştiu că noi nu ne cunoaştem prea bine unul pe celălalt. Ştiu că ai avut parte de momente grele şi voi face tot ce voi putea pentru a-ţi uşura situaţia. Mă aştept la niscaiva necazuri. Altfel nu m-aş fi implicat în acest joc. Dar sunt câteva lucruri pe care trebuie să le respecţi. Este singura cale de a face lucrurile să meargă. Ornamentul nu e făcut pentru a-l lua tu. E important pentru mine. Vreau să-l pui înapoi pe poliţă, atunci când o să te speli pe dinţi.

— Ba nu, răspunse el. Vreau să-l păstrez. Îmi place.

— Ei bine, pot să înţeleg chestia asta. Dacă ai grijă de el, poţi să îl mai ţii vreo două zile, după care vreau să îl pui înapoi pe poliţa din baie, unde putem să ne bucurăm amândoi de el. Nu uita, e vorba doar de două zile, şi o fac special pentru tine, pentru că aceasta este noua ta casă şi vreau să te faci comod aici. Dar peste două zile o să ţi-l cer înapoi, dacă nu l-ai pus încă la loc.

Până atunci lui Daniel nu i se mai vorbise în acest fel. Nu era sigur dacă ea era furioasă sau dacă îl răsfăţa. Îl cam dureau coatele, din pricina poziţiei încordate în care stătea.

Ea îşi strânse puloverul pe lângă trup şi ieşi din cameră. Aroma sucului de lămâie o urmă.

3

Daniel se urni cu noaptea-n cap, la cinci şi jumătate dimineaţa, şi alergă un circuit de zece mile prin Victoria Park şi South Hackney. În mod normal, nu ar fi făcut o alergare atât de lungă în timpul săptămânii, dar astăzi avea nevoie de ea. Alergarea pe acest traseu îi lua de obicei o oră şi douăsprezece minute, dar de această dată ar fi reuşit să o ducă la bun sfârşit într-o oră şi cinci minute, dacă s-ar fi forţat. Încerca să-şi îmbunătăţească timpul cu un minut în fiecare an. Prin această realizare se apăra cumva de moarte.

Alergarea devenise pentru Daniel mai naturală decât multe alte lucruri; adesea, fuga părea cel mai logic mod de a acţiona.

Nu pusese geană pe geană, dar trăsese de el să se menţină în grafic. Pe când alerga, se concentra asupra diferiţilor muşchi. Îşi contracta trunchiul şi-l simţea răsucindu-se într-o parte şi-n alta. În timp ce urca dealul, se concentra asupra coapselor sale şi împingea cu ele, menţinând ritmul. Locuia în această zonă din East End de aproape opt ani şi acum cunoştea fiecare palmă din parc, pe care îl putea vedea de la fereastra dormitorului său. Nu îi era străină nicio rădăcină de copac dintre cele care vălureau cărarea, aidoma unor degete revenite la viaţă. Ştia locurile răcoroase în timpul verii şi zonele friguroase iarna. Ştia locurile care se inundau atunci când ploua.

Din când în când, îl năpădeau gândurile. Atunci când se scutura de ele îşi dădea seama că îl încetiniseră.

Acum, pe când se întorcea spre casă, gândurile i se întoarseră la scrisoare. Nu-i venea să creadă că ea chiar era moartă.

Moartă. Piciorul său se împiedică de o piatră şi el se prăbuşi înainte. Nefiind în stare să se redreseze, se prăvăli cât era de lung, zdrelindu-şi pielea

genunchiului şi julindu-şi zdravăn, până la sânge, antebraţul şi cotul.

— La naiba! exclamă el cu voce tare, adunându-se de pe jos.

Un bătrân cu un labrador obez îşi atinse bereta în semn de salut şi îi spuse:

— Eşti în regulă, băiete? Arăţi ca naiba. Lumina îţi joacă întotdeauna feste la acest ceas al zilei.

Abia răsufla, aşa că îi era greu să-i răspundă, dar încercă să-i zâmbească omului şi ridică o mână spre el, pentru a-i da de înţeles că era teafăr. Se strădui să-şi continue alergarea, dar sângele de la mână i se scurgea în jos pe braţ. Fără tragere de inimă, alergă de-a lungul Old Ford Koad şi urcă treptele de culoare cremoasă care se aflau în faţa apartamentului său.

Daniel făcu un duş şi îşi bandajă mâna, apoi îmbrăcă o cămaşă roz, cu guler alb şi manşete. Rana de la mână îi pulsă când o atinse. Respiră adânc. De când îl întâlnise pe băiat şi primise scrisoarea, orele dăduseră buzna peste el. Privindu-se în oglindă, îşi trase umerii înapoi, în tentativa de a-şi limpezi mintea. Nu voia să se gândească la scrisoare astăzi. Resimţea starea în care se găsea pe când era copil: confuz, uituc, nemaiştiind prea sigur cum începuse totul sau de ce totul se destrăma în jurul său.

Daniel aranjase să se întâlnească cu Charlotte acasă la familia Croll şi să o ducă la secţia de poliţie. Părea straniu că ea dormea în timp ce fiul său era ridicat de poliţie şi dorea să profite de ocazie pentru a vorbi cu ea.

Richmond Crescent strălucea în lumina soarelui de august: ingenioasele ferestre glisante sclipeau deasupra trotuarelor goale. Daniel urcă treptele spre uşa lor şi îşi slăbi cravata. Soneria era încastrată în porţelan, decorat cu motive florale. Apăsă o dată şi îşi drese glasul, uitându-se peste umăr la un Bentley antic, parcat pe marginea trotuarului. Tocmai era pe cale să apese din nou, când uşa se deschise, dând la

iveală o bătrână înveşmântată într-un capot şi ţinând în mână o cârpă de şters praful.

— Intraţi, vă rog, rosti ea, cu un accent care ar fi putut să fie polonez, după care înclină din cap şi se îndreptă spre camera de zi, arătând cu cârpa de praf spre scări. Doamna Croll, în bucătărie.

Rămas singur în hol, Daniel admiră stânjeneii proaspeţi dintr-o glastră, vasele chinezeşti şi mătăsurile, mobila veche şi întunecată. Îşi vârî o mână în buzunar, nefiind sigur unde era amplasată bucătăria. Se luă după mirosul de pâine prăjită şi coborî nişte trepte acoperite cu un covor gros, de culoare crem, făcându-şi griji că pantofii săi ar fi putut să lase urme pe el.

Charlotte purta ochelari de soare. Stătea aplecată asupra unei cafele şi a unui ziar. Soarele se revărsa în bucătăria de la demisol şi se reflecta în suprafeţele sale albe.

— Daniel – exclamă Charlotte, întorcându-se. Serveşte-te cu nişte cafea. Sunt gata într-o clipă. Iartă-mă, dar am avut o durere de cap şi aici este o lumină atât de puternică, chiar şi la ora asta afurisită!

— Va fi arşiţă astăzi – încuviinţă Daniel din cap, stând în mijlocul bucătăriei şi ţinându-şi servieta cu ambele mâini.

— Stai jos, ia o cafea.

— Mulţumesc. Tocmai am băut una.

— Soţul meu a telefonat cu noaptea-n cap. La Hong Kong era două după-amiaza, continuă ea, ducându-şi două degete la tâmple, în timp ce îşi sorbea sucul de portocale. M-a întrebat dacă Sebastian a fost arestat sau nu, până la urmă? M-a necăjit teribil. I-am spus că nu cred. Este adevărat? Vreau să spun… e doar pentru că Sebastian îl cunoştea pe Ben… dar după aceea ei au părut să ia totul foarte în serios…

— A fost arestat, dar nu a fost pus sub acuzare. Formal, a fost luat în custodie, fiind interogat în legătură cu crima, iar această situaţie poate continua câteva zile. Mai bine să fii pregătită. În această

etapă, cred că poţi să fii de ajutor. O să vedem cum vor decurge lucrurile astăzi.

Preţ de o clipă, chipul lui Charlotte încremeni. În lumina strălucitoare a soarelui, David remarcă machiajul intens, adunat în cute în jurul gurii ei.

— Nu trebuie decât să-l ajutăm să facă faţă acestei situaţii într-un mod adecvat. Nu vrem să se autoacuze, dar vrem să fim siguri că va răspunde la întrebări cât de temeinic poate. Dacă nu spune acum ceva care se va dovedi relevant ulterior, asta îl va costa când vom ajunge la proces, spuse Daniel.

— Dumnezeule, ce ridicol absolut… ca bietul copil să treacă prin toate astea. Cazul nu va ajunge la tribunal, nu-i aşa?

— Numai dacă poliţia deţine suficiente dovezi pentru a-l pune sub acuzare. În acest moment este doar suspect, nimic mai mult. La drept vorbind, ei nu au nicio dovadă, dar proba medico-legală constituie cheia. Este posibil să primească chiar astăzi raportul respectiv, aşa că putem spera că acesta o să-i aducă eliberarea.

Daniel îşi drese glasul. Dorea să creadă propriile sale cuvinte alinătoare.

— Sebastian a mai avut vreodată vreun necaz de genul ăsta? întrebă el.

— Nu, bineînţeles că nu. Totul nu este altceva decât o greşeală teribilă.

— Şi la şcoală totul este în regulă – nu are probleme cu ceilalţi copii, sau… probleme la învăţătură?

— Ei bine, trebuie să-ţi spun că nu *adoră* şcoala. Soţul meu spune că acest lucru se întâmplă din pricina faptului că este prea inteligent. Şcoala nu-i oferă suficiente provocări, înţelegi.

— Aşadar, are probleme? zise Daniel, ridicând o sprânceană spre Charlotte şi remarcând încordarea din vocea ei, în timp ce îşi apăra fiul.

— E frustrat. Chiar are o minte brici. A moştenit-o de la tatăl lui, sau cel puţin asta îmi tot spune Ken. Ei pur şi simplu nu ştiu cum să se poarte cu el la şcoală, cum să… îi pună în valoare potenţialul.

— Crezi că…

Charlotte se opri, scoţându-şi ochelarii de soare. Daniel îi văzu ochii, care deveniseră dintr-odată strălucitori din pricina speranţei.

— Să-ţi arăt nişte lucrări de-ale lui? continuă ea. Chiar este un copil excepţional, zău aşa. Chiar nu ştiu cum de l-am adus pe lume.

Charlotte îşi lovi palmele de pantaloni şi o apucă pe trepte în sus, cu pas vioi. Daniel o urmă. Făcu eforturi să ţină pasul cu ea, până la parter şi mai departe, până la dormitorul de la etaj al lui Sebastian.

Ajunşi la primul etaj, Charlotte apăsă clanţa de alamă a uşii şi deschise uşa de la dormitorul lui Sebastian. Daniel ezită, dar Charlotte îi făcu semn să intre.

Camera era mică. Daniel remarcă faptul că patul era acoperit cu o cuvertură cu Omul păianjen şi pereţii erau de culoare albastră. Încăperea i se părea mai liniştită şi mai întunecată decât bucătăria, fereastra fiind orientată spre nord. Era un spaţiu intim deranjat, iar Daniel se simţi ca un intrus.

Uită-te la tablou, rosti Charlotte, arătând spre un desen în cărbune atârnat de perete.

Daniel desluşi o bătrână cu un nas încovoiat. În anumite locuri cărbunele era mânjit, iar ochii femeii păreau plini de îngrijorare.

— Poţi să zici că mă reprezintă pe mine. A făcut-o pentru mine, de Crăciun. Unul dintre prietenii noştri artişti spune că denotă un talent extrem de precoce. Nu prea cred că asemănarea este izbitoare, dar aparent conferă un sens personajului…

Daniel încuviinţă, dând din cap. Pe pat erau aliniate jucării. Charlotte se aplecă şi culese ghiozdanul lui Sebastian, scoţând din el caietele şi frunzărind paginile pe care le scrisese băiatul, înainte de a i le înmâna lui Daniel. El se uită la ele cu coada ochiului, înainte de pune caietele jos, pe comoda cu sertare.

Mai apoi, Charlotte se aplecă să ridice nişte creioane de colorat, care se împrăştiaseră pe podea.

În timp ce o privea, Daniel remarcă modul ordonat în care erau aşezaţi papucii lui Sebastian, lângă pat, ca şi felul în care erau stivuite cărţile acestuia, cele mai mari la bază şi cele mai mici deasupra.

— E un băiat excepţional, spuse Charlotte. La matematică nu greşeşte aproape niciodată şi, de asemenea, cântă foarte bine la pian. Asta chiar dacă degetele sale sunt prea mici.

Daniel respiră adânc, amintindu-şi de propria sa copilărie şi de lecţiile de pian. Îşi aduse aminte de încordarea aproape dureroasă a mâinilor sale mici şi fragede, bâjbâind acordurile.

În hol, gata de plecare, Charlotte avu timp să-şi lege o eşarfă de mătase la gât. Din nou, Daniel fu uimit de cât de fragilă era. Se uită cum i se reliefa coloana vertebrală, în timp ce ea se aplecă pentru a-şi lua geanta.

Se gândi la Sebastian aşteptând-o în celulă pe Charlotte. Din nou, îşi aduse aminte de propria sa mamă: îşi aminti cum o aştepta în birourile de asistenţă socială şi în secţiile de poliţie, întrebându-se când avea să-şi facă apariţia. Abia atunci când a devenit adult a izbutit să se împace cu amărăciunea acelor ani. Ca băieţel se dovedise recunoscător atunci când ea se ivea, în cele din urmă.

Merseră spre secţia de poliţie Islington, vizavi de parcul Barnard. Era o zonă deschisă a parcului cu poteci şi cu un teren de fotbal. Singurul loc care ar fi putut să ascundă ceva violent era locul de joacă, care se întindea de-a lungul străzii Copenhaga, încadrat de tufişuri şi copaci. Daniel ştia că poliţia obţinuse deja de la Consiliul Municipal Islington imaginile surprinse de camerele de supraveghere. Se întrebă ce ar fi putut să conţină. Colţul dinspre strada Copenhaga, aflat în apropierea locului în care fusese semnalată altercaţia, era presărat cu flori, depuse în memoria lui Ben. Daniel se oprise pentru a citi câteva mesaje, în drum spre casa familiei Croll.

Căldura şi strălucirea dimineţii nu pătrundea şi în camera de interogatoriu. Sebastian, în capul mesei,

iar Daniel şi mama lui stăteau faţă în faţă cu ofiţerii de poliţie. Sergentul Turner era însoţit de această dată de către poliţistul Hudson, un bărbat slab şi răbdător, ai cărui genunchi se ciocneau de tăblia mesei atunci când se mişca. Daniel nu era străin de faptul că mai exista şi o altă cameră plină cu ofiţeri de poliţie, care ascultau discuţia. Interogatoriul era înregistrat video şi privit din altă cameră.

— În regulă, Sebastian, spuse sergentul Turner – cât crezi că era ceasul atunci când l-ai văzut pe Ben afară, plimbându-se cu bicicleta?

— Nu ştiu.

— Poţi să-ţi aduci aminte dacă era înainte sau după prânz?

— După prânz.

— Cu siguranţă era după prânz – interveni Charlotte. I-am pregătit prânzul înainte să iasă.

Ofiţerul de poliţie se încruntă din pricina întreruperii produse de Charlotte şi luă notiţe.

— A cui a fost ideea să mergeţi în parc?

Sebastian îşi duse patru degete la gură. Îşi ridică ochii spre tavan şi îşi plimbă privirea pe el, înainte şi înapoi.

— Nu-mi aduc aminte.

— Sigur că nu poţi să-ţi aduci aminte a cui a fost ideea. El era pe bicicletă, iar tu nu aveai una. A fost ideea ta?

— *Tocmai am spus* că nu-mi aduc aminte.

Daniel văzu mica izbucnire de furie învăpăind buzele băiatului. Se întrebă dacă asta surprinsese, uitându-se la Sebastian. Furia era lucrul pe care Daniel şi-l amintea cel mai bine din copilăria lui: furia şi teama. Daniel nu câştigase nicio clipă încrederea lui Sebastian, dar totuşi era ceva legat de băiat care îl făcea pe Daniel să-şi amintească de propria sa copilărie.

— Ce-ai păţit la mână? îl întrebă dintr-odată Sebastian pe Daniel.

Iniţial, Daniel se întrebă dacă nu cumva băiatul încerca astfel să se refugieze de întrebările ofiţerului

de poliţie. Daniel îi aruncă o privire sergentului de poliţie, după care răspunse.

— Am căzut… alergând.

— Doare?

— Nu cine ştie ce.

— OK, Seb, să ne întoarcem la povestea ta, spuse sergentul Turner.

Sebastian se lăsă să alunece în scaun, plecându-şi bărbia în piept.

Charlotte îl lovi pe Sebastian peste picior.

— Îi pare foarte rău, domnule sergent, e doar din cauza oboselii. Toate astea sunt atât de solicitante, nu-i aşa, dragul meu? Cred că tocmai detaliile astea sunt atât de obositoare…

— Să-mi fie cu iertare, doamnă Croll, dar detaliile sunt meseria mea. Pot să vă cer să păstraţi liniştea şi să încercaţi să nu mai răspundeţi la întrebări în locul lui?

Doamna Croll încuviinţă din cap.

— Aşadar, cum ai ajuns în parc, Seb?

— Prin poarta de sus…

— Înţeleg. Ai început să te cerţi cu Ben când eraţi în parc?

Sebastian clătină violent din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge o muscă.

— Clatini tu din cap, dar există un martor care susţine că a văzut doi băieţi de vârsta voastră, bătându-se în zona de sus a parcului. A vorbit cineva cu tine în timp ce erai cu Ben, care să-ţi spună să termini cu încăierarea?

— Îmi pare foarte rău, domnule sergent, rosti Charlotte. Tocmai v-a spus că el şi Ben nu s-au bătut. Pur şi simplu, nu e genul bătăios, înţelegeţi?

Sergentul respiră adânc şi apoi îl întrebă pe Sebastian dacă dorea o pauză şi un suc. Atunci când băiatul ieşi pentru a se duce la baie, însoţit de poliţistul Hudson, sergentul îşi încrucişă mâinile pe masă. Daniel remarcă moliciunea cărnoasă a mâinilor bărbatului.

— Ştiu că este greu, doamnă Croll, dar puteţi măcar *încerca* să nu mai răspundeţi în locul lui?

— Ştiu, aşa voi face – ce să fac, mi-e greu să mă abţin. Pot să-mi dau seama că nu este suficient de coerent, faţă de cât ştiu că este capabil, şi nu vreau decât să dau o mână de ajutor la clarificarea lucrurilor.

— Asta ne dorim cu toţii – să clarificăm lucrurile. Credeţi că puteţi să ieşiţi pentru puţin timp – să beţi o ceaşcă de cafea, poate, doar cât formulez eu restul întrebărilor?

Charlotte se îndreptă în scaun şi privi spre Daniel.

— Depinde de tine, rosti Daniel. Poţi rămâne, dar atunci va trebui să păstrezi tăcerea. Ai dreptul să te afli aici.

— Eşti sigur că el e în regulă? întrebă Charlotte.

— Fireşte.

Când Sebastian fu adus înapoi, în lipsa mamei sale, alese să se aşeze mai aproape de Daniel. Părea agitat şi Daniel simţi atingerea ocazională a mâinii băiatului pe braţul său, ca şi un picior atingându-i cracul pantalonului.

— Aşadar, spui că nu a fost niciun conflict între tine şi Ben?

— Nu, ne-am luptat puţin, în joacă. Ne jucam de-a v-aţi ascunselea şi ne vânam unul pe celălalt, când m-a descoperit şi ne-am rostogolit în iarbă, luptându-ne în joacă.

— Uneori joaca de-a bătaia poate să o ia razna. Asta s-a întâmplat? Ai sărit peste cal?

Din nou, obrajii lui Sebastian se împurpurară de mânie.

— Nu, răspunse el. *Nu* am făcut aşa ceva, dar Ben m-a lovit de câteva ori şi m-a durut – poate că nu intenţionat – şi eu l-am împins de pe mine.

— Înţeleg. L-ai împins pe Ben. Ce făceaţi atunci când bărbatul cu câinele a strigat la tine să te opreşti? Îl loveai?

— Nu.

Sebastian începu să arate îndurerat.

— Domnule sergent, devine foarte repetitiv, spuse Daniel. Cred că sunteţi de acord că a răspuns deja la această întrebare. Putem să mergem mai departe?

Sebastian oftă adânc şi Daniel îi prinse privirea şi îi făcu, complice, cu ochiul. Băiatul zâmbi cu gura până la urechi şi apoi încercă să facă şi el acelaşi lucru, clipind cu ambii ochi.

— Nu pot să fac asta, uite, rosti el, cu ochii strâns lipiţi. Trebuie să mai exersez.

— Lasă asta acum – interveni sergentul. După ce v-aţi bătut te-ai dus la locul de joacă?

Sebastian rânji, cu ochii închişi, iar sergentul privi exasperat spre Daniel. Daniel îşi drese glasul şi apoi atinse cu blândeţe braţul lui Sebastian.

— Ştiu că e greu, dar nu mai durează mult, Seb, OK?

— Te mai doare mâna?

— Nu mă mai doare, mulţumesc, se vindecă.

— Sângerează?

— Nu, s-a oprit.

— Ţi-a *ţâşnit* sângele?

Deschisese din nou ochii.

Daniel fu surprins să simtă că i se accelerase pulsul. Clătină o dată din cap – ridicând din umeri – şi îi văzu pe ofiţerii de poliţie umezindu-şi buzele, în timp ce îl studiau pe băiat.

— Ce s-a întâmplat după ce aţi ajuns la locul de joacă?

— Ne-am căţărat şi ne-am jucat pe cauciucuri, după care eu am spus că vreau să merg acasă, pentru că mi se făcuse foame.

— Am aici o fotografie a locului de joacă. Unde v-aţi căţărat?

— Vreau să o văd pe mami, zise Sebastian.

— Doar încă puţin, Sebastian. I-am cerut mamei tale să aştepte afară şi o să o poţi vedea imediat ce vei fi în stare să ne spui ce s-a întâmplat, rosti sergentul.

Daniel înţelegea cât de greu era pentru un băieţel de vârsta lui Sebastian să fie despărţit de mama lui – disperarea aceea o resimţise şi el atunci când fusese obligat să se despartă de mama sa. Îşi închipui că şi Sebastian simţea la fel.

— Dacă poţi, arată-mi unde anume v-aţi căţărat, spuse sergentul.

— Nu ştiu, răspunse Sebastian, pe un ton plângăreţ. Vreau la mami…

Daniel expiră şi îşi aşează încet palma pe masă.

— E limpede că dorinţa clientului meu este de a se întoarce mama lui.

— A fost de acord să iasă pentru a ne lăsa să discutăm cu băiatul în absenţa ei.

— Este îndreptăţit să se afle în compania mamei sale, dacă doreşte acest lucru. Dacă mama lui nu se întoarce, nu va mai răspunde la nicio altă întrebare.

Interogatoriul se întrerupse, în timp ce un poliţist se duse să o aducă pe mama lui Sebastian. Daniel ieşi pentru a se duce la baie, iar sergentul îl urmă pe coridor.

— Ascultă, băiete, ştiu că ai o treabă de făcut, dar amândoi ştim ce se petrece aici. Nu o să-ţi spun eu ce trebuie să faci. Ştiu că vrei să-l pui într-o lumină cât mai favorabilă – să-i oferi cel mai bun unghi, indiferent ce ar fi făcut – dar puştiul trebuie neapărat să spună adevărul. E un băieţaş şi trebuie să spună adevărul despre ceea ce a făcut – trebuie să-l laşi să facă asta. El a făcut-o. Pur şi simplu, trebuie să spună că el a făcut-o. Tu nu ai văzut micul trup zdrobit al băiatului, dar eu da. Nu trebuie să-l consolezi pe…

— Pot să te opresc aici? Adu-o pe mama lui înăuntru şi apoi vom putea continua interogatoriul. Cu cât tragem de timp, cu atât o să dureze mai mult.

— Şeful tocmai a fost de acord cu încă douăsprezece ore.

Daniel încuviinţă, dând din cap, şi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Asta însemnă până marţi, la patru după-amiază, dar am înaintat deja o cerere către tribunal, în care am solicitat mai mult timp. Avem *tot timpul din lume,* ascultă ce-ţi spun.

Daniel intră în camera de interogatoriu şi mai dădu o filă în carneţelul său. Ochiul camerei de filmat se holba la el din colţul încăperii.

— O trimit pe mama ta înăuntru.

— Le-ai spus asta afară? Cred că eşti un avocat bun.

— Ai dreptul să-ţi vezi mama dacă vrei acest lucru. Slujba mea este să mă asigur că îţi cunoşti drepturile.

Parfumul lui Charlotte pătrunse în cameră înaintea ei. Se aşeză de cealaltă parte a mesei, lângă sergentul Turner. Daniel era convins că i se ceruse să nu stea lângă fiul el şi să păstreze tăcerea.

Pe când sergentul continuă să-i adreseze întrebări lui Sebastian ea nu rosti niciun cuvânt, adesea fără ca măcar să-şi îndrepte privirea spre el. Îşi fixă atenţia asupra brăţării pe care o purta, apoi asupra fustei, după care asupra cuticulelor şi mai apoi asupra lui Daniel. Simţi că ea îl privea în timp ce consemna pe hârtie întrebările sergentului şi răspunsurile monosilabice ale lui Sebastian.

Sergentul Turner tăie ceva ce scrisese în propriul său carneţel de notiţe şi sublinie altceva.

— Bun. Să ne întoarcem unde rămăseserăm. Să ne întoarcem la locul de joacă. Spune-mi din nou despre cearta pe care ai avut-o cu Ben.

— V-am spus deja, zise Sebastian, dezgolindu-şi iarăşi dinţii de jos. Nu a fost o ceartă, a fost o *discuţie.* Eu am spus că vreau să merg acasă, dar el n-a vrut să mă lase.

— Spune-mi din nou despre *discuţia* voastră.

Daniel îi făcu semn lui Sebastian, încercând să-i dea ghes să răspundă la întrebări. Voia ca băiatul să se liniştească. Pierderea cumpătului l-ar fi făcut să pară vinovat, iar Daniel nu dorea ca el să se acuze singur. Aidoma poliţiei, şi el îşi punea întrebări legate de temperamentul impulsiv al băiatului, şi totuşi dorea ca Sebastian să păstreze coerenţa poveştii. Daniel se decise să solicite o pauză în cazul în care băiatul avea să devină şi mai agitat.

— Am escaladat amândoi cauciucurile până în vârful spalierului de lemn pentru cățărat, continuă Sebastian. Chiar e sus de tot acolo. Eu obosisem şi mă gândeam la mama şi la durerea ei de cap. Am spus că vreau să mă duc acasă, dar Ben nu a vrut să mă lase. A încercat să mă facă să rămân. Apoi s-a enervat şi s-a apucat să mă împingă, iar eu i-am spus să înceteze.

— *El* te-a împins?

— Da, căci ţinea morţiş să rămân să ne jucăm în continuare.

— Nu te-ai supărat atunci când te-a împins? L-ai împins şi tu, drept răspuns?

— Nu.

— Poate că l-ai împins din vârful spalierului de cățărat, ce zici?

— V-a răspuns deja, domnule sergent – interveni Daniel, vocea sa răsunând tare în mica încăpere de interogatoriu.

— *Nu l-am împins,* dar Ben a spus că avea de gând să sară. Dorea să mă impresioneze, înţelegeţi. Eu plecam acasă şi el voia să rămân să-l văd sărind.

— Ben era un băieţel, nu un flăcău ca tine. Tu chiar eşti bine clădit. Eşti sigur că el s-a hotărât să sară?

— Unde o să ajungem aşa, domnule sergent? rosti Daniel.

Sergentul îşi drese glasul şi îşi puse jos stiloul.

— Chiar asta s-a întâmplat cu adevărat, Sebastian?

— Da, chiar asta.

Acum era bosumflat, scurs în scaun.

— Eşti sigur că nu l-ai împins? L-ai îmbrâncit şi după aceea poate că ai început să te baţi cu el?

— Nu!

Din nou furia păru să reapară pe buzele şi obrajii băiatului.

— Te-ai înfuriat, Seb?

Sebastian îşi încrucişă braţele şi îşi îngustă ochii.

— Te-ai înfuriat pe mine pentru că mi-am dat seama? I-ai făcut vânt lui Ben în jos?

— Deloc.

— Uneori, atunci când oamenii se înfurie, acest lucru se întâmplă pentru că ei încearcă să ascundă ceva. Pricepi?

Sebastian îşi împinse scaunul şi dintr-odată se aruncă pe podea. Se întinse pe spate pe podeaua camerei de interogatoriu şi începu să ţipe. Daniel ţâşni de la locul lui. Sebastian plângea în hohote şi urla, iar atunci când îşi întoarse faţa către Daniel, chipul îi era schimonosit şi brăzdat de lacrimi.

— Nu l-am împins. Nu l-am împins.

— Atunci cum crezi că a ajuns jos?

— Nu ştiu, eu nu l-am rănit. Eu… eu nu…

Ţipătul lui Sebastian era atât de ascuţit, încât Turner îşi puse o mână la ureche.

Se scurseră câteva clipe bune până când Daniel să-şi dea seama că rămăsese cu gura căscată, holbându-se la băiat. Se simţi dintr-odată foarte distant în camera aceea neaerisită – depăşit de situaţie, în pofida experienţei sale.

Turner opri interogatoriul pentru ca Sebastian să-şi poată reveni. Charlotte se apropie grijulie de fiul ei, ţinându-şi coatele scoase în afară. Chipul băiatului era roşu de furie şi brăzdat de lacrimi.

— Dragul meu, *te rog* – spuse Charlotte, unghiile plutindu-i în aer deasupra fiului ei.

Mâinile ei erau roşii, capilarele îi erau vizibile, iar degetele îi tremurau.

— *Ce naiba,* dragul meu? Vrei să te calmezi, te rog? Mamei nu-i place să te vadă supărat. Te rog să nu te mai laşi pradă nervilor.

Daniel voia să o rupă la fugă, să-şi pună muşchii la treabă şi să risipească ţipetele încordate ale băiatului şi solemnitatea constipată a camerei de interogatoriu. Se duse din nou până la toaleta bărbaţilor şi îşi dădu cu apă rece pe faţă, examinându-se în mica oglindă sprijinită de chiuvetă.

Dorea să renunţe la caz, nu din pricina celor petrecute, ci din cauza modului în care promitea să evolueze. Ghicise, din felul în care poliţia îl hărţuise

pe Sebastian, că aveau nişte rezultate pozitive de la laborator. Dacă băiatul avea să fie acuzat, toată presa avea să se năpustească asupra lui. Daniel nu se simţea pregătit pentru aşa ceva. Cu un an în urmă se ocupase de cazul unui adolescent – un băiat acuzat de împuşcarea unui alt membru al găştii. Ajunsese la Curtea Penală Centrală şi băiatul fusese trimis după gratii. Avusese un client vulnerabil, încet şi cu unghiile roase. Chiar şi acum Daniel ura să se gândească la faptul că el se afla la închisoare. Şi acum, un alt puşti era pe cale să fie înghiţit de sistem, numai că era chiar şi mai fraged ca vârstă.

Daniel stătea la biroul din faţă când detectivul-şef veni şi-l prinse de cot. Era un bărbat înalt, bine clădit, cu păr cărunt şi ochi căprui şi deznădăjduiţi.

— E în regulă, rosti el, bătându-l pe Daniel pe umăr. Simţim cu toţii acelaşi lucru.

— OK – îngăimă el, cu o voce sugrumată, de parcă i-ar fi rămas vreo gânganie în gât, aşa că tuşi pentru a scăpa de ea.

— Eşti din nord-est?

Daniel încuviinţă.

— Tu?

— Din Hull. Uneori nu poţi să-ţi dai seama, căci accentul londonez şi-a lăsat şi el amprenta, nu-i aşa?

— Păi, de vreme ce stai demult în Londra…

Sergentul Turner spusese că detectivul-şef McCrum dorea să-l vadă pe Daniel. Fusese condus în biroul acestuia, care era înghesuit şi întunecos, lumina zilei pătrunzând înăuntru printr-o mică fereastră amplasată la înălţime.

— Cam încordată atmosfera pe aici, spuse detectivul-şef în timp ce intră în cameră.

Daniel n-ar fi vrut să ofteze, dar când McCrum îl auzi, râse în surdină, în semn de confirmare.

— Toţi trecem prin asta, şi tot nu suntem obişnuiţi cu aşa ceva.

Daniel tuşi şi încuviinţă. Pentru întâia oară simţea o afinitate cu acel bărbat.

— Cel mai afurisit lucru cu care am avut de-a face vreodată. Să o văd pe biata femeie când a dat ochii cu micuţul ei – ucis în acel mod. Tare greu… Tu ai copii, Daniel?

Clătină din cap.

— Eu am doi. Nenorocirea asta sângeroasă te cam pune pe gânduri, nu-i aşa?

— Situaţia…

— Situaţia s-a schimbat. Probabil că o să-l acuzăm de uciderea micului Ben.

— Pe baza căror dovezi? Din câte ştiu eu…

— A fost văzut bătându-se cu Ben, pe care l-am găsit mort în dimineaţa următoare. Acum dispunem de un raport verbal de la laborator care confirmă existenţa sângelui lui Ben pe încălţările şi hainele lui Sebastian, pe care le-am luat din casă. O să-l interogăm despre toate astea pe parcursul următoarelor ore. O să solicităm unui judecător mai mult timp, în cazul în care nu obţinem o mărturisire. În această dimineaţă am obţinut un mandat de percheziţie pentru locuinţa familiei şi echipa tehnică se află încă acolo… Cine ştie ce altceva vor mai descoperi?

— Ce se întâmplă cu înregistrările camerelor de supraveghere?

— Scotocim încă prin ele.

4

Daniel se trezi de dimineaţă, se îmbrăcă şi coborî scările. Minnie nu era prin preajmă şi el se învârti o vreme prin bucătărie, întrebându-se ce să facă. Nu prea dormise. Nu înapoiase fluturele de porţelan atunci când se spălase pe dinţi. Îl ascunsese în cameră. Hotărâse: nu avea să-l mai înapoieze în vecii vecilor. Dorea să-l păstreze numai pentru că ea voia să i-l dea înapoi. Nici măcar nu avea habar de ce îl luase, dar acum reprezenta ceva pentru el.

— Iată-te, dragule. Ţi-e foame?

Târa în hol o găleată pentru hrănit animalele.

— O să fac nişte terci de fulgi de ovăz şi după aceea o să-ţi arăt ce e prin jur. O să-ţi spun şi care sunt sarcinile laie. Avem ceva treabă de făcut pe aici.

Daniel se încruntă la ea. Vorbea ca şi cum ar fi avut familie numeroasă, dar nu era vorba decât despre ea şi animalele ei.

Minnie făcu terciul de fulgi de ovăz şi eliberă un spaţiu pe masă, astfel încât ei să poată mânca. Scotea un sunet straniu atunci când mânca, ca şi cum ar fi respirat în acelaşi timp. După ce înghiţea, emitea un zgomot plin de satisfacţie, drept apreciere a gustului. Sunetul îl distrase pe Daniel, aşa că ea termină prima.

— Mai e, dragule, dacă mai vrei.

Din nou, el spuse că se săturase.

— Bine atunci. Să ne punem pe treabă. Nu ai cizme de cauciuc, nu-i aşa?

Clătină din cap.

— E-n regulă, căci am destule, de aproape toate mărimile. Haide.

Afară, ea deschise şopronul, iar el păşi înăuntru. Mirosea a pământ jilav. De-a lungul unui perete erau aliniate cizme de cauciuc, mai mari şi mai mici, exact aşa cum tocmai spusese. Erau vreo zece-douăsprezece perechi cu totul. Unele erau de mărimea potrivită pentru nişte copii şi mai era şi o

pereche de cizme uriaşe, verzi, bune pentru un bărbat zdravăn.

— Toate astea sunt ale copiilor de care te-ai ocupat? întrebă el, în timp ce proba o pereche.

— Şi mai sunt câteva, spuse ea, aplecându-se pentru a ridica şi aranja vreo două perechi, care căzuseră de la locul lor.

Când se aplecă, fusta i se ridică la spate, dându-i la iveală pulpele albe.

— De când te ocupi cu îngrijirea copiilor?

— O, nici nu mai ştiu, iubire. Trebuie să fie deja mai bine de zece ani.

— Eşti tristă când copiii pleacă?

— Nu şi dacă se duc în locuri mai fericite pentru ei. Unul sau doi au fost adoptaţi de nişte familii drăguţe.

— Uneori îi înapoiezi mamelor lor, totuşi…

— Aşa e. Uneori, dacă e spre binele lor.

Cizmele lui erau puţin cam prea mari, dar mergeau. O urmă pe Minnie în ţarcul găinilor şi mai apoi în coteţul din capăt. Înăuntru mirosea a urină. Păsările cotcodăceau la picioarele sale şi îi trecu prin cap să le ia la şuturi, aşa cum făcea cu porumbeii din parc, dar se înfrână.

— De Hector mă ocup eu, rosti ea. E bătrân şi poate să fie cam ţâfnos. Văd eu de el, dis-de-dimineaţă. Treaba ta este să hrăneşti găinile şi să te uiţi după ouă. E cel mai important lucru. Hector face purici pe aici doar pentru că îl iubesc, dar bani obţin de pe urma găinilor. O să-ţi arăt cum să le hrăneşti şi după aceea putem să ne uităm după ouă. E floare la ureche, o să te deprinzi cu asta şi mai apoi ai să poţi face acest lucru în fiecare dimineaţă, înainte de şcoală. Asta o să fie sarcina ta.

Jgheabul avea o lungime de vreo cincizeci de meni. O parte era acoperit, dar restul era deschis. Daniel o urmări în timp ce luă o mână de grăunţe şi le împrăştie de-a lungul lui. Ea îi spuse să încerce şi el, aşa că îi copie mişcările, presărând boabe.

— E porumb, rosti ea. Îl iau de la un fermier, în schimbul ouălor. Nu le da prea mult, ia aminte.

Câţiva pumni sunt suficienţi. Găinile se încaieră pentru grăunţe şi în plus mai există şi iarba şi buruienile care le sunt şi ele pe plac. Câte crezi că avem aici?

— Vreo patruzeci, răspunse el.

Ea se întoarse şi îl privi pe Daniel într-un fel ciudat, cu gura întredeschisă.

— Drept la ţintă, isteţule. Avem treizeci şi nouă. Cum de ai apreciat atât de bine?

— Atât de multe par să fie.

— În regulă. Acum, cât ele sunt ocupate cu mâncatul, noi o să ne uităm după ouă. Ia asta, zise ea, dându-i lui Daniel o tavă de carton. Poţi să-ţi dai seama unde s-au aşezat, continuă. Vezi? Uite, am găsit unul aici. Unul mare şi frumos.

Lui Daniel nu-i plăceau ferma şi casa ei, dar descoperi că această sarcină îi este pe plac. Erau murdare, împroşcate cu găinaţ şi cu pene lipite de ele, dar îi plăceau ouăle. Nu voia să le spargă, aşa cum dorea să spargă fluturele de porţelan şi să ia la şuturi găinile. Păstră unul dintre ele, strecurându-l pe furiş în buzunar. Era un ou mic şi maroniu, pe care îl simţea cald încă.

Atunci când terminară, numărară ouăle. Erau douăzeci şi şase. Minnie începu să meargă prin curte, pregătind mâncarea pentru Hector şi vorbind cu găinile care cârâiau pe lângă gleznele ei. De perete era rezemată o furcă şi Daniel o înşfăcă. Era puţin cam grea pentru el, dar o ridică deasupra capului ca un halterofil. Îi căzu din mâini, într-o parte.

— Ai grijă, dragule, spuse ea.

Daniel se aplecă şi o ridică din nou. Ea era aplecată în faţă, cu fundul masiv acoperit de fustă ridicat în aer. Ţinând furca lângă cap, păşi înainte şi o înţepă cu ea în şezut.

— Hei – exclamă ea, ridicându-se dintr-odată. Pune-o jos.

Accentul ei era amuzant, mai cu seamă când rostea cuvinte precum „jos”.

Daniel rânji spre ea şi flutură furca, făcând un pas spre ea, apoi încă unul, capătul furcii ridicându-se spre faţa ei. Încă o dată, ea nu dădu înapoi.

Daniel simţi o izbitură bruscă, ca şi cum bazinul i s-ar fi pleznit de coloana vertebrală. Lăsă să-i cadă furca şi avu din nou aceeaşi senzaţie. Ţapul îl lovi iarăşi în spate şi fu azvârlit înainte, prăvălindu-se pe capătul furcii, cu faţa în noroi. Se ridică numaidecât şi se răsuci în loc, cu pumnii încleştaţi şi gata de luptă. Ţapul îşi plecă creştetul, aşa că Daniel putu să vadă o frumoasă pereche de coarne maronii.

— Nu, Danny, rosti ea, apucându-l de cot şi împingându-l înapoi. Nu! O să te dea de-a berbeleacul cât ai zice peşte. Ţapul acesta bătrân are o slăbiciune pentru mine. Nu i-a plăcut ce făceai tu aici. Acum lasă-l şi cu asta basta. Te-ar împunge cu vreunul din coarnele lui şi ţi-ar face de petrecanie.

Daniel se lăsă împins la o parte. Se îndreptă spre casă, deplasându-se lateral, astfel încât să fie tot timpul cu faţa spre ţap. Pe când se apropia de treapta de la pragul uşii, scoase limba la Hector. Ţapul atacă din nou şi Daniel o zbughi în casă.

Minnie îi spuse lui Daniel să se spele şi să se pregătească să iasă. Făcu ceea ce i se ceruse, în timp ce ea stătea în bucătărie, spălând ouăle şi ambalându-le.

Se spălă pe faţă în baie şi îşi perie dinţii, după care se târî spre dormitorul său. Oul se afla încă întreg în buzunarul lui şi îl puse în sertarul de lângă pat. Îl aşeză pe o mănuşă şi îl înconjură cu trei perechi de şosete, improvizându-i un fel de cuib, pentru a-l încălzi, după care închise sertarul şi tocmai era pe cale să se îndrepte spre scări când, mânat de un gând întârziat, se întoarse în cameră şi, luând lănţişorul mamei lui de sub pernă, îl puse şi pe el în cuib, chiar lângă ou. Îşi examină spatele şi fundul, căutând zgârieturi lăsate de coarnele ţapului. Îşi julise ambele palme atunci când căzuse.

Minnie purta un fular roz de lână înfăşurat în jurul gâtului. Purta în continuare aceeaşi fustă gri şi

cizmele pe care le avusese şi cu o zi în urmă. Pe deasupra puloverului îmbrăcase o jachetă verde. Era prea strânsă pe ea pentru a o încheia, prin urmare o lăsase aşa, descheiată, cu fularul roz legănându-se.

Minnie spuse că aveau să meargă să-l înscrie pe Daniel la şcoala locală şi după aceea aveau să cumpere pentru el nişte haine de şcoală noi.

— O să mergem pe jos, rosti ea, pe când treceau pe lângă maşină, un Renault de culoare roşu-închis, cu pânze de păianjen adunate în jurul oglinzii de pe partea dreaptă. Oricum e nevoie să-ţi arăt drumul spre şcoală, nu-i aşa?

Daniel ridică din umeri şi o urmă.

— Urăsc şcoala – îi spuse el. O să fiu exmatriculat. Întotdeauna sunt exmatriculat.

— Ei bine, nici nu mă mir, dacă ai această atitudine.

— Şi ce să fac?

— Gândeşte pozitiv. Dacă procedezi astfel, s-ar putea să fii surprins.

— Ca de pildă, să mă gândesc la mama mea, zicându-mi că o să fie mai bine, şi chiar aşa să i se întâmple?

Minnie nu rosti niciun cuvânt. El mergea la un pas în urma ei.

— Oricum, îmi doresc asta de ani în şir, şi tot nu s-a întâmplat nimic.

— A gândi pozitiv nu e acelaşi lucru cu a-ţi dori ceva. Ce spui tu acolo are de-a face cu doritul.

Erau cincizeci de paşi de la casa ei până la cea mai apropiată potecă mai de Doamne-ajută. Minnie îi spuse că până la şcoală era un drum de douăzeci de minute, pe jos.

La început străbătură proprietăţi, apoi un parc, după care merseră pe un teren pe care se găseau nişte vaci. Pe când păşeau, Minnie îi povesti lui Daniel despre Brampton, chiar dacă el îi spuse că-l doare-n cot. Nu avea să stea prea mult pe acolo.

Brampton era amplasat doar la două mile spre sud de Zidul lui Hadrian, îi aduse ea la cunoştinţă. Atunci când el îi spuse că nu auzise în viaţa lui de

zidul cu pricina, ea îi zise că o să-l ducă până acolo într-o zi. Brampton se găsea la zece mile distanţă de Carlisle şi la cincizeci şi cinci de mile depărtare de Newcastle.

Cincizeci şi cinci de mile, se gândi Daniel în timp ce mergea în urma ei.

— Te simţi bine aici, dragule? întrebă ea. Astăzi pari cam abătut.

— OK.

— Ce-ţi place să faci? Nu sunt obişnuită cu băieţi, asta-i situaţia. Trebuie să mă pui la curent. Ce-ţi place, aşadar? Fotbalul?

— ’bar n-am, răspunse el.

Trecură prin parc şi Daniel se întoarse să se uite la leagăne. Într-unul dintre ele stătea un bărbat singur şi îndesat, care se sprijinea în picioare pentru a se legăna încetişor.

— Vrei să te dai o tură? Să ştii că avem timp.

— E tipul ăsta aici, răspunse el, uitându-se chiorâş la soarele care era acum sus pe cer.

— Nu-i decât Billy Harper. Billy nu te va stânjeni cu nimic. E îndrăgostit de leagăne. Întotdeauna a fost. E de treabă. N-ar face rău nici unei muşte. Pe aici, dragule, toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Asta-i cea mai proastă parte cu locul acesta, o să vezi. Dar partea bună este că, din momentul în care te-ai dumirit ce hram poartă fiecare, nu mai ai de ce să te temi. În Brampton nu există secrete.

Daniel chibzui la acest lucru: fără secrete şi toţi să aibă habar ce hram porţi. Ştia el cum stă treaba cu locurile mici. Fusese în câteva, când mama lui era bolnavă. Nu-i plăceau locurile mici. Îi plăcea Newcastle. Voia să trăiască la Londra. Nu-i plăceau oamenii care ştiau ce hram poartă.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, ea rosti:

— Care va să zică îţi place Newcastle?

— Mda, răspunse el.

— Ai vrea să trăieşti din nou acolo?

— Aş vrea să trăiesc la Londra.

— Zău aşa? Cred că Londra e o idee bună. Mi-a plăcut acolo. Dacă o să te muţi la Londra, când o să

te faci mai mare, cu ce crezi că o să te îndeletnicești?

— O să fiu hoţ de buzunare.

Daniel se gândi că ea ar fi putut să-l repeadă, dar ea se întoarse şi-l înghionti uşurel cu cotul.

— Ca Fagin, vrei să zici?

— Cine mai şi ăsta?

— N-ai văzut *Oliver Twist*?

— Poate. Mda, cred că da.

— E acolo un bărbat în vârstă, un hoţ de buzunare, care nu o sfârşeşte bine.

Daniel lovi cu piciorul în nişte pietre. O vacă se întoarse din drumul ei şi scoase un muget către ei. Daniel făcu un mic salt şi se ascunse în spatele lui Minnie.

Ea râse.

— Oh, măi flăcău, vacile nu-ţi vor face niciun rău. De tauri trebuie să te fereşti. O să înveţi.

— Cum poţi să-ţi dai seama dacă este o vacă ori un taur?

— Ei bine, eşti băftos. Te afli în Brampton. Un orăşel plin de fermieri – poţi afla răspunsul.

— Dar asta e o vacă, nu-i aşa?

— Da, este.

— O vacă bătrână ca tine.

Se întoarse spre el pe cărare, oprindu-se din mers şi fixându-l cu privirea. Rămase fără aer pentru câteva clipe şi obrajii i se împurpurară. Lumina din ochii ei pierise din nou. Pulsul lui Daniel se acceleră, aşa cum i se întâmpla de obicei atunci când urma să se întoarcă acasă la mama lui, după ce fusese plecat. Inima începea să-i bată nebuneşte în timp ce atingea clanţa uşii, neştiind peste ce avea să dea dincolo de uşă.

— Te-am jignit eu de când ai ajuns aici?

El o privi, cu gura întredeschisă.

— Am făcut-o?

El clătină din cap.

— Vorbeşte.

— N-ai făcut-o.

— Nu-ţi cer decât să te porţi la fel de politicos. Înţelegi?

El încuviinţă, dând din cap.

— Şi dacă tot am ajuns aici, nu uita că în curând îţi expiră termenul în privinţa fluturelui cu pricina.

— Ce vrei să spui?

— Spun că ţi-am îngăduit să-l păstrezi câteva zile, dar acum îl vreau înapoi. În seara asta, când te speli pe faţă şi pe dinţi, vreau să mi-l înapoiezi, pricepi?

El încuviinţă iarăşi, dând din cap, dar ea îi întorsese spatele.

— Te-am întrebat dacă pricepi.

— Da, răspunse el, mai tare decât avusese de gând.

— Bine, zise ea. Mă bucur că ne înţelegem unul cu celălalt. Acum să dăm uitării toate astea.

O urmă de-a lungul potecii, uitându-se la cizmele ei care păşeau prin iarbă şi remarcând că partea din spate a fustei era împroşcată cu noroi. Îşi simţea braţele ciudate şi le scutură pentru a alunga acea senzaţie din ele.

— Uite! exclamă ea, oprindu-se şi arătând spre cer. Vezi?

— Ce?

— Un şoim roşcat! Îi vezi aripile ascuţite şi coada lungă?

Pasărea descrise un arc amplu pe bolta cerului şi apoi se aşeză în vârful unui copac înalt. Daniel o zări şi îşi puse mâna streaşină la ochi, pentru a o vedea mai limpede.

— Sunt nişte păsări tare frumoase. Trebuie să avem grijă de pui şi să-i ferim de ele, atunci când sunt mici, dar mie mi se par elegante, nu crezi?

Daniel ridică din umeri.

Atunci când ajunseră la şcoală, aceasta se vădi o clădire veche, înconjurată de maghernițe în paragină. Lui nu-i plăcu felul în care arăta, dar o urmă pe Minnie pe trepte în sus. Ea nu stabilise o întâlnire, aşa că fură nevoiţi să stea şi să aştepte. Lui nu-i plăceau şcolile şi se simţea apăsat de tavanul

încăperii. Încă o dată, ea păru să-şi dea seama ce simţea el.

— E-n regulă, dragule, rosti ea. Nu trebuie să începi de astăzi. Trebuie doar să te înscriem. După ce o să te înregistreze aşa cum se cuvine, o să-ţi luăm nişte haine noi. Poţi să le alegi chiar tu. Dar cu chibzuială, ţine seama, căci nu mă dau banii afară din casă, din păcate, continuă ea, aplecându-se spre el.

Mirosea aproape ca o floare. Emana aroma clară a ginului din seara trecută, combinată cu cea de lămâie şi cu izul jilav al lânii, cu mirosul găinilor şi cumva cu cel al ierbii de vară prin care trecuseră în drumul lor spre şcoală. Preţ de o clipă, adulmecând-o, se simţi mai apropiat de ea.

Directorul şcolii era pregătit să-i primească. Daniel se aşteptă ca Minnie să-i ceară să aştepte afară, dar ea îl trase de cot şi păşiră împreună în biroul directorului. Acesta era un bărbat de vârstă mijlocie, care purta ochelari cu dioptrii mari. Daniel îl urî chiar înainte de a se aşeza.

Minnie avu nevoie de o veşnicie pentru a se aşeza pe scaun, lângă Daniel, în faţa biroului directorului. Îşi desfăcu eşarfa şi îşi scoase haina, după care mai pierdu ceva timp rearanjându-şi puloverul şi fusta. Daniel remarcă faptul că ea lăsase urme de noroi, care duceau din anticameră până în birou.

— Minnie, rosti directorul. Întotdeauna o plăcere.

Daniel putu citi pe o plăcuţă triunghiulară amplasată pe biroul lui că se numea domnul F.V. Hart.

Minnie tuşi şi se întoarse spre Daniel.

— Da, zise Hart. Pe cine ne-ai adus astăzi?

— Acesta este Daniel, răspunse Minnie. Daniel Hunter.

— Aha. Şi câţi ani ai, Daniel?

— Unsprezece, răspunse el.

Glasul său sună ciudat în cameră, semănând cu vocea unei fete. Daniel îşi pironi din nou privirile în covor, la cizmele pline de glod ale lui Minnie.

În timp ce se uita la Daniel, ochii domnului Hart se îngustară. Minnie îşi deschise geanta şi puse o bucată de hârtie dinaintea domnului Hart. Era documentul de la serviciile sociale. Domnul Hart îl luă şi îşi aprinse pipa în acelaşi timp, muşcând-o zdravăn de coadă şi trăgând din ea până când fumul puturos şi greu îi învălui pe Minnie şi pe Daniel.

— Se pare că nu avem documentele lui de la ultima şcoală la care a fost. Care este ultima şcoală pe care a urmat-o?

— Poate că aţi putea să-l întrebaţi pe el? Stă chiar aici.

— Ei bine, Daniel?

— Şcoala Graves din Newcastle, domnule.

— Înţeleg. O să le solicit actele care lipsesc. Ce soi de elev eşti, Daniel? Vrei să ne spui?

— Nu ştiu, răspunse el.

Auzi respiraţia lui Minnie şi se gândi că poate ea îi zâmbea, dar când se întoarse spre ea, văzu că nu privea spre el. Hart ridică din sprâncene, aşa că Daniel adăugă:

— Nu din cel mai bun.

— De ce am impresia că eşti cam modest? spuse Hart, reaprinzându-şi pipa şi trăgând din ea până când fumul îi ţâşni pe nas.

— E un nou început pentru tine – grăi Minnie, uitându-se la Daniel. Nu-i aşa? De acum înainte ai de gând să te porţi ca la carte.

Se întoarse spre ea şi îi zâmbi, după care se răsuci către domnul Hart şi dădu aprobator din cap.

În dimineaţa zilei următoare, Daniel se trezi cu gândul că noua şcoală îl apăsa, mai greu decât pledul de pe patul său. Atât de multe şcoli noi. Trase cu urechea la găinile din curte şi la porumbeii care uguiau în jgheaburi. O visase iarăşi pe mama lui. Aceasta stătea întinsă pe canapeaua din vechiul apartament şi el nu era în stare să o trezească. Chemase o ambulanţă, dar aceasta nu sosise încă, aşa că el făcea eforturi disperate să o trezească,

străduindu-se să-i facă respiraţie gură la gură, aşa cum văzuse la televizor.

Visul se apropia de o experienţă pe care Daniel o avusese deja. Gary, prietenul mamei sale, îi bătuse pe Daniel şi pe mama acestuia şi apoi îşi luase tălpăşiţa, luând cu el majoritatea banilor şi o sticlă de votcă. Mama lui cheltuise dintr-un foc banii care îi mai rămăseseră din ajutorul ei de şomaj, spunând că dorea să se simtă bine. Când Daniel se trezise, în toiul nopţii, ea stătea leşinată pe canapea, cu ochii întredeschişi. Daniel nu fusese capabil să o trezească şi chemase ambulanţa. În realitate ambulanţa venise repede şi mama lui fusese readusă la viaţă. Daniel avea cinci ani.

O tot visa în această ipostază. De fiecare dată, tentativele sale de a o salva eşuau.

Daniel se întinse pe o parte şi scotoci în sertarul de lângă pat. Mâinile sale apucară oul, care acum era rece ca piatra. Îl încălzi în căuşul palmei. Cotrobăi din nou prin sertar, degetele sale bâjbâind după lănţişorul ieftin de aur pe care ea îl purta la gât şi pe care i-l dăduse într-o zi în care fusese cuminte. *În care fusese cuminte.*

Dispăruse.

Daniel se ridică şi scoase sertarul afară. Puse oul pe pernă şi scotoci prin sertar după lănţişor. Întoarse sertarul cu fundul în sus şi scutură din el şosetele şi cărţile pentru copii, pixurile cu bilă şi timbrele vechi rupte de pe plicuri, care fuseseră lăsate în sertar de ceilalţi copii pe care Minnie îi avusese în grijă. Lănţişorul nu se afla acolo.

— Nu pot să mă duc la şcoală – îi spuse el.

Era îmbrăcat în hainele pe care ea le pregătise pentru el, lenjerie de corp, pantaloni gri şi o cămaşă albă. Îşi îmbrăcase cămaşa în grabă şi nasturii erau încheiaţi aiurea. Stătea încruntat înaintea ei, cu părul zbârlit.

Minnie scotea cu lingura terci de fulgi de ovăz pentru el şi punea o aspirină într-un pahar pentru ea.

— Fireşte că poţi, dragule. Ţi-am pregătit prânzul, rosti ea, împingând spre el o pungă cu sendvişuri.

El stătea tremurând lângă ea, ţinând oul în mâna dreaptă. Şosetele sale curate se murdăriseră ca naiba de pe podeaua bucătăriei.

— Mi-ai şterpelit lănţişorul? întrebă el, într-o şoaptă gâtuită.

Minnie ridică o sprânceană spre el.

— Era în sertar, împreună cu oul, iar acum a dispărut. Dă-mi-l înapoi, chiar acum.

Daniel aruncă oul pe podeaua bucătăriei, iar acesta se sparse cu un zgomot care îl făcu pe Blitz să se refugieze în spatele coşului său.

Minnie se aplecă şi puse sendvişurile în ghiozdanul lui. El îi smulse ghiozdanul şi îl azvârli pe podea, pe urmele oului. Ea se ridică, foarte dreaptă, şi îşi împreună palmele în faţă.

— Trebuie să te duci la şcoală. Dacă pui fluturele înapoi la locul lui, o să fac şi eu acelaşi lucru cu lănţişorul.

— O să fac bucăţele nenorocitul tău de fluture dacă nu-mi dai lănţişorul, vacă proastă şi bătrână.

Ea îi întoarse spatele. Se gândi să-şi scoată cuţitul din buzunar, dar mai înainte cuţitul nu o impresionase câtuşi de puţin. Se întoarse şi urcă scările în fugă. Ascunsese fluturele sub salteaua lui.

— Uite, zise el, punându-l pe blatul mesei. Uite-ţi nenorocitul de fluture, acum dă-mi lănţişorul.

Ea purta lănţişorul lui. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Îl scoase şi i-l înmână lui Daniel, după care puse fluturele în buzunar.

— Aşadar, ce învăţăminte trebuie să tragem din asta, Danny? întrebă ea, în timp ce el îşi recăpăta suflul.

— Că eşti o scursură grasă şi hoaţă.

— Eu cred că am învăţat că amândoi avem lucruri preţioase. Dacă tu le respecţi pe ale mele, aşa voi face şi eu cu ale tale. Îţi aminteşti drumul spre şcoală?

— Tacă-ţi fleanca.

Se strecură în pantofi şi trânti uşa, târându-şi ghiozdanul în urma lui. Pe drum luă la şuturi toate urzicile şi păpădiile care îi ieşiră în cale. Culese pietre din mers şi aruncă spre vaci, dar acestea din urmă erau prea departe. Lilly Harper nu era la leagăne, aşa că Daniel se opri şi dădu în leagăn, aproape dându-se peste cap, aşa cum niciunul dintre ceilalţi copii nu era în stare. Întârzia la şcoală, dar nu-i păsa.

Nu-i păsa de ultimele şanse sau de noile începuturi. Nu dorea decât ca toată lumea să dispară şi să-l lase în pace.

A aflat o mulţime de chestii în prima zi, din pricina faptului că întârziase.

Învăţătoarea lui se numea domnişoara Pringle şi îi amintea de fluture. Purta o bluză albastră şi avea părul blond, care îi atârna până pe omoplaţi. Blugii ei strâmţi aveau un trandafir brodat pe buzunar. Era cea mai tânără învăţătoare pe care o avusese vreodată.

— Vrei să stai la măsuţa albastră, Daniel? întrebă domnişoara Pringle, aplecându-se puţin pentru a vorbi cu el, cu palmele strânse între genunchi.

El încuviinţă din cap şi se aşeză la masa care era amplasată lângă catedra ei. La aceeaşi masă mai erau doi alţi băieţi şi două fete. Mijlocul mesei era acoperit de o fâşie de hârtie albastră. Daniel se aşeză cu mâinile sub masă, uitându-se la porţiunea de podea de lângă catedra domnişoarei Pringle.

— Copii, suntem bucuroşi să-i urăm bun venit în clasă lui Daniel. Vreţi să-i uraţi bun venit în clasa noastră?

Bun venit în clasa noastră, Daniel.

Îşi băgă capul între umeri, simţind atâtea priviri aţintite asupra lui.

— Daniel s-a mutat aici din Newcastle. Tuturor ne place Newcastle, nu-i aşa?

Se iscă un talmeş-balmeş de comentarii şi un scârţâit de scaune. Daniel se uită cu coada ochiului

spre învăţătoare. Părea să fie pe cale să-l întrebe ceva, dar apoi se decise să renunţe. Fu recunoscător.

Pe tot parcursul dimineţii, domnişoara Pringle se foise pe la spatele lui, după care se aşezase pe vine lângă el, pentru a afla dacă totul era în regulă. El nu făcuse tema de clasă pe care i-o dăduse ea, iar ea se gândise că el nu înţelesese.

Băieţii de la masa lui se numeau Gordon şi Brian. Gordon spuse că îi plăcea penarul cu motocicletă al lui Daniel, pe care i-l cumpărase Minnie. Daniel se aplecă peste masă şi îi şopti lui Gordon că dacă îl atinge, el o să-l înjunghie. Daniel îi spuse că avea un cuţit. Fetele de la masă râseră, iar el promise să-l arate.

Fetele erau Sylvia şi Beth.

— Mama mi-a spus că tu eşti noul puşti de care se îngrijeşte doamna Flynn, spuse Sylvia.

Daniel se aplecă deasupra mesei, peste caietul pe care îl acoperise cu desene reprezentând arme, deşi domnişoara Pringle le ceruse să scrie despre pasiunile lor favorite.

Beth se aplecă şi trase caietul lui Daniel de lângă acesta.

— Dă-mi-l înapoi – îi spuse el.

— Aşadar, de când eşti aici? întrebă Beth, cu ochii scânteind de veselie, fără să dea drumul caietului.

— De patru zile. Dacă nu-mi dai caietul înapoi, o să te trag de păr.

— Dacă mă atingi, o să-ţi trag un şut în coiţe. Mi-a arătat tata cum. Ştii că bătrâna Flynn e o vrăjitoare irlandeză, nu-i aşa? I-ai văzut deja coada de mătură?

Daniel o trase pe Beth de păr, dar nu atât de tare încât să o facă să ţipe. Se întinse peste masă şi îşi înhăţă caietul, recuperându-l.

— Ar trebui să ai grijă. Pe toţi copiii îi face tocăniţă. Şi-a mâncat propria fiică şi mai apoi şi-a ucis soţul cu un vătrai înroşit în foc. L-a lăsat să sângereze în grădina din spate, unde sângele a înroşit toată iarba…

— Ce se petrece aici?

Domnişoara Pringle stătea cu mâinile pe buze.

— Daniel m-a tras de păr, domnişoară.

— Noi nu pârâm, Beth.

Afară, pe locul de joacă, în pauza de prânz, Daniel mâncă sendvişurile cu brânză şi murături pe care i le pregătise Minnie, uitându-se la băieţii care jucau fotbal. Se aşezase pe zid să privească, adulmecând vântul şi încercând să prindă privirea cuiva. Atunci când şi-a terminat prânzul a aruncat punga pe jos. Vântul a înşfăcat-o şi a purtat-o spre rigola terenului de sport, lângă gardul de sârmă. Îşi vârî mâinile în buzunare şi capul între umeri. Era frig, dar nu avea unde să se ducă înainte de terminarea pauzei. Îi plăcea să-i privească pe băieţi jucând.

— Vrei să joci, amice? Fă-te-ncoace, dacă ai chef.

Băiatul care-l întrebase era scund, cam de înălţimea lui Daniel, cu păr roşcovan şi cu pantalonii gri împroşcaţi cu noroi. Îşi suflă nasul în mânecă în timp ce aştepta răspunsul lui Daniel.

Daniel sări de pe zid şi păşi spre el, cu mâinile în buzunare.

— Da, amice, mă bag.

— Te pricepi?

— Îhî.

Jocul îl făcu să se simtă bine. Simţea un nod greu şi întunecat în stomac de când se certase cu Minnie din cauza lănţişorului şi simţea că acesta dispăruse pentru moment, în timp ce alerga de-a lungul terenului noroios. Dorea să marcheze, pentru a-şi demonstra sieşi de ce era în stare, dar nu avu nicio şansă. Jucă din tot sufletul şi era fără suflu atunci când sună clopoţelul.

Băiatul care îl întrebase dacă nu are chef să joace se apropie de el la sfârşit. Merse pe lângă Daniel, cu mingea sub braţ.

— Joci bine. Mâine poţi să joci din nou, dacă nu se întoarce Kev.

— Da.

— Cum te cheamă?

— Danny.

— Eu sunt Derek. Eşti tipul cel nou?

— Da.

Un băiat cu păr brunet încercă să lovească mingea şi să o facă să zboare din mâinile lui Derek.

— Las-o baltă. E a mea. El e Danny.

— Ştiu, rosti băiatul cu păr negru. Tu eşti noul copil luat în grijă la ferma Flynn, nu-i aşa? Noi locuim la ferma vecină. Mama mi-a spus că Minnie vrăjitoarea are unul nou.

— De ce îi spui vrăjitoare?

— Pen' că e, răspunse Derek. Mai bine ai avea grijă. Şi-a omorât fiica şi mai apoi i-a făcut de petrecanie soţului, pe iarba din curtea casei. Toată lumea ştie.

Fără secrete, îşi aminti Daniel. *Toată lumea ştie ce hram porţi.*

— Mama l-a văzut pe soţul ei dându-şi duhul şi a chemat ambulanţa, dar a fost prea târziu, zise băiatul cu păr negru. Rânji la Daniel, arătându-şi golurile dintre dinţi.

—De ce trebuie să fie o vrăjitoare? Nu poate să fie doar o criminală?

— Atunci de ce nu a fost acuzată niciodată? Tata spune că nu trebuie decât să te uiţi la ea ca să-ţi dai seama că nu e în regulă. Ai putea să sfârşeşti şi tu ca ultimul copil pe care l-a avut în grijă.

— Ce vrei să zici?

— O fată. A stat la Minnie doar vreo lună. Nimeni de la şcoală nu i-a ştiut vreodată nici măcar numele. O fată tare tăcută. A avut o criză de nebunie pe terenul de joacă şi a murit.

Băiatul cu păr negru se prăbuşi la pământ, încercând să o imite. Zăcea cu picioarele crăcănate şi mâinile tremurându-i bezmetic, electrizat şi paralizat.

Daniel privi. Simţi un imbold brusc de a-l lua la şuturi, dar nu o făcu. Ridică din umeri şi îi urmă pe ceilalţi, îndreptându-se spre clădirea şcolii.

5

Daniel se simţea răcorit după alergare. Aprecia această senzaţie, ştiind că metroul ar fi fost sufocant într-o asemenea zi. Aranjându-şi cravata, vedea în oglindă camera din spatele său, în care soarele matinal se strecura prin fereastra dormitorului. Trebuia să fie la secţia de poliţie la opt şi jumătate pentru ca interogatoriul să poată fi reluat, dar îi luă timp, ca întotdeauna, să facă nodul aşa cum se cuvine. Îşi înăbuşi un căscat.

Noaptea trecută, cu o bere noctambulă în mână, verificase numărul spitalului general municipal din Carlisle. Se decisese să nu sune, dar îşi notase oricum numărul. Dacă Minnie chiar era bolnavă, ştia că avea să fie dusă acolo. Chiar gândul la ea, bolnavă şi pe moarte, îi produse durere în coşul pieptului, făcându-l să respire adânc. Apoi senzaţia avea să fie înlocuită de o mânie înflăcărată faţă de ea, care îi uscă gâtul – se afla încă acolo, după tot acest timp. Nu avea să o sune. Pentru el era oricum moartă de mulţi ani.

Întors în camera de interogatoriu, Daniel inhală aerul învechit al întrebărilor din ziua anterioară, în timp ce îl aştepta pe Sebastian. Ochii sergentului Turner erau înceţoşaţi. Bătrânul îşi lărgi puţin gulerul şi îşi aranjă manşetele. Daniel ştia că poliţiei îi fusese furnizat un raport verbal de către laborator, în care se confirma existenţa sângelui pe hainele lui Sebastian, sânge care fusese identificat ca aparţinându-i lui Ben Stokes. Înregistrările camerelor de supraveghere fuseseră examinate şi ele de către poliţie, care încă nu confirmase faptul că băieţii fuseseră surprinşi de ele.

Sebastian era obosit când poliţistul îl aduse înăuntru. Charlotte îl urmă, scoţându-şi ochelarii de soare, cu degete tremurătoare, doar în momentul în care se aşeză.

Sergentul Turner parcurse toate etapele de rutină, prezentându-se pe sine şi anunţând data şi ora. Daniel deşurubă capacul stiloului şi aşteptă să înceapă formularea întrebărilor.

— Cum te simţi în dimineaţa asta, Sebastian? întrebă sergentul Turner.

— Bine, mulţumesc, răspunse Sebastian. Am avut pâine prăjită la micul dejun. Totuşi nu a fost la fel de bună ca cea făcută de Olga.

— Olga o să-ţi prăjească nişte pâine atunci când o să te întorci acasă, rosti Charlotte cu o voce groasă, aproape răguşită.

— Îţi aminteşti că ţi-am luat hainele, Sebastian, pentru a le trimite la laborator pentru nişte teste.

— Bineînţeles că îmi amintesc.

— Ei bine, am primit un raport verbal de la laborator care spune că petele roşii de pe tricoul tău sunt, de fapt, urme de sânge.

Sebastian îşi încreţi buzele, ca şi cum ar fi sărutat pe cineva. Se lăsă pe spate în scaunul său, ridicând o sprânceană.

— Ai idee al cui ar putea să fie sângele de pe tricoul tău, Sebastian?

— Al unei păsări.

— De ce, ai rănit vreo pasăre?

— Nu, dar la un moment dat am zărit una moartă şi am ridicat-o de jos. Era caldă încă şi avea sângele lipicios.

— Ai văzut pasărea moartă în ziua în care a fost ucis Ben?

— Nu pot să-mi aduc aminte cu exactitate.

— Ei bine, după cum s-a dovedit, sângele de pe tricoul tău nu a aparţinut unei păsări. E sânge uman. E sângele lui Ben Stokes.

Sebastian examină ungherele încăperii şi Daniel fu încredinţat că l-a văzut pe băiat zâmbind. Nu a fost un zâmbet cu gura până la urechi, ci mai degrabă o mică curbare a buzelor. Daniel îşi simţea inima bătând.

— Ştii cumva în ce mod a putut să ajungă sângele lui Ben pe cămaşa ta, Sebastian?

— Poate că s-a tăiat singur, iar atunci când ne jucam s-a atins cumva de mine.

— În regulă, dar medicii specialişti care ţi-au examinat tricoul sunt în stare să spună o sumedenie de lucruri despre felul sângelui aflat pe tricoul tău. A reieşit că sângele aflat pe tricoul tău este ceea ce se cheamă sânge expirat, adică sânge care provine din gura sau din nasul lui Ben…

Charlotte îşi acoperi chipul cu mâinile. Unghiile lungi îi atinseră fruntea, înfigându-se adânc în păr, până la rădăcinile acestuia.

— De asemenea, există picături de sânge aeriene, adică sânge care a fost împroşcat ca urmare a folosirii forţei, pe pantalonii şi pe încălţările tale…

Acum ambele sprâncene ale lui Sebastian erau ridicate. Privi în obiectivul camerei de filmat. Preţ de o clipă, Daniel rămase încremenit. Era imaginea unui băieţel drăguţ uitându-se în sus, în ochiul autorităţii: toţi acei oameni nevăzuţi privindu-l, de sus, uitându-se la expresia lui copilărească şi încercând să găsească un motiv pentru a-l acuza. Daniel îşi aminti de sfinţii la care se ruga Minnie, de degetele ei moi şi plinuţe care învârteau cu repeziciune şi fervoare mărgelele rozariului. Săgeţile îl asaltaseră pe Sfântul Sebastian, cât fusese în viaţă. Daniel nu-şi putea aduce aminte cum anume murise acesta, ci doar că avusese parte de o moarte violentă. Chiar dacă ofiţerii de poliţie furnizaseră dovezi suplimentare ale vinovăţiei lui Sebastian, Daniel simţea o puternică nevoie de a-l apăra. Martorii aveau să declare, de asemenea, că îl văzuseră pe Sebastian bătându-se cu Ben mult mai târziu în ziua cu pricina, pe locul de joacă, după ora la care mama lui Sebastian susţinuse că acesta se întorsese acasă, chiar dacă acest lucru nu era confirmat de înregistrările camerelor de supraveghere. Daniel nu era intimidat de toate astea sau de probele de laborator. Subminase adesea asemenea probe.

Daniel putea simţi agitaţia ofiţerilor de poliţie, în timp ce aceştia insistau cu întrebările lor. Aştepta ca ei să întreacă măsura – aproape că aştepta ca aceştia

să meargă prea departe, astfel încât el să-i poată opri.

— Poţi să explici cum de a ajuns sângele lui Ben pe hainele tale, Seb? întrebă din nou Turner, printre dinţi. Experţii ne-au spus că genul acesta de sânge, aflat pe hainele tale, ar putea sugera că l-ai rănit pe Ben şi că l-ai făcut să sângereze în acest mod.

— Ar putea sugera, zise Sebastian.

— Pardon?

— Sângele *ar putea sugera* că l-am rănit. A sugera înseamnă că nu ştiţi cu siguranţă…

Daniel surprinse o izbucnire de furie străbătând chipul lui Turner. Doreau să-l pună cu botul pe labe pe băiat – acesta era scopul acelui interogatoriu îndelungat – dar Sebastian se dovedea mai puternic decât ei.

— *Tu* ştii cu siguranţă, Sebastian. Spune-ne ce i-ai făcut lui Ben.

— V-am spus, rosti Sebastian, muşcându-şi buza de sus cu dinţii de jos. Nu l-am rănit. S-a rănit singur.

— Cum s-a rănit singur, Sebastian?

— A vrut să mă impresioneze, aşa că a sărit de pe palierul de căţărat şi s-a rănit singur. S-a lovit la cap şi îi curgea sânge din nas. M-am dus să văd dacă era bine, aşa că presupun că atunci sângele lui a ajuns pe mine.

În pofida accesului de mânie, această nouă informaţie păru să-i facă plăcere lui Sebastian. Se îndreptă în scaun şi încuviinţă scurt din cap, ca şi cum ar fi vrut să confirme autenticitatea.

La ora şapte seara a zilei miercuri, lui Sebastian şi mamei sale le fu adusă cina, pe care aceştia o mâncară în cameră. Pe Daniel îl deprimă vederea lor. Charlotte ciuguli foarte puţin. Daniel o urmă, atunci când ea ieşi afară, la o ţigară. Ploua din nou. Îşi ridică gulerul jachetei şi îşi vârî mâinile în buzunare. Mirosul fumului ţigării ei îi întoarse stomacul pe dos.

— Tocmai au spus că îl vor pune sub acuzare, rosti Daniel.

— E nevinovat. Ştii asta.

Ochii ei mari implorau.

— Dar îl vor acuza.

Charlotte se întoarse încet spre el şi el îi putu vedea umerii tremurând. Abia atunci când ea se smiorcăi îşi dădu seama că plângea.

— Haide, zise Daniel, simţindu-se aproape protector faţă de ea – să-i dăm amândoi vestea? El are mare nevoie ca tu să nu cedezi în asemenea momente.

Daniel nu era prea sigur de ce rostise aceste cuvinte – de obicei păstra distanţa faţă de clienţii săi – dar o parte din el îşi amintea în continuare de cum era să fii un băieţel la ananghie, cu o mamă care nu era în stare să te protejeze.

Charlotte tremura în continuare, însă Daniel o privi îndreptându-se şi respirând adânc. Cutia ei toracică deveni vizibilă prin V-ul puloverului. Se întoarse şi îi zâmbi, cu pielea din jurul ochilor încă udă de lacrimi.

— Câţi ani ai? întrebă ea, unghiile ei lungi poposind dintr-o dată pe antebraţul lui Daniel.

— Treizeci şi cinci.

— Pari mai tânăr. Nu încerc să te flatez, dar cred că arăţi ca şi cum ai avea mai puţin de treizeci. Arăţi bine. Mă întreb dacă eşti suficient de copt pentru toate astea… să te pricepi la ceea ce faci, vreau să zic.

Daniel râse şi ridică din umeri. Se uită în jos. Când ridică privirea văzu că ţigara ei se udase. Picături calde de ploaie se aninaseră de buclele părului ei.

— Îmi place un bărbat care are grijă de el, zise ea, încreţindu-şi nasul la ploaie. Aşadar, îl vor acuza, dar ce va urma mai apoi?

Trase puternic din ţigară şi obrajii i se scobiră. Cuvintele ei erau dure, dar Daniel văzu că tremura în continuare. Se întrebă despre soţul din Hong

Kong şi despre modul în care ar putea să o lase să trateze cu el chestiunea de una singură.

— Va apărea la tribunalul pentru minori, mâine dimineaţă la prima oră. Cel mai probabil, cazul va ajunge la curtea penală unde va avea loc pledoaria şi audierile preliminare premergătoare procesului, în vreo două săptămâni…

— Audierile preliminare procesului? Ei bine, dar el nu este vinovat, bineînţeles.

— Singura problemă este că vor solicita să fie arestat în tot acest răstimp, probabil într-un loc sigur. Până la proces vor mai trece câteva luni. Fireşte că vom solicita eliberarea pe cauţiune, dar, în cazurile de crimă, judecătorul are tendinţa de a aproba arestarea, chiar dacă este vorba de un copil.

— Crimă. Cazuri. Crimă. Putem să plătim, ştii asta? Indiferent cât costă.

— După cum am spus, vă voi face rost de un bun avocat pledant şi ei vor discuta, dar trebuie să ne pregătim pentru varianta în care el va rămâne în arest ceva timp, până la proces.

— Când va avea loc procesul?

— Depinde de mai mulţi factori. Cred că prin noiembrie…

Charlotte îşi acoperi gura în timp ce îşi înghiţea lacrimile.

— Şi apărarea lui?

— Vom contacta martori potenţiali pentru apărare şi vom apela la martori experţi, în acest caz psihiatri, psihologi…

— Ce naiba?

— Ei bine, ei vor pune toate tunurile pe Sebastian – indiferent dacă el este sau nu pregătit sau suficient de sănătos pentru a fi implicat într-un proces.

— Nu fi ridicol. E sănătos tun.

— Dar ei vor vorbi, de asemenea, despre crima în sine, şi vor stabili dacă Sebastian este îndeajuns de matur pentru a înţelege gravitatea faptului de care este acuzat că ar fi comis.

Ea trase vârtos din ultima ei ţigară. Între degetele ei era un muc de ţigară pe care abia ai fi putut să-l ţii

cu o pensetă, şi cu toate astea ea trăgea din el. Daniel remarcă rujul care mânjea chiştocul şi urmele de tutun de pe degetele ei. Îşi aminti degetele galbene ale mamei lui şi modul în care i se profila craniul atunci când trăgea din ţigară. Îşi aduse aminte de senzaţia de foame, privind-o cum dădea o bancnotă de zece lire pe droguri. Îşi aminti acadelele de la cină şi cum le ronţăia, prea repede.

Închise ochii şi respiră adânc. I se trăgea de la scrisoare, ştia bine, nu Charlotte dezgropase aceste amintiri. Scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de ele.

Era şapte seara. Camera de interogatoriu era îmblânzită de aroma dulce provenită de la ciocolata caldă a lui Sebastian.

Sergentul Turner îşi drese glasul. Formularea scrisă a acuzării fu înmânată lui Charlotte şi lui Daniel, în calitatea lor de reprezentanţi adulţi ai lui Sebastian.

— Sebastian Croll, eşti acuzat de săvârşirea următoarei lapte: uciderea lui Benjamin Tyler Stokes, la data de 8 august 2010.

— Bine, răspunse Sebastian.

Îşi ţinu respiraţia, ca şi cum ar fi fost pe cale să facă o scufundare.

Daniel simţi gâtlejul îngustându-i-se în timp ce se uita la băiat. Într-un fel, admira obrăznicia băiatului, dar, pe de altă parte, se întreba ce ascundea aceasta. Se uită cu coada ochiului la Charlotte şi văzu că aceasta se legăna încetişor, ţinându-se de coate. Era ca şi cum ea ar fi fost acuzată, nu fiul ei.

Auzind răspunsul băiatului, Turner şovăi preţ de o clipă. Băiatul se întoarse spre mama lui.

— N-am făcut-o, mami!

Charlotte îi puse o mână pe picior, pentru a-l linişti. El începu să-şi cureţe unghiile, cu buza de jos răsfrântă.

— Nu trebuie să spui nimic, dar apărarea ta poate avea de suferit dacă nu menţionezi acum ceva care

va ieşi la iveală în cadrul procesului. Orice afirmi poate fi înregistrat ca probă.

— N-am făcut-o, ştiţi asta. Mamă, n-am făcut-o, spuse Sebastian.

Începu să plângă.

Daniel era acolo în dimineaţa următoare, la 8:55, când dubiţa de transport parcă şi uşile fură deschise, pentru a-l lua pe Sebastian. Daniel stătu cu braţele încrucişate cât băiatul fu adus din celulă, cu încheieturile sale subţiri încătuşate, fiind condus în cuşca din spatele vehiculului. Charlotte ţipă, palidă. Îşi încleştă mâna pe antebraţul lui Daniel în timp ce uşile cuştii erau închise şi încuiate.

— Mami, strigă Sebastian, dinăuntru. Mami!

Ţipetele sale erau precum o unghie zgâriind caroseria metalică a dubiţei. Daniel îşi ţinu respiraţia. Văzuse acest lucru întâmplându-se multora dintre clienţii săi: oameni pentru care voia să lupte, oameni pe care îi admira; oameni pe care îi dispreţuia. Acest moment fusese întotdeauna liniştit pentru el. Îi dădea startul. Începutul cazului său; începutul apărării.

Privind uşile închizându-se în urma lui Sebastian, Daniel auzi ecoul propriilor strigăte din copilărie în rugăminţile disperate ale băiatului. Îşi aminti cum era el însuşi la vârsta lui Sebastian. Avusese necazuri. Fusese capabil de violenţă. Cum se făcea că nu împărtăşise această soartă?

Când uşile fură încuiate, Daniel şi Charlotte putură să audă în continuare cum Sebastian plângea înăuntru. Daniel nu ştia dacă băieţelul era inocent sau vinovat. O parte din el credea că Sebastian îi spusese adevărul, iar cealaltă era îngrijorată de straniul interes manifestat de băiat pentru sânge şi de izbucnirile de furie ale acestuia, care păreau să-l bântuie pe puşti. Dar inocenţa sau vinovăţia lui Sebastian nu era importantă. Daniel nu-şi judeca clienţii. Cu toţii erau îndreptăţiţi să beneficieze de apărare şi el făcea aceleaşi eforturi în beneficiul lor, indiferent dacă nu-i erau pe plac sau dacă nutrea

admiraţie pentru ei. Dar în cazul adolescenţilor era într-adevăr dificil. Chiar şi atunci când erau vinovaţi, aşa cum fusese Tyrel, el dorea să nu-i lase să fie înghiţiţi de sistemul penitenciar. Văzuse ce se petrecea cu adolescenţii înăuntru – dependenţă de droguri şi recidive. Ajutorul de care Daniel simţea că aveau nevoie era considerat prea costisitor; politicienii foloseau sistemul judiciar penal pentru a obţine avantaje politice.

Daniel stătea în biroul său, îmbrăţişând cu privirea strada Liverpool. Dăduse radioul încet în timp ce făcea însemnări despre cazul lui Sebastian.

Pusese scrisoarea în buzunarul din faţă al servietei sale; hârtia era acum boţită, căci o citise de nenumărate ori. O scoase şi o citi din nou. Încă nu sunase la spital. Refuza să creadă că Minnie era moartă, dar citi din nou scrisoarea, ca şi cum i-ar fi scăpat ceva. Era un joc tare crud, decise el. Toate apelurile ei telefonice, în decursul anilor, prin care îi ceruse iertare, după care ea obosise să mai facă asta şi se mulţumise să-i ceară doar să-l vadă pentru o ultimă dată.

Daniel se întrebă dacă nu cumva scrisoarea reprezenta o altă încercare de a-l readuce în viaţa ei. Era foarte posibil să fie bolnavă, dar să încerce în acelaşi timp să-l manipuleze. Împături scrisoarea şi o împinse de lângă el. Doar gândul la ea avu ca efect faptul că stomacul i se chirci de furie.

În birou era cald, razele delicate ale soarelui pătrunzând prin ferestrele glisante şi luminând praful. Ridică receptorul telefonului.

După toate lucrurile pe care i le spusese, ea îl suna totuşi în fiecare an de ziua lui şi uneori de Crăciun. Ar fi putut să nu-i răspundă, dar mai apoi stătea întins, treaz, toată noaptea, certându-se cu ea în gând. Se părea că trecerea anilor nu domolise câtuşi de puţin furia pe care o nutrea faţă de ea. În cele câteva dăţi în care vorbiseră, Daniel fusese concis şi distant, nepermiţându-i să-l atragă într-o conversaţie, atunci când ea îl întreba cum îi merge cu munca şi

dacă avea o prietenă. Reuşise să se detaşeze cu mult timp în urmă, iar Minnie îl ajutase să se perfecţioneze. Din cauza ei, acum nu mai îngăduia nimănui să-i intre în suflet. Ea obişnuia să-i vorbească despre fermă şi despre animale, ca şi cum i-ar fi adus aminte de casă. El nu-şi amintea decât de modul în care îl părăsise. Uneori ea reafirma faptul că îi părea rău, iar el închidea. Pur şi simplu, trântea receptorul în furcă. Ura justificările ei chiar mai mult decât ceea ce îi făcuse. Ea spunea că o făcuse spre binele lui. Lui nu-i plăcea să-şi amintească, şi de cele mai multe ori nici nu o făcea, dar durerea provocată de acel eveniment îl lăsa încă fără suflu.

El nu o sunase pe *ea* pe parcursul ultimilor cincisprezece ani.

Nu o făcuse din momentul în care se certaseră, el spunându-i că-i doreşte moartea.

Nu părea să fi fost suficient. Îşi aminti că dorea s-o fi rănit chiar şi mai tare.

În orice caz, formă numărul ei fără să-l verifice sau să încerce să şi-l aducă aminte. Telefonul sună şi Daniel respiră adânc. Îşi drese vocea şi se aplecă în faţă pe birou, cu ochii pe uşa biroului.

Şi-o imagină ridicându-se din scaunul din camera de zi, în timp ce ultima ei corcitură de câine, o piticanie, ridica din sprâncene spre ea. Aproape că putea să-i adulmece ginul şi să-i audă oftaturile. *Stai aşa, vin acuş, vin acuş,* avea să spună. Apelul fu preluat de robotul telefonic. Pentru o clipă, Daniel îşi sprijini receptorul de bărbie, chibzuind. Nu avea timp pentru aşa ceva. Închise.

Pe fereastră văzu un alergător, deşirat şi rezistent. Daniel îl urmări croindu-şi drum prin trafic şi printre pietoni. Îşi putu da seama, după stil şi alonjă, că se mişca într-un ritm foarte bun, dar de la această distanţă se părea că bărbatul aleargă încet. Coroanele copacilor licăreau dincolo de sticla ferestrei. Venise la birou dis-de-dimineaţă şi încă nu ieşise afară, pentru a simţi mângâierea razelor de soare pe piele.

— Eşti ocupat? întrebă Veronica Steele, partenera lui Daniel, vârându-şi capul pe uşă.

— Despre ce-i vorba?

Veronica se aşeză pe braţul canapelei, sigură pe ea.

— Mă întrebam doar cum îţi mai merge.

Daniel aruncă un creion pe un teanc de foi acoperite cu mâzgălituri. Se roti pentru a ajunge cu faţa la ea, cu mâinile la ceafă.

— Sunt în regulă.

Daniel se lăsă pe spate în scaun.

— Te-ai hotărât să te ocupi în continuare de cazul lui?

— Da, răspunse el, trecându-şi o mână prin păr. Nu e cea mai bună decizie din cariera mea, sunt sigur de asta. Ştiu că o să fie o porcărie. Jumătate din mine vrea să dea cu totul uitării povestea astea şi cealaltă jumătate vrea să încerce… să-l salveze?

— Pledează nevinovat?

— Da, ţinând morţiş la varianta lui de poveste. Mama lui îl susţine.

— Ai fost la curtea judecătorească din Highbury Corner joi?

— Da. Au refuzat eliberarea pe cauţiune, aşa cum mă aşteptam, şi a fost trimis la închisoarea de maximă securitate din Parkland House.

— Dumnezeule, dar asta-i tare nasol. Va fi cel mai tânăr de acolo.

Daniel încuviinţă din cap, frecându-şi o falcă cu palma.

— „Avocat emerit” o să fie Irene, nu-i aşa? Ştiu că a primit de puţină vreme această recunoaştere.

— Da, tocmai ce a fost numită în această funcţie. A ajuns pe listă în martie.

— Îmi aduc aminte că i-am scris, să o felicit.

— Am fost surprins că a primit acest caz, chiar dacă era la tribunalul pentru minori. Sunt bucuros că a acceptat, totuşi. Avem o şansă în plus.

Sună telefonul şi Daniel ridică receptorul, acoperindu-l cu mâna şi scuzându-se faţă de Veronica.

— Steph, zise el – ţi-am cerut să nu-mi faci legătura pentru niciun apel.

— Ştiu, Danny. Iartă-mă. Numai că e un apel personal pentru tine. Zice că e urgent. M-am gândit să te întreb totuşi dacă n-ai vrea să vorbeşti.

— Cine e?

— Un avocat din nord. Spune că e în legătură cu un membru de familie.

— Fă-mi legătura.

Daniel oftă şi ridică din umeri spre Veronica, care zâmbi şi ieşi din încăpere.

Daniel îşi drese din nou glasul. Brusc, i se încordară muşchii întregului trup.

— Bună ziua, stau de vorbă cu Daniel Hunter? Mă numesc John Cunningham, avocatul consultant al doamnei Flynn. Daniel, îmi pare rău. Am nişte veşti proaste pentru tine. Mama ta nu se mai află printre cei vii. Nu ştiu dacă ai auzit… dar a lăsat instrucţiuni…

— Nu e mama mea.

Daniel nu izbuti să-şi reprime furia din voce.

Pentru o clipă domni liniştea pe fir. Daniel putea să-şi audă doar bătăile inimii.

— Am înţeles că Minnie… te-a adoptat în 1988.

— Ascultă, ce-i asta? Tocmai sunt pe cale să intru într-o şedinţă.

— Îmi pare rău că te deranjez. Pot să te sun altădată? Pur şi simplu, e vorba despre înmormântare şi în plus mai este şi chestiunea testamentului.

— Nu vreau nimic de la ea.

— Ţi-a lăsat ţie toată averea ei.

— *Averea* ei.

Daniel se ridică. Încercă să râdă, dar nu izbuti decât să deschidă gura.

— Marţi, pe şaptesprezece, va avea loc o înmormântare simplă, dacă vrei să iei parte.

Rosti, abia auzit, dar totuşi rosti:

— Nu am timp.

— Înţeleg, dar moştenirea…

— După cum am spus, nu vreau nimic.

— În regulă. Ei bine, nu-i nicio grabă. Mă aştept ca aranjamentele legate de casă să ia ceva timp. Te voi contacta din nou atunci când…

— Ascultă, chiar nu mai am timp acum.

— Bine. Să te sun din nou miercuri, după înmormântare? I-am lăsat datele mele de contact colegei tale, în cazul în care o să vrei să iei legătura cu mine.

— Foarte bine. La revedere.

Daniel închise. Îşi frecă ochii cu degetul arătător şi cu degetul mare, după care respiră adânc.

Daniel a trebuit să schimbe la Whitechapel şi să ia metroul londonez de suprafaţă către Parkland House. Când ajunse la Anerley, strada mirosea a gaze de eşapament şi a ploaie evaporată. Daniel putu simţi transpiraţia formându-se la baza părului şi între omoplaţi. Cerul era jos, apăsându-l. Era vineri dimineaţa, la doar o zi de la cea dintâi audiere din Highbury Corner, şi mergea să-l vadă pe Sebastian şi pe părinţii acestuia. Tatăl lui Sebastian se întorsese din Hong Kong şi aceasta era prima dată când Daniel avea să-l întâlnească.

Se simţea ciudat de neliniştit din pricina faptului că avea să-l vadă din nou pe băiat şi să-i întâlnească familia. Daniel nu dormise prea bine. Alergarea de dimineaţă fusese lentă deoarece fusese obosit înainte de a începe. Două nopţi la rând nu pusese geană pe geană gândindu-se la Brampton, la casa ei cu podele murdare şi cu găini alergând prin curte.

Înmormântarea avea să aibă loc în câteva zile, dar el nu-i simţea încă lipsa.

Atunci când ajunse la centrul de detenţie, familia Croll îl aştepta. Daniel ceruse să se întâlnească mai întâi cu ei, înainte de a vorbi cu Sebastian. Stăteau la o masă, într-o cameră strălucitoare, cu ferestre mici, amplasate la înălţime.

— Mă bucur că te întâlnesc, Daniel, spuse tatăl lui Sebastian, străbătând camera pentru a-i strânge mâna.

Era mai înalt cu câteva degete, aşa că Daniel îşi îndreptă spinarea şi îşi trase umerii înapoi în timp ce strângea mâna bărbatului. Mâna era uscată şi caldă şi totuşi forţa ei îl făcu pe Daniel să înghită în sec.

Kenneth King Croll era un bărbat puternic. Era masiv. Avea burtă şi era fălcos, pielea bronzată îi era stacojie, iar părul îi era des şi scurt. Stătea cu mâinile în şolduri, aproape dând din fund, ca şi cum ar fi vrut să afirme că e un bărbat mai bun decât Daniel. Păienjenişul de vene de pe obrajii săi luase naştere datorită consumului celor mai bune mărci de vin şi whisky. Era extrem de arogant şi se simţea bine în pielea sa. Toată energia din încăpere convergea către el, ca într-un vârtej. Charlotte stătea lângă el, urmărindu-l neîncetat cu privirea, indiferent dacă vorbea sau doar îşi ridica mâinile. Daniel scoase capacul stiloului şi îşi împinse cartea de vizită peste masă. Kenneth o studie, strângând uşor dispreţuitor din buzele sale pline.

Charlotte aduse nişte cafea diluată de la automat. Era la fel de imaculată; unghiile ei lungi aveau altă culoare de fiecare dată când Daniel dădea ochii cu ele. Mâinile îi tremurară uşor în timp ce aşeza fiecare pahar pe masă.

— *Urăsc* faptul că el a fost adus aici, rosti ea. Locul acesta e de-a dreptul abject. Unul dintre puşti s-a sinucis aici săptămâna trecută, ai auzit? S-a spânzurat. E insuportabil să te *gândeşti* la aşa ceva. Ştiai despre asta, Daniel?

Daniel încuviinţă din cap. Propriul său client, Tyrel, încercase să se sinucidă, la scurt timp după pronunţarea sentinţei. La împlinirea vârstei de şaptesprezece ani, băiatul fusese mutat într-o instituţie de detenţie nouă, destinată tinerilor infractori, iar Daniel îşi făcea griji, gândindu-se că avea să recidiveze în tentativa sa de suicid. Centrele de detenţie nu furnizau genul de îngrijire de care Daniel simţea că aveau nevoie adolescenţii.

Charlotte îşi atinse buzele cu degetele tremurătoare în timp ce se gândea la toate astea.

— Va supravieţui, spuse Kenneth. Daniel, dă-i drumul şi spune-ne care-i situaţia acum?

— Pur şi simplu, nu vreau ca el să se afle aici – şopti Charlotte, în timp ce Daniel îşi frunzărea notiţele.

Kenneth scoase o exclamaţie de enervare.

Dinaintea celor din familia Croll, muşchii lui Daniel se încordau din pricina tensiunii. Avea senzaţia că, dincolo de stratul de smalţ exterior, de mătasea şi lâna fină italiană, ceva nu era în regulă cu această familie.

— Vreau doar să examinăm împreună câteva lucruri, înainte de a-l vedea pe Sebastian. Vreau să… vă avertizez că ne vom bucura probabil de o atenţie substanţială din partea presei. Trebuie să avem grijă de acest aspect, să punem la punct o strategie şi să încercăm să nu ne abatem de la ea, astfel încât să putem menţine la un nivel minimal aceste intruziuni. Fireşte, e de la sine înţeles că identitatea sa nu este încă dezvăluită… Încă aşteptăm formularea capetelor de acuzare de către procuratură şi, atunci când ne vor fi aduse la cunoştinţă, probabil că mâine sau poimâine, vom putea să stabilim un plan de bătaie adecvat. Va exista posibilitatea ca voi şi Sebastian să vă întâlniţi cu avocatul pledant – Irene Clarke. A fost la audierile de la curtea pentru minori, dar nu cred că aţi văzut-o.

— Câţi ani ai, băiete? întrebă Kenneth Croll, ţinând cartea de vizită a lui Daniel între degetul mare şi arătător şi bătând cu ea în masă.

— Ce contează?

— Iartă-mă, dar arăţi ca şi cum tocmai ai fi ieşit de pe băncile şcolii.

— Sunt partener la firma mea. Mă ocup de cazuri penale de aproape cincisprezece ani.

Croll clipi spre el, în semn că a înţeles. Începu să bată din nou în masă cu cartea de vizită.

— După cum am spus, mă aştept ca în următoarele câteva zile să ne fie aduse la cunoştinţă capetele de acuzare. Din câte ştim până acum, dosarul se bazează pe urmele de sânge descoperite

pe hainele lui Sebastian, coroborate cu depoziţia martorului care a declarat că i-a văzut pe băieţi bătându-se înainte şi după intervalul de timp în care Charlotte susţine că Seb era acasă. De asemenea, mai, ştim că mai au ca martori un vecin şi un profesor… Toate astea sunt mai puţin importante. Totodată, mai există şi faptul că trupul neînsufleţit a fost descoperit pe locul de joacă, unde Sebastian recunoaşte că a fost împreună cu Ben, în ziua crimei.

— Are unsprezece ani! izbucni Croll. Unde altundeva ar fi putut să se ducă, decât pe un nenorocit de loc de joacă? Auzi, ce idee!

— Cred că apărarea poate instrumenta solid cazul. Majoritatea probelor sunt circumstanţiale. Se bazează pe analizele de laborator iar Sebastian are motive întemeiate să aibă pe hainele sale sângele victimei. Vom afla mai multe după ce vom discuta cu medicul legist şi cu experţii de la laborator, dar în momentul de faţă se pare că puştii s-au bătut, că în urma altercaţiei, victimei i-a curs sânge din nas, sânge care a ajuns pe hainele lui Sebastian. Sebastian are un alibi – pe tine, Charlotte – de la ora 3 a după-amiezii şi faptul că ar fi fost văzut după această oră este discutabil. Poliţia nu a găsit nicio imagine înregistrată de camerele de supraveghere care să susţină acuzaţiile. A fost o crimă sângeroasă, dar Sebastian *nu* a venit acasă plin de sânge. Nu a săvârşit-o el.

— Vezi, e doar o greşeală, rosti Charlotte, cu voce frântă. Chiar şi când este vorba de probe de laborator, poliţia greşeşte adesea.

— Ce ştii tu? spuse Croll, în şoaptă. Plec din ţară pentru două săptămâni şi tu îl laşi să fie arestat. Cred că mai bine nu te-ai fi băgat în chestia asta, ce zici?

Charlotte oftă brusc, umerii ei fragili ridicându-i-se aproape până la nivelul urechilor. Criticile lui Croll o făcură să roşească, sub pielea bronzată. Daniel îi prinse privirea.

— Daniel, zise Croll, de această dată cu un glas atât de ridicat, încât Daniel aproape că putu să simtă vibraţiile mesei de care se sprijineau – ai făcut o

treabă bună şi îţi mulţumim pentru cum au decurs lucrurile până acum. Îţi mulţumim pentru ajutorul pe care l-ai dat la secţia de poliţie şi pentru ceea ce ai făcut, dar am şi eu nişte relaţii. Cred că vom dori să pasăm cazul unei alte echipe care să se ocupe de apărare. Nu vrem să ne asumăm niciun risc. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar vreau să curm aici colaborarea noastră. Nu cred că beneficiezi de experienţa necesară… Înţelegi?

Daniel deschise gura să vorbească. Se gândi să-i spună lui Croll că Harvey, Hunter şi Sleeve era unul dintre cabinetele de avocatură de top din Londra. Dar nu spuse nimic. Se ridică.

— E decizia ta, rosti liniştit, încercând să zâmbească. Depinde în întregime de tine. Eşti îndreptăţit să alegi şi să încredinţezi apărarea echipei care ţi se pare cea mai potrivită în acest scop. Noroc. Ştii de unde să mă iei dacă ai nevoie de ceva.

Întors în stradă, Daniel îşi scoase jacheta şi îşi suflecă mânecile, uitându-se chiorâş la soare. Nu mai fusese concediat de ani buni şi încercă să-şi aducă aminte dacă vreodată cineva renunţase la serviciile lui atât de repede. Se simţea lezat de faptul că Kenneth Croll îl pusese pe liber, dar nu ştia dacă era vorba despre mândria lui sau despre şansa pierdută de a-l apăra pe băiat. Din stradă, Daniel se uită în sus la Parkland House. Era un nume crud pentru o închisoare: numai „parc împădurit” nu era.

Începu să meargă spre staţia metroului de suprafaţă, spunându-şi că ar fi avut de-a face cu un caz dificil, mai cu seamă datorită atenţiei pe care avea să i-o acorde presa, dar era totuşi năucit de lovitura primită. Îi era greu să meargă. Ziua era liniştită şi caldă, dar cu toate astea avea o senzaţie ca şi cum ar fi mers împotriva vântului. Simţea şocul şi îşi încordă trupul, încercând să răzbească. Nu se mai simţise aşa de ceva timp, dar era totuşi o senzaţie familiară; îşi reaminti cum este să te dai bătut.

6

După şcoală făcu drumul înapoi spre casa lui Minnie. Merse agale, cu ghiozdanul pe umeri şi cu cravata desfăcută. Culese un băţ şi pentru a şfichiui cu el iarba care creştea pe ambele laturi ale cărării. Era obosit şi se gândea la mama lui. Şi-o amintea stând în faţa oglinzii din dormitorul ei, machiindu-se şi întrebându-l dacă el credea că arăta precum Debbie Harry[1]. Arăta bine aşa, machiată.

Clipi de două ori în timp ce îşi aducea aminte de machiajul scurgându-i-se pe obraji şi de zâmbetul pleoştit pe care îl arbora când era drogată. Atunci nu mai arăta prea bine.

Privi în sus şi văzu din nou şoimul, plutind pe deasupra mlaştinii. Daniel se opri şi văzu cum înhaţă un şoarece de câmp din iarbă şi îl duce cu el.

Nu auzise pe nimeni venind în urma lui, dar cineva îl împinse în umărul drept, îmbrâncindu-l zdravăn, iar el se împletici înainte. Se întoarse şi văzu că erau trei băieţi.

— Hei, prospătură!

— Căraţi-vă şi lăsaţi-mă în pace.

Se întoarse, dar ei îl împinseră din nou. Strânse pumnul, dar ştia că ar fi încasat-o dacă s-ar fi luat la harţă cu ei. Erau prea mulţi pentru el. Îşi păstră calmul. Rămase locului şi lăsă ghiozdanul să-i cadă la pământ.

— Ei, cum e să trăieşti cu bătrâna vrăjitoare?

Ridică din umeri.

— Ce faci pentru ea? Eşti poponar? Oooo!

Băiatul cel mai voinic îşi legănă şoldurile şi îşi propti palmele de pieptul lui. Cuţitul lui Daniel era în ghiozdan, dar nu mai avea timp să ajungă la el. Se năpusti în băiatul cel bine făcut şi îl lovi cu capul în stomac.

Îl duru, nu glumă!

Băiatul vomită, ca şi cum el l-ar fi făcut să verse, dar ceilalţi doi îl trântiră pe Daniel la pământ. Îi loviră corpul, picioarele, braţele şi faţa. Daniel îşi

acoperi faţa cu coatele, dar băiatul care îl făcuse poponar îl înşfăcă de păr şi îi trase capul pe spate. Daniel îşi simţi bărbia ridicându-se şi gâtul întinzându-se. Pumnul băiatului izbi nasul lui Daniel. Daniel auzi trosnetul şi simţi gust de sânge.

Îl lăsară sângerând în iarbă.

Daniel rămase încolăcit până când auzi glasurile lor stingându-se în depărtare. Avea sânge în gură şi trupul îl durea peste tot. Mâinile începură să-i tremure şi să-l mănânce. Când aruncă o privire către antebraţul său, văzu că era acoperit cu pete albe. Zăcea într-un strat de urzici. Se rostogoli şi se ridică în genunchi. Nu plângea, dar ochii i se umeziseră, aşa că îi şterse cu braţul urzicat. Lacrimile părură să domolească pişcăturile pentru o clipă, după care mâncărimea se întoarse.

Trecu un bătrân, aflat la plimbare împreună cu câinele său. Era un rottweiler care mârâi la el, bălos şi cu nasul încreţit. Lătratul şi plesnitura lesei îl făcură pe Daniel să sară. Se ridică în picioare.

— Totul e în regulă cu tine, băiete? întrebă bărbatul, uitându-se peste umăr la Daniel, în timp ce acesta se îndepărta, la pas.

Daniel se întoarse şi o rupse la fugă.

Alergă prin Dandy, îndreptându-se spre gara Brampton. Nu avea bani pentru autobuz sau tren, dar ştia drumul spre Newcastle. Alergă ţinându-se de partea în care fusese lovit, iar apoi merse câţiva paşi, înainte de a încerca să alerge din nou.

Maşinile treceau huruind, cu o viteză atât de mare, încât îi afectau echilibrul. Mintea i se golise cu totul, reducându-se la durerea de la nas, la durerea din coaste, la sângele din gât, la înţepăturile furioase din braţ şi la nestatornicia sinelui, ars şi învârtejit precum hârtiile dintr-un şemineu. Sângele curs din nas i se închegase pe bărbie şi îl frecă pentru a-l îndepărta. Nu putea să respire pe nas dar nu voia să-l atingă, pentru ca nu cumva să înceapă să sângereze din nou. Îi era frig. Îşi trase înapoi mânecile suflecate ale cămăşii şi se încheie la

nasturi. Atinsă de bumbacul cămăşii, pielea sa urzicată începu să-l mănânce şi mai tare.

Acasă. Dorea să fie împreună cu ea, indiferent unde s-ar fi aflat. Asistenta socială îi spusese că ieşise din spital. Dorea să fie acasă, unde ea avea să-l întâmpine, îmbrăţişându-l. La un moment dat, se întoarse la realitate, dar apoi şi-o imagină din nou. Uitase de maşini, de drumul greu şi de sângele din gâtlej. Şi-o aminti pe mama lui machiindu-se şi parfumul ei, pudra de talc pe care o folosea după ce făcea baie. Toate astea îl făcură să dea uitării frigul.

Îi era sete. Limba i se lipise de cerul gurii. Încercă să uite că era însetat şi să-şi amintească în schimb furnicătura iscată de degetele ei trecându-i prin păr. Cât de mult era de atunci, încercă el să-şi amintească, de când ea făcuse asta? Părul său fusese tuns de câteva ori. Atinsese ea vreodată părul care creştea acum pe capul lui?

Continua să meargă, numărând lunile pe degete, când o furgonetă opri în dreptul lui.

Daniel se dădu înapoi. Şoferul era un bărbat cu părul lung şi cu tatuaje pe antebraţ. Coborî fereastra şi se aplecă în afară pentru a striga spre el.

— Încotro te îndrepţi, băiete?

— Newcastle.

— Hopa sus, atunci.

Daniel ştia că era posibil ca bărbatul să fie un zărghit, dar urcă oricum lângă el. Voia să-şi vadă din nou mama. Bărbatul asculta radioul, care era dat atât de tare, încât Daniel nu simţi nevoia să vorbească. Bărbatul şofa cu mâinile încrucişate deasupra volanului. Muşchii braţelor se încordau când manevra volanul. Mirosea a transpiraţie şi furgoneta era murdară, plină cu doze metalice contorsionate şi de pachete goale de ţigări.

— E-he-hei, omule, mai bine ţi-ai pune centura de siguranţă, ei?

Daniel făcu aşa cum i se ceruse.

Bărbatul scoase cu buzele o ţigară din pachetul aflat pe bord şi îi ceru lui Daniel să-i dea bricheta, care zăcea la picioarele sale. Daniel se uită cum

bărbatul îşi aprinde ţigara. Avea un tatuaj cu o femeie goală pe braţ şi o cicatrice ca o arsură pe gât.

Bărbatul coborî fereastra şi suflă fumul în curentul de aer produs de deplasarea în viteză a maşinii.

— Vrei una?

Muşcându-şi buza, Daniel luă o ţigară. O aprinse şi cobori geamul, aşa cum făcuse şi bărbatul. Ridică un picior pe scaun şi îşi lăsă braţul stâng să se odihnească pe fereastra deschisă. Daniel fumă în poziţia aceea, simţindu-se liber, amărât, sălbatic şi singur. Ţigara îi înlăcrimă ochii. Îşi lăsă capul pe spate în mare grabă. Se simţea rău, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când fuma o ţigară, dar ştia că nu avea să vomite.

— Ce te duce la Newcastle, aşadar?

— Mă duc doar să-mi văd mama.

— Ai avut parte de o încăierare, nu-i aşa?

Daniel ridică din umeri şi mai trase un fum.

— O să te poţi curăţa când o să ajungi acasă.

— Da.

— Ce ai fi făcut dacă nu aş fi oprit?

— Pur şi simplu aş fi mers pe jos.

— E-he-hei, e cale lungă, flăcău. Ţi-ar fi luat toată noaptea.

— Nu m-ar fi deranjat, dar totodată vă mulţumesc pentru că m-aţi luat.

Bărbatul râse şi Daniel nu-şi dădu seama de ce râdea. Dinţii din faţă ai bărbatului erau sparţi. El îşi termină ţigara şi aruncă pe fereastră chiştocul. Daniel privi cum scânteierea roşiatică a ţigării aruncate rămâne în urma lor. Vru să-şi arunce şi el ţigara, dar era fumată numai pe jumătate. Daniel se gândi că nu s-ar fi cuvenit să o irosească. Mai trase câteva fumuri, după care o azvârli pe fereastră atunci când bărbatul se aplecă în afară pentru a horcăi şi scuipa.

— Mama ta îţi va face un ceai, aşadar?

— Da.

— Ce-ţi găteşte?

— Găteşte… carne de vită la cuptor şi budincă Yorkshire.

Mama lui nu-i făcuse niciodată altceva decât pâine prăjită. Făcea nişte sendvişuri bune, cu pâine prăjită şi brânză.

— Carne de vită la cuptor într-o marţi? Măi să fie, trebuie să vin să locuiesc împreună cu tine. Chiar nu-i rău, zău aşa. Unde să te las?

— Undeva în centru. Oriunde vă vine mai uşor.

— Ce zici, omule, pot să te duc acasă? Rămân pentru o singură noapte în Newcastle. Vreau să ajungi acasă exact la ţanc pentru carnea de vită la cuptor, nu-i aşa? Unde stai?

— În Cowgate. E…

Bărbatul râse din nou, iar Daniel ridică din sprâncene spre el.

— În regulă, omule. Ştiu Cowgate, zău aşa. O să te duc acolo.

Daniel simţi frigul atunci când se dădu jos din maşină. Bărbatul îl lăsase la sensul giratoriu şi claxonase în timp ce se îndepărta.

Daniel îşi îndreptă umerii, ca pavăză împotriva frigului, şi parcurse în fugă restul drumului: pe Ponteland Road în jos şi de-a lungul Chestnut Avenue, până la Whitehorn Crescent. Mama lui locuia acolo de vreo doi ani. Serviciile sociale îi îngăduiseră să petreacă o noapte împreună cu ea în acel loc, în urmă cu câteva luni. Era o casă albă la capătul unei alei, încadrată de două case din cărămidă roşie. Alergă spre ea. Nasul începuse din nou să-i sângereze şi îl durea când alerga, aşa că încetini. Îşi ridică mâna şi îl atinse. Îl simţi prea mare, ca şi cum ar fi fost nasul altcuiva. Chiar şi cu nasul înfundat de sânge, putea să simtă totuşi mirosul de ţigară al degetelor sale. Ghiozdanul i se bălăbănea pe umeri, aşa că şi-l dădu jos şi alergă cu el într-o mână.

Se opri în dreptul cărării care ducea la casă. Toate ferestrele aveau geamurile sparte, iar fereastra de sus dispăruse cu totul. Înăuntru totul era întunecat. Se

încruntă, uitându-se spre fereastra ei. Se lăsa noaptea, dar fereastra cu pricina arăta mai întunecată decât toate celelalte ferestre neluminate. Iarba din grădină era înaltă până la genunchi şi crescuse de-a valma, acoperind şi poteca. Făcu nişte paşi de uriaş prin iarbă, până la uşa laterală. Iarba era presărată cu tot soiul de obiecte: un con turtit de dirijare a traficului, un cărucior pentru copii răsturnat şi un pantof vechi. Auzi lătratul unui câine. Respira greu.

Se opri la uşă înainte de a apăsa pe clanţă. Inima îi bătea nebuneşte şi îşi muşcă buza. Nu avea să aibă parte de carne de vită la cuptor. Şi totuşi se mai gândea la ea deschizându-i uşa şi îmbrăţişându-l. Poate că tocmai acum nu avea un prieten. Poate că prietenii ei nu erau prin preajmă. Poate că nu era drogată. Poate că avea să-i prăjească pâine şi vor sta împreună pe canapea, uitându-se la *Crown Court*[12]. Simţi o arsură ciudată în piept. Îşi ţinu respiraţia.

Când deschise uşa şi păşi în hol, simţi miros de igrasie şi de ars. Aruncă o privire în camera de zi, dar întunericul domnea peste tot. Nu plânse. Păşi înăuntru. Bucătăria dispăruse. Puse o mână pe perete, după care îşi privi palma înnegrită. Aerul era încă impregnat cu fum şi i se oprise în gât. În camera de zi, din canapeaua carbonizată nu mai rămăsese decât un schelet contorsionat. Urcă scările, la etaj. Covorul era îmbibat de apă şi stâlpii balustradei erau carbonizaţi. Baia şi chiuveta erau înnegrite de funingine. Într-unul din dormitoare, oglinda şifonierului era spartă, dar reuşi totuşi să-i deschidă puţin uşa. Hainele ei se aflau încă înăuntru, nearse. Daniel se strecură în şifonier şi îşi apăsă rochiile ei pe faţă. Se lăsă să alunece pe podeaua şifonierului şi se ghemui printre pantofii şi sandalele ei. Îşi sprijini fruntea de genunchi.

Nu ştia câtă vreme a stat ghemuit în şifonier, dar după un timp auzi pe cineva urcând scările. Mergeau din cameră în cameră, strigând:

— E cineva aici?

Daniel dorea să afle unde se dusese mama lui, dar când ieşi pe hol un bărbat îl înşfăcă de guler şi îl lipi de perete. Omul era doar cu puţin mai înalt decât Daniel. Purta o bluză albă. Daniel putea mirosi sudoarea sărată a bărbatului, care se diferenţia de izul afumat al casei. Stomacul omului îl apăsă pe Daniel, ţintuindu-l de zid.

— Ce mama dracului faci tu aici? întrebă bărbatul. Haide, ia-ţi numaidecât tălpăşiţa.

— Unde s-a dus mama mea?

— Mă-ta? Cine-i mă-ta?

— Locuia aici, hainele ei sunt încă aici.

— Drogaţii au dat foc locului, nu-i aşa? Afară cu ei, cu toţi. Nici măcar nu şi-au dat seama că izbucnise un incendiu. A trebuit să chem pompierii. Toată gaşca aia nenorocită putea să-şi dea duhul.

— Şi mama mea?

— Nu ştiu nimic despre mama ta. I-au luat pe toţi, pe tărgi. Unul dintre ei era făcut scrum. Era de-a dreptul dezgustător. Nu-ţi puteai da seama dacă era bărbat sau femeie.

Daniel se răsuci din strânsoarea lui şi o zbughi pe scări în jos. Auzi cum bărbatul îl striga. Îl podidi plânsul în timp ce cobora şi apoi alunecă şi căzu pe trepte. Îşi julise braţul, dar nu simţi câtuşi de puţin acest lucru. Se ridică şi ieşi în fugă pe uşă, apucând-o prin iarbă şi împiedicându-se iarăşi, de această dată de conul de dirijare a traficului. Piciorul său atinse trotuarul. Habar n-avea încotro alerga, dar gonea cât de repede era în stare. Ghiozdanul trebuie să-i fi căzut pe undeva, în şifonier sau pe scări, şi se simţi uşor şi iute despovărat de el.

Era beznă şi stătea pe bordură, pe West Road, când o poliţistă se apropie de el. Nu se uită la ea, dar când îi ceru să o însoţească nu se împotrivi, căci era frânt de oboseală. La secţie au sunat-o pe asistenta socială care se ocupa de el şi ea l-a dus înapoi la Minnie acasă.

*

Trecuse de ora zece atunci când ajunse în Brampton. Orăşelul părea înecat în smoală, verdele câmpurilor părând negru pe fundalul cerului nopţii. Daniel îşi simţea pleoapele grele şi se străduia să-şi ţină ochii deschişi în timp ce privea afară, pe fereastra maşinii. Tricia vorbea cu el despre fugă, despre casa de corecţie şi despre cum avea să ajungă el acolo dacă nu o să fie în stare să stea locului. El nu se întoarse spre ea câtă vreme ea îi vorbi. Aroma parfumului ei îi răznea nasul şi capul.

Minnie stătea afară, în faţa uşii din faţă, cu puloverul mare înfăşurat în jurul ei. Blitz alergă spre Daniel când el coborî din maşină. Minnie se întinse spre el, dar el o evită, răsucindu-se, şi păşi în casă. Câinele îl urmă. Daniel se aşeză pe prima treaptă a scării, aşteptând să intre şi ceilalţi şi jucându-se cu urechile câinelui, care erau precum nişte pătrăţele de catifea. Blitz se întinse pe spate, astfel încât Daniel să-l poată scărpina pe burtă, ceea ce şi făcu, aşezându-se în genunchi, chiar dacă era frânt de oboseală. Părul alb de pe burta câinelui se murdărise în curte.

Le putea auzi pe Minnie şi pe Tricia, aflate afară, dincolo de uşă. Vorbeau în şoaptă. *Şcoală. Mamă. Poliţie. Incendiu. Hotărâre.* Cu toate că ciulea bine urechea, aceste cuvinte fură singurele pe care le putu auzi limpede. Întrebase şi poliţia, şi pe asistenta socială despre mama lui. Poliţia nu se sinchisise să încerce să afle ce era cu ea, dar Tricia îi spusese în maşină că o să se intereseze ce se petrecuse cu ea şi că avea să-i comunice lui Minnie dacă avea să afle ceva.

— De ce să-i spui lui Minnie, în loc să-mi spui direct mie?

— Dacă nu te porţi cum se cuvine, anul viitor o să ajungi într-un centru de detenţie pentru minori şi acolo o să rămâi până când o să împlineşti optsprezece ani.

Minnie închise uşa şi rămase uitându-se la el, cu mâinile în şolduri.

— Ce-i?

— Arăţi ca şi cum ai fi avut o zi grea. Lasă-mă să-ţi pregătesc o baie.

Se gândise că avea să spună cu totul altceva. Se pregătise pentru cuvinte aspre. Intră în baie şi se aşeză pe capacul de la toaletă cât timp ea agită spuma din cadă. Oglinda se aburi şi aerul începu să miroasă a curat.

Ea luă un burete moale şi îl scufundă în apa fierbinte.

— Nasul tău arată destul de obraznic. Lasă-mă să spăl o parte din sângele acesta, înainte să intri. O să te cam usture mai târziu, dar o să punem nişte gheaţă pe el. Nu vrem să ai un nas sfărâmat, de boxer, nu-i aşa? Nu un flăcău chipeş ca tine; n-ar fi corect.

O lăsă să se ocupe de nasul lui. Era blândă, iar buretele era cald. Îi frecă sângele închegat şi apoi îl spălă pe lângă nas, de jur împrejur.

— Doare, dragule?

— Nu cine ştie ce.

— Eşti curajos.

Putu simţi ginul în respiraţia ei, atunci când se aplecă mai aproape de el.

Când termină, ea îşi trecu mâna prin părul lui şi îşi odihni palma pe obrazul lui.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Ridică din umeri.

— Te-ai dus să o cauţi pe mama ta?

— Nu era acolo, răspunse el, cu glas gâtuit.

Ea îl trase cu blândeţe spre ea şi el simţi lâna aspră a puloverului ei lipindu-i-se de obraz. Începu să plângă din nou, fără să ştie de ce.

— Aşa, rosti ea, frecându-i spatele. Scoate afară necazul. Tricia îmi va da de veste despre ce au aflat în legătură cu mama ta. Totul o să fie în regulă pentru tine. Ştiu că nu pare aşa, dar mi-am dat seama chiar din prima clipă în care te-am întâlnit că eşti un băiat foarte special. Indiferent ce-ţi spune oricine altcineva, atunci când vei creşte toate or să-ţi meargă

mult mai bine. O să hotărăşti singur ce şi cum, o să trăieşti unde ai chef şi cu cine îţi place şi o să fii mare şi tare.

Aburul jilăvise aerul din baie. Daniel se simţea extrem de ostenit. Îşi sprijini capul de stomacul ei şi plânse. Îi încolăci coapsele cu mâinile. Braţele sale n-o puteau cuprinde, dar se simţi bine odihnindu-se pe stomacul ei, pe care îl simţea ridicându-se şi coborând atunci când ea respira.

Se ridică şi îşi şterse ochii cu mâneca ei.

— Haide. Intră în cadă şi încălzeşte-te cât îţi pregătesc ceva pentru cină. Hainele astea murdare lasă-le aici pe podea. O să-ţi aduc eu pijamalele.

După ce ea plecă, se dezbrăcă şi intră în cadă. Apa era prea fierbinte şi avu nevoie de ceva timp pentru a se scufunda în ea cu totul. Baloanele de spumă îi şopteau. Braţele sale arătau ca naiba: julite de căderea pe scări şi pline de vânătăi de la lovituri. Nici coastele nu-i stăteau mai bine. Se simţi mai bine din momentul în care se scufundă în cadă. Stătea întins pe spate, cu capul sub apă, întrebându-se dacă asta simţeai atunci când mureai: căldură, linişte şi clipocit de apă. Simţi o apăsare în plămâni şi se ridică. Când Minnie intră din nou, el îşi ştergea baloanele de spumă de pe faţă.

Ea aşeză pijamalele pe capacul scaunului de toaletă şi apoi puse deasupra lor un prosop. Pe o latură a băii era un taburet şi ea se strecură pe lângă chiuvetă şi se aşeză pe el.

— Cum e baia? Te simţi ceva mai bine?

El încuviinţă din cap.

— Chiar arăţi mai bine, trebuie s-o spun. Ce m-ai speriat cu tot sângele acela! Ce ţi s-a întâmplat? Uită-te la braţele tale. Eşti plin de julituri.

— M-am bătut la şcoală.

— Cine a fost? Îi ştiu pe toţi cei din Brampton. Cumpără ouă de la mine. Pot să stau de vorbă cu mamele lor.

El inspiră. Era pe cale să-i spună că încasase o chelfăneală din pricina ei, dar se hotărî să nu o facă. Era prea obosit ca să se mai lupte cu ea şi o plăcea,

chiar dacă nu din cale-afară – ţinea la ea, pentru că se îngrijise de nasul lui şi îi pregătise baia.

— Eşti lihnit de foame.

Încuviinţă.

— Am făcut tocăniţă pentru cină. Porţia ta am păstrat-o în frigider. O încălzesc pentru tine, dacă vrei.

El încuviinţă iarăşi, atingându-şi nasul pentru a-şi da seama dacă sângera din nou.

— Sau poate că vrei doar nişte brânză pe pâine prăjită, din moment ce este atât de târziu? Şi o ceaşcă de cacao.

— Brânză pe pâine prăjită.

— Atunci asta să fie. Chiar acum mă apuc. Ar trebui să ieşi curând. Dacă stai prea mult, o să te pricopseşti cu o răceală.

— Minnie? rosti el, punându-şi o mână pe marginea căzii în timp ce ea trecea pe lângă el. Ştii, fluturele – de ce îţi place atât de mult? Valorează mulţi bani?

Ea îl înveli cu prosopul. Nu era obraznic. Dorea doar să ştie dacă avea vreun rost să i-l înapoieze.

— Valorează mult pentru mine, răspunse ea, ridicându-se să plece, după care se întoarse spre el, din prag. Mi l-a dat fiica mea.

Daniel se aplecase într-o parte, aşa că îi putu vedea chipul. Pentru o clipă păru tristă, dar apoi plecă şi el o auzi oftând în timp ce cobora scările.

Mai târziu, în dormitorul lui, ascultând scârţâiturile casei adormite, verifică dacă lănţişorul mamei lui se afla încă acolo şi dacă sub pernă se găsea în continuare cuţitul lui.

7

Daniel îşi îndreptă umerii în scaunul şoferului, în timp ce conducea pe M6. Şofa cu geamul coborât şi ţinând cotul afară. Zgomotul vântului aproape că acoperea radioul, dar avea nevoie de aer. Îndreptându-se spre nord, simţea o atracţie aproape magnetică. Nu avusese de gând să meargă la înmormântare, dar avusese un sfârşit de săptămână insomniac, cu mintea chinuită alternativ ba de gânduri legate de Sebastian, ba de Minnie. Se trezise la şase dimineaţa cu o durere de cap, făcuse duş, se îmbrăcase şi se dusese direct la maşină. Se afla pe drum de aproape patru ore, şofând cu gândurile aiurea, privind înainte şi amintindu-şi şi apăsând cu putere pe acceleraţie.

Se imagină ajungând în Brampton şi încetinind din pricina verdelui care nu-i dusese dorul, ca şi a mirosului de bălegar care împânzea aerul. Se imagină mergând până la casa ei şi ascultând lătratul ultimei ei potăi. Aceasta ar veni alergând spre el: un boxer, o corcitură sau un câine ciobănesc scoţian. Indiferent ce traumă ar fi suferit câinele, avea să-şi curme avântul şi să asculte comanda, atunci când ea îi va cere să se oprească din lătrat. Ea avea să-i spună câinelui că Daniel făcea parte din familie şi prin urmare nu trebuia să işte atâta tărăboi.

Familie. Podeaua bucătăriei avea să fie nespălată şi chitul de la ferestre ciugulit de găini. Ea avea să fie pe jumătate beată şi avea să-i ofere şi lui un pahar, pe care îl va accepta, după care vor bea amândoi gin în toiul după-amiezii, până când ea ar izbucni în plâns datorită revederii, jelind faptul că îl pierduse. Avea să-l sărute cu buzele ei cu gust de lămâie, spunându-i că îl iubea. Îl iubea. Cum avea să se simtă el? Trecuse atâta vreme de când fusese apropiat de ea şi cu toate astea mirosul ei avea să-i fie familiar. Chiar şi atunci când era îndeajuns de furios încât să fie în stare să o lovească, mirosul ei

avea să-l liniştească, aşa că se va aşeza în camera de zi, împreună cu ea. Avea să se bucure de compania ei şi avea să privească felul în care chipul i se înroşea atunci când vorbea. Avea să se simtă uşurat să se găsească lângă ea, ascultându-i voioasa voce irlandeză. Avea să fie botezat şi izbăvirea avea să-l cuprindă cu totul, udându-l până la piele, precum ploaia nordică, şi avea să-l lase curat înainte ca ea să fie gata să accepte tot ceea ce făcuse el, ca şi tot ceea ce făcuse ea. El avea să-i ierte pe amândoi.

Opri într-un refugiu pentru şoferi.

Nu o să te iert în vecii vecilor – strigase el la ea la un moment dat, cu mult timp în urmă.

Eu însămi nu o să fiu în stare să mă iert vreodată, băiete. Nu mă aştept ca tu să o faci, rostise ea mai târziu, peste nişte ani, la telefon – încercând să-l facă să înţeleagă. Îl sunase adesea după ce el se mutase la Londra, cu excepţia ultimului an, ca şi cum şi-ar fi pierdut orice speranţă că el ar fi putut-o ierta.

Nu voiam decât să te protejez – avea să încerce ea să-i explice. Dar nu-i va mai auzi niciodată glasul. Nu îi îngăduise niciodată să-i ofere o explicaţie, indiferent cât de mult încercase ea să facă acest lucru. Unele lucruri nu pot fi iertate niciodată.

Daniel îşi cumpără o cafea şi îşi mai dezmorţi picioarele. Acum nu mai avea de parcurs decât douăzeci de mile până la Brampton. Aerul era răcoros şi se gândi că putea simţi deja mirosul fermelor. Îşi aşeză ceaşca de cafea pe acoperişul maşinii şi îşi vârî mâinile în buzunare, îndreptându-şi umerii. Ochii îi erau injectaţi de la efortul de a se concentra asupra drumului. Era aproape ora prânzului şi cafeaua o simţea ca pe nişte mercur în stomac. Străbătuse jumătate de ţară şi acum acest lucru i se părea inexplicabil. Dacă nu ar fi ajuns deja atât de departe, ar fi făcut cale întoarsă.

Conduse încet ultimele douăzeci de mile, rămânând pe banda interioară şi ascultând curentul de aer provocat de fereastra deschisă. La sensul giratoriu Rosehill o apucă pe cea de-a treia ieşire,

tresărind la vederea semnului care indica întoarcerea spre Hexham, Newcastle.

După păstrăvărie văzu Brampton înaintea sa, aşezat printre câmpurile cultivate precum un giuvaier nefinisat. Un şoim plană pe lângă drum, după care dispăru din vedere. Mirosul cald al bălegarului îl învălui, aşa cum se aşteptase, liniştindu-l instantaneu. După Londra, aerul avea un gust extrem de proaspăt. Casele uniforme, din cărămidă roşie, şi grădinile îngrijite păreau mai mici decât îşi amintea. Orăşelul se simţea primitiv şi liniştit, în timp ce Daniel îşi verifică viteza, străbătându-l de-a dreptul şi îndreptându-se către ferma unde crescuse, undeva sus, pe Carlisle Road.

Parcă lângă ferma lui Minnie şi zăbovi câteva clipe cu mâinile pe volan, ascultând-şi sunetul respiraţiei. Ar fi putu să conducă înapoi, dar în schimb ieşi din maşină.

Merse foarte agale spre uşa lui Minnie. Degetele îi tremurau şi i se uscase gâtlejul. Nici urmă de lătrat de câine, cucurigu de cocoşi sau cotcodăcit de găini. Ferma era încuiată, cu toate că Daniel avu impresia că putea desluşi încă urmele cizmelor ei bărbăteşti în iarbă. Ridică privirea spre fereastra camerei în care fusese dormitorul lui. Pumnii i se încleştară în buzunare.

Ocoli şi ajunse în spatele casei. Ţarcul găinilor se găsea încă acolo, dar era gol. Uşa coteţului se legăna în vânt, iar câteva pene albe erau aninate în ochiurile plasei de sârmă. Nu era nici urmă de ţap, dar Daniel putu vedea urmele copitelor în noroi. Era oare posibil ca bătrânul ţap să-i fi supravieţuit? Daniel oftă, gândindu-se la animalele rămase de pe urma ei şi ajunse în altă parte, aidoma copiilor adoptaţi pe care ea îi crescuse şi care mai apoi plecaseră, de nenumărate ori.

Daniel scoase rândul de chei ale casei pe care îl avea. Lângă cheile apartamentului său din Londra se aflau încă cheile de la casa lui Minnie. Aceeaşi cheie

de alamă tip yală pe care ea i-o dăduse pe când era un băietan.

În casă domnea un miros de igrasie şi de linişte, atunci când deschise uşa. Din adâncurile ei, frigul îl înşfăcă precum mâinile unui bătrân. Se furişă înăuntru, trăgându-şi peste mâini mânecile puloverului, pentru a le încălzi. Casa păstra încă mirosul ei. Daniel rămase în bucătărie, lăsându-şi degetele să se plimbe de la blatul aglomerat la trusa de cusut, cutiile cu hrană pentru animale, borcanul cu monede, nasturi şi spaghete. Masa din bucătărie era vrăfuită cu ziare. Păianjeni conştienţi de pericol o zbughiră din dulapuri.

Deschise frigiderul. Nu era prea multă mâncare în el, dar nu fusese golit. Roşiile se posmăgiseră şi erau împodobite cu pălărioare pufoase, de culoare gri. Laptele dintr-o sticlă de lapte plină pe jumătate se îngălbenise şi se acrise. Salata se ofilise şi arăta ca nişte alge. Daniel închise uşa.

Se duse în camera de zi, unde pe canapea zăceau deschise ultimele ziare pe care ea le citise. Ultima oară fusese în casă într-o zi de marţi. Putu să şi-o imagineze citind *Guardian,* cu picioarele ridicate. Atinse hârtia şi simţi un fior. Se simţi apropiat şi distanţat de ea, totodată, ca şi cum ea ar fi fost o nălucă pe care o putea vedea într-o fereastră sau în oglinda unui lac.

Vechiul ei pian era deschis, lângă fereastră. Daniel trase mica banchetă şi se aşeză, ascultând cum trosneşte lemnul sub greutatea lui. Apăsă blând cu piciorul una dintre pedale, lăsându-şi degetele să cadă cu greutate pe clape, notele sunând discordant la atingerea sa. Îşi aminti de nopţile din copilărie când se furişa şi se aşeza pe scări, frecându-şi degetele de la picioare unele de altele pentru a le încălzi, ascultând-o cântând. Cânta piese lente, triste şi clasice, pe care el nu le recunoştea la vremea aceea, dar pe care învăţase să le identifice atunci când crescuse: Rahmaninov, Elgar, Beethoven, Ravel, Şostakovici. Cu cât se îmbăta mai tare, cu atât mai tare cânta şi cu atât mai multe note rata.

Îşi aminti cum stătea în frigul din hol, privind-o prin uşa întredeschisă a camerei de zi. Ea apăsa clapele cu forţă, aşa că până şi pianul părea să protesteze faţă de acest tratament. Picioarele ei desculţe, cu pielea îngroşată, apăsau vârtos pe pedale, în timp ce şuviţe din pletele ei cenuşii îi căzeau peste faţă.

Daniel zâmbi, făcând pianul să scoată câteva note disparate. Nu era în stare să cânte. Ea încercase să-l înveţe de câteva ori. Degetul lui arătător găsi notele, după care ascultă sunetul acestora: rece, cutremurător, singuratic. Închise ochii, amintindu-şi; în cameră domnea încă mirosul dens şi greu de câine. Se întrebă oare ce se întâmplase cu câinele când Minnie murise?

În fiecare an de când o cunoscuse, pe 8 august, ea se îneca în butoiul cu apatică melancolie, ascultând la nesfârşit aceeaşi înregistrare. Era o înregistrare de care nu îi îngăduia să se atingă. O păstra sub cheie, cu excepţia acelei unice zi din an, când o dădea la iveală şi o punea pe platanul pick-upului, lăsând-o să se rotească şi permiţând acului fin să se confrunte cu ameninţarea reprezentată de amprentele degetelor sale. Stătea în semiîntuneric, camera de zi fiind luminată numai de foc şi asculta Concertul pentru pian în sol major al lui Ravel. Daniel mersese la universitate înainte de a cunoaşte titlul piesei, cu toate că memorase foarte bine toate notele înainte de asta.

La un moment dat, ea îl lăsase să-i stea alături. Avea cincisprezece sau paisprezece ani şi încă încerca să o înţeleagă. Îl pusese să stea liniştit, cu spatele la ea şi cu faţa spre înregistrarea care îşi hârşâia drumul prin muzică în timp ce ea aştepta, ridicându-şi din când în când brusc bărbia şi coborând-o mai apoi agale, în aşteptarea notelor şi patosului care aveau să o învăluie.

Când a început muzica, el s-a întors să-i privească faţa; a fost surprins de efectul pe care muzica îl avea asupra ei. Îi reamintea de expresia mamei lui, atunci

când îşi injecta heroină. Acelaşi extaz, aceeaşi atenţie devotată, aceeaşi tulburare, cu toate că ea o căuta iarăşi şi iarăşi.

La început Minnie părea să urmărească notele cu privirea, răsuflând adânc şi bombându-şi pieptul. Avea ochii înlăcrimaţi şi Daniel, din partea de cameră în care se afla, le putea vedea strălucirea. Ea era aidoma unui tablou: ca într-un Rembrandt – străveziu, provincial, de-al locului. Degetele ei mimau notele pe braţul fotoliului, cu toate că el nu o auzise niciodată cântând această piesă. O asculta, dar nicicând, nici măcar o dată, nu o interpretase.

Şi mai erau şi notele discordante, la diez şi si. Pe când acestea continuau să răsune necurmat, câte o lacrimă se forma arar şi cădea, brăzdându-i obrajii. Discordante dar armonioase în felul lor: transpunând în sunete simţămintele ei.

Părea să caute cu tot dinadinsul aceste disonanţe, aidoma unui deget ce pipăie o rană.

În câte nopţi de august nu fusese trezit de sunetul muzicii pianului şi nu se furişase pe scări în jos, pentru a-şi da seama că ea plângea. Era zguduită de hohote de plâns. Era ca şi cum ar fi fost lovită în stomac, de nenumărate ori. Daniel îşi aminti cum lovea într-o minge în timp ce asculta, înspăimântat de ea, fără să înţeleagă unde era buba, simţind că nu era capabil să o aline. Fusese prea înspăimântat pentru a se duce în cameră şi a da ochii cu ea, în starea în care se afla. Se obişnuise deja să o considere puternică, inaccesibilă – mai curajoasă şi mai dură decât propria lui mamă. Ca un copil ce se găsea, nu era capabil să-i înţeleagă suferinţa. Nu înţelesese niciodată pe deplin *de ce.* Ajunsese să-i iubească gambele puternice, mâinile musculoase şi butucănoase, râsul viguros. Nu putea suporta să o vadă înfrântă şi neputincioasă.

Dar dimineaţa, *cu siguranţă,* avea să fie bine din nou. Două aspirine şi o omletă, după ce erau hrănite găinile; şi era gata să ia în piept un alt an. Vara următoare avea să se întâmple din nou. Durerea ei părea să nu se diminueze nicicând. În fiecare an

revenea cu aceeaşi ferocitate, precum un îngheţ peren.

Daniel se gândi la acest aspect. Minnie trebuie să fi murit pe 9 sau pe 10 august. Durerea fusese aceea care o ucisese, în cele din urmă?

Aruncă o privire prin încăpere. Fu surprins să simtă apăsarea casei. Amintirile conţinute în ea se abătură asupra lui, îl asaltară. Îşi aminti atât lacrimile, cât şi râsul ei: ritmul lui uşor săltăreţ care îl încântase odinioară. Apoi îşi aduse din nou aminte ce îi făcuse ea. Ea nu mai era, dar el era în continuare incapabil să-i acorde iertarea. Să o înţeleagă reprezenta un pas important, dar insuficient.

Daniel lăsă capacul pianului. Se uită la scaunul lui Minnie, amintindu-şi cum arăta ea aşezată în el, cu picioarele ridicate, depănând poveşti cu lumina focului reflectându-i-se în ochi şi cu obrajii îmbujoraţi de veselie. Lângă scaun era un dosar deschis. Daniel îl ridică şi se aşeză în scaunul lui Minnie pentru a-i examina conţinutul. Articole decupate din *Brampton News* şi *Newcastle Evening Times* îi fluturară în poală, aidoma unor molii zburătăcite.

> TRAGEDIA MORŢII UNUI COPIL DE ŞASE ANI
>
> Un accident de maşină în care au fost implicaţi o femeie şi doi copii a avut ca rezultat moartea Deliei Flynn, în vârstă de şase ani, din Brampton, Cumbria. Celălalt copil pasager a suferit răni minore şi a fost externat din spital joi seară. Delia a fost dusă la spitalul general din Carlisle, unde a murit două zile mai târziu datorită unor grave leziuni interne.
>
> Mama copilului, care conducea maşina şi care a suferit răni minore, a refuzat să dea vreo declaraţie.

Mai erau două alte articole referitoare la accidentul de maşină, după care altceva îi atrase atenţia lui Daniel. Era cam hărtănit şi fusese decupat de la îndoitura paginii unui ziar.

> FERMIER GĂSIT MORT ÎNTR-UN CAZ DE POSIBILĂ SINUCIDERE
>
> Un fermier localnic din Brampton a fost găsit mort în seara de joi ca urmare a unui accident provocat de o armă de foc. O investigaţie se află în derulare, dar poliţia este de părere că nu există suspiciuni legate de deces.

Daniel stătea în liniştea ce domnea în recea cameră de zi. Pe când era copil, încercase să o întrebe despre familia ei, dar ea schimbase întotdeauna vorba. Restul dosarului conţinea picturi făcute de către Delia: picturi făcute cu degetele, desene de frunze şi mozaicuri realizate din linte şi macaroane. Fără să ştie de ce, Daniel împături cele două articole decupate din ziar şi le strecură în buzunarul din spate.

Era frig, iar picioarele îi cam obosiseră, de la cât se învârtise prin preajmă. Ridică receptorul telefonului. Nu avea ton. Robotul telefonic pâlpâi şi el apăsă butonul de redare a mesajelor.

Era o voce întretăiată de femeie care şoptea „Minnie, sunt Agnes. Am auzit că nu o să poţi veni duminică. Vreau să-ţi spun doar că sunt fericită să iau dugheana. Sper că nu te simţi prea rău. O să vorbim mai târziu, cred…”

Robotul trecu la mesajul următor:

„Doamnă Flynn, sunt doctorul Hargreaves. Sper că veţi putea să mă sunaţi. Am primit rezultatele analizelor. Nu aţi venit la ultima întâlnire. Trebuie să discutăm neapărat despre ele şi sper că veţi putea să vă reprogramaţi. Vă mulţumesc.”

Sfârşitul mesajelor, anunţă robotul.

Pe scaunul de lângă telefonul din hol se afla un maldăr de scrisori. Daniel frunzări prin el. Erau

scrisori roşii de la compania de electricitate şi de la cea de telefonie, scrisori de la Societatea Regală pentru Prevenirea Cruzimii faţă de animale şi de la Asociaţia Dispensarelor pentru Animale Bolnave, ca şi exemplare din *Revista fermierului.* Daniel le mătură pe podea şi se aşează, ducându-şi o mână la gură.

Tonalitatea rece a acelor note discordante îi răsuna în minte. *Moartă. Moartă. Moartă.*

Daniel nu se simţea în stare să petreacă noaptea în casa dureroasă a lui Minnie. Luă o cameră la un hotel local, unde mâncă o friptură extraordinară şi bău o sticlă de vin roşu. Adormi îmbrăcat, peste cuvertura de nailon din camera igrasioasă, care mirosea ca şi cum cineva ar fi murit în ea. Îi telefonase de pe drum lui Cunningham, avocatul lui Minnie. După cum se aştepta, ceremonia funerară avea să fie ţinută în capela crematoriului din Crawhall.

Era marţi. La Brampton era mai frig decât la Londra, iar soarele era ascuns de nori. Daniel putea simţi în aer aroma copacilor, iar verdele intransigent al acestora îl apăsa. Era prea multă linişte şi oamenii păreau să se întoarcă şi să se uite la el atunci când îi auzeau sunetul paşilor. Tânji după anonimitatea, turbulenţa şi zgomotul din Londra.

Uşile capelei erau deschise atunci când ajunse, aşa că păşi înăuntru. Holul era pe jumătate plin. Persoanele îndoliate erau bărbaţi şi femei de vârsta lui Minnie. Daniel se aşeză mai în spate, în mijlocul uneia dintre stranele goale. Un bărbat înalt, slab şi chel, înveşmântat în haine de culoare gri, se apropie de el.

— Tu eşti… Danny? şopti bărbatul, deşi ceremonia nu începuse încă.

Daniel încuviinţă din cap.

— John Cunningham, încântat să te cunosc.

Mâna lui era uscată şi fermă. Daniel şi-o simţi pe a sa umedă de transpiraţie.

— Sunt extrem de bucuros că te-ai hotărât să vii. Hai mai în faţă. Dă mai bine.

Daniel dorea să se ascundă în spate, dar se ridică şi îl urmă pe Cunningham spre partea din faţă. Femei pe care le recunoscu din copilărie şi fermieri care îşi avuseseră tarabele lângă Minnie îl salutară din cap, pe când se aşeza.

— După înmormântare nu dăm nimic de băut, nu facem nimic special – şopti Cunningham la urechea lui Daniel, respiraţia lui mirosind a cafea cu lapte. Dar dacă ai timp să stăm puţin la taclale, după…

Daniel dădu din cap.

— Am de gând să spun câteva cuvinte despre ea. Mă întreb dacă vrei să faci şi tu acelaşi lucru? Pot să-i spun preotului?

— Tu eşti cel mai potrivit – îi răspunse Daniel, întorcându-i spatele.

Pe tot parcursul scurtei ceremonii stătu cu dinţii atât de încleştaţi, încât muşchii obrazului drept începură să-l doară. Fură intonate imnuri, după care preotul rosti cuvinte de alinare, cu un rotunjit accent de Carlisle. Daniel se pomeni holbându-se la sicriu, încă nevenindu-i să creadă că ea se afla de fapt înăuntru. Înghiţi în sec în timp ce preotul îl chemă pe John Cunningham pentru a rosti cuvenitele elogii.

Pe podium, avocatul lui Minnie îşi drese tare glasul şi citi de pe o coală format A4 îndoită.

— Sunt mândru să fac parte din mulţimea de oameni strânsă astăzi aici în onoarea unei femei minunate care ne-a înseninat tuturor vieţile, nu numai celor aflaţi între aceşti patru pereţi, ci şi celor care nu se găsesc aici. Minnie este un exemplu pentru noi toţi, şi sper că s-a simţit mândră de toate realizările pe care le-a avut în viaţă. Am ajuns să o cunosc pe Minnie datorită profesiei mele, în urma tragicelor morţi ale soţului şi fiicei ei, Norman Flynn şi Cordelia Rae Flynn – odihnească-se în pace.

Daniel se ridică şi respiră adânc. *Cordelia Rae.* Niciodată nu-i ştiuse numele întreg. În rarele dăţi când Minnie o pomenea, era doar Delia.

— Pe parcursul anilor, am ajuns să-i preţuiesc prietenia şi să o respect, ca pe cineva care se punea în slujba altora într-o manieră spre care s-ar cuveni să aspirăm cu toţii. Minnie… era o rebelă.

De undeva izbucni un bocet îndurerat. Daniel se încruntă. Abia respira.

— Nu se sinchisea de ce gândeau ceilalţi despre ea. Se îmbrăca aşa cum avea chef, făcea ce dorea şi rostea ce voia şi puteai să o placi… sau să o iei aşa cum era.

Se auzi din nou bocetul, ca un covor care era bătut.

— Dar era onestă şi amabilă, şi aceste calităţi au făcut-o să devină mamă adoptivă pentru zeci de copii aflaţi în suferinţă şi să devină din nou mamă, în anii optzeci, când l-a adoptat pe dragul ei fiu, Danny, care din fericire se află astăzi alături de noi…

Femeile aşezate în dreapta lui Daniel se întoarseră spre el. Simţi obrajii îmbujorându-i-se. Se aplecă înainte, sprijinindu-se în coate.

— Majoritatea celor aflaţi astăzi aici o cunosc pe Minnie ca pe un mic fermier – fie am lucrat în preajma ei, fie i-am cumpărat produsele. Încă o dată, ea a dat dovadă de grijă şi atenţie prin felul în care s-a ocupat de animalele din gospodăria ei. Mica fermă nu a reprezentat doar o sursă de asigurare a existenţei, animalele fiind considerate, de asemenea, ca nişte copii ai ei, nutrind pentru ele aceleaşi sentimente pe care le avea pentru oricine altcineva care avea nevoie de ea. Ca prieten, aceasta este ultima mea impresie despre ea. Era independentă, era rebelă, era o femeie pe propriile picioare, dar în primul rând a fost o persoană căreia îi păsa de ceilalţi, iar lumea este mult mai săracă acum, fără ea. Dumnezeu te iubeşte, Minnie Flynn, odihneşte-te în pace.

Daniel văzu că femeile aşezate lângă el îşi înclinau capetele. Făcu şi el acelaşi lucru, simţind încă împurpurarea din obraji. Una dintre femei izbucni în plâns.

Cunningham se aşeză şi fu bătut cu palma pe umeri de către femeia care stătea în dreapta lui. Preotul se aplecă şi se prinse cu ambele mâini de estrada demontabilă.

— Pe când vorbeam despre înmormântare, Minnie a cerut să ascultăm această piesă muzicală, care pentru ea avea o semnificaţie specială. Viaţa pământească a lui Minnie s-a sfârşit, şi acum îi vom încredinţa trupul elementelor naturii. Pământul se va preface la loc în pământ, cenuşa în cenuşă şi pulberea în pulbere, să ne rugăm pentru infinita milă a lui Dumnezeu…

Daniel îşi ţinu respiraţia. Se uită în jur, întrebându-se de unde venea sunetul. Ştia, dinainte de a auzi coardele pianului, ce piesă alesese ea.

Independent de sine, atunci când muzica începu, se simţi eliberat de tensiunea care îi cuprinsese trupul. Paşii în ritm vioi şi insistenţi ai muzicii îl proiectară în afară, în timp ce privea cortina coborând încet peste sicriu. Timpul părea să se scurgă cu încetinitorul, şi stând acolo, împreună cu nişte străini, ascultând muzica aceea, care era atât de intimă pentru ea şi pentru el, începu să-şi aducă aminte.

Clipe din viaţa sa fură readuse la suprafaţă şi apoi făcute din nou să dispară, aidoma notelor. Nota la diez, apoi nota si: deschise gura, uluit, simţindu-şi obrajii împurpuraţi. Gâtlejul îl durea.

Cât de mult trecuse de când ascultase concertul integral. Trebuie să fi fost adolescent când îl auzise ultima dată: în amintirea lui, era mult mai dureros, cu disonanţe mult mai ascuţite. Acum fu surprins de seninătatea piesei şi de modul în care atât armonia cât şi disonanţa piesei păreau exact ceea ce trebuie – un întreg finisat, rotund.

I se păreau ciudate sentimentele stârnite de muzică. Strânse cu toată puterea din dinţi, până la capăt, nedorind să bage în seamă durerea. Îşi aminti degetele ei calde şi puternice şi buclele ei delicate şi gri. Pielea lui îşi aduse aminte de asprimea mâinilor

ei. Toate astea îi făcură trupul să se încordeze şi obrajii să i se înroşească vizibil. Nu avea să verse nici măcar o lacrimă; ea nu merita asta, dar o mică parte din el se înmuia şi cerea să o jelească.

Soarele se ivise în parcare. Daniel îşi scoase jacheta în timp ce păşea spre maşină. Se simţea epuizat dintr-odată, fără să mai fie în stare să şofeze şapte ore, pentru a se întoarce înapoi la Londra. Simţi o mână pe braţ şi se întoarse. Era o bătrână, cu chipul îngust şi scofâlcit. Daniel avu nevoie de câteva clipe, dar în cele din urmă o recunoscu pe sora lui Minnie, Harriet.

— Ştii cine sunt? întrebă ea contorsionându-şi buzele, ceea ce îi schimonosi întreaga faţă.

— Bineînţeles. Ce mai faci?

— Cine sunt? Spune-mi pe nume, cine sunt?

Daniel respiră adânc şi mai apoi rosti:

— Eşti Harriet, mătuşa Harriet.

— Ai făcut-o totuşi, nu-i aşa? Ai găsit un pic de nenorocit de timp, acu, că ea e moartă?

— Eu… eu n-am…

— Sper că îţi este ruşine cu tine, băiete. Sper că din pricina asta te afli aici. Dumnezeu să te ierte.

Harriet se îndepărtă, croindu-şi drum prin parcare, sprijinită în baston. Daniel se întoarse spre maşina sa şi se sprijini de capotă. Frunzele, înmormântarea şi liniştea rurală îi făcuseră capul să se învârtă. Respiră, frecându-şi vârfurile umede ale degetelor. Îl auzi pe Cunningham strigându-l şi se întoarse.

— Danny, n-am avut nicio ocazie să stăm de vorbă. Aşadar, ai timp pentru prânz, sau măcar pentru o ceaşcă de ceai?

I-ar fi plăcut să-l refuze pe Cunningham, pentru a-şi vedea de drum, dar tot ceea ce dorea era să şadă un pic, aşa că fu de acord.

În cafenea, Daniel îşi lăsă capul în piept şi puse o mână pe faţă. Cunningham comandase câte o cană de ceai pentru fiecare şi o farfurie de supă pentru sine. Daniel nu mânca.

— Trebuie să-ţi fie greu, rosti Cunningham, încrucişându-şi braţele.

Daniel îşi drese glasul şi privi într-o parte, stânjenit de sentimentele sale confuze pentru Minnie şi pedepsit de cuvintele dure ale lui Harriet. Nu era sigur din ce pricină se simţea atât de emoţionat. Îi spusese adio lui Minnie cu mult timp în urmă.

— A fost o nestemată. O nestemată pură. A impresionat foarte mulţi oameni.

— A fost o încăpăţânată straşnică, spuse Daniel. Cred că şi-a făcut la fel de mulţi duşmani ca şi prieteni…

— Am dus-o noi la capelă, dar ea a cerut în mod expres o înmormântare fără nicio ceremonie religioasă şi incinerarea. Incinerare, vă vine să credeţi?

— Renunţase la Dumnezeu, zise Daniel.

— Ştiu că nu mai mergea de mulţi ani la biserică. Nu mi-am făcut timp să trec pe la ea şi să abordez subiectul, sincer să fiu, dar m-am gândit întotdeauna că pentru ea credinţa era încă importantă.

— Mi-a spus la un moment dat că cel mai greu îi era să renunţe la ritualuri şi la farmece – nu punea ea mare preţ pe ele, dar nu se putea abţine. Mi-a destăinuit o dată că religia creştină nu era decât un alt obicei prost de-al său. Dacă ai cunoscut-o, ştii că îşi spunea rozariul atunci când se îmbăta. Obiceiurile rele merg mână-n mână… Ai ţinut un discurs bun. Şi adevărat. A fost o rebelă.

— Cred că ar fi trebuit să se întoarcă înapoi în Cork, după moartea lui Norman. Asta susţinea şi sora ei. Ai vorbit cu ea? Era una dintre cele aflate la capătul rândului.

— O cunosc pe sora ei. Obişnuia să ne viziteze. Am schimbat cu ea câteva cuvinte.

Daniel privi din nou într-o parte, dar Cunningham nu remarcă şi continuă să vorbească.

— A fost o femeie cu un pas înaintea vremurilor, asta a fost Minnie. Trebuia să stea într-o metropolă, într-un loc mai cosmopolit…

— Nu, îi plăcea la ţară. Pentru asta a trăit.

— Dar toate ideile ei erau de orăşeancă, mai bine ar fi plecat de aici.

— Poate. A fost alegerea ei. După cum ai spus, îşi iubea animalele.

Veni supa lui Cunningham şi acesta fu ocupat câteva clipe cu şerveţelul şi cu întinderea untului pe pâine. Daniel îşi sorbi ceaiul şi privi, nefiind încă sigur că Cunningham simţea nevoia să vorbească numaidecât. Se mulţumea să păstreze tăcerea.

— Va trece un timp până se vor aranja lucrurile cu proprietatea. Trebuie să angajez o firmă să facă curat în casă, şi abia după aceea să o scot la vânzare. Ţinând seama de starea în care se află, nu mă aştept la o vânzare rapidă, dar nu se ştie niciodată. Vreau doar să fii pregătit să mai aştepţi câteva luni înainte ca lucrurile să se aranjeze.

— După cum am spus la telefon, nu vreau nimic.

Prudent, Cunningham luă o gură de supă. Îşi tamponă gura cu un şerveţel, după care rosti:

— Am crezut că te-ai răzgândit, venind la înmormântare şi toate celelalte.

— Nu ştiu de ce am venit. Presupun că a trebuit să – Daniel făcu o pauză, trecându-şi mâinile peste faţă – să mă conving cu ochii mei că a murit cu adevărat. Nu mai ţineam legătura de ceva vreme.

— Mi-a spus… Nu-i nicio grabă cu proprietatea. După cum am spus, vor trece câteva luni înainte de a finaliza vânzarea. O să te contactez când va veni timpul şi o să vezi cum o să te simţi atunci.

— În regulă, dar îţi pot spune de pe acum că nu o să mă răzgândesc. O poţi da adăpostului pentru câini. Cu siguranţă i-ar fi făcut plăcere.

— Ei bine, putem aranja asta în mod corespunzător.

Tăcerea se strecură între ei, precum un câine care vrea să fie alintat.

Cunningham se uită pe fereastră.

— Minnie a fost o nestemată, nu-i aşa? Un izvor de bună dispoziţie. Avea un simţ al umorului foarte dezvoltat, nu-i aşa?

— Nu-mi aduc aminte.

Bărbatul se încruntă la Daniel, în timp ce se concentra din nou asupra supei sale.

— Aşadar, a avut cancer? întrebă Daniel, respirând adânc.

Cunningham înghiţi, încuviinţând din cap.

— Dar nu s-a luptat, să ştii. Ar fi putut să facă chimioterapie; de asemenea, ar fi putut şi să se opereze, dar ea a refuzat ambele variante.

— Fireşte – ar fi putut să apeleze la ele.

— Mi-a spus că era nefericită. Ştiu că v-aţi certat în urmă cu câţiva ani.

— Era deja nefericită, cu mult timp înainte de asta, spuse Daniel.

Lingura lui Cunningham se ciocni de farfurie, pe când încerca să o cureţe.

— La început ai fost unul dintre copiii luaţi de ea în grijă, nu-i aşa?

Daniel aprobă, dând din cap o dată. Umerii şi partea de sus a braţelor sale deveniră dintr-odată încordate şi se mişcă, pentru a scăpa de tensiune.

— Erai special pentru ea. Mi-a spus asta. Erai precum propriul ei fiu, rosti Cunningham.

Daniel îl privi. Avea o pată de supă pe mustaţă şi ochii îi erau larg deschişi şi iscoditori. Daniel simţi o mânie surprinzătoare îndreptată asupra bărbatului. Dintr-odată, în cafenea era prea cald.

— Îmi pare rău, spuse Cunningham, cerând prin semne nota de plată, ca şi cum şi-ar fi dat seama că exagerase. Mi-a dat o cutie cu lucruri pentru tine. În cea mai mare parte este vorba despre bagatele şi fotografii – nimic foarte valoros – dar a vrut ca tu să le ai. Cel mai bine ar fi să le iei chiar acum. Le am în maşină.

Cunningham îşi goli ceaşca.

— Ştiu că trebuie să-ţi fie greu. Ştiu că aţi avut neînţelegeri, dar cu toate astea…

Daniel clătină din cap, neştiind prea bine ce să zică. Durerea îi cuprinsese din nou gâtul. Se simţea ca şi la crematoriu, luptându-se să-şi reţină lacrimile şi furios pe sine din acest motiv.

— Vrei să te ocupi chiar tu de casă? Făcând parte din familie, eşti îndreptăţit…

— Nu, lasă o firmă să se ocupe de asta, nu contează… Pur şi simplu, nu am timp pentru aşa ceva.

Se simţi mai bine rostind aceste cuvinte. Vorbele erau ca o gură de aer proaspăt. Se simţi liniştit şi sprijinit de ele.

— Bineînţeles, poţi să te duci şi să iei orice obiect personal de pe proprietate cât eşti aici dar, după cum am spus, sunt câteva lucruri puse deoparte.

Se ridicară să plece; Cunningham achită nota. Înainte de a deschide uşa, Daniel întrebă:

— Nu a suferit, nu-i aşa?

Păşiră afară, în bătaia razelor soarelui de toamnă timpurie. Limpezimea ascuţită îl făcu pe Daniel să închidă ochii pe jumătate.

— Nu a suferit, dar ştia că sfârşitul era inevitabil. Cred că a realizat cum stăteau lucrurile şi, pur şi simplu, a vrut ca totul să se sfârşească.

Dădură mâna. Daniel simţi strânsoarea scurtă şi puternică a lui Cunningham ca pe o ciocnire, comunicând lucruri nerostite. Îi reaminti de strângerile de mână pe care le oferea clienţilor după ce judecătorul îi condamnase. Amabilitate livrată cu o violenţă grăbită.

Daniel era pe cale să se întoarcă şi să plece, scuzându-se şi luându-şi tălpăşiţa, dar tocmai atunci Cunningham îşi aruncă mâinile în sus.

— Cutia ta! Cutia ta e la mine în maşină. Un moment.

Daniel aşteptă până când Cunningham îi aduse cutia de carton din portbagaj. Mirosul câmpurilor şi al fermelor nu izbuti să-l liniştească.

— Iat-o, spuse Cunningham. Nu valorează mare lucru, dar ea vrut ca tu să le ai.

Pentru a evita o a doua strângere de mână, Cunningham îl salută pe Daniel, în parcarea crematoriului. Daniel fu derutat de gest, dar dădu din cap în semn de bun-rămas.

Cutia era uşoară. O puse în portbagajul maşinii sale, fără să se uite ce conţinea.

8

Îşi strecură picioarele în cizmele de cauciuc prea mari. Le simţea reci prin şosete, ca pe o gelatină întărită. Împrăştie resturile de la bucătărie pentru găini, aşa cum i se ceruse. Încercă să nu atingă legumele reci cu degetele, dar nişte grăunţe de porumb i se agăţară de unghii. Le scutură ca pe nişte muci. Minnie îi spusese că ea credea că nasul îi era spart. Îi era greu să respire în timp ce hrănea găinile. Dar se sinchisea atât de tare de miros, pe cât ura ceea ce îl înconjura: amoniacul, legumele putrezite şi penele ude.

Era sâmbătă şi ea îi gătea ouă cu şuncă. O putea zări prin fereastra bucătăriei. Era întotdeauna tăcută dimineaţa. Ştia că era cealaltă faţă a ginului. Avea unsprezece ani şi ştia despre mahmureala produsă de droguri şi băutură, cu toate că nu avusese niciodată parte de aşa ceva. Se îmbătase, totuşi. Într-o seară luase cu el două cutii de bere germană şi le dăduse pe gât, uitându-se la *Dallas* la televizorul portabil alb-negru din camera mamei lui. I se făcuse rău şi îşi terfelise pijamalele.

Purta lănţişorul mamei sale în timp ce hrănea păsările – nu-i păsa dacă asta îl făcea să arate ca o fată. Voia să ştie că lănţişorul se afla în siguranţă. Voia să ştie că ea se afla în siguranţă. Se întreba ce-i spusese asistenta socială lui Minnie, în seara dinainte. În maşină, pe drumul de întoarcere, când Tricia îi spusese că nu ştia nimic despre mama lui şi despre incendiu, simţise că ea nu îi destăinuia tot.

Daniel se strecură înapoi în casă în timp ce Hector, ţapul, îl privea trist. Chipul ţapului îi aminti lui Daniel de asistenta socială care se ocupa de el. Îşi descălţă cizmele în hol. Blitz stătea întins chiar în faţa uşii. Îşi săltă capul atunci când intră Daniel, dar nu se clinti din loc, aşa că fu nevoit să păşească peste el. Bucătăria mirosea a grăsime, carne de porc şi ceapă.

Minnie îl servi. Cârnăciorii erau atât de unsuroşi, încât alunecau în farfurie. Îşi luă furculiţa şi le perforă pielea. Asta îi plăcea cel mai mult: să le perforeze pielea şi să se uite cum zeama li se prelingea afară.

— Te simţi mai bine în dimineaţa asta? întrebă ea.

El ridică din umeri, cu ochii la mâncare.

— Ce-ţi face nasul? Ai dormit bine?

Încuviinţă din cap.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Îşi ridică privirea spre chipul ei; îşi lăsă furculiţa în farfurie. Ochii ei erau deschişi un pic mai larg decât de obicei. Daniel simţi pierindu-i pofta de mâncare, simţi în gât uleiul unsuros de la cârnăciori.

— Uneori, atunci când ţi se întâmplă lucruri rele, probabil că pare mai uşor să fugi pur şi simplu, dar vreau ca tu să încerci să nu dai bir cu fugiţii, ci, în schimb, să priveşti în faţă lucrurile care nu-ţi sunt pe plac. Pare mai greu, dar e mai bine decât să fugi tot timpul. Crede-mă.

— Nu am dat bir cu fugiţii.

— Atunci ce ai făcut?

— Am fost să-mi vizitez mama.

Minnie oftă şi îşi împinse farfuria la o parte. El privi cum ea îşi muşcă buza şi cum se apleacă înainte, prinzându-l de mână. El se retrase încetişor, dar ea rămase aşa, cu mâna întinsă spre el, peste masă.

— Suntem pe cale să aflăm ce s-a întâmplat cu mama ta. Vreau să ştii că vorbesc în fiecare zi la telefon cu ei despre asta. Îţi promit că voi afla pentru tine…

— Ea o să fie bine. Întotdeauna e bine.

— Asta cred şi eu. Vreau doar să ai încredere în mine. Sunt de partea ta, dragule. Nu trebuie să mai faci totul de capul tău.

Promit. Încredere. De capul tău. Cuvintele îl loviră în piept precum un ciocan. Era ca şi cum nu ar fi auzit-o sau ca şi cum vorbele ar fi fost stânci care îl loviseră. *Dragule. Încredere.* Daniel nu era sigur de ce îl striviseră.

— Nu mai vorbi despre asta.

— Danny, ştiu că vrei să-ţi vezi mama. Înţeleg asta. O să te ajut să afli unde este şi, în limite rezonabile, putem vorbi cu asistenta socială despre vizite. Dar trebuie să ai grijă, Danny. Nu se poate să fugi tot timpul. Ei te vor lua de la mine, ştii asta, şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Mai întâi îl îngrijorară degetele sale încă lipicioase de la grăunţe, care erau unite ca şi cum ar fi fost ţinute laolaltă de o membrană, după care inima începu să-i bată de să-i spargă pieptul şi nu mai fu în stare să respire. Se ridică de la masă şi scaunul i se prăvăli pe podea. Bufnitura îl făcu să tresară pe Blitz, care sări în picioare. Daniel ieşi în fugă din bucătărie şi se duse alergând pe scări în sus, direct în camera lui.

— Danny! auzi strigătul ei.

Rămase în picioare în dreptul ferestrei dormitorului, privind în jos, spre curte. Ochii îi erau înfierbântaţi şi mâinile îi tremurau. O auzi urcând pe scări, ţinându-se de balustradă. Se întoarse şi bobocii de trandafir aiuriţi de pe tapet îl năpădiră.

Îşi vârî mâinile în păr şi trase până când lacrimile îi podidiră ochii. Ţipă îndelung şi din toate puterile, până rămase fără suflu. Imediat ce ea intră în dormitor, el înşfăcă cutia de bijuterii din sertar şi o izbi de oglinda şifonierului. Când ea se îndreptă spre el, luă sertarul şi îl aruncă în calea ei. O văzu urcându-se în pat, pentru a ajunge la el, şi se apucă să lovească geamul cu pumnul mai întâi şi apoi cu capul. Voia afară, departe de ea. Voia la mama lui.

Nu putu să audă ce spunea ea, dar buzele i se mişcau şi ochii îi fură cuprinşi de îngrijorare. Imediat ce îi simţi mâinile atingându-l, se răsuci şi o plesni peste gură. Apoi se întoarse cu spatele la ea. Nu dorea să-i citească reproşul din ochi. Începu să lovească iarăşi geamul, mai întâi cu pumnul şi mai apoi cu capul, până când acesta se sparse, după care simţi pe umeri mâinile ei. Se întoarse, cu pumnii

încleştaţi, dar ea îl trase spre ea şi se prăvăliră amândoi pe podea.

Îl încolăcise cu braţele. Faţa lui era apăsată de pieptul ei şi simţea braţele ei care îl cuprinseseră precum nişte frânghii, ca şi întreaga ei greutate, care îl apăsa. Se luptă. O lovi şi încercă să se elibereze, dar fără să izbutească. Încercă să ţipe din nou, dar asta nu făcu decât ca ea să-şi înteţească strânsoarea.

— Asta e, băiete, eşti bine. Eşti pe cale să fii bine. Acum ţipă. Descarcă-te de toate. Eşti bine.

Nu voia să plângă. Nici măcar nu încercă să se oprească. Era tare obosit. Lacrimile şi suspinele ţâşniră pur şi simplu din el. Erau de neoprit. Ea se aşeză şi se aplecă spre oglinda spartă a şifonierului, ţinându-l tot timpul lipit de ea. Îi dădu drumul la braţe, dar îl ţinu în continuare strâns. Îi simţi buzele pe fruntea lui. Era conştient de sunetele pe care le scotea, de respiraţia sa întretăiată şi de mirosul ei. Mirosul ei de lână udă îl năpădi dintr-odată şi îl inspiră.

Daniel nu ştia cât au stat aşa, dar a fost un timp îndelungat. Afară vremea se schimbase, iar dimineaţa mohorâtă fusese înlocuită de un soare strălucitor, care îşi arunca razele peste casa umedă şi peste fermă. El contenise cu plânsul, dar respira în continuare întretăiat şi cu suspine, ca şi cum tocmai ar fi gustat ceva foarte fierbinte. Se simţea stors. Habar n-avea ce avea să se întâmple în continuare.

— Gata, dragule, linişteşte-te acum – îi şopti ea, pe când el încerca să-şi recapete suflul. Eşti bine. Nu sunt mama ta. Nicicând nu o să pot fi mama ta, dar sunt totuşi aici. Întotdeauna o să fiu aici, dacă ai nevoie de mine.

Era prea obosit ca să se aşeze sau să-i răspundă, dar o parte din el era bucuroasă că ea se afla acolo şi o strânse un pic mai tare de mijloc. Drept răspuns, ea reacţionă în acelaşi fel.

După o vreme, izbuti să respire din nou normal. Ea îl eliberă, încetişor. Mai târziu, în timp ce stătea

întins în pat, încercă să-şi aducă aminte dacă îl mai ţinuse cineva astfel. Puţini oameni se aflaseră atât de aproape de el. Mama lui îl sărutase. Da, îşi trecuse degetele prin părul lui. Îl mângâiase o dată ori de două ori când fusese rănit.

Daniel o ajută pe Minnie să se ridice în picioare şi apoi încercară amândoi să facă ordine în cameră. Fereastra era spartă şi oglinda se făcuse ţăndări. Minnie oftă când evaluă distrugerile.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să le sparg, rosti el. O să le repar pentru tine.

— Nu ştiam că ai atâţia bani, spuse ea, râzând.

— Pot să fac rost de câţiva.

— Te gândeşti iarăşi să te dedici carierei de hoţ de buzunare? Nu prea cred.

Ea se aplecă să ridice cutia de bijuterii de pe podea. Se îndoi din mijloc, fundul înălţându-i-se şi fusta ridicându-i-se la spate, aşa că el putu să-i vadă picioarele albe şi şosetele bărbăteşti care îi ajungeau până la genunchi. Putu să-şi dea seama că o îngrijorase. Obrajii ei se îmbujoraseră şi avea sudoare pe buze.

— Pot să mă apuc să distribui ziare.

— Să distribui ziare, zici? Poţi să mă ajuţi cu dugheana, la sfârşit de săptămână. Ajută-mă să livrez ouăle. O să-ţi dau bani de buzunar pentru asta.

— În regulă, atunci aşa facem.

— Dar bagă de seamă, am nevoie de cineva grijuliu. Poţi să fii atent cu ouăle?

— O să am mare grijă. Îţi promit.

— Ei bine, o să vedem noi atunci. O să vedem.

9

Ajuns în maşină, Daniel conduse peste limita de viteză, cu ferestrele deschise din nou, bucurându-se de aerul proaspăt şi respirând adânc, ceea ce îi dezmorţi diafragma. Se încruntă la drum, încercând să înţeleagă de ce fusese atât de supărat la înmormântare, şi apoi atât de furios cu Cunningham. Se purtase copilăreşte şi emoţional. Se dojeni aspru, blestemându-se printre dinţi în timp ce şofa.

Acum, că se afla pe drum din nou, se simţea mai bine: relaxat, dar obosit. Brampton era deprimant; iar distragerile muncii nu aveau cum să-l ajute să iasă din această stare. Respiră din nou adânc şi se întrebă dacă mirosul bălegarului îl îmbătase. Ar fi trebuit să o ia pe M6, direct spre Londra – voia să ajungă acasă înainte să se întunece – dar se pomeni şofând pur şi simplu cu geamul coborât, adulmecând câmpurile, uitându-se la casele mici şi aducându-şi aminte de locurile pe unde fusese pe când era copil.

Se trezi pe A69, aproape din întâmplare, şi apoi fu prins în trafic, cu Newcastle înaintea lui. Daniel nu intenţiona să facă un ocol, dar era ceva ce-şi dorea să vadă din nou; ceva ce trebuia să facă tocmai în ziua aceea.

Daniel intră în oraş şi trecu pe lângă universitate, apucând-o pe James Road. Conduse mult mai încet pe acolo, aproape temându-se să ajungă.

Când ieşi din maşină, soarele era ascuns în spatele norilor. Era conştient că mai avea un drum lung de parcurs, dar cu toate astea dorea să stea şi să o mai vadă pentru ultima oară.

Intrarea în cimitir era o baltă din gresie roşie şi se trezi atras în adâncurile lui. Ştia unde să se ducă; urmase cărarea cu paşi de adolescent, găsind locul în care ea se odihnea pentru vecie.

Daniel fu surprins cât de repede găsi piatra ei de mormânt. Marmura albă se decolorase şi se murdărise. Literele numelui ei, pictate cu negru, păliseră aproape cu desăvârşire, aşa că de la distanţă

numele ei se citea Sam Gerald Hunt, în loc de *Samantha Geraldine Hunter.* Daniel oftă, cu mâinile în buzunare.

Era o cruce simplă, cu pietriş la bază, ca pentru a descuraja prezenţa florilor, a cheltuielilor de întreţinere şi a declaraţiilor solemne de dragoste.

Legănându-se pe călcâie în faţa mormântului, Daniel se gândi la cuvintele din cadrul ceremoniei funerare a lui Minnie. *Săvârşire. Trup. Elemente. Pământesc. Pulbere. Cenuşă. Încredere. Milă.* Îşi aminti cum stătea lângă acest mormânt pe când era tânăr, simţindu-se rănit deoarece numele lui nu era gravat pe marmura ieftină. Ar fi vrut să citească Mama iubitoare a lui Daniel Hunter. Fusese ea o mamă iubitoare? Îl iubise, la urma urmelor?

Mult timp fusese furios din pricina morţii ei, dar acum nu mai era mişcat de faptul că numele lui nu era menţionat pe lespedea funerară. Ştia că ADN-ul său avea elemente comune cu acela al oaselor de sub picioarele sale, dar nu mai avea câtuşi de puţin nevoie de oasele cu pricina.

Se gândi la Minnie, moartă şi aruncată în vânt. În mintea lui o putea mirosi, putea simţi asprimea puloverului ei pe obraji şi putea vedea veselia din ochii albaştri şi apoşi. Avea să o vâneze, efemer, ca pe un *acum* imposibil de atins. Mulţi ani o evitase, dar acum ea nu mai era: nici în vechea casă, nici la fermă, nici în cimitir, nici în ochii surorii ei. Minnie se făcuse nevăzută de pe faţa pământului, singura urmă a existenţei ei trecătoare fiind o bucată de marmură mută.

Daniel îşi aduse aminte cum altădată plângea la acest mormânt. Acum stătea cu ochii uscaţi şi cu mâinile în buzunare. Putea să-şi aducă aminte de Minnie mai uşor decât de propria sa mamă. Fusese foarte mic atunci când se aflase pentru ultima oară împreună cu mama lui. În decursul anilor, întâlnirile lor fuseseră încordate şi scurte. El fugise la ea şi fusese alungat.

Stătuse cu Minnie. Ea se aflase alături de el pe parcursul existenţei sale de copil, adolescent şi tânăr

bărbat. Acum, că ea dispăruse, se simţea ciudat de liniştit, dar singur: mult mai singur decât se simţise înainte de a afla de moartea ei. Nu putea înţelege acest lucru. O considerase pierdută pentru el cu mulţi ani în urmă, şi totuşi acum îi simţea pierderea.

Pierderile nu s-ar cuveni să te împovăreze, se gândi. Şi totuşi acum, gândindu-se la decesul ambelor sale mame, simţi că pierderea cea mai mare era reprezentată de dispariţia lui Minnie.

Şofând înapoi spre Londra, Daniel opri la benzinăria din Donnington Park. Alimentă cu benzină şi îşi luă o cafea, după care îşi verifică telefonul, pentru prima oară de când plecase.

Avea trei apeluri ratate de la locul de muncă. Sorbind cafeaua searbădă şi inhalând gaze de eşapament, o sună pe Veronica. Se aşeză în scaunul şoferului, cu uşa deschisă, ascultând şoaptele răguşite ale autostrăzii aflate în spatele său.

— Eşti în regulă? întrebă Veronica. Am tot încercat să luăm legătura cu tine. *Nu o să-ţi vină să crezi…* Apropo, cum a fost la înmormântare, sper că nu era cineva apropiat, nu-i aşa?

Daniel îşi drese glasul.

— Nu… nu, ce s-a întâmplat?

— Te-am tot sunat şi n-ai răspuns!

— Păi, eu… am dat-o la întors. Au fost tot felul de chestii de rezolvat.

— Poţi să iei înapoi cazul lui Sebastian Croll dacă vrei. O să-l iei?

— Ce vrei să spui?

— Kenneth King Croll *are* multe relaţii.

Daniel îşi frecă falca cu o mână. Nu se răsese şi simţi barba nerasă sub palmă.

— Cazul a fost preluat de McMann & Walkers, dar… mă crezi sau nu, Sebastian nu a vrut să lucreze cu ei. A făcut o criză de toată frumuseţea şi a spus că te vrea *numai pe tine* ca avocat!

— De ce nu a vrut Seb să colaboreze cu ei – ce au făcut?

— Ei bine, avocatul de la McMann & Walkers s-a dus să-l vadă pe Sebastian a doua zi după plecarea ta. Îl cunosc, Doug Brown, aparent un vechi amic şi coleg de şcoală al celor din familia Croll… În orice caz, nu am toate detaliile, dar Sebastian a fost *foarte* nepoliticos cu el. Părinţii lui au încercat să pună piciorul în prag, dar atunci Sebastian a început să urle, să ţipe şi să spună că te vrea înapoi. Te-a cerut, de fapt, ca să fii avocatul lui, Daniel.

Veronica râse nervos, după care continuă:

— În cele din urmă, lucrurile au luat o întorsătură atât de urâtă, încât McMann & Walkers au renunţat. Drept urmare, individul ăla, King Kong, sau cum îi zici tu… mă sună non-stop. Te vor înapoi, pentru a-l face fericit pe Sebastian.

Daniel îşi termină cafeaua şi îşi muşcă buza. Simţise un imbold de a-l proteja pe băiat, de a-l salva. Sebastian era de aceeaşi vârstă pe care o avusese Daniel atunci când păşise pentru prima oară în bucătăria lui Minnie. Dar acum Minnie murise şi Daniel se simţea stors. Nu era sigur că era pregătit să se ocupe de caz.

— Aşadar, o să-l iei înapoi? întrebă Veronica, vocea ei limpede devenind insistentă. Am aruncat o privire pe rezumatul cazului şi pare solid.

— Bineînţeles că o să-l iau, răspunse Daniel, dar cuvintele parcă îi fuseseră smulse de pe buze.

Autostrada vuia în spatele lui şi el se întoarse de la acel zgomot aberant şi dur.

— Excelent. Suni tu la biroul lui Irene mâine? Să te asiguri că ea şi subalternul ei sunt disponibili în continuare? Aş fi abordat-o eu, dar am vrut să discut întâi cu tine.

Daniel conduse cu viteză, lăsând nordul în urmă. Trecu pe la birou pentru a lua notele legate de cazul lui Sebastian. Era târziu şi, pe când păşea prin spaţiile suprarealist de liniştite ale biroului, se simţi uşurat că niciunul dintre colegii săi nu se afla acolo.

Ziua era pe sfârşite când se întoarse, în cele din urmă, la Bow. Luă nişte mâncare la pachet în South

Hackney şi apoi găsi un loc de parcare nu departe de apartamentul său din Old Ford Road. Soarele apunea peste Victoria Park, iar iazul şi izvorul său, aidoma unui cadran solar acvatic, reflectau cerul purpuriu. Putea adulmeca resturile de la grătare în aer. Deschizând portbagajul maşinii, săltă cutia pe care i-o dăduse Cunningham şi păşi spre apartament cu bărbia plecată, ducând într-o mână cutia şi în cealaltă mâncarea la pachet şi cheile.

Se simţea golit într-un mod straniu, ferma pustie aflându-se încă în interiorul său, zdrobit de pierderea suferită. Auzi iarăşi notele, dureros ca o fractură deschisă. Răsunau rece şi tare.

Puse cutia pe masa din bucătărie, dar nu o deschise încă, pentru a vedea ce anume conţinea. În schimb, îşi mâncă la repezeală mâncarea condimentată cu curry, aplecat peste masă, în umbra cutiei, după care făcu un duş. Reglă apa fierbinte şi se aplecă sub jet, ţinându-se de para duşului cu ambele mâini. Pielea îl ustură în timp ce se ştergea cu prosopul. Rămase gol în baie, privindu-şi chipul în oglindă în timp ce începea să-l ia cu frig, gândindu-se la şoimul pe care-l văzuse planând peste mlaştinile din Brampton. Se simţea el însuşi singur şi ferm, întărindu-şi aripile şi ridicându-se purtat de un curent ascendent.

Ultimele două zile îl cam speriaseră, dar habar n-avea dacă era vorba de cazul băiatului şi de tot ceea ce implica acesta, sau era o teamă provocată de pierderea ei – teama de a trăi ştiind că ea nu mai era; de acum înainte, nu mai era nevoit să o ocolească.

Pierdere. Daniel se gândi la asta în timp ce îşi trecu o mână peste bărbie, hotărând să nu se radă. *Pierdere.* Îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi respiră. *Pierdere.* Era ca orice altceva. Putea fi transformată într-o rutină. Aproape că nu o mai simţea deloc. Mama lui era moartă şi acum murise şi Minnie; el avea să fie bine.

Daniel se îmbrăcă şi se apucă să frunzărească dosarul cazului lui Sebastian. Spera că Irene avea să

fie disponibilă şi dornică să se ocupe de el. În primul rând, va trebui să-i sune secretara. El şi Irene colaboraseră îndeaproape la câteva cazuri în anul anterior, mai ales la cel al împuşcăturilor din banda lui Tyrel. Ambii fuseseră devastaţi atunci când Tyrel fusese condamnat.

Ultima oară când o văzuse fusese la petrecerea dată pentru a sărbători promovarea ei, în martie, cu toate că abia dacă apucase să-i spună câteva vorbe. Ea era o londoneză get-beget, născută în Barnes, şi avea cu câţiva ani mai mult decât Daniel, dar studiase dreptul la Newcastle. Îi plăcea să-l impresioneze cu modul în care vorbea dialectul local de acolo. Daniel nu ar fi acceptat să se gândească la altcineva care să-l apere pe Sebastian.

Singur în apartament, Daniel îşi dădu seama că nu izbuteşte să doarmă, aşa că se apucă de lucru. Asistentul său vizionase deja casetele conţinând înregistrările camerelor de supraveghere care fuseseră puse la dispoziţia apărării. Daniel se uită din nou la ele, pentru a nu le scăpa ceva important. Pe parcursul zilei, camerele erau orientate cu precădere spre Copenhagen Street şi Barnsbury Road, fiind direcţionate prioritar către parc după ora 7 p.m. Daniel dădu pe repede înainte pentru a ajunge rapid la imaginile din parc, dar acolo nu era niciun copil neînsoţit, nimeni altcineva care să stârnească vreo suspiciune.

Era unu noaptea când şi-a terminat notele scrise referitoare la apărarea lui Sebastian şi abia atunci a ridicat capacul cutiei de carton pe care Minnie o lăsase pentru el. Conţinea ceea ce se aştepta: fotografiile lui din timpul şcolii, fotografii de la picnicuri de pe plaja de la Tynemouth. Erau acolo medalii din şcoala primară şi premii de la şcoala secundară, desene şi picturi pe care le făcuse pentru ea pe când era copil, o agendă veche a lui Minnie.

Mai erau acolo fotografiile înrămate care stăteau aşezate pe poliţa căminului ei, înfăţişând-o pe Minnie împreună cu fiica şi cu soţul ei. Soţul ei o

ţinea pe fetiţă în braţe şi ea făcea balonaşe care pluteau spre chipul lui Minnie. Pe când era copil, Daniel se minunase la vederea acestei fotografii, din pricina tinereţii lui Minnie. Era subţirică, cu păr negru şi scurt şi cu zâmbet larg şi luminos. Fusese nevoit să privească fotografia cu mare atenţie, pentru a-i distinge trăsăturile pe care le ştia.

La fundul cutiei, degetele lui Daniel dădură peste ceva rece şi tare. Îşi termină berea în timp ce aducea la lumină obiectul din adâncurile cutiei de carton.

Era fluturele de porţelan, strălucirea sa galben-albastră pe care şi-o amintea. Părea un fleac ieftin. Îi sărise o aşchie dintr-o aripă, dar în rest era intact. Daniel îl ţinu în palmă.

Se gândi la ea adunând toate aceste lucruri şi punându-le deoparte pentru el, la boala ei şi la modul în care trebuie să se fi manifestat. Şi-o imagină, cerându-i asistentei să o ajute să stea în capul oaselor în patul ei de spital, pentru a-i putea scrie. Aproape că putea să o vadă, scoţând mici oftaturi la efort, strălucirea ochilor ei albaştri în timp ce semna scrisoarea, *Mami.* Atunci ea ştiuse că era pe moarte. Ştiuse că nu avea să-l mai revadă niciodată.

Încercă din greu să-şi aducă aminte ultima oară când vorbise cu ea. În toţi aceşti ani nu fusese nici măcar o singură aniversare a zilei lui de naştere ori vreun Crăciun în care ea să nu scrie sau să nu telefoneze. De ultimul Crăciun el fusese plecat la schi, în Franţa. Ea lăsase două mesaje telefonice şi trimisese o scrisoare cu un cec de douăzeci de lire înăuntru. Ştersese mesajele, aşa cum făcea întotdeauna, rupsese cecul şi aruncase scrisoarea direct în coşul de gunoi. Simţi o mustrare de vinovăţie, gândindu-se la agresivitatea implicată în aceste acte.

Trebuie să fi fost de ziua lui, în aprilie, atunci când vorbise pentru ultima oară cu ea. Fusese tare grăbit; altfel ar fi verificat şi ar fi văzut numărul ei înainte de a ridica receptorul telefonului. Venise

acasă târziu, de la lucru şi era deja târziu pentru cină.

— Eu sunt, dragoste, rostise ea, căci întotdeauna i se adresa cu aceeaşi familiaritate, ca şi cum nu s-ar mai fi văzut de cel mult o săptămână. Nu vreau decât să-ţi urez la mulţi ani.

— Mulţumesc, răspunsese el, cu falca tremurându-i. Nu pot să vorbesc acum, sunt pe picior de plecare.

— Fireşte. Sper că te duci într-un loc simpatic.

— Nu, e o problemă de serviciu.

— Oh, înţeleg. Şi cum îţi merge cu munca? Încă îţi face plăcere?

— Ascultă, când ai de gândi să te opreşti? ţipase el.

Ea nu spusese nimic.

— Nu vreau să stau de vorbă cu tine – încheiase el.

Daniel îşi aminti că aşteptase un răspuns înainte de a închide. Era posibil ca ea să fi ştiut de cancer încă de atunci. El închisese, dar apoi se gândise la ea tot restul nopţii, cu stomacul chircit de furie. Sau de vinovăţie?

Muzica de la înmormântare îi răsuna încă în minte. Îşi aminti tonul acuzator al lui Harriet, ca şi cum ar fi fost vina lui, ca şi cum Minnie ar fi fost ireproşabilă. Daniel se îndoia că ea ar fi putut să-i spună lui Harriet ce făcuse. Harriet credea că el era nerecunoscător, dar el era acela care fusese *nedreptăţit.*

Acum, Daniel ridică fluturele pentru a se uita la el. Îşi aminti cum stătea în bucătăria lui Minnie pentru întâia oară şi cum o ameninţa, ţinând un cuţit lângă faţa ei, ca şi privirea ei fermă şi netemătoare. Acesta a fost cel dintâi lucru pe care l-a iubit la ea: neînfricarea.

Gândurile lui Daniel se întoarseră la Sebastian. Se întrebă ce văzuse băiatul în el, de ce insistase ca el să-i fie avocat. Mângâie încă o dată fluturele, cu

degetul mare, după care îl aşează cu grijă pe măsuţa de cafea.

10

— Uite, rosti Daniel, făcându-i lui Minnie cu mâna din curte. Îi dau să mănânce!

Stătea cu picioarele lipite, hrănindu-l cu un morcov pe Hector, ţapul. Se făcuse deja un an de când era la Minnie şi simţea o mângâiere ciudată în noroioasa curte din spate şi în zarva puilor. Îi plăcea ce făcea şi îndrăgea animalele, cu toate că Hector abia începuse să-l accepte.

Ea ciocăni în fereastră.

— Ai grijă! Poate să fie viclean.

Şi mica şcoală din Brampton era mai bună pentru el. Fusese mustrat de câteva ori şi la un moment dat încasase şi o scatoalcă – pentru că ciocănea în bancă – dar căpătase, de asemenea, o medalie de aur la engleză şi una de argint la matematică. Minnie era bună la matematică şi îi făcea plăcere să-l ajute la temele pentru acasă. Simpatica domnişoară Pringle, învăţătoarea lui, îl îndrăgea, şi mai făcea parte şi din echipa de fotbal.

Minnie bătu din nou în geam.

— Ai grijă la degete.

Daniel auzi telefonul sunând şi Minnie se făcu nevăzută de la fereastră. Era luna mai şi piciorul-cocoşului şi margaretele erau împrăştiate prin iarba înaltă care înconjura casa. Fluturi ameţiţi pluteau din floare-n floare şi Danny îi privi, în timp ce morcovul se scurta. Ţinând seama de sfatul lui Minnie, îşi trase mâna atunci când ciotul de morcov deveni prea mic. Hector îşi coborî capul şi dădu gata morcovul, cu frunze cu tot. Blând, Danny dezmierdă părul scurt şi cald al ţapului, retrăgându-şi mâna şi păşind înapoi de fiecare dată când ţapul îşi pleca scăfârlia.

— O să-ţi mai dau unul, mai târziu, spuse el.

Acum îi mergea bine şi cu Minnie. La sfârşiturile de săptămână se distrau de minune împreună. Într-o zi, după târg, făcuseră un cort în camera de zi folosind masa pliantă şi un maldăr de cearşafuri. Ea îşi adusese vechea cutie de bijuterii pentru a o folosi

pe post de comoară şi se târâse înăuntru, cot la cot cu el, prefăcându-se că erau nişte beduini bogaţi. Ea îi făcuse batoane de peşte prăjit la cină şi le mâncaseră laolaltă în cort, cu mâinile, înmuindu-le în sos de roşii.

Într-o altă zi se jucaseră de-a piraţii şi ea îl făcuse să păşească legat la ochi pe o scândură sprijinită pe un taburet, în camera de zi. Îi plăcea râsul ei, care începea întotdeauna cu trei hohote bubuitoare, transformându-se mai apoi într-un chicotit gâlgâit, care mai continua preţ de câteva minute. Acum chiar şi doar privind-o râzând ajungea să zâmbească.

În weekendul trecut renovaseră dormitorul lui, iar Minnie îl lăsase să aleagă culoarea. El alesese un albastru palid pentru pereţi şi un albastru strălucitor pentru uşi şi plinte. Îi îngăduise să vopsească alături de ea şi îşi petrecuseră întregul sfârşit de săptămână cu radioul pornit, jupuind tapetul cu boboci de trandafir şi vopsind pereţii.

Uşa casei se trânti şi îşi făcu apariţia Minnie, cu o mână la frunte.

— Ce-i? întrebă Daniel.

Înţelegea acum mimica lui Minnie. Adesea se încrunta când era în culmea fericirii, gata să se apuce de treabă. Atunci când era îngrijorată sau furioasă, îi dispărea orice urmă de încruntare şi colţurile buzelor îi coborau puţin.

— Vino încoace, flăcău. Tocmai a telefonat Tricia. Vine să te ia.

În pofida brizei vărătece şi a faptului că transpirase îndeplinindu-şi corvezile de după-amiază, Daniel simţi cum îl ia dintr-odată cu frig. Soarele era încă sus, pe un cer de un albastru orbitor, dar el simţi umbrele învăluindu-l, ca şi cum s-ar fi iscat din mintea lui, întunecând fluturii multicolori care se jucau cu petale şi boboci.

Daniel îşi lăsă din nou o mână pe Hector, iar bătrânul ţap îşi luă tălpăşiţa, scăpând din strânsoarea frânghiei cu care era legat şi zbughind-o în curtea împrăfoşată.

— Nu, nu mă duc. Nu plec… Nu…

— Vino-ţi în fire, te rog. Nu cred că vine să te mute de aici, ci pentru că a stabilit vreo întâlnire cu mama ta.

Minnie stătea în prag, cu mâinile la piept. Se uită la Daniel cu buzele strânse.

Atmosfera i se păru dintr-odată zgomotoasă lui Daniel; albinele zumzăiau şi puii cotcodăceau strident. Îşi apăsă mâinile pe urechi. Minnie se îndreptă spre el, dar el se feri de ea şi intră în casă. Ea îl găsi încolăcit în spatele pianului din camera de zi, locul în care se refugia de obicei în astfel de situaţii. Nu se mai simţise nicicând atât de tulburat.

Îi urmări picioarele în timp ce se apropia, grase în papucii de casă murdari, apoi văzu ivindu-se gleznele ei, în timp ce se aşeza pe fotoliul de lângă pian.

— Nu eşti obligat să te duci, dragule, tu hotărăşti, dar cred că aşa ar fi cel mai bine. Ştiu că te tulbură. Nu ai mai văzut-o de mult timp, nu-i aşa?

Daniel se mişcă încetişor şi lovi puţin pianul, care scoase un suspin adânc, ca şi cum l-ar fi rănit. Daniel inspiră adânc. Din poziţia în care se afla, putea mirosi lemnul nelăcuit al pianului. Mirosul îl mai calmă cât de cât.

— ’ai încoace.

În mod normal, Daniel nu s-ar fi dus la ea. Ar fi rămas unde era şi ea fie ar fi aşteptat lângă el, dacă era supărat, fie s-ar fi dus să-l aştepte în camera de alături, dacă era liniştit. Astăzi, nedorindu-şi ca ea să plece, se ridică şi se aşeză pe braţul fotoliului ei. Ea îl strânse la piept. Îi plăcea că era atât de masivă. Chiar şi atunci când era un copilaş mititel, mama lui i se păruse fragilă. Când îl îmbrăţişa se simţea împuns uneori de oasele ei, fiind deranjat de apăsarea ei insistentă.

Daniel simţi marginea rotunjită a bărbiei lui Minnie în creştet.

— Cred că nu vor decât să stea de vorbă cu tine, OK? După aceea poţi să te întorci şi o să-ţi pregătesc carne de vită la cuptor pentru cină. O să o cumpăr în

mod special, cât timp o să lipseşti tu. Friptura de duminică o s-o fac sâmbăta, special pentru tine.

— Cu budincă Yorkshire?

— *Fireşte.* Şi cu sos de friptură şi niscaiva morcovi, dintre cei pe care i-ai cultivat chiar tu. Sunt cei mai gustoşi morcovi care s-au făcut vreodată pe meleagurile astea. Te-ai descurcat foarte bine cu ei, zău aşa.

Îl ridică din fotoliu.

— În regulă atunci, du-te să te speli. Tricia va ajunge în curând.

Daniel se uită peste umăr la Minnie în timp ce Tricia îl conducea spre maşină. Era îmbrăcat cu o cămaşă în carouri, cu mânecă scurtă, şi cu blugi. Avea o senzaţie familiară în stomac, ca şi cum ar fi fost eviscerat şi umplut cu ghemotoace de hârtie şi frunze veştede. Se simţea împănat, dar gol şi uşor. Îşi pusese lănţişorul mamei sale şi acum îl freca între degetul arătător şi cel mare, în timp ce se aşeza în maşină, lângă Tricia.

— Arăţi mult mai bine, Danny. Ţine-o tot aşa.

— Merg să locuiesc împreună cu mama? întrebă el, privind pe fereastra laterală, ca şi cum vreun trecător ar fi putut să-i răspundă.

— Nu, nu despre asta-i vorba.

— Mă duci într-un alt loc?

— Nu acum. O să te aduc înapoi la Minnie diseară.

Uitându-se în continuare pe fereastră, Daniel îşi muşcă buza.

— O să fiu lăsat singur cu ea?

— Cu mama ta? Nu, Danny, e o întâlnire supervizată, mă tem. Vrei să asculţi radioul?

Daniel ridică din umeri şi Tricia roti butonul de căutare până când găsi un cântec pe placul ei. Daniel încercă să se gândească la strângerea ouălor, la plantarea morcovilor sau la fotbal, dar mintea îi era întunecată şi pustie. Îşi aminti cum stătuse în şifonierul din apartamentul afumat şi înnegrit al mamei sale.

— De ce tot scoţi limba? întrebă dintr-odată Tricia.

Daniel îşi vârî limba în gură. Putea simţi gustul de cărbune.

— E-he-hei, băiete, că mare te-ai mai făcut!

Oasele ei erau încă dureroase pentru el. Se încordă chiar înainte ca ea să-l îmbrăţişeze, anticipând împunsătura coastelor şi a coatelor. Ea arăta la fel, dar ochii îi erau întunecaţi în partea de jos. Daniel fu şocat de faptul că nu dorea să o atingă.

Tricia stătea, ţinându-şi geanta cu ambele mâini.

— Mă duc să iau ceva de băut pentru toţi, pentru a vă oferi câteva momente de intimitate, după care o să mă întorc şi o să vă dau o mână de ajutor să treceţi prin toate astea.

Daniel nu fu sigur cui anume se adresa. Nu ştia de ce ajutor ar fi putut avea nevoie.

Văzu că mama lui era pe cale să izbucnească în plâns. Se ridică şi o mângâie pe păr, aşa cum îi plăcea ei.

— E-n regulă, mamă, nu plânge.

— Tu eşti întotdeauna eroul meu, nu-i aşa? Cum îţi merge? Locuieşti într-un loc drăguţ?

— E-n regulă.

— Joci fotbal?

— Puţin.

Daniel o privi cum îşi şterse ochii cu mâinile ale căror unghii erau muşcate. Avea vânătăi pe antebraţe, iar el încercă să nu se uite la ele.

Tricia se întoarse cu două ceşti de cafea şi cu o cană de suc pentru el. Se aşeză pe canapea şi puse una dintre ceştile de cafea în faţa mamei lui.

— Iată-vă, aşadar. Ei, cum vă descurcaţi?

— Nu pot să o fac. Am nevoie de o ţigară mai întâi. Ai cumva una?

Se ridică, uitându-se la Tricia, cu mâinile în aer. O ura când se comporta astfel. Făcea ca chipul ei să pară şi mai slab.

— Ai tu una, Danny? Îmi trebuie o ţigară.

— Mă duc să-ţi aduc eu una, răspunse Daniel, dar Tricia se ridică.

— Nu, rămâi aici. O să… o să aduc eu nişte ţigări.

Se aflau în biroul asistenţei sociale din Newcastle. Daniel mai fusese aici înainte. Ura spătarele înclinate, scaunele portocalii şi verzi şi linoleumul gri care acoperea podeaua. Acum se lăsă să alunece într-unul din scaune şi se uită cum mama lui mergea dintr-o parte-n alta a încăperii, ca un leu în cuşcă. Purta blugi şi un tricou alb şi strâmt. Putea să-i vadă coloana vertebrală şi unghiurile ascuţite ale oaselor şoldului.

Ea rosti, cu spatele la el:

— Nu o să spun asta de faţă cu ea, dar îmi pare rău, Danny. Îmi pare rău că am fost o zdreanţă. Îţi va fi mai bine fără mine, ştiu asta, dar totuşi mă simt ca un gunoi, ca…

— Nu eşti o zdreanţă… începu Daniel.

Tricia intră şi îi dădu mamei lui ţigări şi o brichetă.

— Am izbutit să şterpelesc o jumătate de pachet de Silk Cut de la un coleg. Zice că poţi să le păstrezi.

Mama lui Daniel se aplecă peste masă şi îşi aprinse ţigara, ferind flacăra cu palma, ca şi cum s-ar fi aflat afară, în bătaia vântului. Trase cu putere şi Daniel văzu cum pielea feţei i se mula pe craniu.

— Mama ta şi cu mine am fost la tribunal săptămâna asta – aduse vorba Tricia.

Daniel se uită la chipul Triciei. Aceasta o privea pe mama lui cu ochi măriţi. Mama lui îşi pironise privirea în tăblia mesei şi se legăna încetişor. Părul de pe braţe i se zbârlise.

— Mi-am irosit ultima şansă, Danny. Asta e ultima oară când te văd. Nu o să mi se mai îngăduie alte vizite; te-au înscris în programul de adopţie.

Daniel nu auzi cuvintele în ordinea corectă. Acestea se învălmăşiră spre el aidoma unui roi de albine. Mama lui nu îl privi. Se uita în continuare la masă, cu coatele pe genunchi, trăgând două fumuri înainte de a termina ce avea de spus.

Daniel stătea în continuare tolănit în scaun. Frunzele uscate din el foşniră.

Tricia îşi drese glasul.

— Când o să împlineşti optsprezece ani, vei avea dreptul de a relua legătura, dacă alegi să…

Se simţi ca şi cum frunzele s-ar fi aprins de la scânteile provenite de la ţigara mamei sale. Daniel îşi încordă muşchii stomacului. Ţâşni, înşfăcă ţigările şi i le azvârli în faţă Triciei. Încercă să o pocnească, dar ea îl prinse de încheieturi. Izbuti totuşi să o lovească în fluierul piciorului, înainte ca ea să-l ţintuiască în scaun.

— Nu, Danny – auzi glasul mamei sale. Nu faci decât să îngreunezi lucrurile pentru toată lumea. E spre binele tău, o să vezi.

— Nu – ţipă el, simţind că îi ard obrajii şi rădăcina părului. Nu!

— Opreşte-te, opreşte-te, strigă Tricia.

Daniel putu să-i miroasă izul de cafea cu lapte din respiraţie.

Simţi degetele mamei sale trecându-i prin păr, atingerea blândă a unghiilor ei pe pielea capului. Se relaxă sub greutatea Triciei, iar ea se ridică, după care îl ajută şi pe el să se aşeze ca lumea pe scaun.

— Asta-i, rosti Tricia. Ai grijă cum te porţi. Adu-ţi aminte că şi pentru tine e ultima şansă.

Mama lui Daniel stinse ţigara în scrumiera în formă de frunză de pe masă.

— Vino încoace, rosti, iar el se năpusti în braţele ei.

Adulmecă mirosul de ţigări al degetelor care îi atingeau faţa. Oasele ei îl împunseră din nou, iar el simţi durerea provocată de ele.

Daniel îşi rostogolea capul de pe un umăr pe celălalt în timp ce Tricia îl ducea înapoi la Minnie. Simţea vibraţiile pneurilor pe drum. Tricia oprise radioul şi din când în când încerca să stea de vorbă cu el, ca şi cum i-ar fi cerut vreo explicaţie.

— Aşadar, acum o să stai deocamdată la Minnie, dar te-am înscris în programul de adopţie. E o şansă

unică, zău aşa. Nu o să te mai fâţâi de colo-colo – o să ai propriul tău cămin, o mamă şi un tată noi, poate chiar fraţi şi surori, imaginează-ţi… bineînţeles că va trebui să te comporţi cum se cuvine. Nimeni nu vrea să adopte un copil cu probleme de comportament, nu-i aşa? Nicio mamă nouă şi niciun tată nou nu vor să fie luaţi la şuturi sau pocniţi… După cum a spus şi mama ta, e spre binele tău. Băieţii mai mari sunt greu de plasat, dar s-ar putea să ai noroc, dacă te porţi cum trebuie.

Rămase tăcută în timp ce coborau pe Carlisle Road şi Daniel închise ochii. Îi deschise atunci când maşina se hurducă la un stop. Îl văzu pe Blitz apropiindu-se, dând din coadă şi cu limba scoasă de un cot.

Daniel înghiţi în sec.

— Dacă nimeni altcineva nu mă vrea, pot să rămân aici?

— Nu, iubitule… Minnie e doar o asistentă maternală. Un alt băieţel ori o altă fetiţă va trebui să vină aici. Dar nu-ţi face griji. O să-ţi găsesc o minunăţie nouă de…

Daniel trânti uşa înainte de a o auzi pe Patricia pronunţând cuvântul *cămin.*

11

Ajuns înăuntru la Parklands House, Daniel a fost percheziţionat şi scanat. Un câine i-a mirosit hainele şi valiza, în căutare de droguri.

Un însoţitor i-a adus cafea şi i-a spus că Sebastian avea să fie adus curând. Charlotte îi telefonase lui Daniel pentru a-l anunţa că avea să întârzie puţin, dar că pot începe fără ea. Se simţea claustrat în mica încăpere. I se spusese că aceasta trebuia să stea încuiată permanent, dar că exista un buton de alarmă pe care îl putea folosi dacă avea nevoie de ceva. Se simţea ca şi cum ar fi avut hârtie şi frunze în stomac, uscat şi tremurător; ceea ce îi provoca o stare de agitaţie.

Sebastian fu adus înăuntru de un asistent.

— Mă bucur să te revăd, Seb, rosti Daniel. Eşti bine?

— Nu prea. Urăsc locul ăsta.

— Vrei ceva de băut?

— N-ar fi rău, mulţumesc. Nişte suc de portocale. Poţi să mă scoţi de aici? Urăsc locul. E oribil. Vreau să merg acasă.

— Mama şi tatăl tău au venit să te vadă de multe ori?

— Mama a fost de câteva ori, dar vreau să merg acasă… Nu poţi să faci în aşa fel încât să ies de aici? Vreau doar să merg acasă.

Capul lui Sebastian se prăbuşi dintr-odată în scobitura cotului. Îşi încolăci capul cu celălalt braţ.

Daniel se ridică şi se aplecă asupra lui Sebastian, punând o mână pe umărul băiatului. Îl bătu uşor pe umăr, mângâindu-l.

— Haide, eşti în regulă. Sunt de partea ta, îţi aduci aminte? Ştiu că vrei să mergi acasă, dar trebuie să ne luptăm cu legea. Nu pot să te duc acasă chiar acum. Judecătorul te vrea aici şi pentru a te proteja de orice ţi s-ar putea întâmpla.

— Nu vreau să fiu protejat. Vreau doar să merg acasă.

Din nou, Daniel se simţi tovarăş de suferinţă cu acel băiat. Simţi asta precum pişcătura unei urzici: caldă şi iritantă, stând la pândă. Îşi aduse aminte de sosirea lui la Minnie pentru prima oară şi de asistenta socială care îi spusese că, pentru binele său, ar trebui să se ţină departe de mama lui.

— Ce pot să fac este să lucrez pentru a te duce acasă după proces. Ce zici de asta? Eşti gata să lucrezi cot la cot cu mine pentru asta? Am nevoie de ajutorul tău. Nu pot să o fac de unul singur.

Sebastian se smiorcăi şi îşi şterse ochii cu mâneca. Când îşi ridică privirea, genele îi erau umede.

— Mama întârzie, spuse Sebastian. Trebuie să fie încă în pat. Tata şi-a luat zborul noaptea trecută. E mai bine să fiu eu acolo. Din cauza asta trebuie să mă scoţi afară de aici.

— De ce este mai bine să fii tu acolo? întrebă Daniel.

Cu toate că era sigur că ştia ce avea să răspundă Sebastian, se întrebă dacă îl influenţa cumva pe băiat.

— *Tu* îl placi pe tatăl *tău*? rosti Sebastian, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea.

— Nu am un tată.

— Toată lumea are un tată, isteţule. Nu ştii asta?

Daniel îi zâmbi băiatului.

— Ei bine, eu nu l-am cunoscut niciodată. Asta vreau să spun. A plecat înainte de naşterea mea.

— A fost drăguţ cu mama ta?

Daniel îi susţinu privirea lui Sebastian. Ştia ce încerca să spună băiatul. Îi văzuse pe părinţii băiatului şi fusese martor la agresiunea lui Kenneth asupra mamei băiatului. Daniel clipi amintindu-şi de propria sa mamă azvârlită prin cameră cu o violenţă atât de mare, încât îşi fracturase braţul, lovindu-se de fotoliul în care se prăvălise. Îşi aminti cum se interpusese între ea şi bărbatul care voia să o rănească din nou. Îşi aduse aminte cum îi tremurau picioarele şi de mirosul de urină.

— Ascultă, trebuie să ne apucăm de treabă. Acum, că lucrăm din nou împreună, ţi-ai amintit vreun lucru pe care trebuie să mi-l spui?

Sebastian îl privi pe Daniel şi clătină din cap.

— Acum suntem în aceeaşi echipă. Eu sunt avocatul tău şi tu eşti clientul meu. Poţi să-mi spui orice. Nu te voi judeca. Trebuie să acţionez pentru a-ţi apăra cât mai bine interesele. Există ceva legat de ziua de duminică în care te-ai jucat cu Ben, ceva ce ai vrea să-mi destăinui? Dacă da, acum este momentul să o faci. Nu vrem să avem surprize mai târziu.

— Ţi-am spus totul, *absolut* totul.

— Bine. O să încerc să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a te scoate de aici.

Se auzi un sunet de metal culisând, ca şi cum s-ar fi deschis electronic o uşă. Charlotte intră în cameră într-un vârtej de scuze şi brăţări zornăitoare. Întoarse faţa lui Sebastian spre ea, cu blândeţe, şi îl sărută pe frunte.

— Îmi pare atât de rău, traficul a fost un coşmar! exclamă ea, desfăcându-şi eşarfa liliachie de mătase şi dându-şi jos jacheta. Şi toţi câinii ăştia blestemaţi de la pază. M-au îngrozit. Am impresia că au trecut veacuri până am intrat.

— Mama nu se omoară după câini, zise Sebastian.

— E-n regulă, spuse Daniel. Vreau doar să lămuresc împreună cu Sebastian ce urmează să se întâmple acum.

— Bine, dă-i drumul, rosti Charlotte cu entuziasm ciudat şi tensionat.

Ea purta o bluză pe gât şi tot trăgea de mâneci.

— Ei bine, avem mult de lucru pe parcursul următoarelor câteva luni pentru a te pregăti pentru proces şi există o serie de alţi oameni pe care trebuie să-i întâlneşti şi cu care trebuie să vorbeşti… O să stabilim o întâlnire pentru ca un psiholog să vină să te vadă, iar mai apoi, peste vreo săptămână, poţi să te întâlneşti cu avocatul pledant care te va reprezenta la tribunal. Înţelegi toate astea?

— Cred că da. Dar ce va face psihologul?

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta. Este doar pentru a vedea cum vei putea face faţă la tribunal. E martorul nostru, adu-ţi aminte, aşa că nu ai de ce să te îngrijorezi, OK? Ceea ce vreau să încerc să-ţi explic astăzi este pledoaria acuzării împotriva ta – altfel spus, argumentele pe care le vor invoca pentru a încerca să dovedească faptul că tu l-ai ucis pe Ben. Am primit abia de scurt timp aceste documente, şi lucrez la construirea apărării tale, bazându-mă pe ceea ce are acuzarea împotriva ta… Dacă nu înţelegi ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

— E limpede precum cristalul, spuse Sebastian.

Daniel tăcu şi se uită la băiat. Pe când era copil, nu lipsise mult să ajungă în situaţia băiatului – dar nu avusese niciodată încrederea de care dădea dovadă Sebastian.

— Principala probă împotriva ta este că, deşi afirmi că nu ai făcut decât să te joci cu Ben şi că acesta a căzut şi s-a rănit singur, în timp ce se afla împreună cu tine, hainele şi încălţările tale au sângele lui Ben pe ele.

— Nu e o mare problemă, rosti Sebastian, ochii strălucindu-i şi înviorându-se instantaneu.

— Cum aşa?

— Ei bine, pentru că tu poţi spune că sângele a ajuns pe mine deoarece el s-a rănit singur…

Urmă o pauză. Sebastian întâlni privirea lui Daniel, după care încuviinţă din cap.

— Vom susţine că Ben a căzut şi s-a rănit singur, şi avem alibiul oferit de mama ta, începând cu 3 p.m., care pune sub semnul îndoielii declaraţia martorului că te-a văzut luptându-te cu Ben din nou, mai târziu, în ziua respectivă. Dar acuzarea va susţine că probele de ADN şi de sânge de pe hainele tale reprezintă o dovadă că tu l-ai omorât.

Daniel se uită la Charlotte cu coada ochiului. Degetele inelare ale mâinilor ei tremurau amândouă. Părea să fie cu gândul în altă parte, aşa că Daniel se întrebă dacă auzise.

— Nu l-am rănit pe Ben în halul ăsta; doar m-am jucat cu el…

— Ştiu, dar cineva l-a rănit, ştii asta – l-a rănit extrem de grav – cineva l-a ucis.

— Crima nu e *atât* de rea.

În liniştea din cameră, Daniel putu să o audă pe Charlotte înghiţind în sec.

— Cu toţii murim, ştii asta, spuse Sebastian, zâmbind cu sfială.

— Vrei să zici că ştii cum a murit Ben? Poţi să-mi spui acum, dacă vrei.

Daniel tresări, aşteptând ce avea să spună băiatul.

Sebastian îşi înclină capul într-o parte şi zâmbi din nou.

Daniel ridică din sprâncene pentru a-l grăbi. După câteva clipe, băieţelul clătină din cap.

*

Daniel scrise în carneţelul său cu foi galbene, pentru Sebastian, succesiunea evenimentelor care urmau să se deruleze: de la prima întâlnire formală cu avocatul pledant care avea să îl reprezinte până la pregătirea pentru proces.

— După audierea arestatului va mai exista o perioadă de aşteptare până la proces. Vreau să ştii că tu şi părinţii tăi mă puteţi vedea sau puteţi vorbi în continuare cu mine, pe parcursul perioadei respective, dacă ai vreo nelămurire.

— Straşnic, spuse Sebastian. Dar… când va avea loc procesul?

— Nu înainte de câteva luni, Seb. Avem mult de lucru până atunci, dar îţi promit că te voi duce să vezi tribunalul înainte de procesul tău.

— Nuuuuuuuuuuu – se văicări Sebastian, lovind cu palma în tăblia mesei. Vreau să merg mai curând. Nu vreau să stau aici.

Charlotte se ridică şi respiră adânc, ca şi cum cineva i-ar fi azvârlit o cană de apă în faţă.

— Asta e, dragul meu, asta e, rosti ea, trecându-şi degetele prin părul lui Sebastian.

Ochii lui Sebastian străluceau ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

— Uite, Seb, am o idee, spuse Daniel. Ce-ai zice să dau o fugă şi să-ţi aduc nişte sendvişuri. Cum îţi sună?

— Mă duc eu, zise Charlotte, aflată în picioare.

Daniel remarcă o zgârietură stacojie pe încheietura mâinii ei, în timp ce ea se întindea să-şi ia geanta.

— În orice caz, am oricum nevoie de o gură de aer. Mă întorc repede.

Când uşa grea se închise cu un pocnet, Sebastian se ridică în picioare şi începu să meargă prin cameră. Băiatul era subţirel, cu încheieturi delicate şi coate care ieşeau în afară. Daniel se gândi că, dincolo de orice altceva, era prea mic pentru a fi capabil de uciderea brutală a lui Ben.

— Seb, a vorbit cineva cu tine în ziua aceea, în parc, în afară de bărbatul care a strigat la amândoi să încetaţi cu bătaia?

Scaunele erau fixate de podea, aşa că Daniel fu nevoit să se ridice pentru a putea vedea chipul lui Sebastian. Băiatul abia dacă trecea de talia lui Daniel. Ben Stokes era cu trei ani mai mic decât Sebastian, dar era mai scund cu doar câţiva centimetri.

Sebastian ridică din umeri. Clătină din cap, fără să-l privească pe Daniel. Stătea sprijinit de perete, examinându-şi unghiile, după care îşi întoarse degetul arătător şi degetul mare, ca şi cum ar fi mimat un cântec pentru copii: „Păianjenul mititel”.

— Ai remarcat pe cineva comportându-se ciudat în parc – ai văzut pe cineva uitându-se la voi cum vă jucaţi?

Sebastian ridică din nou din umeri.

— Ştii de ce poartă bluza *aceea*? rosti Sebastian.

Îşi acoperise faţa cu mâinile, degetele mari şi cele arătătoare atingându-se, şi se uita la Daniel prin acel cadru format de degete.

— Te referi la mama ta?

— Da, când poartă bluza *aceea* înseamnă că are semne de strangulare pe gât.

Sebastian îl privea în continuare pe Daniel printre degete.

— Semne de strangulare?

Sebastian îşi duse ambele mâini la gât şi strânse până când chipul începu să-i devină stacojiu.

— Opreşte-te, Seb, spuse Daniel. Se întinse şi trase cu blândeţe de cotul copilului.

Sebastian se lovi de perete, râzând.

— De ce te-ai speriat? întrebă el, zâmbind atât de larg, încât Daniel putu vedea că băiatului îi lipsea un dinte.

— Nu vreau să te răneşti singur, răspunse Daniel.

— Doar încercam să-ţi arăt, spuse Sebastian.

Se întoarse şi se aşeză la masă. Părea obosit şi îngândurat.

— Uneori, atunci când se enervează, o strânge de gât. Poţi să mori aşa, ştii? Dacă strângi prea tare.

— Vorbeşti despre mama şi tatăl tău?

Se auzi sunetul uşii care era descuiată. Sebastian se aplecă peste masă, acoperindu-şi gura cu o mână, şi şopti:

— Dacă tragi în jos gulerul bluzei ei o să vezi semnele.

Charlotte intră cu sendvişurile şi Daniel se trezi examinând-o mult mai atent în timp ce desfăcea punga cu mâncare şi băuturi. Se uită la Sebastian, care îşi alegea un sendviş. *E mai bine să fiu eu acolo,* îşi aminti el vorbele băiatului. Daniel simţi un alt val de compasiune pentru copil. Şi-o aminti pe propria sa mamă cu mâinile unui bărbat încleştate în jurul gâtului ei. Îşi aduse aminte cât de disperat se simţise ca şi copil, despărţit de ea, incapabil să o protejeze. Fusese tentat să comită lucruri teribile.

12

În zorii zilei, Daniel se afla în coteţul găinilor.

Primul îngheţ al toamnei, iar degetele sale erau amorţite de frig. Ziua începea lenevos pentru el în timp ce inhala mirosul coteţului, acoperit cu chiciură, dar încălzit de pene şi paie. Minnie dormea. O auzise sforăind, mai tare decât alarma ceasului ei, în timp ce cobora scările. În camera de zi, un pahar zăcea răsturnat pe capacul pianului. Fusese golit până la ultima picătură şi arăta ca o ciupercă de copac.

Acum el se afla afară, ocupându-se de corvezile ei, în timp ea zăcea inconştientă. Se simţea ciudat: nefericit, singur, crud – aidoma unui şoim pe care îl văzuse într-o zi în drum spre şcoală, pe un stâlp, atent, sfârtecând un şoarece de câmp.

Nu ştia unde se găsea mama lui. Se simţea ca şi cum i-ar fi fost furată.

Daniel culese un ou cald şi cafeniu. Era gata să-l pună în recipientul de carton pe care ea îl scosese pentru el, ca întotdeauna, din debaraua bucătăriei. Îl simţi greu în căuşul palmei sale. Palma lui simţea vulnerabilitatea oului. Palma lui cunoştea coaja şi gălbenuşul lichid pe care îl conţinea, promisiunea suspendată a puiului.

Fără să ştie de ce, simţind înţepătura tăioasă a cojii sfărâmate şi scurgerea dezgustătoare a albuşului, Daniel strânse oul în palmă şi îl zdrobi. Gălbenuşul i se scurse printre degete precum sângele.

Se simţi cuprins brusc de un val de căldură, care îi învălui ceafa şi spatele. Culese ou după ou şi le sfărâmă. Din vârfurile degetelor sale se scurgeau în paie picături clare ale acestei mici violenţe.

Ca şi cum ar fi protestat, găinile începură să fugă de el, cârâind nemulţumite. Daniel dădu cu piciorul într-una, dar aceasta îi zbură în faţă, o fâlfâire roşie înnebunită. Daniel se repezi la găină, cu degetele încă lipicioase de la ouă. O ţintui la pământ şi zâmbi

simţindu-i aripa frângându-i-se sub greutatea lui. Se ridică în genunchi. Pasărea cotcodăcea şi se împleticea, într-un cerc, târându-şi aripa ruptă. Ciocul i se deschidea şi i se închidea, fără să scoată un sunet.

Daniel aşteptă o clipă, respirând greu. Ţipetele stridente ale puilor din spatele lui făceau ca părul de pe braţe să i se ridice. Încetişor, metodic, ca şi cum ar fi împăturit şosete, Daniel încercă să prindă puiul de o aripă. Ciocul deschis şi limba care i se mişca nebuneşte îl îngrozeau, aşa că îi frânse gâtul. Se aplecă peste pui şi îi smulse capul din trup.

Puiul rămase nemişcat, cu ochii ca nişte mărgele însângerate.

Daniel se împiedică în timp ce pleca în fugă. Căzu în coate şi sângele puiului de pe mâini îi mânji faţa. Se ridică şi păşi în casă cu sânge pe obraz şi cu penele păsării căreia îi făcuse de petrecanie agăţate încă de adidaşi şi degete.

Ea se trezise şi umplea ceainicul atunci când intră el. Stătea cu spatele la el, cu halatul murdar atârnându-i peste pulpe. Dăduse drumul la radio şi fredona o melodie pop. Primul lui gând fu acela de a urca scările până la baie, dar se trezi că încremeneşte locului. Voia ca ea să se întoarcă şi să îl vadă, mânjit de propria sa violenţă.

— Ce mama dracului? exclamă ea, zâmbind, atunci când se întoarse.

Poate că erau penele care i se lipiseră de adidaşi ori galbenul strălucitor al gălbenuşului care îi mânjea acum obrazul, amestecat cu sângele puiului. Buzele lui Minnie se subţiară şi trecu în grabă pe lângă el, ieşind în curte. El o privi de la uşa din spate cum stătea cu o mână la gură, la intrarea în coteţ.

Minnie se întoarse în casă şi el se uită la chipul ei, pentru a vedea pe el semne de furie, oroare, dezamăgire. Ea nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Urcă bocănind scările şi se întoarse peste câteva clipe, îmbrăcată cu fusta gri şi cu vechea

bluză de trening pe care o purta atunci când făcea curat şi încălţată cu cizmele ei bărbăteşti. El stătea la baza scărilor, cu resturile de ou şi cu sângele uscându-i-se pe mâini, ceea ce îi făcea pielea scorţoasă. Nu se feri din drumul ei, aşteptându-se să fie pedepsit, dorindu-şi să fie pedepsit.

Ea se opri la piciorul scărilor şi îl privi pentru întâia oară.

— Curăţă-te singur sus – fură singurele cuvinte pe care le rosti.

Trecu din nou pe lângă el, ieşind în curte.

De la fereastra băii o văzu adunând cojile ouălor sparte şi paiele mânjite. Îşi frecă faţa şi mâinile, după care rămase uitându-se la munca ei. Îşi dezlipi penele de pe adidaşi şi continuă să privească pe fereastră, afară, ţinându-le între degete. Le lăsă să cadă în bătaia vântului, năucit dar încrezător, în timp ce o vedea croindu-şi drum înapoi spre casă. Ducea puiul mort de picioare. Gâtul puiului se legăna tot mai tare, cu fiecare pas pe care îl făcea.

Rămase în dormitorul de la etaj, sub cuvertura de pe pat, după care se ascunse în şifonier, în timp ce ea îşi făcea de lucru la parter. Maţele prinseră să-i chiorăie, în vreme ce căldura şi energia dimineţii îl părăsiră. Se simţi înfrigurat şi îşi trase mânecile peste mâini. Ieşi din şifonier şi rămase privindu-se în oglinda pe care o spărsese cu doar o săptămână în urmă.

Ticălos mic şi împeliţat, îşi aminti el din nou. Îşi privi chipul, ale cărui fragmente nu se potriveau. Îşi simţi inima bătându-i mai tare. Rămase în capătul de sus al scărilor, după care se aşeză chiar acolo, ascultând zgomotele pe care ea le făcea în bucătărie. Blitz urcă scările şi se opri gâfâind, uitându-se la el. Daniel se întinse să mângâie urechile catifelate ale câinelui. Blitz îl lăsă preţ de câteva clipe, după care se întoarse şi coborî înapoi scările. Daniel îl urmă până pe treptele din mijlocul scării, apoi până la baza acesteia, unde rămase ţinându-se de un stâlp al balustradei. Avu nevoie de zece minute înainte de a-

şi lua inima-n dinţi pentru a păşi până în uşa bucătăriei.

— Nici măcar nu vreau să mă uit la tine, rosti ea, stând în continuare cu spatele la el.

— Eşti furioasă?

— Nu, Danny, răspunse ea, întorcându-se cu faţa la el, cu buzele strânse şi cu pieptul tresăltându-i. Dar mă simt foarte tristă. Într-adevăr, foarte tristă.

Ochii ei aveau o nuanţă aprigă şi intensă, erau umezi şi larg deschişi. Chipul ei păru să se ivească în faţa lui, cu toate că ea stătea în partea opusă a bucătăriei. Daniel oftă şi îşi plecă spăşit capul.

Ea trase un scaun pentru el.

— Şezi colea. Am o treabă pentru tine.

El se aşeză unde i se ceruse. Ea aduse un fund de lemn pentru tăiat, cu puiul mort aşezat pe el, şi i-l puse dinainte.

— Uite ce trebuie să faci, rosti ea, ţinând strâns puiul şi jumulindu-l.

Ea smulse mai multe pene şi în curând se ivi o pată golaşă.

— Pasărea asta moartă e cina ta, spuse ea. Trebuie să o jumulim înainte să-i scoatem maţele şi să o frigem.

Minnie rămase proţăpită lângă el şi se uită cum smulgea un smoc de pene moi, roşul acestora transformându-se în gri la bază, în timp ce el le strângea în pumn.

— Smulge, trage tare, rosti ea.

Daniel trase din răsputeri şi pielea se smulse cu pene cu tot, lăsând o urmă jupuită în carne.

— Uite-aşa, zise ea, întinzând mâna şi smulgând un alt smoc de pene şi dând la iveală pielea albă şi moale de dedesubt. Poţi să faci asta?

Daniel se simţi stingherit din pricina faptului că i se pusese un nod în gât şi că i se umeziseră ochii. Încuviinţă din cap şi deschise gura pentru a-i vorbi.

— Nu vreau să o fac – îngăimă el, în şoaptă.

— Nici pasărea nu a vrut să moară, dar tu ai ologit-o şi apoi i-ai făcut de petrecanie. Fă-o, fă-o chiar acum.

Îi întorsese spatele şi în timp ce-i vorbea trânti un pahar pe blatul de lemn. Daniel auzi clinchetul cuburilor de gheaţă şi susurul slab al sucului de lămâie turnat în pahar, pe care ea îl adăuga atunci când nu avea bani sau nu-i păsa că nu are lămâi adevărate. Pocnetul înfundat al desfacerii sticlei de gin îl făcu pe Daniel să tremure şi făcu ceea ce i se ceruse. Cu mai multă atenţie de această dată, apucă penele păsării şi le smulse. Goliciunea neaşteptată a păsării era înfiorătoare.

Când pasărea fu jumulită, Daniel rămase cu pene lipite de degete şi cu puiul băşicat tronând dinaintea lui. Voia să plece, să alerge afară şi peste Dandy şi să dea peste cap leagănele copilaşilor. Voia să se întoarcă în şifonier, să simtă îmbrăţişarea întunecată şi proteguitoare a acestuia. Mirosul puiului mort şi jumulit îi făcea rău.

Minnie luă pasărea şi o despică. Era o tăietură dură şi grea şi Daniel putu simţi forţa pe care Minnie o puse în ea. Ajunse în interior şi Daniel văzu mâna ei durdulie şi roşie făcându-se nevăzută în măruntaiele păsării.

— Trebuie să ajungi cât poţi de mult înăuntru înainte de a simţi ceva solid – pipota. Înşfac-o bine şi trage cu nădejde, dar blând şi încet. Totul trebuie scos deodată, ia seama. Uite! încearcă, nu vreau să o fac eu în locul tău.

— Nu vreau, răspunse Daniel, cu o voce pierită.

— Nu fi copil.

Până atunci ea nu-l dispreţuise niciodată, dar acum desluşi asta în vocea ei.

Aplecându-se peste chiuvetă, care tremura sub el, Daniel îşi afundă mâna în măruntaiele însângerate ale puiului.

— Nu-ţi face griji pentru plămâni, rosti Minnie. Au tendinţa de a rămâne lipiţi de carcasă.

Daniel se simţea rău, dar încercă să apuce măruntaiele aburinde şi să tragă de ele. Cu fiecare mişcare stomacul i se strângea şi fierea îi urca până în gât. Atunci când, în cele din urmă, izbuti să

extragă vâscozitatea de un roşu întunecat, făcu un pas înapoi şi propriile măruntaie se revărsară pe podea, o dată cu cele ale păsării.

Daniel se aplecă şi vomită pe podeaua bucătăriei. Nu mâncase, aşa că voma sa era un lichid gălbui şi subţire, care împroşcă măruntaiele păsării.

— E-n regulă, spuse Minnie. Mă ocup eu. Tu du-te şi spală-te.

*

În baie, Daniel se chinui să vomite în vasul de toaletă, după care se lăsă să alunece lângă perete. Fluturele îi zâmbea de pe poliţă. Se simţea mizerabil. Se simţea precum un melc scos din cochilia lui. Se spălă pe faţă cu apă rece şi se şterse cu un prosop, după care se spălă pe dinţi până îi dispăru gustul scârbos.

Aşteptă câteva minute înainte de a se întoarce în bucătărie. Se simţea straniu, ca şi când n-ar fi vrut să părăsească baia. Se simţi ca atunci când se aflase acasă, în baie, în timp ce un bărbat o rănea pe mama sa. Simţise aceeaşi învălmăşeală de spaimă în stomac şi aceeaşi mâncărime în muşchi.

Cu mare grijă, Daniel deschise uşa şi rămase în capătul de sus al scărilor. Se duse şi se urcă în pat, îmbrăcat, dar nu dormi. Ascultă atent sunetele pe care ea le scotea în bucătărie. Cuptorul deschizându-se şi închizându-se, paşii ei traversând podeaua, cuvintele pe care i le adresa lui Blitz şi mai apoi sunetul mâncării lui Blitz turnată în vasul său.

— Ai zăbovit acolo veacuri întregi, rosti Minnie atunci când îl văzu. Eram gata să urc după tine. E trecut de două, iar tu nu ţi-ai mâncat nici măcar micul dejun. Acum îţi este foame?

Daniel clătină din cap.

— Dar tot o să mănânci. Stai jos.

Daniel se aşeză la masă şi se uită la muşamaua stupidă, care avea desenată pe ea un ponei.

Ea tăie puiul pe care îl fripsese. Pe farfuria lui erau felii de piept, alături de porumb dulce din conservă şi cartofi fierţi.

— Mănâncă-l.

— Nu-l vreau.

— O să-l mănânci.

— Nu-l vreau, răspunse el, împingând farfuria la o parte.

— Ai fost în stare să-l ucizi, aşa că o să-ţi asumi responsabilitatea. O să-l mănânci. O să ştii că e mort şi bunătatea lui e în tine.

— N-o să-l mănânc.

— O să stai aici şi eu o să stau aici până când o să-l mănânci.

Minnie îşi trânti băutura pe masă. Gheaţa zornăi în semn de protest.

Rămaseră aşezaţi până când ea îşi termină băutura. Se gândi că avea să se ridice şi să-şi umple din nou paharul, iar el avea să profite de asta pentru a-şi lua tălpăşiţa, dar ea lăsă paharul gol dinaintea ei. Se uită la el şi clipi încet.

Timpul începea să crească peste ei, aidoma muşchiului pe pietrele din curte. Daniel se uită la puiul rece şi la legumele de pe farfurie şi se întrebă dacă le putea înghiţi ca pe pastile.

— Ar fi în regulă dacă aş mânca doar legumele?

— Eşti un flăcău isteţ, aşa că de ce întrebi asta? Ştii că nu-mi pasă dacă te atingi de legume, dar că trebuie să înghiţi toate îmbucăturile din pasărea pe care ai ucis-o. Păsările astea sunt viaţa mea, dar nu din pricina asta sunt furioasă. Ştii că mănânc păsări atunci când le vine vremea. Îmi pasă de ele şi le iubesc şi, da, le mâncăm, dar sunt omorâte aşa cum se cuvine, fără violenţă, fără ură sau mânie. Asta e moartă şi nu o să o irosim, dar vreau ca tu să ştii că e moartă din cauza ta, din pricina a ceea ce ai făcut. Dacă nu ai fi făcut-o, mai încolo ne-am fi ales cu ouăle ei. Ştiu că treci printr-o perioadă grea, Danny, şi poţi să vorbeşti oricând cu mine despre asta. Ştiu că eşti furios şi ai dreptul să fii. Voi face tot ce-mi

stă în putinţă pentru a te ajuta, dar nu vreau să-mi ucizi păsările de fiecare dată când nu eşti în apele tale.

Daniel izbucni în plâns. Plângea ca un copil mic, ceea ce şi era, prăvălit în scaun şi murmurându-şi tristeţea peste buzele umede. Îşi puse o mână la ochi, pentru a nu trebui să se uite la ea.

Când se opri din plâns, deschise ochii şi inspiră adânc, căutând o gură de aer proaspăt. Ea se afla încă dinaintea lui, cu paharul gol şi cu ochii ei de un albastru de oţel aţintiţi asupra lui.

— Linişteşte-te, asta e. Trage-ţi sufletul şi mănânc-o.

Înfrânt, Daniel se aşeză şi începu să taie puiul. Tăie o bucăţică foarte mică şi o luă cu furculiţa. Duse carnea la buze, după care o vârî în gură.

Vina

13

Daniel se uită la ceas şi văzu că era aproape 3 dimineaţa. O lumină rece şi albastră se strecura în cameră. Nu-şi putea da seama dacă acea strălucire rece provenea de la lună sau de la felinarele stradale. Lucrase până la zece, mâncase la birou şi apoi intrase la Crown, pentru a bea o halbă în drum spre casă. Dorinţele îl îmboldeau în mod natural, dar stresul zilei îl storsese şi simţea lumina în timp ce se tot foia, întorcându-se de pe o parte pe alta, nereuşind să pună geană pe geană.

Zăcea în penumbră, întins pe spate şi cu mâinile sub cap. Se gândi la toţi anii în care fusese furios pe Minnie, ani care alternaseră cu ani de indiferenţă. Îşi dădu seama că aceasta fusese modalitatea sa de a se apăra faţă de ea: furie şi indiferenţă. Acum, că ea murise, furia se afla încă acolo, dar în derivă. Pe jumătate adormit, parcă o vedea cum se zvârcolea în el.

Alesese să o părăsească pe Minnie în urmă cu atâţia ani şi acum îi era greu să o jelească. Pentru a fi îndurerat trebuia să-şi amintească, iar amintirea era dureroasă. Clipi în semiîntuneric, pe măsură ce îşi amintea, treptat, primii ani petrecuţi de el la Londra, ca avocat. Toate astea se petrecuseră fără ea. Se simţise mândru de independenţa lui. După ce rupsese relaţiile cu ea, îşi croise drum de unul singur prin universitate şi mai apoi obţinuse o slujbă la o firmă din Londra, la doar trei luni după absolvire. Fusese lăudat pentru asta, numai că acum, în penumbră, era suficient de cinstit încât să se întrebe dacă nu se dusese la universitate şi toate celelalte tocmai pentru Minnie.

Simţi bezna înconjurându-l şi pogorându-i pe piept, ca un giulgiu, crudă, strălucind negru precum un corb. Daniel îşi puse o palmă pe pieptul gol, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de împunsătura ghearelor.

El era cel care o părăsise pe *ea,* şi totuşi dispariţia ei părea în continuare foarte dureroasă. Pe când se tot întorcea de pe o parte pe alta, simţi moartea ce însoţea pierderea pe care o suferise. Moartea ei era grea şi întunecată, aidoma unei păsări de pradă profilată pe cerul nopţii.

Trei şi zece.

Cu ochii deschişi şi cu gura căscată, Daniel îşi aminti cum ucisese puiul, cum mâinile lui de copil sugrumaseră pasărea la care ea ţinea. Se ridică şi îşi dădu jos picioarele din pat. Rămase aşa, în semiîntuneric, cu trupul aplecat peste genunchi. Cum nu exista nimic altceva care să-i fi putut curma această stare, îşi îmbrăcă pantalonii scurţi, păşi în adidaşi şi se duse să alerge.

Atunci când se uită la ceas văzu că era ora patru. Simţea caldă şi proaspătă pe faţă adierea dimineţii de toamnă timpurie. Putu adulmeca mirosul apei din fântâna arteziană atunci când trecu în fugă pe lângă ea, şi mai apoi frunzele înrourate ale copacilor. Sunetul paşilor săi pe cărare şi căldura degajată de muşchi îi insuflară energie, aşa că alergă mai repede decât de obicei, lungind pasul şi permiţând trunchiului să-l mâne înainte. Chiar şi în acest ritm imaginile îl năpădeau în continuare, făcându-l să-şi piardă concentrarea: văzu din nou sicriul ei; Minnie încălţată cu cizmele de cauciuc şi cu mâinile în şolduri, cu obrajii înroşiţi de vânt; Blitz plecându-şi respectuos capul atunci când ea intra în cameră; taraba plină cu ouă proaspete; dormitorul din copilăria lui, al cărui tapet avea un model alcătuit din boboci de trandafir.

Fusese sălbatic. Cine altcineva, cu excepţia lui Minnie, ar fi acceptat să se ocupe de un asemenea copil? Asistenta socială care se ocupa de el îl avertizase. Minnie se îngrijise de el când nimeni altcineva nu se încumetase.

Cu toate că deja respira greu, Daniel alergă mai repede. Simţi căldură în muşchii stomacului şi în coapse. Simţi o înţepătură în coaste şi încetini pentru

a se acomoda cu ea, dar nu se opri. Avu nevoie de câteva respiraţii lungi şi lente pentru a se obişnui cu ea, chiar dacă înţepătura persista. În întunericul parcului, oameni sărmani stăteau întinşi pe băncile reci, ziarele fluturându-le peste chipuri. Mintea îi era sfâşiată între durerea din coaste şi durerea pe care o resimţea de fiecare dată când gândul îi zbura la Minnie. Ea fusese de vină, dar, acuzat fiind la înmormântarea ei, lua acum în considerare partea lui de vină pentru moartea ei. Intenţionase să o rănească, în cele din urmă. Fusese pregătit să o pedepsească. O merita.

Merita. Daniel se împletici, apoi încetini, mergând la pas. Se afla încă la o milă depărtare de casă. Noaptea căpăta o strălucire ruşinoasă şi ezitantă spre răsărit. Se crăpa de ziuă. Lui Daniel i se păru convenabil faptul că noua zi avea să fie puţin violentă. Cerul de un albastru întunecat începea să se împurpureze. Mergea cu mâinile în şolduri, respirând greu, cu transpiraţia curgându-i şiroaie printre omoplaţi. Nu era pregătit pentru ziua cu pricina. Era epuizat chiar înainte ca aceasta să înceapă.

Când se întoarse înapoi în apartament, transpira din greu. Bău un pahar mare cu apă şi făcu un duş, stând sub jet mai mult decât de obicei, lăsând apa să-i curgă pe faţă. Putea să-şi simtă pulsul slab din vene, provocat de exerciţiu, dar de această dată senzaţia nu-l calmă. Toată viaţa lui fugise. Fugise de casa mamei lui şi de prietenii ei. Fugise din centrele de plasament, întorcându-se la mama lui; fugise de Minnie, la universitate, în Londra. Acum încă voia să fugă – încă simţea nevoia de a o face, o dorinţă impetuoasă a muşchilor săi – dar nu mai avea niciun loc spre care să alerge. Şi nici nu-i mai rămăsese ceva de care să fugă. Mama lui era moartă, iar acum şi Minnie; cea pe care o iubise şi cea care îl iubise erau ambele dispărute, cu tot cu dragostea lui şi cu dovada că putea fi iubit.

În timp ce se îmbrăca, deschise cutia pe care ea o lăsase pentru el şi scoase fotografia lui Minnie şi a familiei ei. Se întrebă de ce îi lăsase fotografia cu pricina? Înţelegea rostul fotografiilor cu el şi cu Minnie la plajă, la piaţă sau lucrând la fermă. Considerase întotdeauna atractivă fotografia cu pricina, dar numai din pricina faptului că înfăţişa o Minnie tânără – o mamă bună şi familia ei perfectă. Familiile perfecte îl obsedaseră pe Daniel când era copil. Obişnuia să le privească în autobuze şi în parcuri, studiind cu ardoare interacţiunile dintre părinţi şi copii şi cele dintre părinţi. Îi plăcea să vadă ce îi lipsise în copilărie.

Încruntându-se, Daniel aşeză fotografia pe poliţă, alături de cana sa de bere cu Newcastle United.

Se încheie la cămaşă şi mâncă micul dejun, după care fu gata de plecare, la cinci şi jumătate. Avea să ajungă la birou la ora şase. Ca şi cum tocmai şi-ar fi adus aminte, spălându-se pe dinţi şi aruncându-şi dosarele în servietă, se întoarse la cutie şi luă fluturele. Nu ştia de ce, dar îl puse şi pe el în servietă.

Daniel cumpără un ziar atunci când ieşi din metrou, pe Liverpool Street. Rareori ajungea la birou atât de devreme. Chiar şi ziarul i se păru proaspăt, cald precum pâinea. Ştia o cafenea care era posibil să fie deschisă, lângă staţie. Îşi luă o cafea şi, în loc să se îndrepte direct spre birou, mai zăbovi şi îşi permise luxul de a citi ziarul în timp ce sorbea lichidul fierbinte.

Pe pagina a patra din *Daily Mail* îi atrase atenţia titlul ÎNGERUL UCIGAŞ şi oftă.

> Un băiat de unsprezece ani a fost reţinut în legătură cu oribila ucidere a lui Ben Stokes, în vârstă de opt ani, care a fost găsit omorât în bătaie în Barnard Park, Islington, cu mai bine de o săptămână în urmă.

Procuratura a declarat că a sfătuit Poliţia din Islington să pună sub acuzare băiatul, care e din zonă. Ben Stokes a fost găsit mort într-un colţ ascuns al unui loc de joacă. Jim Smith, şeful Serviciului de Procuratură, ne-a declarat: „Am autorizat Poliţia să acuze un băiat de unsprezece ani pentru că l-a ucis pe Ben Stokes, un alt băiat de opt ani".

Băiatul, al cărui nume nu poate fi dezvăluit din raţiuni juridice, a fost prezent la o audiere a tribunalului pentru minori din Highbury Corner, vineri de dimineaţă, însoţit de un agent de pază. Băiatul purta cămaşă şi cravată şi un pulover verde în vreme ce îi erau aduse la cunoştinţă acuzaţiile. Nu a dat niciun semn de emoţie pe parcursul audierii. Băiatul se afla în arest şi se va înfăţişa din nou la tribunal pe data de 23 august.

Băiatul, care locuieşte împreună cu părinţii săi naturali într-o zonă înstărită din Angel, este bine cunoscut la şcoala primară din Islington, al cărei elev este, pentru comportamentul său violent şi turbulent. Mama băiatului a refuzat ieri să răspundă întrebărilor adresate de către reporteri. Părinţii lui Ben Stokes sunt prea deznădăjduiţi pentru a sta de vorbă cu reporterii, dar au emis un comunicat care afirmă următoarele: „Suntem copleşiţi de durerea provocată de moartea preaiubitului nostru Ben. Nu ne vom putea afla liniştea până când persoana responsabilă nu va fi adusă în faţa justiţiei".

Actul de violenţă – care prezintă similitudini cu uciderea copilaşului James Bulger, în vârstă de doi ani, în 1993 – a îngrozit întreaga naţiune. Atât primul ministru David Cameron cât şi ministrul

de interne Theresa May l-au calificat ca fiind „înspăimântător”.

Daniel îşi slăbi cravata şi îndoi ziarul, vârându-l sub braţ. Cafeaua i se răcise şi sorbi din ea în timp ce păşea spre biroul său. Fuseseră şi alte articole: mici coloane în presa locală, apărute în timpul audierii pentru cauţiune. Acest articol era diferit. Era un articol cu un titlu mare, care sărea în ochi.

Începe – se gândi. *Începe deja.* Acum se luminase de-a binelea, dar ziua avea încă un miros proaspăt. Stomacul i se chircise de epuizare şi simţea că ar fi fost în stare să se întindă pe trotuar, să-şi aşeze obrazul pe piatra murdară şi să doarmă.

Era cel dintâi ajuns la birou. Oamenii de la firma de curăţenie erau încă acolo, golind coşurile de gunoi şi ştergând birourile. Ajuns în biroul lui, Daniel îşi termină cafeaua, aruncându-şi o privire pe actul de acuzare al lui Sebastian. Existau câteva fotografii ale trupului mutilat al lui Ben. Prima înfăţişa scena crimei, cu chipul lui Ben îngropat sub cărămizile şi beţele ce fuseseră folosite la atacarea sa, ca şi cum criminalul ar fi vrut să înalţe un altar al micului corp. Alte fotografii, realizate şi ele tot postmortem, redau în amănunt rănile de pe faţă: nasul zdrobit şi orbita sfărâmată. Nu arăta câtuşi de puţin precum un chip de copil, ci mai degrabă ca o păpuşă care fusese făcută harcea-parcea, fiind deformată în totalitate. Daniel se încruntă în timp ce privea fotografiile.

Chiar înainte de nouă sună telefonul şi Daniel ridică receptorul.

— E Irene Clarke, spuse Stephanie.

— Bine, fă-mi legătura.

Daniel aşteptă să-i audă vocea. Cu excepţia privirii fugare pe o care o schimbaseră la petrecerea dată în cinstea învestirii ei cu titulatura de avocat emerit sau „consilier al reginei”, nu o mai văzuse de aproape un an. Ambii trebuiseră să dea uitării seara

în care fusese pronunţată sentinţa lui Tyrel. Îşi aminti mica ei gură sarcastică şi sprâncenele ei arcuite.

— Bună, Danny, ce mai faci?

— Ce mai faci tu, mai bine zis? Cum e viaţa de consilier al reginei? Felicitări pentru numirea în funcţie.

Irene râse.

— Mergi împreună cu mine să ne întâlnim cu patologul, mâine? întrebă Daniel. Numai că acum trebuie să ne ferim de reporteri.

— Da, cu siguranţă. Tocmai de-astea te-am sunat, să-ţi spun că ne putem întâlni la Green Park sau undeva – să mergem împreună.

— Sigur, zise Daniel. Şi după aceea aş putea să-ţi fac cinste cu ceva de băut – să toastăm pentru succesul tău, dacă ai chef.

Îşi tărăgănase în mod deliberat accentul. Zâmbi, aşteptându-se ca ea să-l tachineze, răspunzându-i, cu un pronunţat accent de Newcastle: *De ce nu, măi omule.*

— Am muncit pe brânci, răspunse ea, încât aproape că mi-a ieşit de-a binelea din minte chestia asta. Mă bucur să te văd, totuşi. A trecut ceva vreme.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de bucuros sunt că te ocupi tu de cazul ăsta.

Onestitatea îi aduse o adiere de căldură pe chip.

— A trebuit. A atins o coardă sensibilă…

— Ştiu. Şi mie.

Îl aştepta la Green Park atunci când ajunse, după-amiaza târziu. Arăta palidă şi obosită, cu părul turtit în creştetul capului şi pe laturi, ca şi cum tocmai şi-ar fi scos peruca, dar chipul i se lumină atunci când îl văzu. O sărută pe amândoi obrajii şi ea îl prinse de partea superioară a braţului, coborându-şi mâna până la încheietura lui, pe care o ţinu preţ de o secundă, înainte de a-i da drumul.

— Ei, Danny, băiete. Arăţi bine.

— Ca şi tine, răspunse el, convins.

În pofida părului blond turtit şi a ochilor obosiţi, ea stătea fermă în stradă, cu bărbia înclinată într-o parte, admirându-l. Irene îl făcuse să vrea să-şi îndrepte spinarea şi să-şi tragă umerii înapoi.

Îşi croiră drum la vale, prin Picadilly, trecură de Ritz şi mai apoi ajunseră la Carlton House Terrace, unde îşi dăduseră întâlnire cu patologul, Jill Gault, în biroul acestuia, din care se vedea St James's Park.

Daniel putea simţi parfumul lui Irene în timp ce păşeau, chiar şi printre rafalele calde de gaze de eşapament, aruncate de autobuzele aflate în trecere. Paşii li se potriveau şi Daniel fu distras pentru o clipă de ritmul degajat al mersului ei.

Era după-amiaza târziu, dar soarele era nemilos, sus pe cer, aidoma unui ochi critic. Biroul patologului fu o uşurare: nu avea aer condiţionat dar era răcoros, arşiţa zilei fiind ţinută la distanţă de zidurile groase de piatră. Ea stătea în spatele unui birou scump, cu ochelarii cu rame de baga împinşi în sus, în părul ei cârlionţat şi roşcat.

— Pot să vă aduc un ceai sau o cafea? întrebă dr. Gault.

Daniel şi Irene refuzară amândoi.

Dr. Gault deschise un dosar cafeniu şi îşi coborî ochelarii pe vârful nasului, pentru a putea trece în revistă raportul patologic al lui Ben Stokes.

— Raportul dumneavoastră e foarte interesant, dr. Gault, spuse Daniel. Sunteţi convinsă că moartea a fost provocată de un hematom subdural acut, cauzat de o lovitură frontală în partea dreaptă a craniului?

Dr. Gault aşează o radiografie pe birou, în faţa ei. Cu stiloul, indică extinderea hemoragiei.

— Sunteţi foarte sigură că arma crimei este cărămida găsită la locul faptei? întrebă Irene.

— Da, amprenta se potriveşte cu exactitate.

— Înţeleg. Corectaţi-mă dacă greşesc, continuă Irene, aţi stabilit ora morţii ca fiind undeva pe la şapte fără un sfert, seara, dar nu aţi fost capabilă să estimaţi ora atacului – aşa se petrec lucrurile cu tipul acesta de răni?

— Corect, răspunse dr. Gault, dând drumul stiloului să cadă pe birou şi lăsându-se pe spate în scaun, cu mâinile odihnindu-i-se pe stomac. În cazul acestui tip de răni, este aproape imposibil să determinăm ora atacului. Hemoragia produce presiune asupra creierului, dar poate trece orice interval de timp, de la minute la zece ore sau chiar mai mult, înainte de a deveni fatală.

— Asta înseamnă că este posibil ca atacul să se fi produs în jurul orei şase seara? rosti Daniel, ridicând o sprânceană.

— Într-adevăr, sau s-ar fi putut produce înainte cu câteva ore.

Daniel şi Irene se uitară unul la celălalt. Daniel o putea vedea deja pe Irene prezentând acest lucru la proces.

Se mai răcorise atunci când ieşiră din biroul patologului, dar străzile din Londra erau încă mizere, zgomotoase şi înţesate. Era abia ora cinci după-amiaza şi era aglomerat, oamenii deplasându-se precum peştii dintr-un banc; maşinile claxonau bicicliştii; oamenii vorbeau la telefoane mobile invizibile. Uşile taxiurilor se trânteau; autobuzele gâfâiau în sus şi-n jos pe drum; avioane cu reacţie brăzdau silenţios bolta albastră a cerului, deasupra tuturor.

— Ei bine, asta ne-a fost de folos, spuse Irene, punându-şi ochelarii de soare şi scoţându-şi jacheta.

Avea umeri pătrăţoşi şi puternici, precum o jucătoare de tenis de câmp, şi Daniel îi admiră. Îşi scoase cravata şi şi-o vârî în buzunar.

— Atunci mă laşi să o cinstesc pe „consiliera reginei” cu ceva de băut?

Era suficient de devreme pentru a găsi loc la mesele amplasate în stradă. Se aşezară faţă în faţă, sorbind bere blondă în timp ce se lăsa amurgul şi gâzele de vară obosite pluteau leneş în jurul paharelor goale.

— Pentru tine – toastă Daniel, ciocnind paharul cu al ei.

— Aşadar, rosti Irene, lăsându-se pe spate şi privindu-l. Crezi că Sebastian a făcut-o?

Daniel ridică din umeri. Putea simţi bătaia razelor de soare pe frunte.

— El susţine cu hotărâre că nu a făcut-o. E un puşti mai ciudat, dar cred că spune adevărul. Pur şi simplu, a intrat în bucluc.

— Mi s-a părut cam tulburat, dar… abia dacă am schimbat câteva vorbe cu el.

— E sclipitor. Şi totuşi nu e decât un copil. Mă gândesc… că probabil e cam izolat. Mi-a spus câteva chestii despre tatăl lui care-i agresează mama. Sunt ei bogaţi, dar nu cred că au parte de un cămin fericit.

— Pot să cred asta. Tatăl pare misogin – nu a vrut ca noi să ne ocupăm de caz deoarece eu sunt femeie.

— Nu! rosti Daniel. Din pricina mea. S-a gândit că sunt prea tânăr şi lipsit de experienţă.

Irene oftă şi ridică din umeri, după care deveni mai serioasă.

— Cu ceea ce am aflat de la Gault, este foarte posibil să fi fost vorba de un alt atacator, ştii asta. Sebastian are un alibi pentru…

— Ora trei… şi declaraţia bărbatului care l-a văzut pe Sebastian bătându-se după această oră, sună ca şi cum ar fi formulat-o la îndemnul poliţiei sau pur şi simplu fiind confuz. Nu există nimic distinctiv în descrierea pe care i-a făcut-o lui Sebastian… şi dacă luăm în considerare distanţa şi frunzişul – am fost în parc – sunt sigur că putem să i-o şubrezim. Of, dacă am putea găsi ceva folositor pe înregistrările video.

— M-am uitat chiar eu la casete, în eventualitatea că ne-ar fi scăpat ceva. E tipic, firește, ca poliţia să solicite doar casetele de la consiliul local…

— Ai găsit altele?

— Ei bine, două baruri din zonă au camere de supraveghere. Continuăm să parcurgem aceste

înregistrări, uitându-ne după băieţi, dar, de asemenea, plecăm şi de la supoziţia că Sebastian…

— Ştiu, dacă ar apărea altcineva pe casetă, nu Sebastian, care să se fi aflat pe terenul de joacă în acel interval de timp…

Îşi sprijini bărbia în mână şi se uită în depărtare, peste stradă, la autobuze şi biciclişti. Lui Daniel îi plăcu chipul ei, modelat în formă de sămânţă de pepene. Privi cum ea îşi împinge şuviţele în spatele urechilor.

— Sunt încă afectată de ultima dată, rosti ea, în cele din urmă. Te-ai gândit vreodată la asta?

Daniel oftă şi încuviinţă din cap, trecându-şi o mână prin păr. Ambii se simţiseră loviţi de verdictul care îl redase pe adolescent sistemului. Amândoi fuseseră plăcut impresionaţi de băiatul înalt, cu pielea tatuată şi brună, de culoarea castanei, cu un zâmbet strălucitor, larg şi inocent. Se născuse în închisoare, mama lui fiind dependentă de droguri, iar mai apoi crescuse într-un centru de plasament. Se luptaseră din răsputeri pentru el, dar era vinovat şi fusese găsit vinovat.

— Ca să fiu cinstită, unul din motivele pentru care am vrut acest caz a fost acela că l-am pierdut pe Tyrel, spuse ea.

— Am fost să-l văd în urmă cu vreo lună. Aştepta un recurs… m-am dus să-i spun că nu avea să fie niciun recurs. Era tare slab.

Daniel privi într-o parte.

— Şi acesta, continuă Irene. Ştiu că are unsprezece ani, dar e atât de mititel… sau aşa arată băieţii în vârstă de unsprezece ani? Sunt pe dinafară… Vreau să spun că cel puţin Tyrel arăta precum un tânăr bărbat.

Daniel trase o duşcă zdravănă.

— Trebuie să-l eliberezi, rosti el. Sunt sigur că avocata emerită nu trebuie să-şi facă griji în privinţa asta, continuă el, făcându-i cu ochiul şi zâmbind, dar ea nu-i întoarse zâmbetul.

Ea se uită din nou într-o parte, aducându-şi aminte.

— Dumnezeule, ce ne-am îmbătat în noaptea aceea.

Spre sfârşitul ei, Irene îşi acoperise ochii cu capace de sticle de bere, pentru a-l maimuţări pe judecătorul care-l condamnase pe Tyrel.

— Sora mea nu a fost în stare să înţeleagă de ce eram atât de deprimată după aceea, continuă Irene. Tot continua să-mi spună *dar era vinovat* – ca şi cum asta ar fi contat, ca şi cum asta ar fi negat ceea ce încercam să facem noi. Îmi amintesc acea teribilă privire îngrozită pe care a avut-o atunci când s-a pronunţat sentinţa. Arăta atât de tânăr. Atunci am avut o puternică senzaţie, pe care încă o mai am, că avea nevoie să fie ajutat, nu pedepsit.

Daniel îşi trecu ambele mâini prin păr.

— Poate că ne ocupăm de lucruri care nu sunt pentru noi – zise el, râzând încetişor. Poate că ar trebui să ne apucăm de asistenţă socială.

— Sau de politică, să facem ordine peste tot.

Irene zâmbi şi clătină din cap.

— Eşti un avocat pledant de prima mână, dar ai fi un politician jalnic. Nu ţi-ar închide gura în vecii vecilor. Te poţi imagina la ştirile de seară? Ai isca mare zarvă. Nu ai mai fi intervievată nicicând.

Ea râse, dar zâmbetul i se şterse numaidecât de pe chip.

— Dumnezeu să-l ajute pe Sebastian, dacă e nevinovat. Trei luni după gratii, înainte de proces, e îndeajuns de dur chiar şi pentru un adult.

— E dur chiar şi dacă este vinovat, spuse Daniel, terminându-şi halba.

— Nu cred că merită să ne împovărăm cu acest gând, zise Irene. În majoritatea timpului apreciez sistemul justiţiei. Ca şi tine, cred, din perspectiva muncii tale. Dar când vine vorba despre puştii ăştia – chiar puşti de vârsta şi cu şmecheria lui Tyrel – pur şi simplu te gândeşti, Dumnezeule, că trebuie să existe o altă cale.

— Dar există, Anglia şi Ţara Galilor sunt în contratimp cu majoritatea ţărilor europene. În cele mai multe ţări din Europa copiii mai mici de

paisprezece ani nici măcar nu apar în faţa unui tribunal penal, spuse Daniel, lăsându-şi palmele pe masă în timp ce vorbea. Puştii sunt incluşi în nişte proceduri ale unor tribunale de familie, de obicei în particular. Ştiu că rezultatul poate fi adesea similar cu acuzaţia de crimă violentă – detenţia pe termen lung în unităţi de supraveghere – dar totul se petrece ca parte a unui sistem în care eşti îndrumat, şi nu pedepsit.

— În comparaţie cu Europa noi părem din Evul Mediu…

— Ştiu, eşti în vârstă de zece ani şi ajungi în faţa unui tribunal penal. Vreau să zic… zece ani! Pare ridicol. Până anul trecut, în Scoţia vârsta era de *opt* ani… confuzia, faptul că eşti atât de mic şi atât de… necopt ca individ. Cum poţi fi considerat responsabil pentru o infracţiune la o asemenea vârstă?

Irene oftă, încuviinţând din cap.

— Ştii care este vârsta pentru responsabilitatea săvârşirii unei ilegalităţi în Belgia, de pildă?

— Paisprezece ani?

— Optsprezece ani. *Optsprezece ani.* În ţările scandinave?

— Cincisprezece ani.

— Exact. Cincisprezece ani. Şi în cazul nostru are zece ani! Dar mă înfurie cu adevărat că nu este vorba de bani, resurse sau alte porcării de genul ăsta. În mare, procentul de oameni pe care îi aperi provine din medii cu probleme: droguri, violenţă casnică…

— Habar n-am. Aş spune optzeci la sută, pe puţin.

— Şi eu la fel. Marea majoritate a clienţilor s-au confruntat deja cu dificultăţi reale… Ai idee cât va plăti sistemul de asistenţă de stat pentru cineva care-a fost traumatizat în copilărie?

Irene îşi îngustă ochii, chibzui, după care ridică din umeri.

— Peste o *jumătate de milion de lire.* Un an de psihoterapie personală, unu la unu, poate costa cel puţin o zecime din această sumă. Încarcerarea este

de modă veche, dar şi ea e al dracului de scumpă. Matematica singură ar trebui să-i convingă.

— Acum cine e cel ce face gălăgie? Cred că o să ajungi înaintea mea la ştirile de seară, zise Irene, privindu-l cu căldură, şi luă o gură de bere. Îţi place apărarea, nu-i aşa? E ceva natural pentru tine.

— Mda, îmi place să mă aflu de această parte a baricadei, răspunse Daniel, aplecându-se şi sprijinindu-se pe coate. Chiar dacă îmi displace persoana pe care o apăr, mă forţez să o văd din perspectiva lor. Trebuie să existe o prezumţie de nevinovăţie. Îmi place această corectitudine…

— Ştiu; corectitudinea este aceea care ne-a implicat pe toţi în jocul ăsta. E păcat că nu întotdeauna lucrurile se rezolvă corect.

Priviră traficul şi grupurile de oameni care se grăbeau spre casele lor şi păstrară tăcerea preţ de câteva clipe.

— Presa o va lua razna de această dată, îţi dai seama. Va fi mult mai rău decât în cazul lui Tyrel. Ştii asta, nu-i aşa? rosti Irene.

Daniel încuviinţă din cap.

— V-aţi luat deja la harţă? întrebă ea.

— Nu. Dar tu?

Irene ridică din umeri şi îşi flutură mâna, ca şi cum ar fi avut parte de aşa ceva, dar nu dorea să vorbească despre asta.

— Pentru el îmi fac griji. Copilul este deja denigrat de presă, indiferent dacă îl numesc au ba… Unde este corectitudinea în toată chestia asta? Nici măcar nu a ajuns încă la proces.

— O să te foloseşti de ideea asta, nu-i aşa?

Irene suspină.

— Da, putem să solicităm o amânare şi să susţinem că juriul a fost influenţat de publicitatea anterioară procesului, dar ştim amândoi că n-are rost. Publicitatea *prejudiciază,* dar întotdeauna lucrurile se vor petrece astfel. Şi Dumnezeu ştie cu ce ne va ajuta o amânare când copilul este oricum în spatele gratiilor…

Ea se uită în zare, ca şi cum şi-ar fi imaginat argumentaţia de la tribunal. El îi privi ochii mari, limpezi şi albaştri.

— Acum trebuie să te numeri printre cele mai tinere femei care ocupă postul de avocat emerit, nu-i aşa?

— Nu, nu te prosti, „baroneasa de Scoţia", marea avocată pledantă, are treizeci şi cinci de ani.

— Împlineşti patruzeci anul ăsta?

— Nu, treizeci şi nouă, ticălosule!

Daniel se îmbujoră şi privi într-o parte. Ea se uită la el, mijindu-şi ochii.

— Irene, rosti el privind traficul. *Irene.* Pare prea demodat pentru tine.

— Tata mi-a ales numele, zise ea, plecându-şi bărbia. După Irene a Romei, îţi vine să crezi?

— Îmi vine să cred.

— Majoritatea celor din familia mea îmi spun Rene. Doar colegii de la muncă îmi zic Irene.

— Aşadar, asta sunt eu pentru tine? Un coleg de muncă?

Ea râse şi îşi termină berea.

— Nu, rosti, cu ochii strălucindu-i, dar pe un ton sfios – tu eşti simpaticul avocat consultant cu accent de miner din Newcastle.

El speră că ea se îmbujorase, dar putea să fi fost din cauza berii.

— Şi cum e accentul tău de ortac zilele asta? întrebă el.

— Numai' bun, da' cum? – zise ea, zâmbind.

El râse auzindu-i pronunţia din ţinuturile de baştină luptându-se cu acele consoane şugubeţe. Suna ca la Liverpool.

— Mă bucur să lucrez din nou împreună cu tine, spuse el calm, fără să mai zâmbească.

— Şi eu, rosti ea.

14

— Măi să fie, dar tu chiar ştii să-mi intri pe sub piele. În regulă, o să cumpăr o duzină.

Daniel simţi cum Minnie îi zâmbea în timp ce el număra banii primiţi de la Jean Wilkes, care lucra la magazinul de dulciuri. Doamna Wilkes îl dăduse pe Daniel afară din magazinul ei, cu câteva săptămâni în urmă, pentru că înjurase. Acum îşi luă ouăle şi se îndepărtă, în vreme ce el număra încasările strânse în cutia de îngheţată. Treizeci şi trei de lire şi jumătate.

Minnie îi zâmbi din nou şi el se simţi străveziu. Încă mai tânjea după iertarea ei.

— Te descurci foarte bine la tarabă, asta e, spuse Minnie. Îţi merge gura. În doar trei ore am dat lovitura. Să-ţi spun ceva, dacă merge tot aşa până la sfârşitul zilei, o să-ţi dau un comision.

— Ce mai înseamnă şi asta?

— Ei bine, dacă facem mai mult de o sută douăzeci şi cinci de lire, să zicem, o să-ţi dau o parte.

Daniel respiră adânc şi zâmbi.

— Clienţii par să te placă, aşa că îi meriţi. Asta-i din pricina faptului că eşti chipeş. Uită-te la Jean, de pildă. Era topită după tine. Altfel, doar cu mare greutate aş fi putut să-i smulg un zâmbet.

Vântul făcu să fâlfâie semnul pe care scria *Ferma Flynn – Produse proaspete.* Daniel îl prinse la loc, după care se întoarse spre Minnie, trăgându-şi mânecile peste mâini.

— Nu-mi place de ea.

— De ce nu? întrebă Minnie, ocupată să-şi noteze vânzările în agendă. Bătrâna Jean nu ar face rău nici măcar unei muşte.

— Nu vorbeşte frumos despre tine, răspunse Daniel, cu o mână în buzunar, ridicându-şi privirea spre Minnie. Ar trebui să o auzi. Vorbeşte despre tine cu lumea, în magazin.

— Eh, las-o să vorbească dacă are chef.

— Toţi o fac. Toţi oamenii din magazine şi copiii de la şcoală. Toţi spun că eşti o vrăjitoare şi că ţi-ai ucis soţul şi fiica…

Daniel văzu cum chipul lui Minnie devine moale, relaxat şi cu trăsăturile estompate, ca şi cum ar fi murit. Obrajii îi atârnau mai greu decât de obicei. Arăta mai bătrână.

— Jean spune că ai o coadă de mătură şi alte bazaconii şi că ai relaţii intime cu Blitz.

Minnie râse în hohote, atât de tare, încât n-a lipsit mult să cadă pe spate. Îşi duse o mână la gât şi cu cealaltă se sprijini de masă, pentru a-şi recăpăta echilibru.

— Te iau peste picior, atâta tot. Nu-ţi dai seama de asta?

Daniel ridică din umeri şi îşi şterse nasul cu mâneca.

— Nu. Deci nu ţi-ai ucis soţul cu un vătrai încins?

— Nu, dragule, n-am făcut-o. Unor oameni le plac atât de mult poveştile dramatice, încât trebuie să scornească lucruri de soiul ăsta din pricina faptului că viaţa reală nu este îndeajuns de interesantă pentru ei.

Daniel ridică privirea spre Minnie. Îşi sufla în mâini şi tropăia din picioare. Nu ştia de ce, dar mirosul ei îl învăluia acum. O parte din el avea încredere în ea, dar mai apoi vântul adia din nou şi i-o risipea, făcându-l să se îndoiască.

Asistenta socială confirmase că nu avea să mai ia legătura cu mama lui. Mai fugise de două ori până la Newcastle după ce îi făcuse de petrecanie puiului, pentru a încerca să dea oricum de ea, dar în vechea casă a mamei sale locuiau alţi oameni. Întrebase prin vecini, dar nimeni nu ştia unde se dusese. Bărbatul cu care vorbise după incendiu îi spusese că probabil mama lui murise.

Tricia, asistenta socială, îi spusese lui Minnie că Daniel figura în baza de date pentru adopţie şi că putea „pleca oricând”. Acum, cu ameninţarea unui alt cămin nou plutind asupra sa, Daniel începuse să îndrăgească ferma şi încerca să se comporte

cumsecade. Tricia confirmase că va putea să ia legătura cu mama lui atunci când avea să împlinească optsprezece ani, dacă dorea, dar până atunci nu avea să îi fie adusă la cunoştinţă nicio informaţie legată de ea.

— Atunci cum *au murit* soţul şi fiica ta? întrebă el, ridicându-şi privirea spre ea şi lingându-şi buzele, care se uscaseră de frig.

La început ea nu-i întoarse privirea, prea ocupată să îndrepte taraba şi să-şi strângă mai bine haina pe lângă trup. Dar mai apoi privirile li se întâlniră. Ochii erau cea mai dură parte a ei, se gândi Daniel. Albastrul lor spălăcit era atât de diferit de ochii lui întunecaţi. Uneori era dureros să o priveşti.

— Într-un accident.

— Amândoi?

Minnie încuviinţă din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Câţi ani ai tu, Danny?

— Doisprezece.

— Ştiu, ai avut parte de doisprezece ani grei. Nici nu vreau să mă gândesc la lucrurile teribile pe care le-ai văzut, le-ai făcut sau ţi-au fost făcute. Vreau să ştii că poţi vorbi cu mine despre *orice* ţi s-a întâmplat. Nu o să te judec. Poţi să-mi spui ce vrei. Dar atunci când o să mai creşti, poate o să-ţi dai seama că sunt unele lucruri despre care oamenii nu pot vorbi prea uşor. Poate că e bine să vorbească despre ele, dar faptul că e bine nu înseamnă şi că e uşor. Poate că sunt unele lucruri despre care nu vrei să vorbeşti chiar acum… lucruri petrecute cu mama ta sau cu alţi oameni. Poţi să vorbeşti cu mine despre ele, dar dacă nu vrei să o faci, vreau să ştii că îţi respect decizia. Ştiu că eşti doar un băieţel, continuă ea – dar deja ştii ce înseamnă să pierzi pe cineva. Ştii mai multe decât majoritatea, sunt sigură. Ştiu că îţi lipseşte mama ta. Pierderea cuiva face parte din viaţă, dar nu întotdeauna e uşor de îndurat. Vreau, pur şi simplu, să ştii că oricând îi simţi mai tare lipsa mamei tale, sau te simţi cel mai tare covârşit de tristeţe… să ştii că eu nu sunt străină de o asemenea

durere. Uneori, atunci când pierdem oameni importanţi pentru noi, lumea devine un loc întunecat. E ca şi cum persoana pe care o iubeai ar fi fost o luminiţă şi acum, nemaifiind, a pogorât întunericul. Aminteşte-ţi numai că avem cu toţii lumina aceea, că avem acea bunătate în noi, şi că doar pentru că suntem trişti nu înseamnă că nu putem aduce fericirea, şi aducerea fericirii înseamnă să te simţi chiar tu fericit…

Respiră atât de adânc, încât i se cutremură pieptul.

— În orice caz, asta am învăţat după ce Norman şi Delia au murit, dar încă nu sunt în stare să vorbesc despre ei. Sper că înţelegi asta, dragul meu, şi că ştii că nu am nimic împotriva ta, ci pur şi simplu e ceea ce simt.

Norman şi Delia. Daniel repetă numele, în gând. Dintr-o dată, aidoma puiului pe care îl ucisese, făpturile lor se profilară cu o limpezime neasemuită dinaintea lui. Delia era palidă precum fluturele de porţelan; Norman era tuciuriu aidoma vătraiului despre care se zvonea că îi adusese sfârşitul.

Daniel dădu din cap spre Minnie, în semn de încuviinţare, şi se apucă să reaşeze ouăle.

— El nu s-a purtat frumos cu tine? întrebă Daniel.

Îl podidiseră lacrimile, pe care le simţea cu limba, sărate şi limpezi. Îşi trecu limba peste buze, dar ea îl văzu şi îi şterse nasul fără menajamente, folosind o cârpă uzată pe care o ţinea băgată pe mânecă.

— Te referi la Norman?

— Îhî.

— Nici vorbă, Dumnezeule mare. A fost cel mai bun bărbat de pe faţa pământului. Un gentleman în adevăratul sens al cuvântului. A fost dragostea vieţii mele.

Daniel se încruntă şi îşi şterse iarăşi nasul cu mâneca.

— Gata acum. Vorbitul despre trecut nu ajută pe nimeni cu nimic.

La sfârşitul zilei, Daniel o ajută pe Minnie să încarce puţinele produse rămase în maşină, laolaltă

cu semnele şi ambalajele metalice. El se aşeză în faţă, iar ea se înghesui în locul şoferului şi porni maşina. Ea respira greu, puloverul bombat de sânii trupeşi apăsând pe volan. Maşina porni la a treia încercare, iar Daniel se apucă să caute pe scala radioului până când găsi o melodie. Semnalul era slab şi intermitent.

— Pune-ţi centura, zise Minnie.

— OK, spuse Daniel. Poţi să repari iarăşi antena, aşa cum ai făcut ultima oară, ca să putem asculta radioul pe drumul de întoarcere?

Îi plăcea să fie în maşină cu Minnie, dar nu prea ştia din ce cauză. Ea era nervoasă, şofa jalnic şi maşina părea mai veche decât era de fapt. Era palpitant atunci când ea îşi încorda degetele pe volan şi se încumeta să meargă mai repede. Era un element de vag pericol. Ea ieşi din maşină şi rearanjă poziţia antenei, care fusese improvizată dintr-un umeraş de sârmă. Daniel îi făcu semn, ridicând degetul mare, când semnalul deveni clar.

Merseră prin orăşel. Se iscase o breşă în norul de gaze de eşapament şi Daniel se uită la pietonii care căscau ochii la trecerea maşinii lor zgomotoase. Gândindu-se la comisionul pe care avea să-l primească atunci când avea să numere banii încasaţi, în seara respectivă, începu să fredoneze melodia de la radio. Erau *Frankie Goes to Hollywood.* Daniel se aplecă înainte pentru a bate ritmul pe torpedo cu degetele arătătoare.

Minnie se uită la el cu coada ochiului, după care vină brusc.

— Ce faci? Ce… Ce ţi-am spus eu ţie? ţipă ea, iar Daniel sări înapoi în scaun.

Conducea de-a lungul străzii principale, îndreptându-se spre Carlisle Road, trecând pe lângă şiruri de maşini parcate. Vină iarăşi brusc, tăind calea unei furgonete de la *Bertie's Fish and Chips* şi fu admonestată printr-un claxonat puternic. Minnie tresări la auzul zgomotului şi maşina coti şi ajunse pe celălalt sens de mers, spre intersecţia cu Longtown Road. Daniel puse o mână pe bord, în

timp ce Minnie trase brutal de volan, iar maşina derapă, încercând să evite furgoneta, şi lovind apoi parapetele metalice aflate de cealaltă parte a intersecţiei. Daniel fu proiectat înainte, lovindu-se cu capul de bordul maşinii.

Pipăindu-şi cucuiul cu o mână, Daniel se ghemui pe podeaua maşinii, lângă schimbătorul de viteze. Ea privea ţintă înainte, răsuflând greu, cu pieptul tresăltându-i; mâinile îi erau încleştate în continuare pe volan. Daniel izbucni în râs. Era rănit la cap, dar i se păru amuzant să fie azvârlit sub bord, iar maşina să stea pe contrasens, proptită de balustradele de protecţie.

Ritmurile exuberante ale celor de la *Frankie Goes to Hollywood* păreau să răsune acum prea tare în mica maşină.

Ea îşi trase sufletul şi se aplecă spre el. Daniel se gândi că avea să-l mângâie pe cap şi să-l întrebe dacă era în regulă. Numai că ea îl înşfăcă cu brutalitate de braţe şi îl împinse înapoi în scaunul lui.

— Ce naiba faci? ţipă la el, scuturându-l.

De când se aflau împreună, ea nu se răstise niciodată la el. Daniel îşi vârî capul între umeri şi se întoarse, în aşa fel încât să o poată privi cu coada ochiului. Ea făcuse ochii mari şi i se vedeau dinţii.

— Ce ţi-am spus eu? Ţi-am cerut *să-ţi pui centura. Trebuie* să ai centura pusă. Ce s-ar fi întâmplat dacă…?

— Pur şi simplu am uitat, şopti Daniel.

Ea îl înhăţă din nou de umeri. Daniel putea să-i simtă apăsarea degetelor prin jachetă.

— Ei bine, nu poţi să uiţi. Trebuie să faci ce-ţi spun. Trebuie să-ţi pui centura.

— OK, rosti Daniel, după care continuă, mai tare: în regulă.

Minnie se relaxă. Îl ţinea în continuare de umeri, dar fără să-l mai strângă atât de tare. Rămăsese fără suflu şi în ochi i se citea îngrijorarea.

— Pur şi simplu, nu vreau să păţeşti ceva, şopti ea, după care îl trase spre ea. Nu vreau să păţeşti

absolut nimic.

Daniel simţi căldura respiraţiei ei în păr.

Minnie opri radioul. Rămaseră tăcuţi preţ de câteva clipe. Daniel înghiţi în sec.

— În regulă, puneţi-o acum, rosti ea, iar el făcu ce i se ceruse, fixând centura de siguranţă.

Ea ieşi pentru a inspecta bara de protecţie şi capota, după care se întoarse în maşină. Îşi drese glasul şi porni motorul. Putea să vadă cum degetele îi tremurau pe volan. Daniel îşi frecă braţele, în locul în care îl strânsese ea. Se întoarseră în tăcere la fermă.

Daniel hrăni animalele în timp ce Minnie se apucă să pregătească cina. Atunci când se întoarse în casă, păşind cu şosetele murdare pe podeaua bucătăriei, ea îşi turna un gin. În ultima vreme aştepta până după cină, dar acum îşi turnă un pahar mare, în timp ce el îl scărpina pe Blitz, care se răsturnase pe spate, pe burtă. Auzi fâsâitul şi clinchetul cuburilor de gheaţă şi ridică privirea. Văzu că mâinile ei încă tremurau.

— Îmi pare rău, rosti el, uitându-se la câine.

Ea luă o duşcă, după care respiră.

— E în regulă, flăcău. Şi mie îmi pare rău. Ce-a fost a fost.

— De ce conduci maşina dacă urăşti atât de mult să faci acest lucru?

— Ei bine, atunci când te temi de ceva, adesea cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut este să faci tocmai acel lucru de care îţi este frică!

— Dar de ce îţi este frică să şofezi, de fapt?

— Păi sunt sigură că, la drept vorbind, nu este vorba de şofatul în sine. În viaţă, cele mai multe lucruri care ne sperie au legătură cu propriile noastre slăbiciuni sufleteşti. Întotdeauna o să te temi de anumite lucruri – nicicând nu vei scăpa cu totul de teamă. Dar e în regulă. Frica este precum durerea, se află în viaţa ta pentru a te învăţa ceva despre tine însuţi.

— Ce vrei să zici?

— O să înţelegi într-o bună zi.

Cina consta din carne de vită la cuptor, morcovi, mazăre păstăi şi cartofi la cuptor. Daniel făcu loc pe masă şi aşeză farfuriile şi tacâmurile. Puii băteau din aripi la fereastră în timp ce ziua se apropia de sfârşit. Pe când serveau cina, ea bău un al doilea gin şi mâinile încetară să-i mai tremure. Daniel se simţi cuprins de o familiară şi trecătoare senzaţie de tristeţe, uşoară precum un fluture. Îşi simţi pielea ca de găină. Luă furculiţa.

— Minnie?

— Hmm?

Ea ridică privirea. Chipul i se relaxase din nou şi obrajii îi erau rozalii.

— Te-a sunat Tricia săptămâna asta?

— Nu, dragule. De ce? Vrei să vorbeşti cu ea?

— Păi nu vreau decât să o întreb ce se va întâmpla dacă nu voi fi adoptat… când mă vor plasa într-un cămin? Vreau să ştiu când se întâmplă, asta-i.

Daniel simţi căldura degetelor ei pe braţul său.

— *O să fii* adoptat. Haleşte-ţi mâncarea.

— Şi dacă nu o să fiu totuşi, pot să stau aici?

— Da, atâta timp cât ei vor fi de acord cu asta. Dar acum o să fii adoptat. Vrei asta, nu-i aşa? O nouă familie pentru tine.

— Nu ştiu. Nu m-ar deranja să rămân aici, cu tine, zău aşa, răspunse el, cu ochii aţintiţi în farfurie.

— Ei bine, şi mie mi-ar face plăcere să rămâi aici, dar ştiu că nu ai putea să o duci mai bine. Părinţi tineri, poate chiar şi fraţi şi surori – de asta ai tu nevoie – un nou cămin cumsecade.

— M-am săturat până peste cap de cămine noi.

— Următorul o să fie şi ultimul, Danny. Sunt sigură de asta.

— De ce nu poate să fie acesta ultimul?

— Mănâncă acum, că ţi se răceşte cina.

Strânseră masa împreună, Daniel ştergând vasele în timp ce Minnie îşi mai turna un pahar de băutură. O privi cu coada ochiului, remarcând faptul că mişcările ei erau mai lente, mai greoaie. Minnie luă

cutia cu încasările din ziua aceea şi se duse cu ea în camera de zi, aşezând-o, deschisă, pe măsuţa de cafea, lângă paharul ei cu gin. Aplecându-se din talie, răsuflând greu, aprinse focul şi cărbunii începură să fumege, încălzind încetişor camera. Puse o înregistrare clasică, după care se prăvăli în fotoliul ei şi mai luă o duşcă de băutură.

— Acum o să-mi capăt comisionul? întrebă Danny, aşezându-se în genunchi pe podea, lângă măsuţa de cafea.

— Ei bine, o să vedem. Mai întâi vreau să-i numeri. Eşti în stare?

Daniel încuviinţă din cap. Separă toate monedele şi bancnotele şi începu să le numere, şoptind cifrele. Zgomotul cărbunilor care trosneau în foc se făcea auzit peste sunetele lente ale simfoniei pe care ea o alesese. Blitz stătea drept, aşa cum făcea întotdeauna când era pusă o înregistrare. Ciuli urechile, după care se întoarse de trei ori înainte de a se aşeza la picioarele ei, cu botul pe labe.

— Cât? întrebă Minnie când Daniel termină numărătoarea.

— O sută treizeci şi şapte de lire şi şaizeci şi trei de pence, răspunse Daniel.

— Ei bine, păi atunci pune-i înapoi în cutie pentru mine, dar păstrează o bancnotă de cinci lire pentru tine. Îţi mulţumesc pentru toată truda pe care ai depus-o.

Daniel făcu aşa cum i se ceruse. Stătea cu picioarele încrucişate, holbându-se la bancnota de cinci lire.

— Ai numărat banii destul de repede. Eşti sigur că i-ai numărat corect?

— Sunt sigur. Vrei să verifici?

— O să verific mai târziu, dar te cred. Eşti un flăcău isteţ, nu-i aşa? Ai putea ca la şcoală să te descurci mai bine decât o faci.

Daniel ridică din umeri şi se căţără pe canapea, unde se întinse pe spate, cu mâinile sub cap, uitându-se la ea.

— Învăţătoarea ta e şi ea de aceeaşi părere. Spune că tu ştii răspunsurile la întrebările pe care le pune ea, dar că niciodată nu duci la bun sfârşit un examen sau un test. Nu-ţi termini temele pentru acasă sau nu-ţi îndeplineşti sarcinile pe care ţi le dă. De ce?

— Mă plictisesc.

Minnie căzu pe gânduri. Daniel privi cum îşi ridică bărbia şi se uită ţintă la foc.

— Gândeşte-te la mama ta şi la tatăl tău, dacă poţi să-ţi aduci aminte de el, spuse ea, pe un ton liniştit. Ai spune că ei au avut parte de nişte vieţi bune?

Daniel aşteptă ca ea să se întoarcă şi să se uite la el, înainte de a ridica din umeri.

— Atunci când te gândeşti la ce se va întâmpla după ce te vei face mare, ce-ţi imaginezi că o să faci?

— Vreau să stau la Londra.

— Făcând ce? Cu ce ţi-ar plăcea să te ocupi, şi nu mă refer la şterpelitul din buzunare.

— ’abar n-am.

Ea tăcu şi se întoarse iarăşi spre foc. Afară se întunecase acum, iar Daniel putu să vadă focul şi chipul ei reflectate în fereastră.

— Dacă analizăm viaţa ta de acum, ne dăm seama că e controlată de lege, am dreptate? Probabil că ai fost la tribunal de mai multe ori decât mine, iar legea a hotărât că, pentru propria ta siguranţă, trebuie să fii despărţit de familia ta. Mă întreb dacă nu cumva ai putea să ajungi un avocat bun? Atunci ai avea un cuvânt de spus în legătură cu toate aceste lucruri şi ai face o mulţime de bani din chestia asta.

Daniel îi întâlni privirea, dar nu spuse nimic. Până atunci, nimeni nu mai vorbise cu el în acest fel. Nimeni nu îi mai spusese că putea să aleagă ceea ce avea să se întâmple cu el.

— Anii ce vin sunt probabil cei mai importanţi din viaţa ta, Danny. Anul viitor o să mergi la liceu. Dacă îţi iei cu bine examenele, întreaga lume poate să-ţi aparţină. Lumea poate fi a ta, ascultă ce-ţi spun! Poţi să lucrezi la Londra, să faci orice vrei, crede-mă. Micuţa mea, Delia, era ca tine. Sclipitoare ca un

nasture de amiral. Se descurca de minune la toate materiile, de la matematică şi engleză la istorie. Voia să se facă doctoriţă. Ar fi reuşit…

Minnie se întoarse din nou spre foc. Dogoarea acestuia încălzise camera, iar obrajii ei erau acum roşii şi strălucitori.

— Atunci de ce vrei să mă fac avocat?

— Vreau doar să-ţi dai silinţa la şcoală, dragule, şi apoi să te duci la universitate. Gândeşte-te la toţi oamenii care au dat cu tine de pământ până acum. Ai putea să le demonstrezi cine eşti tu cu adevărat, nu-i aşa? Să absolvi universitatea şi să ajungi avocat, continuă ea, chicotind şi privind focul, după care se ridică greoi pentru a-şi mai turna un pahar de băutură. Gândeşte-te cât de mândră ar fi mama ta.

Daniel se aşeză pe canapea, uitându-se la Blitz, care se întindea: stătea cu bărbia pe covor şi picioarele din spate ridicate. Îşi aminti de ultimul său tată vitreg, ţinându-l de umeri şi şoptindu-i *ticălos mic şi nenorocit,* şi de unul dintre prietenii mamei sale, care îl pălmuise peste faţă şi care îl făcuse lepădătură jalnică atunci când îi înapoiase restul greşit de la magazin, după ce fusese să-i cumpere foiţă pentru ţigări. Respiră adânc.

— Aşadar, nu trebuie decât să mă descurc bine la şcoală?

— Ei bine, da, dar asta e numai începutul. Şi nu m-aş deranja să-ţi spun toate astea dacă nu aş crede că într-adevăr merită să faci efortul ăsta. Dar ştiu că-ţi merge mintea. Ai putea să le arăţi tu, ştiu bine asta.

Ieşi din încăpere şi Daniel o auzi preparându-şi o băutură în bucătărie. Simţi căldura focului pe piele, iar cuvintele pe care ea i le spusese păreau să-l încălzească şi ele, din interior. Se simţi puternic, dar bun. Asta îi aminti de grija pentru animale.

Minnie se trânti din nou în fotoliu, vărsând câteva picături din băutură pe pulover, pe care le întinse pe lâna acestuia cu palma.

— Carevasăzică, dacă o să fiu avocat, o să-i pot ajuta pe băieţi să rămână împreună cu mamele lor?

— Ei bine, dragule, există tot soiul de avocaţi. Unii se ocupă de dreptul familiei şi, dacă asta te interesează, poţi să faci aşa ceva. Dar unii lucrează cu mari companii, alţii se ocupă de criminali sau de piaţa imobiliară… ştii, îi ajută pe oameni să-şi cumpere case.

— Deci e cam ca în serialul *Curtea de justiţie.* O să stau faţă în faţă cu judecătorul?

— Da, poţi să faci şi asta. Ai fi la fel de formidabil.

Daniel chibzui preţ de o clipă, ascultând clinchetul gheţii din paharul ei.

— Pot să dau drumul la televizor? întrebă el.

— În regulă. Opreşte pick-upul, dar ai grijă să nu zgârii discul. Adu-ţi aminte cum ţi-am arătat că trebuie să faci.

Daniel ţâşni şi ridică cu grijă acul de pe disc. Ridică discul, aşa cum îi arătase ea, apucându-l cu ambele mâini de margine, pentru a nu lăsa urme de degete, şi îl lăsă să alunece cu grijă în mapa lui.

Ea avea un vechi televizor alb-negru, fără telecomandă. Daniel schimbă canalele până când găsi o comedie, după care sări înapoi pe canapea.

— Ar trebui să iei un televizor în culori.

— Asta ar trebui să fac acum? Trebuie să cumpăr alte lucruri, mult mai necesare, cu banii mei. Poate că o să cumperi tu unul, atunci când o să ajungi un avocat bogat.

Ea îi făcu cu ochiul şi Daniel zâmbi. Se simţi învăluit de o căldură interioară. Era datorită gândului de a rămâne aici în anii care aveau să vină şi de a numi „cămin” acest loc. Se ghemui pe canapea, uitându-se la *Cu ce vă servim?*[3], zâmbind la glume, înţelegând doar unele dintre ele, dar fără să râdă, atent în continuare şi la trosniturile focului şi la clinchetul gheţii din paharul ei, care se auzea în fundal. Luase o decizie şi era mulţumit cu alegerea sa. Se simţea în siguranţă alături de ea, chiar dacă era beţivă, şofa jalnic şi mirosea ciudat. Nu voia să o părăsească.

Când episodul se termină, Blitz ceru să iasă afară, aşa că Daniel îi deschise uşa din spate. Când Blitz se întoarse înăuntru, Daniel zăvorî uşa şi luă un biscuit din cutie. În camera de zi, paharul de băutură al lui Minnie era gol şi lacrimi îi şiroiau pe faţă.

Sentimentul de căldură păli în timp ce o privea. Stătea cu ochii aţintiţi la ecranul televizorului, dar Daniel putu să-şi dea seama că nu vedea nimic. Lumina cenuşie i se reflecta pe chip. Daniel se duse lângă foc şi rămase în picioare, cu spatele la el, simţindu-i căldura pe partea din spate a picioarelor.

— Eşti bine? întrebă el.

Minnie îşi trecu repede o palmă peste faţă, întâi peste obrazul stâng şi mai apoi peste cel drept, dar lacrimi proaspete erau pe cale să-i ude obrajii.

— Îmi pare rău, dragule. Pur şi simplu, nu mă băga în seamă, rosti ea. Mă gândeam la ziua de azi. M-ai speriat de moarte, asta ai făcut. Promite-mi că o să-ţi pui întotdeauna centura de siguranţă, chiar dacă eşti într-o altă maşină. Promite-mi…

Se înclină înainte, cu încheieturile albite încleştate pe braţele fotoliului, cu buzele umede de salivă ori de lacrimi.

— Promit, spuse Daniel liniştit.

Ea îşi şterse faţa, o dată, de două ori, de trei ori, cu mâneca dreaptă.

— Nu uita să pui banii în puşculiţa ta în formă de purcel. Nu-i lua la şcoală şi nu-i irosi pe fleacuri. ’Ai încoace…

Se întinse spre el şi Daniel păşi agale spre ea. Ea îl prinse de încheietură şi îl îmbrăţişă blând, sărutându-l pe obraz. Rămase lipit de ea o clipă mai mult decât era nevoie, conştient de asprimea lânii care îi apăsa obrazul drept şi de lâna udă care îi freca obrazul stâng.

15

Trecuse de nouă când Daniel mânca niște curry thailandez la pachet, în apartamentul său. Încă mai avea de lucru, așa că stătea cu laptopul deschis pe masa din bucătărie, bând bere și încercând să nu verse sos pe tastatură. Radioul mergea încet. A doua zi dimineaţă trebuia să se prezinte la tribunal pentru un caz de furt dintr-un magazin. Daniel îi spusese clientei sale, mamă a patru copii, că spera că nu va primi o sentinţă de încarcerare. Acum revedea faptele şi îşi nota detaliile.

Se părea că Sebastian îi consumase mai mult timp decât era necesar. Daniel se pregătea întotdeauna bine pentru cazurile sale, iar acum avea nevoie de timp pentru a-şi pregăti notiţele necesare a doua zi, dar cu toate astea cazul lui Sebastian îi abătea în continuare gândurile, distrăgându-l de la ceea ce avea de făcut.

Se concentră din nou asupra dosarului, dar nu-i stătea mintea la el. De când o părăsise pe Minnie, adolescent fiind, se obişnuise să fie singur. La universitate şi după aceea, i se dusese buhul de singuratic, de frângător de inimi, atât în ceea ce îi privea pe bărbaţi, cât şi pe femei. Un bărbat de capul lui. Un singuratic. Văzându-şi de slujba lui de avocat.

Daniel îşi aminti de sora lui Minnie, Harriet, ridicându-se pe vârfuri pentru a ajunge la el. *Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine, flăcău,* şi apoi oftatul ei, în timp ce-şi croia drum prin parcarea aglomerată de la pompe funebre.

Harriet.

Daniel şi-o aminti venind să-i viziteze, şi drumul încordat pe care îl făcuseră pentru a o lua din Carlisle: încheieturile lui Minnie albite pe volan în timp ce şofa, mugetul Reanultului în timp ce cupla viteza a treia.

Harriet era sora mai mică a lui Minnie, la fel de mămoasă, la fel de bine dispusă, la fel de înclinată

spre băutură. Daniel îşi aminti gustul de ghimber al săruturilor ei atunci când îi vizita, o dată pe an, sau chiar la doi ani, aducând pulovere tricotate de mână şi borcane cu dulciuri tari ca piatra.

Îşi termină curry-ul şi împinse farfuria la o parte. Ştergându-şi buzele, dădu peste cutia de la Minnie în camera de zi şi scoase din ea agenda. Aceasta era plină cu fermieri din Brampton, dar apoi o găsi pe Harriet – *Harriet MacBryde* – notată cu numele ei de fată, cu toate că Harriet se măritase, avea o familie în Cork – văzuse fotografii. Daniel continuă să răsfoiască agenda, oprindu-se la sfârşit, la un alt nume pe care îl recunoscu: Tricia Stern.

Tricia. Daniel îşi putea încă aminti călătoria în maşină, împreună cu ea, îndreptându-se pentru prima oară către ferma lui Minnie. Figurau acolo numărul de telefon şi adresa Centrului de servicii sociale pentru copii din Newcastle şi un alt număr de Serviciile sociale din Carlisle.

Daniel o luă din nou de la început şi de această dată parcurse agenda mai lent. *Jane Flynn* – un număr din Londra, adresa undeva în Hounslow. Flynn fusese numele pe care Minnie îl căpătase după căsătorie, Norman Flynn şi Delia Flynn – Flynn-ii de la ferma Flynn. Norman trebuie să fi avut o familie, se gândi Daniel, cu toate că Minnie nu vorbise niciodată despre ea. Şi nici n-ar fi făcut-o, căci abia de rostea două vorbe despre soţul ei, că ochii i se şi împăienjeneau de lacrimi.

Se făcuse târziu, iar Daniel era în criză de timp. Avea prea multe de făcut şi avea să se facă ora două până când avea să le dea de capăt, dar tot felul de întrebări îi bâzâiau în minte. Ani în şir încercase din răsputeri să o alunge din gândurile lui, dar acum, că era moartă, se simţi absorbit în acest vârtej. Dorea să ştie de ce îl rănise în modul în care o făcuse, şi de ce îl rănise atât de adânc. Dar era prea târziu.

Daniel respiră adânc. Se apucă să răsfoiască iarăşi agenda, aplecându-se înainte şi sprijinindu-şi fruntea într-o mână, astfel încât părul îi trecu peste degete.

Ridică receptorul telefonului şi formă numărul lui Harriet MacBryde din Middleton, Cork, ţinând sticla de bere în cealaltă mână. Formă aproape întreg numărul, dar înainte de ultima cifră închise. Harriet nu ar fi vrut să stea de vorbă cu el, îi trecu prin minte. Ea credea că el era demn de dispreţ, cineva care s-ar cuveni să regrete, vinovatul. Ce dorea să afle de la Harriet? Îşi dădu seama că dorea să o cunoască pe Minnie, că voia să ştie cine fusese, în afară de femeia cu şolduri impozante care fusese ca o mamă pentru el şi care îl salvase de sine însuşi.

Daniel îşi trecu ambele mâini prin păr şi oftă adânc. Aşeză telefonul la loc şi se întoarse la munca lui, pregătindu-se pentru o noapte lungă.

Acuzarea angajase un psihiatru pentru a-l examina pe Sebastian. Raportul indica faptul că era sănătos şi apt pentru proces. Daniel aranjase şi el, de asemenea, o consultaţie psihologică. Psihologul vizitase Parkland House pentru a se întâlni cu Sebastian şi raportul fusese trimis la Harvey, Hunter şi Steele o săptămână mai târziu. Daniel îşi muşcă buza în timp ce strecura raportul în servietă. Nu ştia ce aşteptase exact din partea psihologului. Uneori, aflându-se în compania lui Sebastian, simţise o stranie afinitate faţă de el. În alte dăţi se simţise stânjenit în preajma băiatului pe care Irene îl descrisese ca *tulburător.*

La toaletă, Daniel îşi aranjă cravata şi îşi trecu o mână prin păr. Era singur şi se uită în oglindă o secundă în plus faţă de cât ar fi făcut-o în mod normal, fără să zâmbească, privindu-şi chipul aşa cum îşi imagina că îl vedeau ceilalţi. Arăta obosit, se gândi, cu ochii întunecaţi încercănaţi şi cu obrajii mai supţi decât era normal. Îşi aminti cât de sălbatic era în copilărie. Ştia de unde venea, dar habar n-avea încotro se îndrepta. Se aplecă şi mai mult, apropiindu-se de oglindă, şi îşi trecu un deget peste şaua nasului, simţind mica umflătură cu care se alese atunci când îşi spărsese nasul, pe când era mic.

Daniel trebuia să fie la Old Bailey pentru o scurtă audiere preliminară şi după aceea avea fixată o întâlnire cu psihologul. Era târziu, aşa că îşi croi drum spre metrou, alergând pe scara rulantă şi urcând din nou – scuzându-se atunci când servieta lui înghiontea coapsa vreunei femei. Ieşi la lumină la St. Paul şi se îndreptă pe jos spre Old Bailey.

Era trecut de patru atunci când scăpă de la Tribunalul penal central şi se îndreptă spre Fulham pentru a se întâlni cu psihologul Baird. Irene nu avusese posibilitatea să ajungă, aşa că numai Mark Gibbons, asistentul ei, avea să ia parte la întâlnire.

Baird era mai tânăr decât îşi imaginase Daniel. Avea tenul palid şi chipul împânzit din belşug cu pistrui, de la nas până la rădăcina părului său rar, de un şaten spălăcit. Părea neliniştit.

— Pot să vă ofer un ceai sau o cafea? întrebă doctorul Baird, înălţând din sprâncenele sale palide ca şi cum unul dintre ei ar fi făcut o remarcă interesantă.

Daniel refuză dar Mark îşi drese glasul şi ceru un ceai.

*

Raportul lui era detaşat, profesionist, oferind totuşi observaţii personale în legătură cu caracterul lui Sebastian. Din punctul de vedere al apărării, putea fi de ajutor pentru a câştiga simpatie pentru Sebastian, dar Daniel şi Irene nu deciseseră cum şi dacă să-l folosească. Dr. Baird stabilise capacitatea lui Sebastian de a face faţă procesului la tribunalul pentru adulţi, cu toate că Daniel ar fi vrut să arate că Sebastian era doar un băieţel, cu o disponibilitate minimă pentru rigorile unei săli de judecată. Psihologul îl descrisese pe Sebastian ca inteligent şi coerent şi tot ceea ce putea spera Daniel era că aceste opinii profesionale pozitive aveau să-l ajute să contracareze declaraţiile martorilor acuzării – că Sebastian era un bătăuş crud – şi să facă juriul să-l simpatizeze. Firește că Daniel spera să nu fie nevoie

de simpatie şi că faptele în sine aveau să dovedească nevinovăţia băiatului.

Dr. Baird îl vizitase pe Sebastian la Parkland House, înarmat cu păpuşi şi markere. Daniel fusese captivat de raport, nu doar din cauza posibilei sale relevanţe pentru proces, ci şi datorită lucrurilor pe care ar fi putut să le dezvăluie despre Sebastian.

În vreme ce Mark îşi sorbea ceaiul – ceaşca tremurându-i pe farfurioară – Baird se lăsă pe spate în scaun, cu mâinile împreunate pe stomacul său compact, şi se apucă să expună situaţia lui Sebastian.

— E foarte inteligent, după cum am şi menţionat în raport – IQ de 140 şi era cu siguranţă pe deplin conştient de cine eram şi de rostul prezenţei mele acolo…

Daniel se gândi că sunetul vocii lui Baird îl scotea din sărite.

— Aşadar, ştii de ce mă aflu aici? întrebă doctorul.

— Da, răspunse Sebastian. Vrei să pătrunzi în mintea mea.

— Cu siguranţă afişa o… maturitate nefirească pentru un băiat de vârsta lui şi era foarte sigur că era nevinovat.

Baird făcu ochii mari în timp ce rosti acest cuvânt. Daniel nu era sigur ce intenţiona să sugereze omul prin acest gest: era impresionat ori neîncrezător?

— Ştii ce acuzaţie ţi s-a adus, Sebastian.
— Crimă.
— Ce crezi despre asta?
— Sunt nevinovat.

Băiatul ştia diferenţa, le spuse Baird lui Daniel şi lui Mark. Făcea limpede diferenţa între bine şi rău, şi ştia la fel de bine faptul că o crimă – violentă în cel mai deplin sens al cuvântului – era ceva greşit.

Daniel se întrebă dacă Sebastian înţelesese într-adevăr diferenţa sau dacă nu făcuse decât să răspundă conform aşteptărilor psihologului. Daniel se gândi la propria sa copilărie şi la propriile rătăciri – unele dintre ele chiar criminale. Îşi aminti că îl durea-n cot de imoralitatea acelor acţiuni şi că se gândea numai la iuţeală, protecţie şi răzbunare. Minnie îl ajutase să înţeleagă diferenţa.

Daniel frunzări raportul şi ajunse la secţiunea pe care o subliniase înainte de întâlnire.

— Dr. Baird, aţi scris că nu aţi avut nicio posibilitate de a afla cum ar putea reacţiona Sebastian într-o situaţie de de stres afectiv, dar că dumneavoastră credeţi că şi într-o asemenea situaţie el ar fi conştient de actele sale şi de implicaţiile morale ale acestora – iertaţi-mi parafrazarea. Ce înseamnă asta, mai exact?

— Ei bine, înseamnă că m-am întâlnit cu Sebastian de două ori şi că am încredere în evaluarea pe care i-am făcut-o – că ştie diferenţa dintre corect şi greşit – dar sunt conştient de faptul că ar fi necesar un studiu mai îndelungat al comportamentului său, pentru a putea trage nişte concluzii legate de modul în care el înţelege moralitatea şi de modificările sale de comportament atunci când este supus unei intense presiuni emoţionale.

— Înţeleg – dumneavoastră afirmaţi că este… – spuse Daniel, întorcând pagina şi citind: *...incapabil să-şi stăpânească şi să-şi înţeleagă emoţiile puternice şi este predispus la crize şi izbucniri emoţionale.* Ce înseamnă asta în contextul posibilităţii ca el să săvârşească o crimă violentă?

— Ei bine, foarte puţin – am descoperit că este matur din punct de vedere intelectual, ba chiar precoce, dar, după cum am declarat, pare imatur din punct de vedere emoţional. Am abordat împreună câteva subiecte delicate şi a devenit vizibil iritat, dar în niciun caz agresiv în vreun fel sau altul.

Daniel parcurse iarăşi în fugă raportul, încruntându-se.

— Aţi constat vreun indiciu al unui abuz?

— Ei bine, da, răspunse Baird, luând propriul dosar şi frunzărindu-şi notele. Cu siguranţă există violenţă casnică în familie. Am interpretat nişte roluri folosindu-ne de păpuşi, iar la început Sebastian nu a părut prea dornic să se implice în acest joc… dar, în cele din urmă, a interacţionat cu păpuşile. Nu a verbalizat – un alt indiciu al imaturităţii emoţionale – dar a părut să pună în scenă momente în care tatăl său o lovea şi o agresa pe mama lui.

— Nu au fost probleme de natură socială în familia respectivă, rosti Mark, terminându-şi ceaiul.

— Corect, spuse dr. Baird – dar rapoartele medicale confirmă unele dintre declaraţiile lui Sebastian.

— Îmi amintesc că eram doar un copil. Şi acolo era un bebeluş, dar a murit. Mi-am pus mâna pe burtica mamei şi l-am simţit mişcând. Dar mai apoi ea a căzut şi a născut o chestie moartă.

— Sebastian a descris o naştere a unui copil mort – şi a făcut-o extrem de însufleţit – şi într-adevăr, doamna Croll a suferit un avort în al treilea trimestru de sarcină, ca urmare a unui accident casnic – confirmă Baird.

Daniel citise în raportul medicului că expresia lui Sebastian fusese „impasibilă” atunci când furnizase această informaţie, iar Baird notase că băiatul „produsese un scurt sunet de supt cu buzele”.

Daniel îşi drese glasul şi trase cu ochiul spre Mark, care lua notiţe.

— În cele din urmă, rosti Daniel – respingeţi diagnosticul anterior de sindrom Asperger, formulat de psihologul educaţional al lui Sebastian? Asta figurează în raportul lui şcolar.

— Da, n-am identificat niciun simptom cum că ar suferi de sindromul Asperger, cu toate că este posibil să prezinte unele dintre caracteristicile asociate cu acesta.

— Şi recomandaţi pauze regulate la tribunal? întrebă Daniel. Cred că aşa se va şi întâmpla, conform procedurilor standard, dar cred că ar trebui să avem depoziţia dumneavoastră pentru a ne asigura de acest lucru – eşti de acord, Mark?

Mark încuviinţă, dând energic din cap, mărul lui Adam mişcându-i-se în sus şi-n jos şi ajungând aproape până deasupra gulerului cămăşii.

— Dar bineînţeles – procedurile de la tribunal s-ar cuveni să fie adaptate pentru a ţine seama de vârsta lui Sebastian şi de starea lui emoţională. Gradul său ridicat de inteligenţă înseamnă că poate înţelege procedurile dacă îi sunt explicate aşa cum se cuvine, dar pot fi aranjate pauze repetate, astfel încât să-i fie diminuat stresul emoţional.

Daniel îi spuse la revedere lui Mark şi se îndreptă spre casă. Închise ochii şi se lăsă pe spate în scaun, simţind legănarea şi oscilaţiile metroului. Îşi aminti propria neputinţă atunci când mama lui era bătută şi apoi şi-l imagină pe Kenneth King Croll provocându-i Charlottei căderea şi făcând-o să piardă copilul.

Întors în Bow, îşi deschise servieta în bucătărie, împrăştiind maldărul de probe din cazul Croll pe masă, apoi desfăcu o bere. Avea să le parcurgă încă o dată, după cină. Văzu agenda din noaptea anterioară, cu numerele lui Harriet MacBryde şi Jane Flynn şi rămase holbându-se la ele, întrebându-se ce să facă. Harriet era furioasă pe el şi Jane probabil că nu auzise în viaţa ei de el. El nu făcea parte din familie.

Făcu un duş şi se schimbă într-un tricou şi blugi. Păşi desculţ în camera de zi, unde ridică fotografia celei dintâi familii a lui Minnie de pe poliţă. O luă cu el în bucătărie şi îşi termină berea, uitându-se la chipul lui Minnie. Strălucea de fericire, tenul încă nu îi era bronzat de trecerea anilor ce aveau să vină, petrecuţi în aer liber.

Daniel respiră adânc şi ridică receptorul telefonului. Formă numărul lui Harriet; ascultă cum

sună, nefiresc de mult, simţindu-şi pieptul chircit de aşteptare. Bătu încet darabana pe masă cu degetele, habar neavând ce avea să spună. Telefonul încetă să sune şi tocmai era pe cale să închidă când ea răspunse.

— Alo?

Respira greu, ca şi cum ar fi alergat până la telefon.

— Bună, stau de vorbă cu… Harriet?

— Da, vă pot ajuta cu ceva?

Se mai liniştise acum, încordându-se şi încercând să-şi stăpânească vocea.

— Sunt… sunt Danny, ne-am văzut la…

Urmă o pauză lungă, după care Harriet rosti:

— Ce vrei?

Daniel se aplecă deasupra mesei din bucătărie şi se întinse după fotografia lui Minnie. Vorbi liniştit, nefiind obişnuit să solicite ajutorul cuiva. Camera era caldă şi venele de pe mâna sa deveniră vizibile în timp ce strângea rama fotografiei.

— Îmi pare rău pentru… când te-am văzut la înmormântare. Eram… în orice caz, vreau să stau de vorbă cu tine despre Minnie. M-am gândit mult la ea şi mi-am dat seama că nu ştiu o sumedenie de lucruri despre ea – lucruri pe care nu mi le-a spus niciodată. Mă întreb dacă ai putea…

— După cum ţi-am spus la înmormântare, Danny, acest interes brusc este mult întârziat. I-ai frânt inima, nevrând să-i vorbeşti sau să o vizitezi. I-ai *frânt inima,* pricepi? Şi acum, când e moartă, vrei să afli mai multe despre persoana deosebită care a fost? Îmi jelesc sora pe care am iubit-o din tot sufletul, dar tu i-ai spus adio lui Minnie cu mult timp în urmă. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, *dă-mi pace*!

— Îmi pare rău, şopti Daniel, dar Harriet închisese deja.

16

Daniel se uita la benzile desenate din tutungeria din Brampton de pe Front Street. Îşi dădu seama că era urmărit şi se întoarse iute, surprinzând o femeie îmbrăcată într-o salopetă maro, holbându-se la el. Când îi întâlni privirea ea îi zâmbi şi se întoarse la casa de marcat. Daniel simţi că i se îmbujorau obrajii. Ştia că femeia era Florence MacGergor, căreia toată lumea îi spunea Flo-Mac. Cumpăra ouă şi câteodată câte un pui de la Minnie, tocmindu-se de fiecare dată la preţ. Avea un păr negru ca pana corbului şi Minnie îi spuse că şi-l vopsea; *unii, pur şi simplu, nu suportă să îmbătrânească, chiar dacă în viaţă nimic nu este mai sigur decât moartea,* îi spusese ea lui Daniel.

Daniel ştia că Flo-Mac se aştepta ca el să fure benzile desenate, aşa că era pregătit să treacă la fapte, pentru a nu o dezamăgi. Dar, în timp ce făcea revista sul pentru a o strecura în pantaloni, se gândi la cariera sa de avocat şi la modul în care ar fi arătat acest gest. Desfăcu la loc benzile desenate şi îşi numără mărunţişul din buzunar. Avea suficient.

În timp ce se îndrepta spre tejghea, o auzi pe Flo spunându-i ceva în şoaptă ajutorului ei. Daniel nu putu să audă toate cuvintele, dar desluşi *Flynn, orfani, ruşine.*

Daniel puse benzile desenate pe tejghea.

— Paisprezece pence, spuse Flo.

Daniel aruncă în ea cu revista.

— Vâră-ţi-o în cur, spuse el şi ieşi din tutungerie.

La şcoală jucă fotbal în pauza de prânz şi marcă două goluri. După-amiază avu test la matematică şi Daniel termină cel dintâi, ca de obicei, dar de această dată chiar răspunsese la toate întrebările. Aşteptă să se termine orele şi o rugă pe domnişoara Pringle să-i corecteze lucrarea de faţă cu el. Răspunsese corect la toate întrebările, aşa că

domnişoara Pringle îi dădu o stea de aur pe care să i-o ducă acasă lui Minnie.

Daniel merse ţinând lucrarea şi steaua de aur în faţa lui, în timp ce traversa calea ferată, poreclită „the Dandy”. Toţi ceilalţi copii ajunseseră deja acasă, aşa că zona era liniştită. Billy Harper era singur la leagăne şi Daniel îi făcu cu mâna, iar bărbatul greoi îi răspunse, legănându-se încet înainte şi-napoi. Împături lucrarea şi o băgă în buzunar, după care o rupse la fugă spre casă, oprindu-se când şi când pentru a lua la şuturi margaretele.

Când Daniel ajunse acasă, Minnie schimba paiele din coteţul ţapului. Păşi până în spatele ei şi o îmboldi în şoldurile voluminoase.

— Mă întrebam pe unde te-au purtat paşii. Ai hoinărit fără rost, ca de obicei?

— Nu, am rămas să-mi iau testul de la matematică, uite! răspunse Daniel, arătându-i lui Minnie lucrarea.

Ea se încruntă la lucrare pentru câteva clipe după care, dându-şi seama ce şi cum, îl înşfăcă şi îl îmbrăţişă ca o ursoaică, strângându-l atât de tare, încât rămase fără suflare, şi săltându-l în aer.

— Ei, dar asta-i minunat, rosti ea. Trebuie să sărbătorim. O stea de aur înseamnă bineînţeles că trebuie să ne delectăm cu plăcintă cu fructe şi şarlotă.

Daniel o privi smulgând din rubarba care creştea de capul ei lângă ţarcul puilor. Tulpinile erau groase de trei degete şi frunzele aveau mărimea unor umbrele. Ea intră în casă cu trei asemenea fire, după care îl întrebă dacă dorea una chiar atunci. Cât timp ea pregăti plăcinta şi încălzi uleiul pentru cartofii prăjiţi, el stătu la masa din bucătărie, întinzând o tulpină de rubarbă într-un bol cu zahăr. Gustul ei dulce-acrişor îi reamintea de fericire şi chiar atunci şi deveni fericit, cu steaua de aur şi mirosul de cartofi prăjindu-se şi cu gustul înţepător al rubarbei pe limbă.

El mânca din plăcintă atunci când ea abordă subiectul. Ea împinse la o parte bolul de lângă ea în timp ce el îşi băga în gură o felie de plăcintă cu rubarbă.

— Îţi aminteşti că îţi spuneam că adesea este greu pentru asistenţii sociali să găsească părinţi adoptivi pentru copiii mai mari, aşa cum eşti tu?

Daniel se opri din mestecat. Braţul i se îndoi pe masă şi lingura i se balansă pe marginea farfuriei. Avea mâncare în gură, dar nu putea să o înghită.

— Ei bine, se pare că Tricia a găsit un cuplu care ar putea fi interesat.

Minnie îl privea drept în faţă, aşteptând o reacţie; Daniel putea să-i simtă ochii aţintiţi asupra lui. El era neclintit şi mut ca o stană de piatră – chibzuia.

— E vorba despre o familie care are copii mai mari, în vârstă de optsprezece şi douăzeci şi doi de ani, care sunt pe picior de plecare. În total au patru copii ai lor şi doar unul se mai află în casă. Asta înseamnă că te vei bucura de o atmosferă de familie, dar şi că te vei afla în centrul atenţiei. Mai bine decât să stai aici cu mine şi cu dihăniile mele. Ce crezi?

Daniel ridică dintr-un umăr şi se uită la mâncarea dinaintea lui. Făcu eforturi să înghită.

— Locuiesc în Carlisle şi au o casă mare. Fac pariu că o să ai un dormitor cât toate zilele.

— Cui îi pasă?

Minnie oftă. Se întinse spre el, dar el îşi retrase braţul atât de grăbit, încât lingura îi zbură de pe masă. Bucăţi de plăcintă aterizară pe perete şi pe podea.

— Vor doar să te duci pentru o perioadă de probă, spuse ea. Au sugerat sfârşitul acesta de săptămână, pur şi simplu pentru a face cunoştinţă.

Daniel se ridică de la masă şi ţâşni pe scări în sus. Blitz adormise şi Daniel îl călcă puţin pe coadă în timp ce ieşea valvârtej din cameră. Nu era sigur dacă scheunatul câinelui sau Minnie, care a strigat în urma lui să se întoarcă, a declanşat acel val de furie.

Acesta îi luă în stăpânire întreg trupul şi imediat ce ajunse în dormitorul său se apucă să-l distrugă: smulse draperiile şi le zvârli lângă masă, făcând ţăndări o altă lampă. De această dată, pentru a fi sigur, călcă abajurul în picioare o dată, de două ori, de trei ori.

Atunci când Minnie intră, el era înghesuit între şifonier şi pat, făcut ghem. Se încordă, în aşteptarea mâinilor mângâietoare pe care se aştepta să le simtă pe spate şi pe păr. Se strânse şi mai mult în sine. Îşi amintea cum era să fii atacat. Doi dintre prietenii mamei sale îl bătuseră până îl lăsaseră lat, inconştient. Îşi aminti cum stătea în aceeaşi poziţie, înghesuit printre mobile, protejându-şi stomacul şi capul, lăsându-şi umerii şi spatele să încaseze grosul chelfănelii, până când îl trăseseră afară, ţipând, târându-l de păr.

Acum, se opunea mângâierilor ei în acelaşi fel; era încordat ca o strună, aşa că toţi muşchii trupului său erau pregătiţi să tresalte dacă ea s-ar fi apropiat. Faţa îi era apăsată de genunchi, aşa că putea auzi şi mirosi propria sa respiraţie, aromată cu o amărăciune care provenea fie de la veşti, fie de la rubarbă.

Dar Minnie nu-l atinse. Auzi geamătul de protest al arcurilor, în timp ce se aşeză pe pat. O auzi respirând, după care se lăsă liniştea.

Aşteptă câteva minute, privind modelele circulare care îi tremurau în faţa ochilor atunci când îi apăsa cu genunchii. Simţi durerea apăsării asupra globilor oculari, dar cu toate astea nu se opri. Muşchii spatelui erau încordaţi din pricina poziţiei în care stăteau, curbaţi în jurul coapselor. Încet, îşi săltă capul. Ea stătea cu spatele la el. Putu să vadă că îşi învârtea cu repeziciune brăţara pe care o avea pe încheietura mâinii stângi. Începuseră să-i placă mâinile ei, asprimea lor roşiatică. Îi făcea plăcere se le simtă pe obraz şi în păr, ca şi cum doar nişte mâini aspre ca ale ei ar fi putut să-l aline acum.

Acum o privea cu bărbia sprijinită pe genunchi. Stătea liniştită, întoarsă de la el, uitându-se la vreo

plăsmuire invizibilă din aer. Putea să vadă cum pieptul i se ridica şi cobora şi cum razele de soare se pierdeau în părul ei încărunţit, făcându-l să pară aproape alb, cum reflecta toată lumina.

— Nu vreau decât să stau cu tine, rosti el, în cele din urmă.

— Of, Danny, zise ea, stând în continuare cu spatele la el. Sunt bucuroasă că te-ai instalat aici; şi eu vreau să rămâi. Dar este o adevărată şansă pentru tine. Asta este o *familie;* închipuie-ţi cum ar fi să ai doi părinţi experimentaţi, în întregime la dispoziţia ta. Mai bine decât la ferma asta veche şi prăpădită, unde nu ai cu cine să schimbi o vorbă, cu excepţia babei de mine… dar poate că-mi bat gura de pomană?

— Îmi place ferma…

— Ăştia sunt nişte oameni deschişi cu adevărat, îţi dai seama? Nişte oameni deştepţi, cu capul pe umeri.

— Şi? Cui îi pasă?

Minnie se întoarse spre el. Bătu cu palma pe pat, lângă ea.

— ’Ai încoace.

Daniel se descolăci şi se aşeză alături. Ea îl înghionti cu umărul şi întrebă:

— Vrei să spui că îţi este teamă să petreci un weekend în afara acestui loc, împreună cu nişte oameni simpatici? Nimeni nu te trimite nicăieri. E doar o ocazie de a fi adoptat.

— Aşadar, pot să mă întorc dacă nu o să-i plac?

— Cu siguranţă, dar cine spune că ei or să te placă pe *tine*? Ticălos mic şi ţâfnos ce eşti!

Daniel zâmbi, iar Minnie îl înghionti din nou. Se cuibări în îmbrăţişarea ei generoasă, vârându-şi braţele între şoldurile şi pieptul ei, cu faţa apăsată de moliciunea părţii de sus a braţului ei.

Sâmbătă de dimineaţă, Daniel stătea cu coatele sprijinite de pervazul ferestrei dormitorului, uitându-se afară după maşină. Putea vedea grădiniţa din faţă a lui Minnie, cu răzoarele de legume şi tulpinile de

zmeură. Trunchiul noduros al scoruşului de munte se zărea şi el în capătul îndepărtat, înclinat deznădăjduit până la pământul presărat cu bobiţe de un roşu-aprins. Părinţii care voiau să-l întâlnească se numeau Jim şi Val Thornton. Încă nu întârziaseră, dar Daniel îi aştepta de vreo oră. Nevăzând nicio maşină la orizont, începu să se uite la scoruşul de munte care se legăna în bătaia vântului. Îşi aminti cum se căţărase în copac şi culese scoruşe şi că Minnie îi spusese că sunt otrăvitoare. Îi mai spusese că acel copac se afla acolo pentru a ţine vrăjitoarele la distanţă, aşadar, cum ar fi putut ea să fie vrăjitoare? Daniel privi vrăbiile şi coţofenele care îi împânzeau crengile. Se întrebă cum de nişte păsări atât de mici puteau supravieţui, îndopându-se cu fructele despre care Minnie îi spusese că erau în stare să vină de hac oamenilor.

Daniel chibzuia la asta când o maşină mare şi neagră opri în faţa fermei. Se ascunse după perdea, dar continuă să se uite la bărbatul înalt, cu păr blond, care ieşi din maşină, urmat mai apoi de o femeie, care avea părul pieptănat în sus şi o eşarfă viu colorată. Când dispărură din câmpul vizual al lui Daniel, el ieşi din dormitor şi se aşeză în capul scărilor. Îşi pregătise geanta, care îl aştepta la baza treptelor, dar Minnie spusese că mai întâi o să stea ea de vorbă cu ei.

Uşa din faţă se deschise şi Minnie ieşi pentru a-i întâmpina. Veselia lor pătrunse înăuntru precum cele dintâi frunze de toamnă. Blitz stătea în prag, jumătate afară şi jumătate înăuntru, aşa că Daniel putu să vadă că dădea din coadă. Stomacul îl durea din pricina încordării şi se aplecă pe un genunchi, în tentativa de a se mai detensiona. Se feri să nu fie văzut atunci când Minnie se ivi împreună cu ei în camera de zi.

Se aştepta să fie chemat, dar Blitz ajunse la el cel dintâi, gâfâindu-i în faţă la capătul de sus al scărilor. Daniel scărpină coama negru cu alb a câinelui şi Blitz îşi plecă blând capul, pentru a-l ajuta. Apoi fu strigat.

— Danny? Vrei să cobori, dragule?

Auzind vocea lui Minnie, Blitz începu să coboare treptele. Daniel zăbovi o clipă şi respiră adânc înainte de a-l urma. Era în şosete şi păşi astfel încât să nu facă parchetul să scârţâie. Minnie aştepta la baza scărilor, cu un zâmbet ciudat întipărit pe chip. Până atunci nu o mai văzuse niciodată zâmbind în acest fel – ca şi cum ar fi fost încântată de ea însăşi, sau ca şi cum ar fi privit-o şi altcineva în afară de el. Daniel se încruntă, îşi vârî mâinile în buzunare şi o urmă în camera de zi.

— Ei bine, salutare, aşadar…

Bărbatul se încordă şi îşi întinse braţele, părând că vrea să se ridice, până când femeia îşi puse mâna pe antebraţul lui. Daniel se bucură că stăteau jos. Minnie îşi ţinea ambele mâini pe umerii lui, mângâindu-i. Daniel dădu şi el bineţe din cap şi îşi târşâi şosetele pe covorul din camera de zi.

— Eu sunt Val, rosti femeia, cu un zâmbet asemănător celui arborat de Minnie, doar că puţin mai aspru; Daniel se gândi că dinţii ei erau prea albi şi că îi putea vedea gingiile. Şi acesta este Jim, soţul meu – amândoi suntem foarte încântaţi că te-ai hotărât să-ţi petreci weekendul împreună cu noi.

Daniel încuviinţă din cap în timp ce Minnie îl conducea spre canapea.

Ea se duse la bucătărie să facă un ceai. Daniel se lăsă pe spate în canapea, în vreme ce Jim şi Val îl priveau ţintă.

— Aşadar, cam ce vrei să afli despre noi? întrebă Val.

— Ştiu deja totul, răspunse Daniel. Aveţi patru copii. Acasă a mai rămas doar unul dintre ei, un băiat în vârstă de optsprezece ani. Aveţi o casă mare şi Jim este contabil.

Val şi Jim râseră împreună, nervos. Daniel îşi balansă un picior şi îl aşeză peste celălalt. Stătea atât de afundat în canapea, încât bărbia i se sprijinea pe piept.

— De ce nu ne spui ceva despre tine? rosti Val. Ce-ţi place să faci?

— Să joc fotbal, să hrănesc animalele, să vând produse la piaţă.

— Noi locuim în Carlisle, spuse Jim, aplecându-se înainte, cu coatele pe genunchi. Ieşim întotdeauna să ne plimbăm pe jos sau cu bicicleta, aşa că eu unul sunt total de acord cu câte un meci de fotbal, din când în când. Poate că putem să jucăm chiar în acest weekend, dacă ai chef?

Daniel încercă să ridice din umeri, dar aceştia erau afundaţi prea adânc în canapea.

Minnie aduse ceai fierbinte şi un platou cu biscuiţi germani. Daniel rămase adâncit în canapea, aşa că Minnie se apucă să pălăvrăgească, mai tare decât de obicei, despre fermă, despre de cât de multă vreme se ocupa de copii şi despre Irlanda, unde nu mai călcase din 1968. Daniel stătea liniştit lângă ea, scobind cu degetul într-o gaură din canapea, despre care Minnie îi spusese că fusese făcută cu ani în urmă de ţigara soţului ei.

— Ţi-am aranjat deja camera, zise Val. E cel mai mare dormitor – cel care era folosit de obicei de băiatului nostru cel mare, aşa că ai propriul tău televizor acolo.

— E în culori? întrebă Daniel.

— Este.

Daniel se uită la Minnie şi zâmbi. Se uită cum Jim se întindea după un biscuit german. Îl mâncă pe tot, fără să-i dea nici măcar o firimitură lui Blitz, care stătea salivând la picioarele lui.

— Aveţi vreun animal de companie? întrebă Daniel, ridicându-se pentru prima dată.

— Nu, băieţii şi-au dorit întotdeauna un câine, dar Val este alergică…

— Oh, îmi pare rău, rosti Minnie, apucându-l pe Blitz de gulerul de blană. Îl scot afară.

— Nu, nu, pe termen scurt nu e nicio problemă; atâta timp cât nu îl mângâie… Suntem într-adevăr încântaţi să poţi veni totuşi în weekend, Daniel; va fi foarte agreabil să avem din nou un copil prin preajmă.

Nările lui Jim se dilatară atunci când zâmbi.

17

Biroul judecătoresc din Hethcote Street dădea o petrecere – era reuniunea lor obişnuită din septembrie – pentru a le oferi avocaţilor lor pledanţi ocazia de a se întâlni cu avocaţi consultanţi şi judecători importanţi. Daniel se duse împreună cu Veronica, asociatul său principal, sperând că avea să o întâlnească acolo pe Irene. Adusese o copie a documentelor confidenţiale ale unei anchete sociale care vizase familia Croll şi care ajunseseră în posesia biroului său prin intermediul unui funcţionar.

Petrecerea era celebră – avea un bar cu acces liber bine aprovizionat cu şampanie; avocaţii pledanţi şi consilierii juridici se gudurau pe lângă marii avocaţi consultaţi de care depindea succesul lor în branşă. Daniel îşi întâlnise fosta prietenă la petrecerea de anul trecut: o studentă care îi fusese asistentă pentru o vreme. De curând se mutase la un alt cabinet de avocatură.

Când Daniel şi Veronica sosiră, scările acoperite cu covoare şi holurile erau ticsite de oameni cu obrajii îmbujoraţi care râdeau, blocând intrările în camerele din care răbufneau alte hohote de râs. Aerul era dulceag, cald şi înmiresmat. Nu exista muzică, dar în zgomotul conversaţiilor era greu să te auzi.

Daniel fu nevoit să se încline spre Veronica:

— O să iau ceva de băut pentru noi – îi spuse el, în timp ce unul dintre judecătorii de la Curtea Coroanei, cea care judecă cele mai grave dosare penale, o săruta pe ambii obraji.

Îşi scoase jacheta şi îşi puse cravata în buzunar în timp ce aştepta două pahare de şampanie, după care le duse ţinându-le între degetele unei singure mâini, croindu-şi drum înapoi. O zări pe Irene la jumătatea scărilor, stând de vorbă cu un alt tânăr avocat emerit.

Daniel se întinse printre trei judecători pentru a-i da Veronicăi paharul ei cu băutură şi apoi îşi croi

drum încet spre scări. Prinse privirea lui Irene şi ea se întoarse de lângă bărbatul cu care stătea de vorbă şi îi făcu semn cu mâna.

— Mă bucur să te întâlnesc, Danny, rosti ea, înclinându-se pentru a-l săruta pe obraz.

Ea stătea pe o treaptă mai sus decât el. Se simţea straniu să fie ochi în ochi cu ea. Era încă îmbrăcată în ţinută de tribunal, într-o fustă strâmtă, lungă până la genunchi, şi cu o bluză albă.

— Îl cunoşti pe Danny? Harvey, Hunter şi Steele? i se adresă Irene avocatului pledant cu care conversase până atunci.

— O, da, fireşte, Daniel Hunter, nu-i aşa?

Avocatul pledant dădu mâna cu Daniel, după care se scuză şi se duse să-şi ia ceva de băut.

— Cum se descurcă Sebastian în unitatea de detenţie? întrebă Irene.

Daniel zâmbi văzând strălucirea pielii ei şi uşoara îmbujorare a claviculei ei expuse.

— Supravieţuieşte. Ascultă, ai un minut? Am făcut rost de ceva. Trebuie să vorbim despre ce urmează să facem cu…

— M-ai făcut curioasă, rosti Irene, luându-l pe Daniel de cot şi conducându-l cu blândeţe pe scări în sus. Să mergem în biroul meu. Nu-ţi face griji – acolo e şi mai mult vin!

Biroul, aidoma celorlalte camere, era decorat opulent şi tradiţional, aşa că până şi tapetul şi covorul păreau să emane o confidenţialitate calmă. Lumina felinarelor de pe stradă se strecura în cameră prin ferestrele glisante şi Irene aprinse o lampă de birou. De pe hol răzbăteau glasuri, aşa că Daniel închise binişor uşa.

— Mai vrei şampanie sau preferi nişte vin? întrebă ea, deschizând vitrina unui bufet vechi şi valoros.

— Cum vrei tu, răspunse el, terminându-şi şampania şi savurând efervescenţa acidulată de pe limbă.

— Atunci să luăm din asta, zise ea.

Dopul de plută răsună şi sticla fumegă. Irene umplu paharul lui Daniel şi pe al ei şi puse sticla de şampanie pe biroul ei.

— Ce-i cu înregistrările video? Ai găsit ceva? Vreun semn al atacatorului tău misterios?

— Nimic, răspunse Daniel, trecându-şi o mână peste ochi.

— Atunci că bem pentru… mai mult noroc, spuse Irene, înmânându-i un pahar.

Îşi atinseră paharele şi Irene se aşeză pe marginea biroului ei. Daniel îşi aruncă jacheta pe un scaun, scoţând mai întâi raportul pe care dorea să i-l arate. Dincolo de uşă se auziră râsete în timp ce o voce de bărbat strigă: „E o problemă juridică, dom'le."

Daniel despături raportul şi i-l dădu lui Irene.

— Acesta este… un raport al serviciului de asistenţă socială – a fost redactat de o comisie de specialişti pentru a investiga viaţa domestică a lui Sebastian, în contextul punerii sale sub acuzare şi a speculaţiilor presei, rosti Daniel.

— Cum naiba ai făcut rost de aşa ceva?

Daniel clătină din cap.

— A fost adus personal de un anonim la mine la birou, având trecut pe el numele meu şi menţiunea *confidenţial.* L-am găsit în dimineaţa asta.

— Mă întreb cine o fi reuşit să pună mâna pe el, zise ea, luând raportul de la el şi uitându-se pe el în diagonală. Cine crezi că a fost?

— Cred că cineva din acea comisie de specialişti în psihologie şi asistenţă socială. Citeşte-l.

Luă o gură zdravănă de şampanie în timp ce Irene citi cu voce tare: *Motivarea întrunirii comisiei speciale: datorită presupusei crime comise de Sebastian asupra unui alt copil, părinţilor acestuia le este interzis să asiste la şedinţă.* Irene se uită către Daniel.

Acesta se aşeză şi el pe marginea biroului, lângă Irene, şi se aplecă peste umărul ei în timp ce ea citea:

Violenţă fizică îndurată timp de şase ani. Şase coaste şi o claviculă fracturate. Ruptură de splină. Nas spart. Diazepam, nitrazepam, dihidrocodeină. A doua tentativă de suicid – supradoză de nitrazepam ingerat cu alcool. Pacientei i s-a oferit protecţie şi consultanţă, dar a refuzat să dea declaraţii despre agresiunile soţului. Doctorii au constatat că bebeluşul nenăscut în vârstă de 29 de săptămâni a decedat ca urmare a leziunilor suferite de punga amniotică şi de uter.

— Exact cum s-a exprimat Sebastian prin acea punere în scenă de la întâlnirea cu psihologul, spuse Irene, ridicând privirea şi aşezând raportul pe birou.

Daniel îl ridică din nou şi îl frunzări până când ajunse la un paragraf pe care îl sublimase.

— Vrei să arunci o privire pe secţiunea asta, te rog?

Irene oftă şi mai luă o gură de şampanie.

— Charlotte a încercat să se sinucidă…

— Dar a încercat şi să-l ia pe Sebastian cu ea, rosti Daniel, încruntându-se uşor şi terminându-şi băutura. Din cauza asta arată aşa. I-au făcut spălături stomacale în aceeaşi noapte în care Charlotte şi-a recunoscut tentativa.

— Totuşi, cu excepţia pastilelor, Sebastian nu a fost atins niciodată.

— Nu a fost bătut, dar a fost îndeajuns să vadă ce a păţit ea. Nu e de mirare că mi se pare *tulburător,* aşa cum te-ai exprimat tu.

Irene suspină.

— Indiferent cât de mult ne-am dori noi doi acest lucru, King Kong nu este acuzat în acest proces. Dumnezeu ştie cine ţi-a dat asta, dar nu există nicio cale de a folosi materialul ăsta.

— Ştiu, zise Daniel. Cineva trebuie să fi fost naiv, gândindu-se că asta ar putea explica totul.

— Foarte naiv, spuse Irene, sorbindu-şi băutura. Indiferent cine a făcut-o, şi-a periclitat cariera.

— Ai citit rapoartele şcolare. Sebastian este considerat un mic bătăuş agresiv… care perturbă

orele. Ştim că procuratura are de gând să se folosească de acele rapoarte, rosti Daniel.

— S-ar putea să reuşim să-i împiedicăm să le invoce la proces. Am făcut-o cu Tyrel. Pe de altă parte, acest raport adus de tine reprezintă o informaţie confidenţială.

— Dar, aşa cum ai remarcat, susţine ceea ce Sebastian i-a spus psihologului. Eu zic că *dacă* probele care să demonstreze un caracter turbulent sunt admise şi dacă ei încep să facă din Sebastian un monstru, e cazul ca şi noi să putem invoca violenţa casnică. Putem să apelăm la psiholog pentru a confirma acest lucru, fără să facem uz de acest document.

Irene clătină din cap.

— Judecătorul este chiar şi mai puţin dispus să admită probe care să ateste viaţa domestică violentă a lui Sebastian, decât este să admită dovezi care să-i probeze caracterul violent. Ai dreptate că este bine să ştim despre ea, dar nu cred că se încadrează într-o strategie de apărare obişnuită. Am fost de acord să ne concentrăm asupra dovezilor indirecte.

— După cum poţi vedea aici, acea vecină a familiei Croll – Gillian Hodge – a raportat poliţiei bătăile din vecini. Procuratura a citat-o ca martor, spuse Daniel. Are copii de vârsta lui Sebastian şi a menţionat în depoziţia ei că el se comportă agresiv faţă de copiii ei. Acum… este posibil ca judecătorul să nu-i accepte mărturia şi ştiu că tu vei solicita să nu fie luată în considerare, dar dacă ei vor încerca să-l prezinte pe Sebastian din această perspectivă, noi putem să arătăm spre abuzul pe care l-a suferit, ca o explicaţie pentru comportamentul său turbulent, care figurează *de asemenea şi în dosarele de la şcoala lui,* subliniind, totodată, faptul că existenţa unui comportament turbulent nu face din el un criminal.

Ochii li se întâlniră. Privirea lui Irene era meditativă.

— Înţeleg ce vrei să spui, rosti ea. Sigur că nu trebuie să excludem această opţiune, dar nici nu

vrem să fim de acord cu ei atunci când susţin că este violent.

— Faptele acestui caz sunt clare – nu au amprente, nu au martori credibili care să-l plaseze la locul crimei, probele de laborator sunt indirecte – dar ştiu că vor cita martori care să ateste comportamentul lui agresiv faţă de alţi puşti, chiar dacă este irelevant pentru acest caz. Putem să ne folosim de martorii acuzării împotriva lor. Gillian Hodge va recunoaşte că a solicitat prezenţa serviciului de urgenţă acasă la familia Croll.

Irene încuviinţă din cap şi puse jos raportul.

— Mersi. Putem să ne gândim şi la varianta asta, spuse ea, după care făcu o pauză şi îl privi serioasă pe Daniel. Arăţi obosit, Danny.

— Tu arăţi minunat – contraatacă el, privind-o în ochi, înainte de a-şi goli paharul.

Ea pară complimentul.

— Nu ai sedus-o tu pe discipola lui Carl la petrecerea de anul trecut? întrebă ea.

Daniel fu surprins să-şi simtă obrajii îmbujorându-se.

— Hei, ce-i asta, un interogatoriu particular?

Irene râse, înălţând din sprâncene şi ridicând un deget.

— Unde vă aflaţi la această dată, în septembrie anul trecut?

Daniel ridică ambele mâini, cu palmele orientate spre ea, lăsându-şi părul să-i cadă peste ochi.

— Am auzit că voi doi v-aţi despărţit. Ea s-a mutat la altă firmă luna trecută.

— Mda, am auzit şi eu, zise el, uitându-se la uşă.

Urmă o pauză. Tapetul liniştitor şi covorul gros încălziră şi lungiră pauza. Daniel se simţi însetat şi înfierbântat.

— Cum stau lucrurile cu tine? rosti Daniel.

— Dacă am sedus vreun discipol?

El râse, cam strepezit.

— Nu te vedeai cu judecătorul acela?

— Dumnezeule, dar asta a fost cu secole în urmă, zău aşa. Ea păşi spre el cu sticla şi îi mai turnă

şampanie în pahar. El îi zâmbi. Ea îl privi în ochi.

— Chiar arăţi obosit, să ştii.

Daniel îşi acoperi ochii cu o mână şi oftă.

— Ştiu, n-am prea dormit în ultima vreme.

— Nu din pricina cazului ăstuia, sper. Nenorocita de presă.

— Nu, deşi a contribuit şi asta, dar… o chestiune personală.

Daniel o privi şi strânse din buze.

Irene ridică întrebător din sprâncene.

— O doamnă?

— Nu, ei bine… păi, de fapt… mama mea… a murit.

— Oh, Dumnezeule, Danny, îmi pare rău!

De dincolo de uşă răzbătu un alt val de hohote de râs. Daniel fu surprins să simtă că obrajii i se îmbujorează din nou. Nu ştia de ce îi dezvăluise lui Irene acest adevăr. Îşi feri privirea. *Mama mea, mama mea* – cu numai două luni în urmă nu mai voise să ştie de ea. Minnie dispăruse pentru vecie, dar acum putea recunoaşte iarăşi că fusese mama lui.

Irene se aşeză lângă biroul ei. Îşi scoase pantofii şi îşi mişcă picioarele, privindu-l pe Daniel şi ţinându-şi paharul cu ambele mâini.

— Are să fie un caz greu, Danny, ştii asta.

— Ştiu – „Îngerul ucigaş”. Sună bine.

Ridică o sprânceană.

— Nu ştiu dacă este vorba despre eşecul de anul trecut, dar ceva mă sperie la acest caz.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Nu putem să renunţăm, rosti ea, ridicându-se brusc şi încălţându-şi din nou pantofii. Indiferent cât de rea este mediatizarea acum, la proces nu poate decât să se înrăutăţească şi mai tare.

Se întinseră amândoi după raport, în acelaşi timp, şi Daniel îi atinse accidental încheietura.

— Scuze – asta-i copia ta. Poţi să o păstrezi.

Ea încuviinţă din cap şi o puse într-un sertar. Daniel apăsă clanţa uşii, simţind cum îi răcorea palma. Când deschise uşa se făcu auzită o larmă de

glasuri, însoţite de aerul cald de dincolo de uşă. Ambele dădură buzna în spaţiul ei liniştit.

— Mulţumesc pentru băutură, zise el.

— Mulţumesc pentru că m-ai pus la curent cu noutăţile.

Făcu un pas înapoi pentru a o lăsa să treacă, dar ea aştepta ca el să iasă, aşa că se ciocniră iarăşi unul de altul.

— Scuze, rosti el.

Părul ei mirosea a nucă de cocos.

Pe hol, ea se despărţi de el.

— Iartă-mă, te rog. Acum trebuie să-mi văd de treabă. Datoria mă cheamă!

Daniel o urmări cu privirea în timp ce cobora scările, dând din mâini şi râzând cu dinţii ei drepţi şi albi.

Se învârti prin clădire, sorbind dintr-un alt pahar de şampanie. Îi cunoştea pe aproape toţi cei aflaţi acolo, cel puţin din vedere. Oamenii îl strigau pe nume şi îl băteau pe umăr; alţii îi făceau semne cu mâna de la distanţă. Danny îşi dădu seama că nu voia să vorbească cu nimeni.

Se întrebă dacă era din cauza şampaniei, pe care o dăduse pe gât prea repede: îşi simţea capul strâns într-o menghină. Se ridică pe vârfuri pentru a lăsa să treacă doi avocaţi pledanţi, apoi îşi croi drum prin mulţime spre una din încăperile vaste de la parter. Fereastra era deschisă şi putea simţi aerul răcoros al serii pătrunzând înăuntru.

În timp ce se îndrepta spre fereastră, Daniel fu atras într-un grup de avocaţi consultanţi. Rămase cu o mână în buzunar, zâmbind când şi când la glumele lor, în timp ce îi asculta pe fumătorii de lângă fereastră.

— Dar ştii că Irene se ocupă de cazul „Îngerului ucigaş”?

— Da? Discutabil pentru o proaspătă „consilieră a reginei”.

— O să fie un caz răsunător, totuşi. Se va judeca în Old Boiley, la Curtea Coroanei. O chestie de nivel

înalt, zău aşa.

— Ştiu, dar eu nu m-aş apropia de aşa ceva. Am auzit că pledează nevinovat. Micul ticălos e vinovat cum te văd şi cum mă vezi, nu-i aşa?

— Face parte dintr-o familie bine situată. Tatăl e comerciant în Hong Kong. Îl cunoşti din întâmplare pe Giles, care lucrează la firma Cornell? El îl ştie. Aparent e furios – susţine că totul este o greşeală.

— Ei bine, o să vedem. Irene o să se ocupe de asta.

— E pe mâini sigure.

— Sigure şi… bune şi pentru alte lucruri.

Bărbatul râse.

Daniel se scuză. Îşi goli paharul şi îl lăsă pe măsuţa de mahon în formă de semilună, lângă un vas de porţelan. Fu nevoit să se aplece repede spre măsuţă, pentru că vasul alb-albastru se clătină periculos preţ de o clipă, înainte de a-l prinde şi a-l stabiliza.

Se încheie la jachetă şi aruncă o privire în jur, căutând-o pe Veronica, dar nu izbuti să o localizeze, aşa că se hotărî să plece. Se simţea iritat. Poate că Irene avea dreptate şi era obosit. Se îndreptă spre uşă, simţind un mic şiroi de transpiraţie scurgându-i-se pe şira spinării.

Ieşit în stradă, adierea răcoroasă a serii fu o adevărată alinare. Mai desfăcu un nasture de la cămaşă şi păşi agale spre metrou. Răcoarea de moment nu-l mai înviora şi atmosfera părea îmbâcsită şi opresivă, la fel ca în mulţimea în care se aflase mai devreme.

Se simţea singur, decise, mergând cu mâinile în buzunare. Nu era un sentiment străin în ceea ce îl privea, şi totuşi în seara aceea alesese să-l deguste – să-l ia în gură şi să-i încerce aroma. Aceasta era picantă şi surprinzătoare, aidoma rubarbei din grădina lui Minnie.

Era bucuros că stătuse de vorbă cu Irene. Şi-o aminti sucindu-se de pe o parte pe alta în scaun, şi mai apoi tachinându-l despre discipola cu pricina.

Nu avusese nicio relaţie de durată cu vreo femeie. Îi venea greu să menţină o relaţie după ce trecea fiorul iniţial şi după ce intimitatea devenea reală. Nu-i plăcea să vorbească despre trecutul lui şi nu avea încredere în promisiuni. Nu-i spusese niciodată unei prietene că o iubea, chiar dacă nutrea astfel de sentimente pentru ea. Ele afirmaseră de multe ori că îl iubeau, dar el nu simţise niciodată cu adevărat acest lucru, nicicând nu fusese capabil să le dea crezare. Se gândi la Irene şi la umerii ei drepţi şi puternici. Luptaseră împreună de aceeaşi parte a baricadei şi pierduseră, iar acum împărtăşeau un soi de loialitate, de inocenţă. Şi totuşi, în pofida relaţiei lor de prietenie, exista o barieră de profesionalism între ei pe care el nu credea că avea să o poată trece vreodată.

Intrând la metrou, trecu de turnicheţi şi se poziţionă în partea dreaptă a unei scări rulante, coborând pasiv în măruntaiele oraşului. Se gândi la apropiatul proces şi la articolele din presă care nu puteau decât să se înrăutăţească. Sebastian – nenumit şi fără chip – era răul întruchipat, conform opiniei presei. Nu numai că băiatul era considerat deja vinovat, ci era considerat *răul întruchipat.* Presa nu îi acorda prezumţia de nevinovăţie.

Nevinovăţia lui Sebastian îl preocupa în acest moment pe Daniel mai puţin decât supravieţuirea băiatului. Se aştepta ca băiatul pe care el şi Irene îl apăraseră anul trecut să-şi găsească sfârşitul înainte de a împlini douăzeci de ani. Nu dorea ca Sebastian să-i împărtăşească soarta.

În timp ce simţea căldura din metrou învăluindu-l, Daniel se întrebă despre linia care separa vârsta adultă de copilărie. Ştia delimitarea legală: responsabilitatea penală intra în vigoare începând cu vârsta de zece ani. Daniel se întrebă care era această limită în realitate. Se gândi iarăşi la cum era el la vârsta lui Sebastian şi la cât de aproape fusese să ajungă în situaţia băiatului.

18

Familia Thornton refuză chiar şi să-l ducă pe Daniel înapoi cu maşina la Minnie. Tricia fu trimisă să-l recupereze duminică, la ora trei după-amiază, chiar dacă fusese plănuit un weekend lung şi era de presupus că Daniel avea să rămână până în seara zilei de luni.

Daniel se uita pe fereastra maşinii la reşedinţa presupuşilor săi părinţi adoptivi, care devenea tot mai mică. Val şi Jim intraseră repede înăuntru, închizând uşa chiar înainte ca maşina să pornească.

— Tu eşti cel mai mare duşman al tău, Daniel, rosti Tricia. Aceasta a fost şansa ta de a te bucura de un nou cămin. Ai idee cât de dificil este să plasezi un băiat în vârstă de doisprezece ani? Foarte dificil, ascultă ce-ţi spun, şi ai făcut un lucru *dezgustător.*

— Nu mi-a plăcut de ei. Vreau înapoi la Minnie.

— Ei bine, ai fi stat la ei doar pe parcursul weekendului. Nu ai fi putut să te porţi cumsecade măcar atâta timp?

— Nu voiam decât să mă întorc la fermă… – răspunse Daniel, după care tăcu preţ de câteva clipe şi continuă: ai văzut-o pe mama mea?

Tricia îşi drese glasul în timp ce cotea pe Carlisle Road. Daniel ascultă sunetul cauciucurilor pe asfaltul ud. Se simţea cuprins de un calm straniu, ca după un mare efort. Trecuse prin şocul, fiorul şi sentimentul de eliberare stârnite de faptul că se purtase din nou cu adevărat rău. Ceea ce făcuse îl narcotizase. Se lăsă pe spate în scaun şi simţi cum liniştea leneşă şi lichidă se infiltra în el.

Câştigase. Voise să se întoarcă la ea şi acum era dus înapoi. Se aşteptase să fie dispreţuit aşa că se comportase în consecinţă.

— Jim e un bărbat drăguţ. Ştiu că este. Pur şi simplu, nu ai acordat nimănui vreo şansă.

— Îl urăsc.

Tricia oftă.

— Nu te porţi cum trebuie cu bărbaţii, Danny, nu-i aşa? Pentru că te-ai purtat aşa de bine cu Minnie, m-am gândit că o să te comporţi astfel cu toată lumea, rosti Tricia, în timp ce Danny se uita pe fereastră la câmpuri şi la rarii copaci. Vreau să spun că te porţi cum se cuvine chiar şi la şcoală… i-am spus lui Minnie ce s-a petrecut şi e supărată foc. Şi eu sunt tare supărată, dar nu pot spune că sunt şi surprinsă. Eşti al dracului de norocos că ei nu depun vreo plângere. Continuă să te comporţi în acest fel şi o să ajungi în vreo şcoală de corecţie înainte de a ajunge adolescent şi atunci Dumnezeu să te ajute, flăcău. *Dumnezeu să te ajute atunci.* Atunci nu o să mai pot face nimic pentru tine.

Când ajunseră, Minnie aştepta în faţa uşii, cu puloverul pe umeri. Vederea ei îl făcu pe Daniel să se încovoaie de ruşine. Îşi ţinu privirea plecată în pământ, temându-se de uitătura provocatoare a ochilor ei albaştri. Trecu chiar pe lângă Minnie, intră în casă şi îşi duse bagajele la etaj. Se linişti la vederea culorii albastre a pereţilor, pe care o alesese singur, a cuverturii de pe pat, cu maşini de curse, pe care i-o cumpărase Minnie, şi a ferestrei care dădea în curte. Daniel scoase lănţişorul mamei lui şi îl puse în sertarul noptierei de lângă patul său. Acum era acasă şi avea să fie în siguranţă. Cuţitul îi fusese luat la familia Thornton, dar nu-şi făcea griji din pricina asta. Aici nu avea nevoie de el.

Blitz intră pe uşa dormitorului, cu capul plecat şi gudurându-se, dând din coadă de bucurie că îl revedea. Imediat ce Daniel se întinse spre el, câinele se trânti pe podea şi se întoarse cu burta-n sus. Scărpinându-l, Daniel putu să le audă pe Tricia şi Minnie vorbind la baza scărilor. Mirosul de câine şi glasurile şoptite îi amintiră de sosirea lui la ferma Flynn. Se simţi uşurat să miroasă locul şi să audă sunetul vioi al glasului lui Minnie, chiar dacă nu îndrăznea să coboare scările. Îi făcea plăcere faptul că se întorsese, dar ultimele patruzeci şi opt de ore îl cam neliniştiseră. Dorea să rămână la etaj împreună cu câinele, dar Blitz, simţindu-i disperarea, se feri de

el şi se strecură pe scări. Daniel o auzi pe Tricia plecând şi mai apoi îi ajunseră la urechi zgomotele pe care le scotea Minnie, pregătind cina. Ştia că ea aştepta ca el să coboare scările, dar izbuti să se abţină. Putea simţi dezamăgirea ei, în timp ce îl aştepta la baza scărilor. Se strecură sub păturile de pe patul său şi rămase întins acolo, aducându-şi aminte, cu părere de rău.

Prima zi trecuse fără niciun incident, cu toate că Daniel nu se simţise bine şi în largul său în casa aceea mare, cu suprafeţele ei lustruite lună şi cu acele covoare în tonuri gălbui. Fusese nevoit să se descalţe la uşă şi fiecare pahar trebuia aşezat pe un suport. Dormitorul său avea un pat dublu şi un televizor cu diagonală mare, dar camera era prea mare şi prea întunecată noaptea, aşa că nu dormise de teama ciudăţeniei ei şi a umbrelor pe care le-ar fi putut elibera.

Obişnuit să se scoale o dată cu găinile, să le hrănească şi să le adune ouăle, Daniel se trezi înaintea familiei Thornton şi se furişă pe scări. Casa era imaculată. Daniel era înfometat, aşa că se duse în bucătărie, unde găsi pâine şi îşi unse cu unt o felie. Pe când punea untul înapoi în frigider văzu nişte dulceaţă de căpşuni, din care îşi puse, de asemenea, pe pâine. Se lumina de ziuă, dar ceasul de pe cuptor dădea de veste că era doar şase şi zece. Dulceaţa nu era aşa de bună ca aceea a lui Minnie, pe care chiar el o ajutase să o facă, minunându-se că totul se putea petrece atât de repede: de la plantă în oală şi de acolo în gură.

Rămase puţin timp în bucătărie, după care îşi luă farfuria în camera de zi, unde porni televizorul şi căută nişte desene animate. Râdea în hohote, uitându-se la ele, când felia de pâine îi căzu din mână şi ateriză pe covor, cu partea unsă cu dulceaţă în jos. Încercă să cureţe cu apă caldă, dar nu izbuti decât să fixeze şi mai bine pata în ţesătură. Daniel îşi aşeză farfuria deasupra petei şi continuă să se uite la televizor.

Jim coborî cel dintâi, după vreo jumătate de oră, frecându-se la ochi, dar arborând acelaşi zâmbet lăbărţat. Daniel putu să-şi dea seama, uitându-se la ceasul aparatului video, că era şapte fără un sfert. Jim îşi pregăti o ceaşcă de cafea în bucătărie, după care veni şi se aşeză pe canapea. Daniel rămase în continuare cu spatele la Jim, dar nu se mai uita la desenele animate; privea, în schimb, oglindirea palidă a lui Jim în ecranul televizorului. Jim îşi frecă faţa, căscă şi îşi ridică la buze ceaşca.

— Te-ai trezit devreme, nu-i aşa?

Daniel îi zâmbi cu jumătate de gură.

— La cât te-ai sculat?

Daniel ridică din umeri.

— Eşti gata îmbrăcat şi toate celelalte. Văd că te-ai simţit ca la tine acasă.

— Mi-a fost foame.

— E în regulă. Dacă îţi este foame, trebuie să mănânci. Nu-ţi reproşez nimic.

Daniel se simţi dintr-odată cuprins de nelinişte. Simţea că Jim îl privea într-un fel care făcea să i se ridice părul de pe ceafă. Se întoarse din nou cu faţa la televizor, uitându-se la bărbat cu coada ochiului.

— Ai terminat cu farfuria asta, fiule? întrebă Jim.

Bărbatul stătea în picioare lângă el, cu mâna deasupra farfuriei.

— Nu, răspunse Daniel.

— Pardon?

— Nu-mi spune aşa.

— Cum să nu-ţi spun?

— Nu sunt fiul tău.

— Ah, rosti Jim.

Daniel trase cu ochiul şi văzu că zâmbetul i se lăbărţase iarăşi pe chip.

— Fireşte, ai dreptate. Am înţeles mesajul. Haide, lasă-mă să iau asta.

— Las-o, în regulă? răspunse Daniel, simţind cum inima începe să-i bată brusc mai tare.

— De obicei nu permitem să se mănânce în camera de zi, mâncarea e pentru bucătărie – dar nu aveai de unde să ştii acest lucru. Haide…

— Las-o, în regulă? repetă Daniel, simţindu-şi gura uscată.

— Ce-i asta? râse Jim. Nu vreau decât să-ţi iau farfuria goală.

Daniel ţâşni în picioare. Habar n-avea când sau unde învăţase trupul său să fie atât de pe fază când se înfuria pe un bărbat, dar acum se pricepea la aşa ceva. Cu toate că vocea lui Jim era destul de slabă, Daniel izbuti să audă mânia reţinută din ea.

Îşi înclină capul. Cuvintele ce ieşeau din gura bărbatului îl atacau acum. Erau aidoma unor bulgări grei de ţărână azvârliţi asupra lui. Nu mai ascultă cuvintele în sine, aşa că gura lui Jim deveni o gaură oribilă şi schimbătoare care se deschidea lacomă şi se căsca.

Daniel nu fu în stare să-şi aducă aminte ce s-a petrecut după aceea; pierduse şirul evenimentelor. Se întinse sub cuvertură şi respiră adânc, inspirând mirosul de câine şi de fermă. Îşi îngropă faţa şi mai adânc şi simţi căldura propriei sale respiraţii pe piele. Acum intrase aproape cu totul sub cuvertură.

Îl privi drept în faţă pe Jim. Daniel era desculţ şi scărmănă covorul cu degetele, încurajându-se. Chipul lui Jim părea să se contureze nedesluşit dinaintea lui, cu nişte dinţi şi un nas prea mari pentru o asemenea faţă. Bărbatul se aplecă dintr-odată spre Daniel.

Daniel sări înapoi şi îşi scoase briceagul din buzunarul blugilor. Îl deschise şi îl ţinu aţintit spre faţa bărbatului.

— Dumnezeule mare!

Jim sări înapoi, aşa că Daniel păşi înainte.

— Ce se întâmplă?

Era Val, în halat de casă.

— Retrage-te, lasă asta în seama mea, strigă Jim, atât de tare, încât îl făcu pe Daniel să tresară puternic.

— Lasă-mă în pace, spuse Daniel, aducând cuţitul în faţă, astfel încât să se poată retrage de lângă Jim,

îndreptându-se spre perete.

— Lasă imediat jos chestia aia, zise Jim.

Daniel îi citi panica sclipindu-i în ochi. Îi văzu mărul lui Adam mişcându-se dezordonat în sus şi-n jos. Daniel zâmbi, privind lumina reflectându-se de pe lamă pe tricoul lui Jim. Jim se întinse spre el, încercând să-l înşface pe Daniel de tricou.

— Ai grijă! ţipă Val.

Daniel împunse cu briceagul. Făcu o tăietură pe antebraţul lui Jim. Bărbatul se dădu înapoi, ţinându-şi braţul cu mâna liberă. Daniel se uită la dâra subţire de sânge care i se scurgea printre degete şi picura pe covor. Daniel se relaxă pentru o clipă, dar Jim se întoarse brusc şi îl trânti pe Daniel la podea, călcându-l pe mână şi răsucindu-i încheietura în care ţinea cuţitul.

De fiecare dată când revedea lucrurile în minte, acestea se petreceau în altfel. Acum Daniel nu mai era sigur cum se întâmplaseră de fapt. Prima oară îşi aminti că Jim ridicase mâna şi Daniel anticipase o lovitură. Apoi această variantă părea greşită; Jim doar se întorsese încet şi Daniel văzuse în asta o ocazie prielnică.

Daniel ţipă când fu ţintuit la podea. Lovi şi izbi în Jim de fiecare dată când reuşi să-şi elibereze un braţ ori un picior. Val îl trase pe Jim şi amândoi îl abandonară pe Daniel întins pe podeaua din camera de zi, închizând uşa după ei. Daniel bătu şi lovi cu piciorul în uşă, muşcându-şi cu dinţii de jos buza superioară. Făcu ţăndări toate obiectele artizanale de pe poliţa căminului şi apoi se aşeză pe marginea canapelei, cu genunchii strânşi la piept, mângâind iniţiala mamei lui.

Faţa i se înfierbântă atât de tare, încât Daniel se ridică şi împinse păturile la o parte. Ziua părea proaspătă şi bună, precum laptele sub smântână, dar cu toate astea Daniel se simţi rău. Răutatea apăsa greu în el. Putea să vomite, dar nicicând nu putea să

şi-o alunge din trup. Răutatea era acolo, în el, şi acolo avea să rămână.

Se rostogoli pe spate. Putea simţi mirosul puiului pe care îl gătea Minnie. Mirosul păsării puse la cuptor îi întoarse stomacul pe dos. Se întinse, holbându-se în tavan, privind scenele care pâlpâiau mute dinapoia frunţii sale.

Îşi auzi stomacul chiorăindu-i. Auzi pocnetul prăjitorului în timp ce Minnie vâra în el cartofi pai cruzi. Putu simţi inima bătându-i tare, ca şi cum ar fi vrut să-i iasă din piept, cu toate că el stătea lungit, complet nemişcat. Apoi o auzi pe Minnie urcând scările, cu paşi greoi, şi balustrada de lemn scârţâind din pricina greutăţii ei. Suspina în vreme ce urca.

*

Minnie se aşeză pe pat şi trase păturile pentru a-i descoperi faţa. Daniel se simţi expus şi închise ochii. Simţi atingerea caldă a degetelor ei pe frunte.

— La ce te gândeşti, Danny? şopti ea.

— La ce am făcut.

— Poftim?

— Mă gândesc la ce-am făcut.

— De ce ai *făcut-o,* asta poţi să-ţi aminteşti?

Daniel îşi clătină capul pe pernă.

— Nu ştiu ce o să mă fac eu cu tine, aşa că mă abţin să fac ceva. Nu e niciun păcat să nu-ţi placă de cineva – sunt sumedenii de oameni de care nu mă sinchisesc nici cât negru sub unghie, dar nu poţi să vâri pur şi simplul *cuţitul* în oameni. Încearcă să te gândeşti de ce ţi-a venit să faci una ca asta.

Daniel se răsuci pe o parte. Se întoarse spre ea, cu mâinile sub bărbie şi cu genunchii ridicaţi.

— De ce? şopti Minnie.

El îi simţi degetele trecându-i prin păr.

— Pen' că sunt rău, rosti el încet, dar ea nu-l auzi.

Se aplecă aproape de el, lăsându-şi mâna grea pe creştetul lui.

— De ce, dragule?

— Pen' că sunt rău.

Ea îl trase de cot şi el îşi legănă picioarele şi le roti, pentru a sta alături de ea. Ea îi luă bărbia cu două degete. O privi în ochi şi văzu că aceştia licăreau, ca în prima zi în care o întâlnise.

— Tu-nu-eşti-rău, zise ea, iar el simţi strânsoarea degetelor ei pe bărbie. Eşti un băiat minunat, iar eu sunt o femeie norocoasă pentru că te cunosc.

El nu se putu înfrâna, dar încercă totuşi să-şi oprească lacrimile.

Putu să simtă mirosul câinelui şi al ierbii de afară în puloverul ei. Dintr-odată ziua deveni teribil de împovărătoare pentru el şi se sprijini de ea, lăsându-şi obrazul să se odihnească pe umărul ei. Ea îl îmbrăţişă – îl cuprinse cu ambele braţe şi îl strânse tare, scoţând răutatea din el.

— …Dar nu poţi să răneşti oamenii, Danny, *sau micile mele animale* doar pentru că aşa îţi vine…

Auzind aceste cuvinte, el o împinse la o parte. Încă îi mai era ruşine.

— Ştiu că oamenii te-au rănit, în multe şi felurite moduri, şi pot să înţeleg că vrei să te răzbuni, dar lasă-mă să-ţi spun… calea asta e numai pentru idioţi. Şi ştiu ce-ţi zic! Poţi să răspunzi în multe, multe alte feluri.

Daniel se smiorcăi şi îşi şterse ochii şi nasul cu mâneca.

— Era nevoie să-l tai? Puteai să vorbeşti cu el sau să-i ceri să te aducă înapoi, dacă asta voiai. Nu era *nevoie* să-l tai.

Daniel încuviinţă din cap, cu bărbia atât de aproape de piept, încât ea nu fu sigură dacă văzuse sau nu acordul lui.

— De ce ai făcut-o? Ai crezut că avea de gând să te lovească?

— Poate… nu ştiu… nu.

Clătină din cap, uitându-se la ea. Ochii ei erau lăsaţi în jos la colţuri şi între sprâncenele ei se crease o cută adâncă.

— Atunci de ce?

Respiră adânc. Îşi privi picioarele. Îi atârnau şosetele, îşi scutură piciorul şi privi şoseta dansând

pentru o clipă.

— Vreau să stau aici, rosti el, uitându-se în continuare la şosetă.

Urmă o pauză. El se uită la mâinile ei. Erau strânse şi îi atârnau. Îi fu teamă să se uite la ochii ei.

— Vrei să spui că ai făcut-o pentru ca ei să nu vrea să te adopte? rosti ea, în cele din urmă.

Vocea ei era calmă. Nu auzi nicio urmă de dojană în ea. Suna ca şi cum ea ar fi vrut doar să înţeleagă.

Simţi un nod dureros în gât. Îşi aminti cuvintele pe care le rostise Tricia atunci când îşi luase rămas-bun de la mama lui pentru ultima oară:

— Dacă nimeni altcineva nu mă vrea, o să stau cu ea?

— Nu, dragule. Ea e o asistentă maternală. Vor fi alţi băieţei şi fetiţe care vor avea nevoie de ea.

— Vreau să stau aici.

Era tot ce putu să rostească. Îşi încleştă pumnii şi aşteptă ca ea să vorbească. I se păru un timp nesfârşit de lung.

— Ai vrea să te adopt eu? Dacă chiar îţi doreşti asta cu adevărat, nu am nimic altceva mai bun de făcut. Te voi adopta cât ai bate din palme dacă mă lasă. La drept vorbind, te-am adoptat din clipa în care am dat cu ochii de tine. Vrei să rămâi? Voi încerca să fac asta pentru noi. Nu pot să-ţi promit că voi obţine aprobarea, dar o să încerc.

Ea îl privea în ochi. Şi cum îl ţinea de umeri, fu nevoit să se uite la ea. Nu voia să spună nimic, pentru că ştia că ar fi izbucnit din nou în plâns. Încercă să dea aprobator din cap, dar era înlănţuit atât de strâns, încât ar fi arătat ca şi cum ea i-ar fi scuturat bărbia. Ea se încruntă, ridicându-şi una dintre sprâncenele gri.

— Vrei să… mă adopţi, izbuti el să îngaime.

Degetele ei erau adânc înfipte în umerii lui.

— Ştii că vreau şi eu acelaşi lucru, dar e vorba despre o chestiune juridică. Ştiu că ştii mai mult decât oricine cum se poate întoarce asta împotriva ta. Cuvintele legilor au propria lor magie şi eu nu o

înţeleg, dar o să încerc, pentru noi. Nu trebuie să-ţi faci speranţe prea mari până când nu vom ajunge să semnăm actele. Pricepi?

Ea îl îmbrăţişă şi el înghiţi în sec, lăsându-şi iarăşi lacrimile să îmbibe lâna puloverului ei. Nu scoase un sunet, dar inima bătea să i se spargă. Fu inundat instantaneu de bucurie, pentru că ea îl voia.

— Dumnezeule mare, spuse ea dintr-odată, cartofii noştri or să se răcească şi pasărea se va face scrum.

El respiră adânc, gândindu-se la cartofii ei reci. Era tot ceea ce îşi dorea să mănânce.

19

Sebastian arăta diferit atunci când Daniel se întoarse la centrul de detenţie pentru a se întâlni cu el. Imperturbabila sa stăpânire de sine era neschimbată, dar el era mai greoi şi mai buhăit. Chipul băiatului era umflat şi avea cearcăne întunecate la ochi. Încheieturile lui subţiri se îngroşaseră şi existau gropiţe pe dosul mâinilor sale. Nu prea aveai unde să faci mişcare la Parkland House şi Daniel ştia că meniul bazat pe cartofi prăjiţi şi pizza trebuie să fi reprezentat un şoc după legumele organice de Isligton cu care era sigur că îl hrănise Charlotte.

— Cum îţi merge? întrebă Daniel.

— E în regulă, răspunse Sebastian, cu obrazul sprijinit în pumn şi rânjind. E plictisitor. Şi şcoala de aici e chiar mai rea decât şcoala normală. Profesorii sunt stupizi şi ceilalţi copii îi întrec la capitolul ăsta.

— Ei bine, nu a mai rămas mult până la procesul tău. Astăzi nu vreau decât să parcurgem împreună câteva chestiuni.

— O să fiu ţinut în boxa acuzaţilor?

— Nu. Înainte de proces, vei fi dus să vezi tribunalul. O femeie drăguţă va face o tură împreună cu tine. O cunosc. Îţi va spune totul despre proceduri şi despre ceea ce se va întâmpla. Ştim deja că vei sta lângă mine, iar părinţii tăi vor fi aşezaţi în spatele nostru, şi nu în boxa acuzaţilor. Îţi convine aranjamentul ăsta?

Sebastian încuviinţă din cap.

— E din cauză că ei nu cred cu adevărat că am făcut-o?

— Nu, e pentru că eşti un copil. Acum nu îi trimit decât pe adulţi în boxa acuzaţilor.

— O să-i spui judecătorului că nu eu am făcut-o?

— Ţi-o mai aminteşti pe Irene Clarke, avocatul tău pledant?

Sebastian confirmă, dând viguros din cap.

— Ei bine, ea va prezenta cazul juriului.

Daniel îşi deschise carneţelul şi scoase capacul stiloului. Sebastian se ridică şi se mută lângă masă, pentru a se uita la hârtiile din dosarul lui Daniel. Se aplecă, lipindu-se de Daniel, şi îi examină din nou cartea de vizită, telefonul mobil, stiloul şi USB-urile pe care le ţinea în buzunarul de piele al mapei sale. Daniel putea mirosi părul curat al băiatului şi aroma de căpşuni din respiraţia lui. Apăsarea blândă a băiatului pe umărul său era amară. Daniel îşi aminti cum cerşea dragoste de la străini: lipindu-se de ei, în căutarea unei afecţiuni care nu era nici oferită, şi nici aşteptată. Aşa că Daniel nu se feri de greutatea băiatului. Luă notiţe în carneţelul său, având grijă să nu se întoarcă şi să-l respingă din întâmplare. După o clipă, Sebastian oftă şi păşi înapoi la masă, ţinând iPhone-ul lui Daniel în mâini. Daniel îl închisese când intrase în Parkland House. Sebastian îl porni, cu dexteritate.

Daniel întinse mâna, cu palma în sus. Băiatul zâmbea, atunci privirile li se întâlniră.

— Mersi, rosti Daniel, în aşteptare.

Nu prea ştia de ce îi permisese lui Sebastian să-i ia telefonul şi acum credea că avea să-i fie înapoiat fără să se certe.

— Obişnuiesc să mă joc cu telefonul mamei mele.

— Foarte bine, cu siguranţă că o să poţi face asta data viitoare când o să vină să te vadă.

Sebastian îl ignoră, lăsându-se pe spate în scaun şi răsfoind agenda lui Daniel.

Daniel încercă să-şi amintească modul în care se comporta Minnie atunci când el era obraznic. Obişnuia să-i arunce o privire rece, cu aceeaşi ochi care puteau fi inundaţi de simpatie şi căldură. Asta îl convingea că ea era şefa. Daniel simţi cum i se iuţeau bătăile inimii, la gândul că era posibil să nu fie capabil să-l controleze pe băiat. În cele din urmă, Sebastian ridică ochii şi Daniel îi întâlni privirea. Îşi aduse aminte de privirea de oţel a ochilor lui Minnie. Ea nu se temuse niciodată de el. Nu-şi putea imagina că era în stare să comunice atât de multă

putere ca şi ea, dar Sebastian tresări ca şi cum ar fi fost înţepat şi depuse telefonul în palma lui Daniel.

— Aşa, spuse Daniel, scoţându-şi jacheta şi înfruntându-l pe Sebastian. Acuzarea are de gând să o aducă pe mama lui Ben în boxa martorilor. Probabil că va fi primul lor martor, urmată de vecinii tăi şi de câţiva copii din zonă şi de la şcoală.

— Cine? întrebă Sebastian, cu chipul atent din nou şi cu ochii săi verzi limpezi şi concentraţi.

Daniel frunzări prin însemnările sale.

— Poppy… Felix.

— Nu mă plac, vor spune că sunt rău.

— Din cauza asta îi citează acuzarea. Dar nu-i vom lăsa să spună că eşti rău. Din punct de vedere juridic, nu le este permis să aducă dovezi din care să reiasă caracterul tău rău. Este irelevant şi incorect. Irene va împiedica acest lucru. Vreau doar să ştii toate astea deoarece eu cred că mama lui Ben şi mai apoi puştii pe care îi cunoşti nu ne vor umple de fericire atunci când îi vom vedea la tribunal, dar nu asta este partea principală a cazului. Trebuie să încerci să nu-ţi ieşi din fire din această cauză, OK?

Sebastian încuviinţă din cap.

— Acum o să punem la punct detaliile mărturiei tale. Eşti sigur că nu există niciun alt lucru pe care să-l ştii şi pe care să vrei să mi-l aduci la cunoştinţă?

Sebastian privi într-o parte pentru o clipă, după care clătină violent din cap.

— În regulă.

— Va trebui să depun mărturie?

— Nu. Pentru moment, planul prevede că tu nu o să depui mărturie. Nu e cea mai simpatică experienţă şi sunt convins de faptul că va fi suficient de dur doar să te uiţi. Dar trebuie să aşteptăm şi să vedem cum se desfăşoară cazul. Irene poate să hotărască ulterior că vrea ca tu să depui mărturie, dar o să vorbim cu tine despre asta, dacă o să fie cazul. OK?

— OK.

— Partea principală a dosarului lor vor fi probele de laborator şi prezentarea lor va dura probabil multă vreme. O mulţime dintre lucrurile care se

petrec la tribunal sunt plictisitoare şi ştiinţifice şi or să ţi se pară nişte aiureli, dar trebuie să încerci să rămâi atent. Lumea va fi cu ochii pe tine.

Sebastian se ridică brusc, ca şi cum ideea de a fi privit îl înspăimântase. Bătu din palme şi îi zâmbi lui Daniel, cu ochii strălucindu-i.

— Chiar aşa? întrebă el. Vor fi cu ochii pe mine?

Daniel se holbă la băiat şi Sebastian îi întâlni privirea. Nu era nici urmă de ruşine în ochii băiatului. Niciun semn că ceea ce spusese era nepotrivit. Dar nu era decât un copil, la urma urmelor.

— Mama şi tatăl tău au fost să te vadă ieri, nu-i aşa?

Umerii lui Sebastian căzură. Încuviinţă din cap, cu privirea pironită asupra mesei.

— Ştiu că e greu. Sunt convins că le duci dorul.

— Cred că eşti norocos, rosti Sebastian, privindu-l pe Daniel în ochi.

— De ce?

— Tu nu ai tată.

Daniel respiră încet.

— Ei bine, ştii tu, uneori bărbaţii pot fi nişte ticăloşi, răspunse el.

Sebastian confirmă, dând din cap. Daniel era sigur că băiatul înţelesese.

— Vreau să ies curând, să am grijă de ea. Uneori pot să-l fac să se oprească.

— Ştiu cum te simţi, zise Daniel. Şi eu obişnuiam să vreau să-mi apăr mama, dar tu trebuie să ai grijă în primul rând de tine. Trebuie să-ţi aminteşti că eşti un băieţel, iar el e un bărbat în toată firea.

Era genul de lucru pe care l-ar fi spus şi Minnie.

După ce îşi termină treaba, Daniel merse pe jos până la pubul „Crown”, din colţul străzii sale, cu mâinile în buzunare şi cu bărbia plecată. Venise toamna acum, iar aerul era răcoros. Daniel fu pe punctul de a face cale întoarsă pentru a-şi lua jacheta, dar renunţă, căci nu avea chef să urce din nou scările.

În bar străluceau luminile şi era cald, un foc de buşteni pâlpâind într-un colţ, iar mirosul de mâncare şi de lână jilavă plutea în aer. Daniel comandă o halbă şi se aşează la bar, învârtind paharul din faţa lui şi aşteptând să fie servit. De obicei citea un ziar, dar nu şi în această seară. Era sătul până-n gât de ziare; indiferent pe care l-ar fi ales, ar fi dat inevitabil peste Sebastian, nenumit, dar menţionat ca „Îngerul ucigaş de copil", sau pomenit la mâna a doua, în fragmente disparate referitoare la „societatea falimentară". Ben Stokes fusese deja imortalizat, fusese transformat într-un martir al bunătăţii, al copilăriei în sine. Nu mai era vorba pur şi simplu despre Benjamin Stokes, în vârstă de opt ani, ci de *Micul Ben,* sau *Benny,* întotdeauna înfăţişat în acelaşi mod: o fotografie şcolară făcută cu doi ani înainte de moartea lui, cu doi dinţi din faţă lipsă şi cu părul de pe părţile laterale ale capului vâlvoi. Era un înger din rai, aşa că Sebastian primise rolul diavolului.

Atenţia constantă a presei reprezenta o noutate pentru Daniel. Unii dintre adolescenţii pe care îi apărase în trecut nu fuseseră mult mai mari decât Sebastian şi avuseseră parte de vieţi dure, dar fuseseră aproape invizibili pentru presă. Cazurile lor beneficiaseră de câteva rânduri în marginea paginii. *De ce ar fi contat unii ca ei? Erau doar puşti din nişte găşti, care controlau totul în interiorul lor. Funcţiona legea selecţiei naturale.*

Acum nu mai erau decât trei săptămâni până la procesul lui Sebastian. Doar gândul la el făcea ca gura lui Daniel să se usuce. Luă prima duşcă de bere. Daniel era pregătit pentru proces, chiar dacă se simţea inutil în cazul înfăţişărilor de la tribunal.

Începându-şi halba, îşi aminti de ochii băiatului din ziua aceea, ceva mai devreme, de intensitatea lor. Tresărirea lui la gândul de a merge la tribunal. Adevărul era că Daniel habar n-avea de ce era capabil băiatul să facă. În ciuda barului încălzit, Daniel simţi un fior.

— Cum merge, Danny? îl întrebă barmanul.

Era îmbrăcat într-o ţinută specifică anilor cincizeci, cu burta revărsându-i-se peste curea şi cu un chip doldora de poveştile pe care le auzise.

— Ai avut o săptămână grea?

Daniel oftă şi zâmbi, clătinând din cap.

— Doar ca de obicei.

— Ce s-a întâmplat cu drăguţa ta? N-am mai văzut-o de secole.

— S-a mutat.

— Îmi pare rău, amice, spuse barmanul, lustruind un pahar şi punându-l sub tejghea. Credeam că vă potriviţi ca două boabe într-o păstaie.

— Unor lucruri nu le e dat să dureze, nu?

— Ei, lasă, că are balta peşte, cum se zice.

Vocea blândă a barmanului, cu un accent cockney, de clasă muncitoare, se stinse şi el se îndepărtă spre celălalt capăt al barului, pentru a servi un cuplu care tocmai intrase, femeia tremurând din pricina aerului răcoros al serii.

Daniel se uită la lichidul de culoarea ambrei din paharul său. Se încălzise între palmele sale. Încetişor, sorbi o altă duşcă, uitându-se la soarele care apunea în Victoria Park, colorând norii joşi într-o nuanţă aflată undeva între roşu şi roz. Atmosfera din bar era caldă şi reconfortantă, îndulcită de aroma cidrului, a berii şi a mâncării calde.

Lucrurile i se limpeziră acum, cu toate că se simţea încă dus de val. Dorea ca procesul lui Sebastian să înceapă şi dorea să afle mai multe despre viaţa lui Minnie. Voia să o înţeleagă. Se simţi ca în acel moment din alergare, când îşi intra în ritm şi respiraţia i se regulariza. Acel moment în care se gândea că ar fi putut continua să alerge la nesfârşit. Într-o asemenea stare alergase maratonul din Londra, în 2008.

Îi fu adusă cina şi îşi mâncă mecanic burgerul, după care plecă, întorcându-se pe jos la apartament, cu mâinile în buzunare şi cu bărbia în piept.

Urcă agale scările, dar parcurse în fugă ultimele câteva trepte, auzind telefonul sunând.

— Alo?

— Danny, tu eşti?

Recunoscu vocea feminină, dar se luptă să o identifice exact.

— Danny, sunt Harriet.

Respiră adânc.

Holul era cufundat în beznă, dar Daniel nu aprinse lumina. Se lăsă să alunece pe lângă perete şi ascultă, ţinând telefonul cuibărit între umăr şi ureche. Îşi sprijini coatele pe genunchi.

— Ce mai faci? întrebă el.

Cu genunchii strânşi la piept, putea să-şi simtă inima bătând. Se întrebă ce avea să-i spună ea, dacă avea de gând să-l acuze în continuare.

— Am simţit nevoia să te sun înapoi. Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-am dat seama că a fost… o bădărănie fără rost. Ea a avut o viaţă grea, şi acum, că nu mai este, îmi lipseşte, dar ştiu că şi tu trebuie să simţi acelaşi lucru. Nu contează ce s-a petrecut între voi, la un moment dat aţi fost foarte apropiaţi şi trebuie să fie o pierdere teribilă pentru tine.

Daniel nu ştia ce să spună. Îşi drese glasul şi respiră adânc.

— Niciodată nu am fost de acord cu faptul că se ocupa de toţi acei copii…

— Te referi la faptul că era asistentă maternală? De ce nu? Se pricepea la aşa ceva, nu-i aşa?

— Era o *mamă* bună, dar nu sunt în stare să-mi dau seama ce rost avea. Mă bate gândul că nu făcea decât să se tortureze singură.

În beznă, Daniel se încruntă.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai sunat.

— Ei bine, nu i-ar fi plăcut ca eu să vorbesc aşa cu tine, în orice caz, rosti ea, vocea frângându-i-se şi înecându-i-se pentru o clipă, dar după aceea îşi recăpătă controlul. Nu te-am trezit, nu-i aşa?

— Nu, tocmai am intrat.

— Munceşti, în continuare, pe brânci? Întotdeauna ai tras din greu.

Se lăsă tăcerea pentru o clipă. Daniel putea auzi respiraţia Harrietei şi semnalul sonor al ştirilor de la ora zece.

— Ce doreai să afli despre ea, Danny?

Îşi întinse picioarele în hol şi se frecă cu o mână la ochi. Nu era pregătit pentru asta în acel moment. Săptămâna îl storsese de puteri, lăsându-l sleit. Respiră adânc înainte de a răspunde.

— Ei bine, nu te învinuiesc pentru că nu ai vrut să stai de vorbă cu mine. Ţi-ai pierdut sora. Nu am vrut ca totul să devină şi mai greu pentru tine. E doar… e vorba doar despre faptul că acum m-a lovit gândul că ea nu mai este. Chiar şi la înmormântare, cred că eram încă… furios pe ea. Niciodată nu am lămurit aceste lucruri, dar acum, că ea nu mai este, presupun că într-adevăr… îmi lipseşte.

Când rosti cuvintele *îmi lipseşte,* vocea îi tremură. Respiră adânc pentru a-şi reveni.

— M-am întors în casă… la fermă. Nu o mai văzusem – nu mai fusesem acolo de multă vreme. A fost… nu ştiu, m-a făcut să-mi amintesc tot soiul de lucruri. S-au întâmplat cu atât de mulţi ani în urmă, dar nu păreau să-mi facă plăcere. Mi-a lăsat şi o cutie cu fotografii. Mi-am dat seama că nu ştiam multe lucruri despre ea…

— Spune-mi ce vrei să ştii, dragule, şi o să-ţi spun.

— Ei bine, vreau să ştiu de ce era atât de tristă?

Înghiţi în sec.

— Păi. Ştii că a pierdut-o pe micuţa ei, şi mai apoi s-a întâmplat acelaşi lucru şi cu soţul, la destul de puţin timp, unul după altul.

— Da, dar n-a vorbit niciodată despre asta, aşa că nu ştiu întreaga istorie.

— Ei bine, la doar un an după asta se îngrijea deja de copiii altor oameni. N-am putut să înţeleg. *Încă nu* înţeleg. Era o asistentă bună, o mamă bună; am bănuiala că trebuia să se îngrijească de oameni. Făcea parte dintre acei oameni care simt nevoia de a le purta de grijă celorlalţi.

— Îmi amintesc că îmi spunea cât de fericită era… niciodată nu a discutat cu mine despre Norman şi Delia. Întotdeauna a evitat subiectul – spunea că era prea dureros.

Harriet oftă. Daniel îl auzi pe soţul ei, întrebând-o dacă voia ceai.

— Ce ai vrut să spui atunci când ai afirmat că se tortura singură? întrebă Daniel.

— Păi, când îţi este luată fetiţa şi tu te transformi într-o asistentă maternală căreia îi sunt trimise fetiţe noi la fiecare câteva luni… Dar niciuna nu avea cum să fie a ei… – rosti ea, glasul împotmolindu-i-se iarăşi. Cum putea să suporte aşa ceva? Şi tu ştii că, înainte de venirea ta acolo, nu fuseseră *decât fete,* fără nicio excepţie.

Daniel îşi duse o mână la gură.

— Ea zicea, continuă Harriet, vocea frângându-i-se din nou, dar îşi reveni şi nu rămase fără grai decât preţ de un suspin – că Delia adusese atât de multă dragoste în ea… ea nu ştia ce altceva să facă cu ea însăşi, înţelegi. A tot continuat să ofere… Asta i-a venit de hac, crede-mă! S-a stins atât de singură, şi nu e drept, când ea a iubit, degeaba, jumătate de lume.

— N-am ştiut nimic legat de toate astea, rosti Daniel, sprijinindu-se cu spatele de perete, în timp ce mintea îi explodă de amintiri, în holul întunecat. Când eram mic, atunci când am fost dus prima oară să locuiesc împreună cu ea, era ca şi cum ea ar fi fost subiectul de bârfă al locului. Peste tot auzeai poveşti legate de ea. Nu ţi-ar veni să crezi…

— Da. Aşa stătea treaba. Orăşelele mici de soiul ăsta sunt pline de oameni înguşti la minte, asta e, iar ea era o figură. Ea era o fată de oraş mare. Iubea Londra; fusese fericită acolo. Norman a vrut ca ea să se mute în Cumbria. Vreau să zic… Cumbria… pentru *numele lui Dumnezeu.* Minnie în Cumbria! După ce a murit, pur şi simplu nu am fost în stare să pricep de ce a rămas acolo. Nu avea nicio legătură cu acel loc. Mută-te înapoi la Londra sau mută-te

aici, i-am spus, orice numai să nu rămâi în locul ăla nenorocit.

— Îi plăceau ferma, animalele.

— Asta era doar o scuză.

— Îşi făcuse o familie acolo. Avea o casă…

— Măcar dacă s-ar fi întors în Irlanda… dar era hotărâtă să rămână, ca şi cum ar fi fost penitenţa ei.

— Penitenţă pentru ce?

— Ei bine, s-a autoînvinovăţit, nu-i aşa? Ca şi cum i-ar fi făcut vreodată rău cu bună ştiinţă fetiţei. O iubea mai mult decât orice pe lume.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Daniel, în şoaptă. Un accident de maşină?

— Da, şi poţi să-ţi închipui cum e să pierzi un copil de şase ani. *Unicul ei copil.* Şi Delia era cuminte ca o mieluşică. Era cel mai isteţ şi mai amuzant copil pe care ai fi putut să-l întâlneşti vreodată. Era bucăţică ruptă din Minnie, când era mică. Cârlionţi negri şi cei mai strălucitori ochi albaştri pe care i-ai văzut vreodată. Era o *drăguţă.* Lucram în Anglia când s-a întâmplat şi am venit într-un suflet, imediat ce am aflat, dar atunci micuţa era deja ca şi dusă…

Daniel îşi ţinu respiraţia.

— Era conştientă încă, vezi tu… era pe muchie. A avut parte de cele mai groaznice răni, şi suferea foarte tare. Minnie abia dacă putea să o atingă. O ţinea de mână şi micuţa îi spunea: *Sunt pe moarte, mami?* Şi, oh, Dumnezeule, se lupta din răsputeri, se lupta să se agaţe de viaţă. Minnie devenise dintr-odată atât de calmă. Mi-o amintesc, şoptindu-i Deliei: *E în regulă, iubito, tu vei fi îngerul meu pentru…*

Harriet începu să plângă încetişor. Daniel se ridică şi aprinse lumina în hol. Strălucirea ei bruscă îi răni ochii şi se apără, punându-şi mâna pavăză. O stinse din nou.

— Minnie s-a învinovăţit singură pentru că se afla la volan, atunci când s-a întâmplat?

— Ea conducea… dar nu a fost numai asta, răspunse Harriet, după care se auzi cum aceasta îşi

sufla nasul. Delia fusese la o petrecere în seara cu pricina, vezi tu. A fost acasă la una dintre prietenele ei pentru o zi de naştere şi Minnie s-a dus să o ia. Una dintre celelalte micuţe dorea să meargă şi ea acasă şi Minnie s-a oferit să o ducă, pentru a-l scuti pe tatăl ei de un drum, înţelegi…

— Dumnezeule mare, îmi aduc aminte ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Minnie mi-a spus că Delia purta cea mai bună rochie pe care o avea, cu mici margarete imprimate pe ea, şi că o făcea să arate tare dulce. Mi-a mai spus că Delia luase o bucăţică de prăjitură de la petrecere, într-un şerveţel albastru. Îmi aduc încă aminte – spunea că era un *şerveţel albastru.*

— Minnie, Dumnezeu să o ierte, a lăsat-o pe Tildy, prietena Deliei (sunt sigură că aşa se numea), să stea pe locul din faţă, prevăzut cu centură şi restul. Delia s-a aşezat în spate, fără centură. Aşa era atunci, Danny, în anii şaptezeci… niciun fel de alte măsuri de siguranţă. Nu fuseseră nici măcar inventate…

— Minnie spunea că micuţa îi cânta la ureche – Deliei îi plăcea întotdeauna să cânte în maşină. Ţinea câte un cot pe fiecare dintre scaunele din faţă, ştii cum le place copiilor, sau stătea oricum în spatele lor, şi Minnie i-a spus *aşază-te la loc,* şi apoi… asta a fost.

— Ce a fost? întrebă Daniel, ţinându-şi degetul mare între dinţi.

Harriet izbucni din nou în plâns.

— Au derapat. Şoseaua era udă, vezi tu. Plouase atât de mult şi *blestematele astea de drumuri de ţară* erau ude şi alunecoase. Minnie mi-a spus că Delia nu a scos un sunet, nici măcar atunci când… a lovit parbrizul. Oh, Dumnezeule! Îmi pare rău, Danny, nu mai pot continua acum.

Harriet plângea în hohote. O auzi respirând sacadat.

— Vreau să-ţi mai spun doar că îmi pare rău pentru ziua aceea, strigă ea.

— Îmi pare rău că te-am supărat – îi răspunse el, simţindu-şi pieptul strâns ca într-o menghină. Îţi mulţumesc pentru că m-ai sunat.

— Te iubea, ştii asta, rosti Harriet, smiorcăindu-se. Era mândră de tine. Îmi pare bine că ai reuşit să ajungi la înmormântare. Ar fi vrut ca tu să te afli acolo.

Daniel închise. Apartamentul era rece. Simţea o durere în gât. Merse în camera de zi, care era şi ea scufundată în beznă. Fotografia pe care i-o lăsase se contura întunecată pe albul şemineului. Fără să aprindă lumina şi fără să o ridice, putea să-i vadă chipul. Trebuie să fi fost făcută pe la sfârşitul anilor şaizeci, începutul anilor şaptezeci: culorile erau strălucitoare, mai vesele decât cele din realitate, ca şi cum ar fi fost pictate, provenind din imaginaţie şi nu din viaţa reală. Minnie purta o fustă scurtă şi Norman avea ochelari cu ramă neagră de baga. Copila era şi ea aproape ireală: obraji de porţelan şi dinţi albi ca nişte perle. Ca şi Ben Stokes, fusese răpită din viaţă, atunci când era încă perfectă.

Se duse prin întuneric în bucătărie, unde îşi luă o bere din frigider. Lumina intensă din frigider îl deranjă. Simţi cum frigul şi sticla rece îi făceau pielea de pe braţe ca de găină. Îşi muşcă buza şi bău direct din sticlă, golind-o pe jumătate înainte de a o trânti pe blatul mesei din bucătărie.

Daniel îşi acoperi ochii cu o mână. Era foarte rece, dar ochii îi ardeau. Îşi duse dosul mâinii la buze, incapabil să înţeleagă, în vreme ce lacrimi fierbinţi prinseră să i se prelingă pe obraji. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai plânsese. Îşi acoperi faţa cu scobitura braţului, amintindu-şi alinarea pe care i-o aducea carnea ei, învăluită în lâna aspră a puloverului. Înjură şi îşi muşcă buza, dar întunericul era iertător; îi dădu pace.

20

Venise primăvara. Aerul era plin de mirosul de bălegar şi de aroma mugurilor proaspeţi. Cizmele de cauciuc ale lui Daniel clefăiau în noroiul curţii din spate în timp ce îi hrănea pe Hector şi pe pui. Uşa coteţului atârna într-o balama şi unele dintre firele împletiturii de sârmă se rupseseră. Daniel îngenunche în noroi pentru a repara plasa de sârmă şi trase la loc zăvorul. Vulpile dăduseră iama în puii de la ferma vecină cu cea a lui Minnie. Păsările ei se speriaseră doar, cotcodăcind şi fâlfâind din aripi, dincolo de plasa de sârmă, în toiul nopţii, până când Minnie ieşise afară împreună cu Blitz, pentru a pune pe fugă vulpea.

Era şase şi jumătate dimineaţa şi stomacul lui Daniel chiorăia de foame în timp ce îşi făcea treburile. Era încă frig şi mâinile lui deveniseră roz, căci îi ieşeau binişor din mâneci. Hainele îi rămăseseră din nou mici şi mânecile cămăşilor începuseră să nu-i mai acopere antebraţele. Minnie îi promisese că avea să-i cumpere haine noi la sfârşitul lunii, împreună cu un echipament de fotbal. Acum era atacant în echipa şcolii. Dar era o zi de sâmbătă şi trebuiau să meargă la piaţă.

Daniel putea să o vadă pe Minnie la fereastră, umplând ceainicul şi făcând păsatul de ovăz. Dimineaţa, părul ei coliliu era despletit, prins în lateral cu două clipsuri de baga. Numai după ce se îmbrăca avea să şi-l pieptene în sus, prinzându-l într-un coc, pe cap.

Părul mamei lui Daniel era castaniu-deschis şi tuns scurt, dar ea şi-l vopsise blond. Pe când golea ultimele resturi în ţarcul găinilor, Daniel îşi aminti senzaţia părului ei între degetele lui. Părul ei era subţire şi moale, spre deosebire de buclele grele ale lui Minnie.

După necazurile cu cei din familia Thornton, Minnie îi spusese lui Daniel că avea să facă

demersurile necesare pentru a-l adopta. Întocmiseră împreună dosarul, împrăştiind formularele pe masa din bucătărie. Acum nu puteau decât să aştepte. Ideea de a fi copilul altcuiva, fiind în acelaşi timp şi fiul mamei sale, i se părea ciudată lui Daniel, cu toate că fusese de acord şi simţea o bucurie straniu de promiţătoare la acest gând.

Minnie îl întrebase dacă dorea să îşi schimbe numele în Flynn dar el hotărâse să-şi păstreze propriul nume: Hunter. Era numele mamei lui Daniel, nu al tatălui său. Voia să-i păstreze numele pentru că îi plăcea. Era numele lui, dar se gândise, de asemenea, că era posibil ca, atunci când avea să împlinească optsprezece ani, mama lui să vrea să-i dea de urmă. Dacă ea l-ar fi căutat vreodată, voia să fie uşor de găsit.

Înăuntru, Daniel se spălă pe mâini, bucurându-se să simtă apa caldă pe degetele sale îngheţate. Atunci când termină, se aplecă peste chiuvetă şi se holbă la chipul său din oglindă. Se uită ţintă la părul său întunecat, aproape negru, şi la ochii săi de un căprui-întunecat, care erau atât de închişi la culoare, încât trebuia să te uiţi de foarte aproape pentru a distinge pupila de iris. Daniel se simţise adesea străin de propriul său chip. Arăta foarte diferit de mama lui. Habar n-avea de la cine moştenise trăsăturile.

Nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Daniel întrebase de câteva ori cum se numea tatăl său, dar de fiecare dată mama lui refuzase să-i spună sau îi răspunsese că nici ea nu ştia cine era. Daniel îşi văzuse propriul certificat de naştere, dar rubrica în care ar fi trebuit să figureze tatăl era goală.

În curând avea să aibă două mame: una aprobată de autorităţi şi alta decăzută din drepturi de aceleaşi autorităţi; una de care trebuise să aibă grijă şi una care să se îngrijească de el. Dar fără tată, în continuare.

Minnie dăduse drumul radioului din bucătărie. Amesteca în păsatul de fulgi de ovăz şi îşi unduia

coapsele în ritmul muzicii. Când îl puse pe masă, Daniel suflă peste porţia sa, înainte de a-i adăuga lapte şi zahăr. Minnie îl învăţase să toarne laptele pe dosul lingurii, astfel încât să nu străpungă crusta păsatului.

— Sunt hămesit, rosti el, în timp ce-şi turna nişte suc de portocale.

— Ei bine, eşti un băiat în plină creştere, aşa că nu-i de mirare. Mănâncă.

— Minnie? zise Daniel, luând o gură din păsatul dulce.

— Ce-i, dragule?

— O să avem veşti săptămâna asta?

— S-ar putea. Aşa au spus. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Se va întâmpla. Şi când se va întâmpla, vom putea sărbători.

— Ce o să facem?

— Am putea să mergem la un picnic. Am putea să mergem la plajă…

— Chiar aşa? Dar va trebui să şofezi.

— Ei bine, nu ne va alerga nimeni. Putem s-o luăm mai încet.

Daniel zâmbi şi mâncă restul de păsat. Nu fusese niciodată la plajă şi gândul la ea îi dădu aripi.

— Minnie? zise el, lingându-şi lingura. După ce vin actele, pot să-ţi spun mamă?

Ea se ridică şi se apucă să strângă resturile de la micul dejun.

— Atâta vreme cât te porţi cumsecade, poţi să-mi spui cum ai chef, răspunse ea, ciufulindu-i părul.

Ochii îi străluceau, deasupra obrajilor ei roz. Daniel o privi – nu era sigur dacă ea era fericită sau tristă.

*

Frigul domnea încă, aşa că Minnie îl convinsese să-şi ia hanoracul cu glugă, în timp ce aranjau taraba din piaţă. Daniel era bine antrenat acum. Prinse învelitoarea de plastic pe tăblia de lemn, în timp ce Minnie făcea un inventar al produselor din

portbagajul maşinii. Purta două pulovere şi mănuşi fără degete.

Minnie rândui taraba: ouă şi trei pui pe care îi ucisese, jumulise şi eviscerase chiar ea, cartofi noi, ceapă de primăvară, morcovi, napi şi varză, toate proaspăt culese. Adusese la vânzare şi borcane cu dulceaţă, făcută de ea, de caise şi căpşuni, ca şi opt plăcinte cu rubarbă.

Daniel deschise cutia de îngheţată, care reprezenta casa ei de bani, şi numără conţinutul. Tot ceea ce ţinea de bani cădea în sarcina lui. El lua banii de la clienţi şi le număra restul. El socotea profiturile şi partea sa, în procente. După ce golea maşina şi taraba era pregătită, Minnie scotea sticlele şi sendvişurile: cafea cu lapte pentru Daniel, ceai dulce pentru ea, însoţite de sendvişuri cu dulceaţă de căpşuni. Dacă erau ocupaţi, nu apucau să-şi termine sendvişurile înainte de a strânge pentru plecare, dar dacă piaţa era liniştită, izbuteau să le mănânce înainte de ora unsprezece.

— Încheie-ţi fermoarul la jachetă.

— Nu mi-e frig.

— Încheie-ţi fermoarul la jachetă.

— Încheie-ţi-l şi tu, zise el, făcând ce i se ceruse.

— Nu fi obraznic.

Piaţa era amenajată în jurul sălii de întruniri din Brampton, care era amplasată în centrul oraşelului de mai bine de două sute de ani. În afară de cea a lui Minnie, mai existau vreo alte opt tarabe. La cele mai multe se vindeau legume sau carne, ori produse de casă, dar Minnie se număra printre puţinii producători care ofereau de toate. Ferma ei nu era suficient de mare pentru a se specializa. Vindea ceea ce făcea pentru sine.

Prima oră se scurse repede, iar Minnie vându doi pui şi câteva cofraje de ouă. Ştia că puii ei erau cei mai buni şi chiar cei care nu se topeau de dragul ei cumpărau ouă de la ea din acest motiv.

Mâinile lui Daniel deveniseră roz de la frig. Când Minnie îl văzu vârându-şi-le în mânecile jachetei, i le luă şi i le frecă, pentru a le încălzi. Îl făcu să-şi

lipească palmele, ca şi cum s-ar fi rugat, după care i le frecă cu mâinile ei până când se încălziră la loc. Le frecă viguros, atât de zdravăn, încât el se clătină.

În vreme ce sângele se întorcea în degetele şi în braţele sale, Daniel îşi aduse aminte cum freca mâinile mamei lui. Le avea întotdeauna reci: era prea slabă şi nu se îmbrăca suficient de gros. Îşi aminti oasele mâinilor ei în contact cu palmele lui fragede. Se întrebă unde se afla ea acum. Nu mai simţea aceeaşi nevoie de a-i da de urmă, dar se întreba încă şi voia să ştie dacă şi ea se întreba ce mai făcea el. Voia să-i spună despre fermă, despre Minnie, despre cum număra încasările şi îşi lua partea cuvenită. Îi reveni în minte atingerea mâinilor ei subţiri, părul ei care îi mătura faţa. Gândindu-se la toate astea, simţea o durere în piept. Era un fel de dorinţă intensă – un dor chinuitor – de a simţi din nou părul ei, măturându-i faţa.

— La ce te gândeşti? întrebă Minnie.

Daniel luă cu amândouă mâinile ceaşca de plastic pe care ea i-o întindea, aşa că putu să se încălzească de la ea. Ridică din umeri şi luă o gură de ceai dulce.

— Gândurile îţi zburdă departe, pe alte coclauri!

Minnie întinse mâna spre el şi Daniel se răsuci, ferindu-se. E adevărat, ea părea să ştie de ce anume avea el nevoie. Dar nu era acelaşi lucru şi nicicând nu avea să fie.

O femeie cu buze subţiri se apropie de taraba lor. Daniel o recunoscu drept doamna Wilkes de la magazinul de dulciuri. Era mama lui Derek, prietenul lui. Daniel ştia că ea chemase ambulanţa pentru soţul lui Minnie, aflat pe moarte. De asemenea, ea îi pârâse pe doi dintre colegii lui directorului şcolii pentru că furaseră bomboane.

Se strâmbă în timp ce evalua dulceaţa lui Minnie, îngustându-şi ochii atunci când Daniel îi prinse privirea. Îşi vârî mâinile în buzunarele hanoracului.

— Cât costă dulceaţa? întrebă ea, cu colţurile gurii lăsate în jos.

— Două lire şi jumătate, răspunse Daniel, cu unul dintre cele mai cuceritoare zâmbete ale sale, cu toate

că Minnie evaluase dulceaţa la o liră şi jumătate.

— E ruşinos, rosti doamna Wilkes, trântind dulceaţa pe tarabă cu atâta forţă, încât ouăle se clătinară.

Minnie se întoarse, auzind zgomotul, şi se încruntă. Ţinea în mână un sendviş mâncat pe jumătate.

— Calitatea are preţul său, doamnă Wilkes, s-ar fi cuvenit să ştiţi asta, spuse Daniel, scoţând o mână din buzunar pentru a pune dulceaţa la locul ei.

— Aşa se pare.

Daniel băgă de seamă că acum doamna Wilkes îşi pierduse interesul pentru persoana lui şi i se adresa lui Minnie. Minnie avea gura plină şi vântul îi sufla părul în faţă, dar se întoarse, cu ochii sclipind de veselie şi cu firmituri pe bărbie.

— Toate bune, Jean?

— Sunt consternată de preţul de aici. E jaf la drumul mare.

Doamna Wilkes împinse uşor un borcan cu dulceaţă, răvăşind din nou aranjamentul lui Daniel.

— Atunci ia unul, zise Minnie.

Buzele lui Jean Wilkes se pleoştiră din nou, atârnând la colţuri.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă să iei unul, cadou din partea mea. E o dulceaţă bună. Ia-o şi bucură-te de ea.

Daniel se întoarse şi se uită la Minnie, dar ea îşi termina sendvişul, privind-o pe Jean.

— Imposibil. O să-ţi dau cât merită şi niciun penny în plus.

— Aiurea, ia-l şi gata. Bucură-te. Să-ţi fie de bine, Jean.

Minnie îşi abătu iarăşi atenţia asupra sticlelor şi gustărilor pe care le pusese în portbagajul Renaultului ei. Se servi cu un alt sendviş.

— Eşti ridicolă, Minnie, rosti Jean, aruncând trei lire în cutia de îngheţată cu bani, pe care o veghea Daniel. Vrei luna de pe cer şi apoi o laşi baltă. E ca şi cu copiii ăştia. Toată lumea ştie că o faci doar pentru a te simţi mai bine. Nu ai fost în stare să ai

grijă de al tău şi dintr-odată ai ajuns mama tuturor… Dar ai dreptate, dulceaţa ta e delicioasă.

Jean ţinea borcanul în palmă. Buzele subţiri îi erau apăsate spre interior, ca şi cum ar fi zâmbit.

— Ce ziceai?

Auzind şoapta lui Minnie, Daniel se întoarse. I se zbârli părul de pe ceafă.

— Spun că, în ciuda tuturor celorlalte lucruri, dulceaţa ta e delicioasă.

Daniel putu să vadă dinţii maronii ai lui Jean Wilkes şi se întrebă dacă erau astfel din pricina dulciurilor care îi stricaseră.

— Nu, înainte de asta.

Minnie vorbea în continuare în şoaptă, dar acum se sprijinea cu burta de tarabă şi se apleca spre doamna Wilkes. Se apleca, sprijinindu-se de tarabă şi Daniel putu să vadă semne albe formându-se pe mâinile ei roz, din cauza încordării.

— Nu am fost în stare să am grijă de propriul meu copil? Asta ai spus?

Jane Wilkes se îndepărtă.

Minnie se îndreptă iarăşi şi îşi dădu la o parte părul care îi căzuse peste faţă. Daniel remarcă faptul că îi tremurau degetele. Ea deschise o cutie cu ouă şi îşi strecură înăuntru degetele roşii şi butucănoase.

Vâjjj!

Daniel încă stătea cu mâinile în buzunare, dar deschise gura atunci când Minnie ţinti şi o lovi pe Jean Wilkes în spinare, exact între umeri, cu unul dintre ultimele ouă pe care le mai avea.

Jean se uită în jur, cu buzele pleoştite la colţuri, dar Minnie ţinea deja un alt ou în mână. Spre încântarea şi uluirea lui Daniel, Jean Wilkes o rupse la fugă, tropăind împleticit pe flecuri în efortul de a ieşi din raza de acţiune a lui Minnie.

Daniel o înghionti pe Minnie în cot şi ridică pumnul în aer, victorios. Minnie ţâţâi la el şi îşi trase braţul.

— Ai ochit-o de minune! Ai învăţat-o minte.

— Gata! exclamă ea.

Daniel nu înţelegea de ce era furioasă pe el. Obrajii i se îmbujoraseră şi ochii ei albaştri clocoteau de mânie.

— Hai să strângem. E prea frig şi oricum e timpul să plecăm.

Degetele lui Daniel erau aproape amorţite de frig, dar se apucă să strângă taraba. Ea lucra în spatele lui, în mare grabă. Sticlele fură zvârlite înapoi în geantă. De obicei le golea în rigolă şi mai apoi le împacheta cu mare grijă.

— Îmi pare rău, spuse Daniel, dar ea nu-l auzi.

Ea îşi strânse puloverul pe lângă trup şi aşeză cutiile cu ouă rămase în portbagajul maşinii.

— Îmi pare rău, zise el din nou, mai tare de această dată, întinzându-se pentru a o apuca de mânecă.

În cele din urmă, se întoarse spre el, derutată, cu mici sclipiri de mânie în ochii ei limpezi şi albaştri.

— Nu m-am gândit că ea avea să se poarte aşa – explică el. I-am spus că preţul e de două lire şi jumătate. Pentru dulceaţă. Încercam doar să o scot din pepeni, zău aşa. Deşi ei am fi putut să-i cerem oricum un pic mai mult. Asta nu însemna că ea trebuia să…

— Nu contează, dragule.

În maşină, pe drumul spre casă, Daniel se abţinu de la comentarii şi privi afară, pe fereastră. Micile case din Brampton, mirosurile grele care veneau dinspre ferme şi ocazionalele petice de un verde ondulat continuau să-l surprindă. O anumită parte din mintea lui se aştepta la cărămizile compacte şi roşii din Newcastle, la clădirile înstrăinate şi la talmeş-balmeşul urban. O parte din el nu se simţea la locul lui pe acele meleaguri. Se gândi la Minnie şi la conflictul ei cu doamna Wilkes. Nu înţelegea de ce atât de mulţi dintre localnici o displăceau. Unii dintre ei păreau să-l urască şi pe el, din pricina ei.

Mâinile lui Minnie erau încleştate pe volan. Conducea, uitându-se drept înainte, cu burta împinsă în partea de jos a volanului şi cu bărbia iţită pe

deasupra acestuia. Daniel o privi în timp ce îşi lingea buzele şi le apăsa una de alta.

Minnie avea geamul din dreptul ei coborât şi şuviţe din părul ei cârlionţat îi fluturau pe faţă. De fiecare dată când Daniel se găsise în maşină cu ea, ea ţinuse geamul coborât, indiferent de vreme. Spunea că se simte claustrofobă în maşină.

Daniel respiră adânc înainte de a rosti:

— Nu te place prea multă lume pe aici, ştii asta?

Ei nu-i plăcea să vorbească în maşină. Nu-şi luă ochii de la drum, dar Daniel era convins că ea îl auzise, căci mâinile îşi înteţiră strânsoarea asupra volanului.

— Şi totuşi nu contează, continuă el. Eu te plac.

Iarăşi nu spuse nimic, dar îşi apăsă buzele în ceea ce Daniel ştia că vrea să fie un zâmbet.

*

Venise ziua înfăţişării la tribunal. Minnie îi spusese că nu era decât o formalitate, că va avea cu siguranţă dreptul de a-l adopta, dar el era totuşi agitat. Se sculase înainte să cânte cocoşul, îşi făcuse treburile casnice şi era gata de plecare înainte ca ea să coboare scările pentru micul dejun. El pregătise deja păsatul de fulgi de ovăz şi hrănise câinele.

Ea îl mângâie pe umăr atunci când intră în bucătărie, împingând o batistă în buzunarul halatului ei de casă. Pregăti ceaiul şi dădu drumul la radio, în timp ce Daniel puse masa, aducând untul şi borcane cu dulceaţă făcută de ea. Ea îi zâmbi în vreme ce el dregea ceaiul cu lapte şi zahăr. Lui Minnie îi plăcea cu trei cubuleţe de zahăr şi cu mult lapte; Daniel prefera un singur cubuleţ de zahăr şi puţin lapte. El puse ceaiul ei pe masă, lângă bolul ei, după care rămase în picioare în mijlocul bucătăriei, bându-şi ceaiul.

Aruncă o privire prin bucătărie în timp ce ea îşi sorbea ceaiul. Blitz dormea, cu burta plină, picioarele lui subţiri zvâcnind în vreme ce visa, întins pe podeaua bucătăriei. Daniel privi mişcarea

şoldurilor lui Minnie, în timp ce mesteca păsatul şi sclipirile de lumină care se revărsau prin vechile ferestre şi poposeau pe linguri. Cunoştea melodia care se transmitea la radio, aşa că bătea ritmul cu piciorul, pe podea. Camera era încălzită de aroma dimineţii şi Daniel luă o gură de aer, ca şi cum l-ar fi gustat. Acesta era căminul lui; aceasta avea să fie casa lui.

Se uită cum ea căsca deasupra vasului cu păsat, cu o mână sprijinită în şold. După ziua de azi, ea avea să fie mama lui, şi vor trăi pentru vecie în această casă. Lui Daniel aproape că nu-i venea să creadă.

— De ce nu-ţi mănânci păsatul? îl întrebă ea, râcâindu-şi bolul până la ultimele fărâmiţe.

— Mănânc, uită-te, răspunse el, luând o lingură din el şi vârând-o în gură.

— Tu termini întotdeauna primul. Ce-i? Ai emoţii?

— Da, puţin, zise el, lăsându-şi lingura să se odihnească şi scoţând un clinchet când o sprijini de porţelan.

— Nu s-ar cuveni să fii aşa neliniştit. E captivant, spuse ea, întinzându-se peste masă şi trăgându-l blând de mânecă. Vrei să se întâmple asta, nu-i aşa?

— Da.

— Ştii că depinde de tine.

— Chiar vreau, zău aşa.

— Şi eu. Astăzi o să devin mămica ta, nu doar mama ta adoptivă, ci… mama ta adevărată.

Daniel văzu cum ochii i se umeziseră şi obrajii i se îmbujoraseră. Ea îi trimise un zâmbet larg şi dintr-odată, mişcarea pometilor şi mijirea ochilor făcură lacrimile să ţâşnească, instantaneu, fluid, câte una pe fiecare obraz. Repede, ca şi cum ar fi măturat o firimitură, ea mătura cu palma un obraz, iar cu dosul celeilalte palme pe cel de-al doilea. Lacrimile dispărură şi rămase numai zâmbetul.

Mamă adevărată, îşi aminti Daniel în timp ce aştepta la baza scărilor ca ea să termine pregătirile. *Mamă adevărată,* repetă pentru sine în timp ce privea pe fereastra autobuzului, pe drumul dintre Brampton şi Newcastle. Aveau să se ducă şi să vină înapoi cu autobuzul, aşa că Minnie nu era nevoită să conducă prin centrul oraşului Newcastle.

Daniel purta uniforma lui de şcoală şi Minnie se încălţase cu pantofi. La drept vorbind, nu erau nişte pantofi tocmai potriviţi pentru o femeie. Erau maronii, fără toc şi cu şireturi, dar nu erau cizme de cauciuc şi Daniel se holbă la ciudata privelişte a picioarelor ei băgate în acei pantofi. N-o mai văzuse fără cizme. Ea purta fusta ei gri, o jachetă verde şi o bluză neagră pe dedesubt, care era cea mai curată dintre cele pe care le avea.

Minnie ceruse permisiunea ca Daniel să fie învoit o zi de la şcoală – pentru *probleme de familie.*

Familie, se gândi Daniel privind afară, pe fereastră, simţind apăsarea şoldului ei. Nu era sigur dacă avusese vreo familie înainte, sau ce însemna acest lucru, dar era fericit să meargă înainte dacă asta însemna să stea împreună cu ea la fermă.

Tricia îi aştepta la tribunal. Era fericită şi agitată, fâţâindu-se încoace şi-ncolo şi întrebându-l dacă nu dorea un pahar de la automat. Avea dosarele şi le-a spus că audierea avea să aibă loc în scurt timp.

— Ce mult a trecut, Danny, spuse Tricia. Când ne-am întâlnit noi prima dată? Aveai cinci ani sau cam pe-acolo?

— Nu ştiu.

— Cam aşa ceva. Aveai patru sau cinci ani. În tot acest răstimp ne-am cunoscut unul pe celălalt şi acum vei fi adoptat. Sunt tare fericită. Niciodată nu m-am gândit că o să apuc această zi.

Îşi făcu apariţia avocatul lor consultant. Era tânăr, purta un costum negru şi ducea o servietă maronie. Dădu mâna cu Minnie, după care se aplecă să dea mâna şi cu Daniel. Daniel se uită la palma întinsă.

— Dă mâna cu omul, Danny, nu-l lăsa cu ea întinsă, spuse Minnie.

Daniel întinse braţul şi îşi simţi mâna cuprinsă într-o strânsoare caldă şi fermă.

— Sunt avocatul tău consultant, rosti bărbatul, iar Daniel îi zâmbi.

Se simţi puternic preţ de o clipă, în uniforma sa şcolară curată, cu propriul său avocat consultant, aşteptând să-l întâlnească pe judecător şi să fie adoptat. Îşi aduse aminte ce-i spuse Minnie despre avocaţi.

Când le veni rândul, intrară în biroul judecătorului. Daniel îşi imaginase că respectiva încăpere trebuia să aibă ferestre cu vitralii, aidoma unei biserici, dar nu era decât un birou, cu o masă de lucru mare, acoperită cu piele, pe care se aflau teancuri de dosare.

Camera mirosea a fum de pipă şi Daniel îşi aminti de directorul de la şcoala sa, domnul Hart, dar judecătorul nu îi semăna. Avea o lungă mustaţă albă, care era galbenă la capete, iar sprâncenele i se ridicau deasupra ochelarilor atunci când zâmbea. Daniel, Minnie, Tricia şi împuterniciţii judecătoreşti stăteau aşezaţi pe o canapea amplasată în faţa biroului judecătorului. Daniel se aşeză pe un scaun şi Minnie pe altul, faţă în faţă cu el. Tricia şi avocaţii stăteau împreună pe canapea, iar judecătorul stătea pe o altă canapea, lângă grefier, care nota tot ceea ce se spunea. Daniel se simţi altfel, în comparaţie cu celelalte dăţi când mai fusese la tribunal.

Judecătorul nu purta robă. Daniel îşi vârî mâinile între coapse şi strânse din buze în timp ce judecătorul începu să vorbească. Îi plăcu modul de desfăşurare al procedurii şi felul în care avocatul său consultant se tot uita la el, cu ambele sprâncene ridicate, de fiecare dată când îi era menţionat numele.

— Aşadar, rosti judecătorul – presupun că de tine depinde. Cel mai important lucru este dacă vrei sau

nu ca doamna Flynn să te adopte, să devină mama ta, iar tu… fiul ei. Spune-ne ce gândeşti, Daniel!

Se iscă rumoare, iar Daniel îi simţi pe toţi cei din cameră aţintindu-şi privirile asupra lui. Tricia îi făcu semn din cap, îndemnându-l să răspundă; fruntea avocatului consultat era încruntată, în aşteptare.

Ridică privirea şi văzu că Minnie se uita drept la el, zâmbind. Îşi dădu seama că şi ea era agitată. Îşi tot învârtea verigheta pe deget, făcând ca degetul să devină ba roşu, ba alb.

Îşi drese glasul şi se uită spre judecător. Acesta zâmbea, ceea ce avea ca efect pleoştirea capetelor gălbui ale mustăţii sale.

— Vreau să fiu adoptat, spuse Daniel.

Rosti aceste cuvinte cu privirea aţintită asupra tăbliei biroului, dar mai apoi căpătă ceva mai multă încredere şi se uită mai întâi la judecător, după care îşi întoarse privirea spre avocat.

Numai când terminară, când formalităţile se finalizară, Daniel se uită iarăşi la Minnie. Se holbară unul la celălalt pe deasupra măsuţei de cafea din mahon, cu gura căscată, respirând anevoie din pricina emoţiei, ca şi cum ar fi alergat cu toată viteza.

Părăsind încăperea, Daniel simţi că i se înmoaie picioarele. Se simţea ca şi cum ar fi jucat fotbal prea mult timp. Minnie mergea înaintea lui, alături de Tricia, iar Daniel privi unduirea şoldurilor ei în fusta gri. Tricia vorbea, netezindu-şi părul la spate şi scotocind prin geantă. Avocatul consultant se uită la ceas şi îşi băgă mâna în buzunar.

— Ei bine, spuse Minnie, cu o mână în şold, întorcându-se în cele din urmă spre el. Vrei să mă săruţi, minunăţie mică, pen’ că mă simt al naibii de bine.

Îl ridică în aer şi râse cu hohote puternice în timp ce îl strângea la piept şi făcea piruete, lăsându-l fără aer în plămâni. Când se opri, el era ameţit şi zâmbetul ei era atât de larg, încât putea să vadă locul din care îi lipsea un dinte, aproape în fundul gurii. Soarele lumina atriul de deasupra şi Daniel îi simţi

razele pe pielea mâinilor şi a feţei. Era ca şi cum ar fi fost o prismă, răsfrângând propria lor bucurie.

— Ce vârstă are? întrebă Daniel.

— Aproape două mii de ani. Închipuie-ţi că în acele vremuri, înainte de apariţia maşinilor, trenurilor, electricităţii şi a tuturor chestiilor de felul ăsta, oamenii erau în stare să construiască un zid ca ăsta.

— De ce îi spune Zidul lui Hadrian?

— Cred că aşa se numea împăratul roman care a cerut să fie construit.

— Dar de ce a vrut să fie construit?

— Poate că voia ca cineva să-şi aducă aminte de el, peste vreo două mii de ani! râse Minnie. Asta ar fi putut să fie în regulă. Dar a fost un moş ticălos şi arogant, iartă-mi limbajul.

Daniel atinse pietrele din zid, mângâindu-le cu vârfurile degetelor. Se căţără pe coama zidului, ajutându-se de mâini şi genunchi. Veniseră acolo pentru a sărbători adopţia lui şi după aceea Minnie avea să-l scoată în oraş, la cină.

— Ai grijă, dragule, îi strigă ea, cu o mână în şold şi cu cealaltă pusă pavăză la ochi. Ai grijă să nu cazi.

— Haide, hopa-sus.

— Nu te prosti. Eu abia dacă sunt în stare să urc scările.

După aceea se plimbară, unul lângă altul, doar că Daniel mergea pe sus. Se întoarse şi se uită la colinele verzi care se vălureau dinaintea ochilor. Deschise larg braţele şi îşi răşchiră degetele. Spaţiul îl îmbăta.

— Ai o perspectivă minunată de aici, de sus, rosti Daniel, tachinând-o.

— Te cred pe cuvânt.

Ajungând la capătul unei secţiuni de zid, se prinse cu degetele de margine, îndoindu-şi genunchii.

— Să nu sări, Danny.

— Ai putea să mă prinzi.

— O să-ţi juleşti genunchii.

— Ba nu. Am sărit de pe ziduri mai înalte decât ăsta.

— OK, dă-ţi drumul în mâinile mele şi o să te ajut să nu cazi.

Sări şi simţi mâinile ei puternice şi butucănoase îmbrăţişându-l; se simţi contopit cu ea, răsuflând anevoie din pricina emoţiei.

Merseră până în vârful colinei pentru a bea o ceaşcă de ceai. Daniel se uită la ea cu coada ochiului, dar ea nu îl privea. Zâmbea în depărtare, cu buzele întredeschise şi cu pieptul tresăltându-i.

Daniel înghiţi în sec şi apoi îşi strecură mâna în ale ei. Ea îşi plecă privirea spre el şi zâmbi, iar el se uită într-o parte, stânjenit, dar simţind o încordare în stomac, ca şi cum burta lui ar fi încercat să zâmbească. Îi plăcea senzaţia de asprime pe care i-o dădea contactul cu mâna ei. Din mers, ea îl mângâie cu degetul mare pe dosul degetelor.

Aceasta era fericirea, îi trecu prin minte: această zi senină, mirosul ierbii, zidul care se afla acolo de veacuri, atingerea mâinii ei şi buzele sale umede, în aşteptarea unei ceşti de ceai cald şi dulce.

Se gândi la mama lui. Voia ca ea să afle despre aceste clipe. În timp ce mâna i se încălzea în palma lui Minnie, îşi imagină că mama lui avea să se ivească şi să-i ia cealaltă mână. Ziua era aproape perfectă, dar asta i-ar fi desăvârşit perfecţiunea.

Judecata

21

Procesul lui Sebastian avea să se ţină la Old Bailey, Curtea penală centrală a Angliei.

Daniel se trezi devreme pentru a-şi face alergarea, dar chiar şi după ce făcu duş stomacul îi era la fel de încordat din pricina tensiunii. Nu ştia că procesul avea să-l facă atât de neliniştit. Era obişnuit cu procesele de la Old Bailey, ca şi cu speţele de omucidere, dar în ziua respectivă se simţea altfel: ca şi cum el însuşi ar fi constituit obiectul procesului.

La intrarea în Old Bailey era acum o gloată de public furios şi presă înfometată. Nu se aştepta ca fotografii să ştie cine era el şi se gândea că Irene avea să atragă atenţia, dar imediat ce se apropie, se auzi un strigăt: *E unul dintre avocaţii consultanţi,* urmat de străfulgerarea unui blitz.

— Ucigaş de copii – ţipă cineva din mulţime. Aperi un ucigaş de copii. Micul ticălos ar trebui condamnat la moarte pe scaunul electric. Du-te dracului.

Ca avocat al apărării, se obişnuise să fie tratat cu ostilitate. În trecut fusese jignit verbal pe stradă şi primise e-mailuri pline de ură, în care viaţa îi era ameninţată. Toate acestea nu făcuseră decât să-i întărească lui Daniel hotărârea de a se ocupa în continuare de caz. Oricine avea dreptul să fie apărat, indiferent de ceea ce făcuse. Dar furia mulţimii de acolo i se părea ieşită din comun. Înţelegea mânia produsă de pierderea unei vieţi inocente, dar nu putea înţelege de ce oamenii păreau gata să înjosească un copil. Dispariţia unui copil era crudă, deoarece era o promisiune furată, dar Daniel simţea că asasinarea unui alt copil era doar o cruzime. Daniel îşi aminti cum tatăl lui vitreg îi spusese că era rău. Chiar dacă Sebastian era vinovat, el avea nevoie de ajutor, nu de condamnare. Privi mulţimea vălurită – chipuri răutăcioase cerând pedepsire. Protestatarii care fuseseră îngrădiţi în stradă fluturau pancarte pe care se putea citi: *Viaţa pentru o viaţă.*

Scandau *ti-că-lo-sul* de fiecare dată când vedeau pe cineva care avea vreo legătură cu Sebastian şi se îmbulzeau, împingând bariera improvizată şi poliţiştii în veste galbene.

Un poliţist îl prinse de cot, împingându-l înainte, şi Daniel urcă în fugă ultimele câteva trepte, pătrunzând în clădirea tribunalului. Sebastian fusese adus la tribunal într-un vehicul de securitate şi aştepta într-una dintre celulele de siguranţă de la parter.

Când Daniel intră în celulă, Sebastian stătea aşezat pe un prici de beton acoperit cu un înveliş albastru de plastic. Arăta palid. Purta un costum bleumarin care îi era cam mare la umeri şi o cravată în dungi. Înfăţişarea îl făcea pe băiat să arate chiar şi mai tânăr decât cei unsprezece ani ai săi.

— Cum merge, Seb? întrebă Daniel.

— OK, mulţumesc, răspunse Sebastian, ferindu-şi privirea.

— Şmecher costum.

— Tata a vrut ca eu să-l port.

Mai era aproape o oră până când procesul avea să înceapă şi Daniel simţi că îi pare rău pentru Sebastian – de timpul pe care va trebui să-l petreacă în celula aceea dezagreabilă de beton, aşteptând şi nimic mai mult. Era destul de greu şi pentru adulţi. Lui Sebastian îi fusese arătată sala de judecată cu o zi înainte şi îi fuseseră explicate procedurile, dar nimic nu putea să pregătească într-adevăr un copil pentru aşa ceva.

Daniel se aşeză pe prici lângă Sebastian. Ambii priveau drept înainte, la zidul din faţa lor, care era împânzit de graffiti: obscenităţi şi rugăciuni, unele lângă altele. Daniel remarcă o frază care fusese scrijelită în beton cu un cuţit: *Te iubesc, mamă.*

— Ai ieşit să alergi în dimineaţa asta? întrebă Sebastian.

— Da. Ai primit ceva la micul dejun?

— Îhî.

Sebastian oftă, ferindu-şi din nou privirea, neinteresat.

— Mai bine plec, rosti Daniel, ridicându-se.

— Daniel?

— Da?

— Sunt speriat.

— O să fii în regulă. Ţi-au arătat în ce loc o să stai? Chiar lângă mine, exact aşa cum am vorbit. Haide, capul sus!

Sebastian încuviinţă din cap şi Daniel ciocăni pentru a fi lăsat să iasă.

După ce uşa fu închisă în urma lui, Daniel îşi lipi o palmă de ea, după care o apucă pe scări în sus, spre sala de judecată.

Judecătorul şi avocaţii pledanţi purtau robe, dar nu şi peruci, pe care le consideraseră prea intimidante pentru copii. Spaţiul destinat publicului era aproape plin de ziarişti şi Daniel ştiu că afară se aflau mult mai mulţi, care nu fuseseră în stare să intre. Se stabilise ca numărul de ziarişti să fie restricţionat la zece. Sala de tribunal zumzăia, în aşteptare. Daniel îşi ocupă locul, unde avea să stea împreună cu Sebastian. Irene Clarke şi avocatul secund al lui Sebastian, Mark Gibbons, aveau să stea în faţă.

Sugându-şi buzele, Sebastian fu adus de doi poliţişti. Daniel se aplecă în faţă şi îl prinse de umăr, pentru a-l linişti cât de cât. Formau cu toţii o familie ciudată, aşteptând ca totul să înceapă.

Mama şi tatăl lui Sebastian stăteau în spatele lor. Charlotte purta un costum bine croit. Kenneth se lăsase foarte mult pe spate în scaun, cu mâinile încrucişate pe burtă. Se tot uita la ceas, în vreme ce Charlotte îşi examină machiajul într-o mică oglindă rotundă şi îşi dădu iarăşi cu ruj. Din zona presei răzbătea un murmur, dar nimeni altcineva nu părea să rostească vreo vorbă.

Daniel putu să-l audă pe Sebastian înghiţind în sec.

Intră judecătorul. Daniel îi făcu semn cu cotul lui Sebastian, îndemnându-i să se ridice. Curtea se ridică şi apoi se aşeză la loc.

Fură aleşi juraţii, după care aceştia depuseră jurământul. Cei aleşi se holbară fără nicio reţinere la Sebastian, aflat în partea opusă a încăperii. Citiseră atât de multe despre el, dar acum îi puteau vedea chipul şi aveau să-i decidă soarta.

Părinţii lui Benjamin Stokes puteau fi văzuţi la galerie: Madeline şi Paul. Stăteau unul lângă celălalt, încremeniţi şi greoi, fără să sprijine reciproc în vreun fel şi fără să-i arunce vreo privire lui Sebastian. Şi ei aşteptau, plini de durere, ca totul să înceapă.

Judecătorul se înclină pe podium şi privi pe deasupra ochelarilor în direcţia publicului.

— Membri ai presei, aş vrea să vă reamintesc faptul că până la un anunţ ulterior în acest sens, numele acuzatului, Sebastian Croll, nu va fi menţionat în nicio relatare referitoare la acest proces.

Asonanţa numelui lui Sebastian păru să sune brutal în acea încăpere în care toţi erau adânciţi în gânduri. Daniel se încruntă.

Judecătorul îşi coborî din nou ochelarii pe nas şi îşi aţinti privirea spre Sebastian.

— Sebastian, nu-ţi voi cere să te ridici în picioare atunci când mă adresez ţie, aşa cum se obişnuieşte la tribunal. De asemenea, îţi este permis să stai în sala principală, lângă avocatul tău consultant şi în apropierea părinţilor tăi, în loc să te afli în boxa acuzaţilor. Multe dintre procedurile juridice se prelungesc şi este posibil să ţi se pară neclare. Îţi aduc aminte că îi ai la dispoziţie pe avocaţii tăi consultanţi şi pledanţi şi că poţi vorbi cu aceştia în cazul în care nu înţelegi ceva.

Sebastian îşi înălţă privirea spre Daniel, care îi puse repede o mână pe spate, pentru a-i da de înţeles că trebuia să privească înainte. Sebastian fusese deja sfătuit cum să se comporte la tribunal.

Irene Clarke se ridică, ţinându-şi o mână în şold, pe sub robă.

— Onorată instanţă, există o problemă de natură juridică pe care aş vrea să o supun atenţiei…

Avea un aer de uşoară autoritate, folosind limbajul juridic în tonalitatea adecvată.

Curtea aşteptă până când fu stabilit juriul: opt bărbaţi şi patru femei, doi tineri, iar ceilalţi de vârstă mijlocie. Daniel îi privi instalându-se.

— Onorată instanţă, am dori să depunem o cerere de amânare a procesului, având ca temei faptul că mediatizarea anterioară a procesului a prejudiciat cazul clientului meu. Prezint curţii o selecţie de articole extrase din ziare care arată limbajul extrem de încărcat afectiv în care cazul a fost abordat de presă. Insistenţa obstinantă cu care a fost prezentat acest caz a influenţat mai mult ca sigur membrii juriului.

Judecătorul oftă, în timp ce lua notă de teancul de articole care îi fusese înmânat. Daniel îl mai văzuse pe acest judecător înainte: Philip Baron era unul dintre cei mai bătrâni ocupanţi ai acestui post. Avusese el însuşi de furcă cu tabloidele, datorită unor decizi nepopulare pe care le luase. Provocase apariţia unor titluri de-o şchioapă atunci când utilizase un limbaj considerat inadecvat, prezidând un caz de viol. Îşi arăta pe deplin toţi cei şaizeci şi nouă de ani pe care îi avea.

Procurorul de caz, Gordon Jones, argumentă că juriul nu avea să fie influenţat de acest lucru deoarece nu fusese menţionat numele acuzatului şi pentru că principalele detalii ale cazului nu erau cunoscute de presă. Dimineaţa trecea în timp ce articolele erau luate în considerare şi discutate. Stomacul lui Daniel începu să o ia razna şi el îşi încordă muşchii pentru a-l controla. Nu era de mirare că toţi cei aflaţi în încăpere erau cuprinşi acum de oboseală. După atâtea aşteptări, procesul se blocase acum în demersuri birocratice. Daniel era obişnuit cu aşa ceva dar, în timp ce Irene se lupta pentru Sebastian, putu vedea că băiatul se plictisise deja. El unul combătea această senzaţie desenând mici rotite care se îmbinau, în colţurile caietului său

de notiţe. Daniel îl putea auzi, oftând şi foindu-se în scaun.

Judecătorul îşi drese glasul.

— Mulţumesc, am luat în considerare aceste puncte de vedere şi decidem că procesul va continua, dar voi reaminti juriului că are datoria să ţină seama de faptele cazului numai aşa cum sunt prezentate ele la tribunal. În orice caz, ţinând seama de timpul scurs, cred că poate fi un moment adecvat pentru a face o pauză. Vom relua după prânz…

Şedinţa tribunalului luă sfârşit şi Sebastian fu condus înapoi, jos în celula sa.

Irene părăsi tribunalul înainte ca Daniel să apuce să stea de vorbă cu ea, aşa că se duse şi el spre celulele de jos, pentru a-l vedea pe Sebastian. Gardianul se uită prin vizeta de observaţie pentru a verifica poziţia lui Sebastian, înainte de a-i permite lui Daniel să intre.

— Eşti în regulă, Seb? îl întrebă el pe Sebastian, care stătea pe marginea priciului, uitându-se în jos la pantofi, pe care îi ţinea cu vârfurile spre înăuntru. O să-ţi primeşti numaidecât prânzul.

Sebastian încuviinţă din cap, fără să ridice privirea spre Daniel.

— Ştiu că e plictisitor… probabil cel mai rău lucru dintr-un tribunal.

— Nu m-am plictisit. Doar că mi-aş fi dorit să nu fiu nevoit să aud…

— Ce să auzi? Ce vrei să spui?

— Toate acele lucruri rele despre mine.

Daniel respiră adânc, nepreaştiind ce anume să răspundă, şi se aşeză pe prici, lângă el.

— Toate se vor înrăutăţi, ştii asta, Seb, rosti el în cele din urmă, aplecându-se înainte şi sprijinindu-se în coate, astfel încât capul său ajunse la nivelul capului băiatului.

— Am pierdut prima dispută, spuse el.

— Adevărat, răspunse Daniel – dar era o dispută pe care ne aşteptam să o pierdem.

— De ce aţi mai început-o, dacă ştiaţi că nu aveaţi să o câştigaţi?

— Ei bine, pentru că este un argument valabil şi la tribunal, ţine minte, chiar dacă un judecător nu este de acord cu tine, la recurs un alt judecător poate considera că ai dreptate.

Sebastian tăcea din nou, uitându-se în podea. Daniel nu era sigur că el înţelesese. Se gândi să-i explice mai amănunţit, dar nu dorea să-l împovăreze pe băiat. Îşi închipui cum s-ar fi simţit el, singur în celulă, ca băiat în vârstă de unsprezece ani. Se apropie de el. Familia Thornton ar fi putut cu uşurinţă să-l ţină la curent.

— Eşti prietenul meu? spuse Sebastian.

— Sunt avocatul tău.

— Omenii nu mă plac, rosti Sebastian. Cred că nici juriul nu o să mă placă.

— Juriul se află acolo pentru a ţine seama de faptele care le sunt prezentate. Nu contează dacă te plac sau nu, zise Daniel.

Dorea să fie adevărat, dar nici el nu credea pe de-a-ntregul.

— *Tu* mă placi? întrebă Sebastian, ridicând privirea.

Cel dintâi instinct al lui Daniel fu să-şi ferească privirea de ochii verzi care se fixaseră în ai săi, dar menţinu contactul vizual.

— Fireşte, răspunse el, simţindu-se ca şi cum ar fi traversat iarăşi un hotar.

Nu mai rămăsese mult timp până la reluarea procesului. Daniel cumpără un sendviş lângă catedrala St. Paul şi îl mânca uitându-se la Canon Street. Starea de spirit mohorâtă a lui Sebastian plana asupra lui şi se tot gândea la problema băiatului.

Avu senzaţia unei prevestiri de rău augur: nu era sigur dacă era teama de verdictul procesului sau empatia pentru băiat şi modul în care arăta. Se simţi copleşit de responsabilitate. O cioară ateriză dintr-odată pe bordura trotuarului de lângă el. Daniel se

opri din mâncat şi se uită cum înfulecă pe nerăsuflate un cartof prăjit pe care îl ciugulise de pe trotuar. Pasărea îşi săltă capul şi îl privi pe Daniel, cu ciocul îndreptat spre el. Apoi îşi luă zborul, îndreptându-se direct spre acoperişurile clădirilor unde fantezii baroce fuseseră cioplite în piatra de Portland. Daniel îi privi ascensiunea până când pasărea ieşi din câmpul său vizual.

Fugă: controlul forţelor aflate în opoziţie – greutate contra înălţare, gravitaţie contra impulsul spre mai înalt.

Luptă sau fugi: trupul îţi pune la dispoziţie ambele variante în acelaşi timp; există alegerea de a ataca ceea ce te ameninţă sau de a fugi de ameninţare.

Trecuseră ani de când Daniel simţise nevoia de a fugi, dar acum o simţea din nou. Îi era frică de verdict şi de responsabilitatea ce îi revenea.

Irene mergea la pas în afara tribunalului, cu mobilul apăsat de ureche, cu roba fluturându-i în urmă, atunci când Daniel se întoarse la Old Bailey. Daniel îi făcu cu ochiul în timp ce trecea pe lângă ea şi ea ridică privirea spre el.

Sala numărul treisprezece era aproape plină. Sebastian fu adus înăuntru şi îşi ocupă locul. Se uită în jur după mama lui. Părinţii erau acolo, în spate, dar nu se uitau la fiul lor. Charlotte purta ochelari de soare, pe care şi-i tot împingea în sus pe nas. Îşi încrucişa şi-şi despărţea picioarele. Kenneth se uită la ceas şi mai apoi îşi îndreptă privirea spre procuror, Gordon Jones, care, se gândi Daniel – chiar şi fără perucă –, izbutea să arate precum un director de şcoală publică. Slab şi întotdeauna uşor aplecat înainte, din şold, Jones era o persoană de o vârstă incertă. Putea să aibă cu uşurinţă în jur de treizeci şi cinci de ani, dar la fel de bine putea să fie în prag de pensie. Pielea feţei lui Jones era întinsă pe craniu.

— Ce ai mâncat la prânz? întrebă Sebastian.

— Sendviş. Dar tu?

— Spaghete, dar nu erau bune. Aveau gust de plastic sau ceva de genul ăsta.

— Păi, nu-i bine.

— Am gustat doar puţin. Erau ciudate.

— O să ţi se facă foame. Vrei ceva dulce? Acum nu mai e timp pentru altceva.

Sebastian aruncă în gură unul din dropsurile de mentă ale lui Daniel, care remarcă faptul că unul dintre ziarişti arătă spre el când îi oferea bomboane lui Sebastian, notând apoi ceva în carneţel.

Sebastian părea mulţumit de sine. Intră judecătorul. Irene nu se întorsese încă, aşa că asistentul ei îi ţinea locul. Dar după-amiaza aceea aparţinea acuzării.

Gordon Jones se ridică şi se sprijini cu două degete de pupitru.

— Membri ai juriului, eu pledez din partea acuzării. Acuzatul este reprezentat de către erudita mea colegă, domnişoara Clarke.

Inspiră adânc şi expiră. Ar fi putut fi o respiraţie care să-l ajute să se liniştească înainte de a începe, dar Daniel ştia că reprezenta un soi de suspin.

— William Butler Yeats a scris cândva că *nevinovăţia şi frumuseţea nu au alt duşman decât timpul.* Ben Stokes era nevinovat şi era frumos. Era un frumos băieţel în vârstă de opt ani. Era atâtica de înalt… – Gordon Jones întinse o mână moale pentru a indica înălţimea lui Ben.

La galerie, mama lui Ben Stokes respiră dintr-odată cu zgomot. Întregul tribunal îşi ridică privirile spre ea şi soţul ei o învălui cu braţul. Jones aşteptă preţ de câteva secunde, până când se aşternu iarăşi liniştea.

— S-ar fi cuvenit ca el să aibă lumea la picioare: şcoală, prietene, universitate, o carieră şi o familie. Dar, din nefericire, Ben a avut un alt duşman, altul decât timpul. Vă vom arăta că a fost bătut până la ultima suflare, într-un atac violent, de cineva pe care îl cunoştea ca vecin şi tovarăş de joacă, dar despre care vă vom arăta că era de fapt un bătăuş sadic. Ben

nu făcea decât să meargă cu bicicleta în preajma casei sale din Islington, în ziua de duminică 8 august, anul curent. Era cunoscut ca un copil liniştit, bine crescut, dar timid. Îi plăcea foarte mult să meargă cu bicicleta, ceea ce va fi apreciat de toţi aceia dintre dumneavoastră care au copii în familie, numai că el şi-a abandonat bicicleta în stradă şi a doua zi a fost găsit mort, bătut fiind până la moare cu o cărămidă care se afla într-un colţ al locului de joacă unde a fost găsit. Vă vom arăta că acuzatul, Sebastian Croll, l-a convins pe Ben să-şi abandoneze casa şi bicicleta, înainte de a-l duce în Barnard Park, unde a fost văzut ulterior, bătându-l şi atacându-l fizic pe băieţelul mai mic şi mai firav. În cele din urmă, atunci când Ben a refuzat să stea pasiv şi să mai accepte acest atac, presupunem că Sebastian s-a înfuriat şi a declanşat un atac fatal şi susţinut asupra lui Ben, în zona locului de joacă din parc, ascuns privirii de copaci. Vă vom demonstra că Sebastian Croll a mânuit arma crimei într-o manieră sălbatică. Aceasta este o crimă indescriptibilă, dar care este totuşi foarte rară. Ziarele trebuie să vă fi făcut să credeţi că societatea noastră este în declin şi că gravele acte de violenţă săvârşite de copii asupra altor copii sunt mai numeroase decât în trecut. Nu este cazul. Crimele de acest gen sunt din fericire rare, dar raritatea lor nu le reduce gravitatea. Vârsta acuzatului nu ar trebui să vă abată de la esenţa cazului, anume: că acest copilaş, Ben Stokes, a fost jefuit de viaţa sa înainte de a împlini nouă ani. Sarcina care îi revine acuzării este simplă – să arate, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că acuzatul: a) a săvârşit acţiunile care au dus la moartea decedatului, Ben Stokes şi b) atunci când a săvârşit această faptă, a făcut-o mânat de intenţia de a-l ucide sau de a-l răni grav. Vă vom arăta, dincolo de orice îndoială, că acuzatul s-a luptat violent cu Ben Stokes, alegând o zonă retrasă şi ascunsă de frunziş a parcului pentru a dezlănţui un atac sălbatic. Vă vom arăta că acuzatul s-a aşezat pe decedat şi a izbit cu o cărămidă în faţa băieţaşului, cu intenţia clară de

a-l ucide. Ceea ce a urmat… şi să fie limpede, acest act nu este diminuat câtuşi de puţin de vârsta fragedă a acuzatului, ceea ce a urmat… a fost un act de crimă cu premeditare. Ben Stokes a fost într-adevăr frumos şi inocent, dar vă vom arăta că acuzatul a comis cea mai reprobabilă crimă şi că este vinovat dincolo de orice urmă de îndoială.

Toţi cei aflaţi în încăpere păreau să-şi ţină respiraţia, aşa că Daniel le urmă exemplul. Lambriurile de stejar şi pielea verde păreau să scârţâie şi să se macine de nerăbdare, în tăcerea apăsătoare. Daniel trase cu ochiul în spatele său, la familia Croll. Charlotte stătea băţoasă, cu colţurile gurii lăsate în jos. Kenneth se încrunta la Gordon Jones.

Sebastian era fascinat. Plictiseala îi trecuse ca prin farmec. Daniel îl privise cum se apleca înainte, în timp ce asculta povestea lui Jones, ca şi cum ar fi fost o poveste creată pentru distracţie, cu Sebastian ca protagonist.

Irene intră din nou în sala de judecată, în linişte.

Atunci când procurorul termină conturarea cazului din punctul de vedere al acuzării, Daniel simţi un fior. La drept vorbind, nici el nu ştia dacă Sebastian era inocent ori vinovat; ştia numai că băiatul nu avea ce să caute acolo, în tribunalul pentru adulţi – chiar dacă mobila era rearanjată, lipseau perucile şi la galerie se găseau doar zece reporteri.

Gordon Jones se aşeză în cele din urmă, iar Sebastian se aplecă spre Daniel:

— Se înşală întru totul. Poate că ar trebui să-i spun?

Vocea sa clară şi bine articulată suna tare chiar şi când şoptea.

— Nu acum, răspunse Daniel, dându-şi seama că Irene îşi dregea glasul şi se uita spre el. Când o să ne vină rândul.

Era cea de-a doua zi a procesului când Daniel ajunse la tribunal la nouă şi jumătate. Se strecură în fugă printre fotografii de presă aliniaţi pe trei rânduri în spatele barierelor improvizate. Când intră în Tribunalul penal central îl simţi întunecat şi jilav. Toate intrările în acest tribunal erau întotdeauna de rău augur. Era ca şi cum ai fi fost înghiţit, intrând în cutia toracică a unei bestii. Statuile de marmură îl priveau cu reproş.

Din nou, Daniel se simţea agitat, ca şi cum ar fi fost un avocat tânăr şi neexperimentat. Fusese implicat în nenumărate procese penale, dar astăzi avea palmele umede, ca şi cum ar fi fost vorba de propriul său proces.

Înainte ca Sebastian să ajungă în sala de judecată, Daniel respiră adânc şi încercă să se liniştească. Ştia ce avea să aducă ziua aceea şi ştia că nu putea să fie decât dificil pentru băiat.

— *Acuzarea o citează pe doamna Madeline Stokes.*

Mama lui Ben Stokes intră şi îşi croi drum spre boxa martorilor. Păşea cu multă reţinere. Purta părul strâns la spate. Era prins neuniform, ca şi cum şi l-ar fi strâns în grabă. Coafura îi accentua obrajii supţi şi ochii întunecaţi. Daniel se afla la cel puţin 15 metri distanţă de ea, şi cu toate astea era sigur că îi putea distinge tremurul. Ea se sprijini de boxa martorilor atunci când ajunse acolo şi respiraţia ei se putea auzi la microfon.

Căldura făcea încăperea uscată şi fierbinte. Daniel îşi simţi subsuorile devenind umede de sudoare.

Secundele se scurgeau, în timp ce Gordon Jones îşi răsfoia notiţele. Toţi cei aflaţi în sala tribunalului aşteptau ca el să vorbească.

— Doamnă Stokes, rosti procurorul în cele din urmă – ştiu că este greu pentru dumneavoastră, dar aş vrea să vă cer să vă întoarceţi cu gândul la după-amiaza zilei de duminică 8 august. Puteţi să îi vorbiţi curţii despre ultima oară când v-aţi văzut fiul în viaţă?

— Păi… era o zi frumoasă. M-a întrebat dacă putea să se ducă afară şi să se plimbe cu bicicleta, iar eu i-am spus că putea, dar că trebuia… trebuia să rămână pe strada noastră.

Era în mod evident agitată, pradă unei tristeţi adânci, cu toate că vocea ei era limpede şi afabilă. Îi aminti lui Daniel de gheaţa dintr-un pahar. Când se emoţiona, vocea îi devenea mai profundă.

— V-aţi urmărit fiul cu privirea în timp ce se juca afară?

— Da, am făcut-o pentru o vreme. Spălam vasele în bucătărie şi l-am putut observa, ieşind şi îndepărtându-se pe trotuar.

— Cât credeţi că era ceasul, *ultima dată când l-aţi văzut?*

Jones rostise întrebarea cu voce joasă, plin de respect.

— Era pe la ora unu. Fusese pe afară vreo jumătate de oră, după prânz, şi l-am întrebat dacă nu voia să-şi ia o jachetă sau să intre. M-am gândit că era posibil să plouă. El mi-a spus că îi era bine aşa. Dacă l-aş fi putut convinge! De-aş fi *insistat*! Îmi doresc…

— Aşadar, i-aţi îngăduit lui Ben să se joace în continuare afară? Când aţi descoperit că nu se mai juca pe stradă?

— La scurt timp după aceea. Peste vreo cincisprezece, poate douăzeci de minute – cam atunci. Lucram la etaj şi am aruncat o privire pe fereastră. Îl supravegheam în continuare. Eu… Poţi vedea destul de bine întreaga noastră stradă de acolo, de sus, dar când m-am uitat afară… pur şi simplu, nu l-am mai zărit nicăieri.

Atunci când rosti *nicăieri,* ochii doamnei Stokes se măriră considerabil.

— Ce aţi făcut?

— Am fugit în stradă. Am alergat în sus şi-n jos pe stradă şi apoi i-am găsit bicicleta, abandonată după colţ. Am ştiut imediat că i se întâmplase ceva groaznic. Nu ştiam ce, dar simţeam asta. Primul meu gând a fost acela că ar fi putut să fie lovit de o

maşină, dar în jur domnea o linişte netulburată. Pur şi simplu… dispăruse.

Madeline Stokes plângea, acum, de-a binelea. Daniel era mişcat, şi ştia că şi juriul se afla în aceeaşi situaţie. Mâna ei stângă i se încleştase, înroşită, de boxa martorilor, dar chipul îi era în continuare palid. Când izbucni în plâns îşi duse mâna la gură. Daniel îşi aminti ce îi spusese Harriet despre modul în care se comportase Minnie, atunci când îşi pierduse fiica. Îşi aduse aminte de ziua aceea, de la piaţă, în care îl prinsese cu mâinile ei reci, şi de ochii ei albaştri şi umezi, implorându-l să nu o pomenească pe fetiţa ei. Ca şi Minnie, Madeline Stokes avusese doar un copil. Pierduse tot ceea ce conta pentru ea şi lumea devenise acum un loc întunecat.

— L-am strigat pe străzile din preajmă şi am rămas la poarta parcului, dar nu l-am putut zări nici acolo. I-am sunat pe prietenii lui, după care tatăl lui şi cu mine… am telefonat la spital şi la poliţie.

— Le-aţi telefonat şi vecinilor, familiei Croll?

— Nu.

Îşi şterse faţa cu palmele goale. Ochii îi erau nişte cristale roşii şi îndurerate. Clipiră şi străluciră – revăzând scena, retrăind panica.

— Nu am făcut-o.

— Ben se juca uneori cu Sebastian?

— Da, dar nu la şcoală, de fapt, ci în weekenduri, din când în când. La început nu mi s-a părut în neregulă, dar mai apoi am aflat că Sebastian îl tiraniza pe Ben, băgându-l în tot felul de necazuri, şi i-am interzis să se mai vadă cu el.

— Puteţi să ne explicaţi ce înţelegeţi prin „îl tiraniza, băgându-l în tot felul de necazuri”?

— Ei bine, când ne-am mutat noi în Richmond Crescent, Sebastian a venit să întrebe dacă Ben putea să iasă la joacă. Eram bucuroasă că în apropiere exista un alt băieţel, chiar dacă era un pic mai mare, dar mai apoi am hotărât că nu era tocmai… potrivit.

— De ce, dacă îmi este îngăduit să întreb?

— După ce a început să se joace împreună cu Sebastian, Ben s-a apucat să folosească nişte înjurături *foarte vulgare* – cuvinte pe care nu le ştia înainte. I-am spus să înceteze şi să nu se mai joace cu Sebastian câteva zile, dar în weekenduri se mai jucau totuşi, ocazional, împreună. După aceea am remarcat faptul că Ben avea vânătăi după ce se juca cu Sebastian. Ben mi-a destăinuit că Sebastian îl lovea atunci când nu făcea ce îi cerea el. M-am plâns mamei lui Sebastian şi i-am spus lui Ben să nu se mai joace vreodată cu Sebastian.

— Atunci când v-aţi plâns mamei lui Sebastian, aţi primit un răspuns satisfăcător?

— Nu, căci Sebastian face legea în casa aceea, sau cel puţin asta am dedus eu. Propria lui mamă nu deţine niciun control asupra lui, iar tatăl lui e mai mult plecat. Nu cred că ea reuşeşte să-l ţină în frâu.

Doamna Stokes îşi şterse nasul şi bolborosi în batistă. Daniel se uită la Charlotte cu coada ochiului. Era impasibilă, dar acum machiajul îi strălucea puţin. Niciuna dintre femei nu îi aruncă vreo privire celeilalte. Sebastian stătea ţeapăn, holbându-se la Madeline. Clipea des.

— Aşadar, nu aţi contactat familia Croll în legătură cu dispariţia lui Ben, deoarece îi interziseserăţi fiului dumneavoastră să se joace cu Sebastian şi, prin urmare, nu vă aşteptaţi ca cei doi băieţi să se fi aflat împreună. Dar v-aţi gândit că era posibil ca Ben să vă fi ieşit din cuvânt…

Doamna Stokes începu să plângă fără zgomot. Umerii i se scuturau şi îşi şterse nasul cu un şerveţel de hârtie. Când vorbi din nou, vocea ei fu mai profundă.

— Ben a fost *subjugat* de Sebastian, presupun. Era băiatul mai puternic şi mai mare. Nu se mai jucase împreună cu Sebastian de luni întregi şi, pur şi simplu, nu mi-a trecut prin cap. Acum… pare evident.

— Ce s-a întâmplat după ce aţi telefonat la spital şi la poliţie?

— Soţul meu a venit acasă. Poliţia a fost fantastică. Nu m-am aşteptat să acţioneze atât de prompt, dar ei erau deja acolo, solicitând detalii, şi ne-au ajutat să aruncăm o privire prin zonă şi să elaborăm o descriere a lui Ben.

— Vă mulţumesc, doamnă Stokes.

Irene Clarke se ridică. Daniel o privi în timp ce zâmbea încurajator şi îşi împreuna mâinile pe pupitru. Era sobră, aproape pocăită faţă de doamna Stokes.

— Doamnă Stokes, îmi pare rău pentru marea tragedie cu care v-aţi confruntat dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Vreau să vă pun doar câteva întrebări concise. Vă rog să nu vă grăbiţi.

Madeline tuşi puţin, într-o manieră ciudată, şi încuviinţă din cap.

— Fiul dumneavoastră a mai dispărut vreodată înainte pentru o perioadă mai lungă?

— Nu.

— Aţi afirmat că a existat o perioadă în care se juca în mod regulat cu Sebastian. Cu vreuna dintre ocaziile acestea au hoinărit băieţii în afara zonei în care se jucau de obicei sau au lipsit doar un timp oarecare?

Doamna Stokes tuşi şi păru să-şi recapete cu oarecare dificultate calmul.

— Doamnă Stokes?

— Nu.

— Şi este adevărat că până în momentul în care aţi aflat că fiul vecinilor dumneavoastră fusese arestat, nu bănuiserăţi că era posibil ca Sebastian să fi fost implicat în dispariţia fiului dumneavoastră?

Madeline îşi ridică privirea spre colţurile sălii tribunalului. Încordată, în boxa martorilor, părea înflăcărată, iar încăperea părea un spaţiu sacru. Lacrimile prinseră să i se prelingă tăcute pe obraji.

— Nu m-am gândit la el, răspunse ea, calmă.

— Aţi mărturisit că îi interziseserăţi lui Ben să-l mai vadă pe Sebastian. Aşadar, este adevărat că lui Ben *îi făcea plăcere* să se joace cu Sebastian?

— Nu, căci el era agresiv, era…

Degetele doamnei Stokes se încleştară pe marginea boxei martorilor.

— Dumneavoastră nu îl plăceţi pe Sebastian, doamnă Stokes, sau cel puţin aşa lăsaţi impresia, dar nu fiul dumneavoastră i-a *cerut* să se joace cu el? L-aţi descris ca fiind subjugat de Sebastian. Aşadar, nu s-a întâmplat ca, în pofida dezaprobării dumneavoastră, Ben şi Sebastian să fi fost de fapt prieteni care să se bucure unul de compania celuilalt?

Doamna Stokes îşi suflă nasul şi respiră sacadat. Judecătorul o întrebă dacă nu dorea un pahar cu apă. Ea clătină din cap şi o privi pe Irene.

— Îmi pare rău, doamnă Stokes, spuse Irene – ştiu că este foarte greu. Nu s-a întâmplat aşa?

Madeline suspină şi încuviinţă din cap.

— Doamnă Stokes, pot să vă cer să răspundeţi cu voce tare?

— Poate că erau în continuare prieteni.

Irene îi aruncă o privire lui Daniel şi apoi se aşeză. Ar fi putut să meargă mai departe, el ştia asta, dar juriul era impregnat de simpatie pentru mama băieţelului. Daniel respecta acest lucru la Irene: era capabilă să perpelească un martor atunci când era nevoită să o facă, dar rămânea întotdeauna amabilă.

Pauzele erau obligatorii datorită regulilor adoptate mai demult, ca urmare a procesului pentru judecarea a doi copii de 10 ani, care l-au ucis pe micul James Bulger. Daniel se duse în toaleta bărbaţilor imediat ce şedinţa se întrerupse. Se simţea greoi şi obosit. Paşii săi răsunară pe podeaua de marmură. Locul îi era familiar, cu pereţii lui albaştri şi robinetele aurii, dar mirosea a urină adânc impregnată şi a soluţie de curăţat ineficientă.

Era o vespasiană liberă în colţul îndepărtat. Daniel expiră în timp ce urina în vasul de porţelan alb.

— E-n regulă, Danny?

Era detectivul-şef McCrum. Umărul său îl atinse uşor pe al lui Daniel în timp ce îşi trăgea fermoarul.

— Uneori te întrebi… – rosti McCrum, accentul său nordic încălzind în mod straniu recea toaletă victoriană – dacă nu există vreo altă cale? Prevăd că acest proces o să devină barbar. E greşit să-i supui la toate aceste cazne.

— Nu pot decât să fiu de acord, răspunse Daniel.

Îşi scutură penisul, îşi încheie fermoarul şi începu să se spele pe mâini. Nu ştia cum avea să facă faţă Sebastian lungilor zile care i se întindeau înainte şi ceea ce era mai rău nu se petrecuse încă, ci abia avea să vină.

— Şi dacă tot aţi adus vorba…

— Ştiu – acea sărmană femeie, zise McCrum.

Daniel se întoarse. Plecă fără să mai rostească vreun cuvânt, încuviinţând din cap spre McCrum, în timp ce se strecura pe lângă el. Bărbatul mai în vârstă îl urmări plecând.

22

Vechiul an fu urmat de noul an la fel cum o brazdă o urmează pe alta sub puterea plugului. Minnie trebui să repare ferestrele din spate, după ce puii ciuguliseră tot chitul. Nişte ţigle se desprinseseră de pe acoperiş, luate de vânt, şi apăruse o infiltraţie care picura încet într-o găleată pusă pe scări, atunci când ploua. Ea nu avea bani să repare spărtura, aşa că situaţia dură mai bine de un an. Era sarcina lui Daniel să golească găleata dimineaţa.

Ţapul lui Minnie, Hector, muri în cea de-a treia iarnă petrecută de Daniel la Brampton, dar în primăvara următoare ea cumpără o capră şi două iade pentru a-l înlocui. Daniel avea permisiunea de a o mulge dimineaţa: îi ungea ugerul şi mai apoi o mulgea răbdător, metodic. Minnie îl învăţase cum. Făcură un ţarc nou pentru capră şi un loc special destinat mulsului, în care celelalte animale nu puteau pătrunde. Minnie îi spuse lui Daniel că zona de muls trebuia păstrată foarte curată. În timpul nopţii separau iadele de capră, pentru ca ugerul să se poată umple cu lapte. Capra fu botezată Barbara, iar Daniel îi boteză pe cei doi pui ai caprei cu numele de Brock şi Liam, după fotbalişti de la Newcastle United, cu toate că ambii erau de sex feminin.

Seara, după ce se îmbăia şi îşi făcea temele, putea să joace table cu Minnie în timp ce ea îşi sorbea ginul, iar el mânca ecleruri cu ciocolată. Ea se minuna de abilitatea lui de a număra, fără să meargă cu piesa prin toate spaţiile intermediare. Alteori jucau cărţi: whist sau douăzeci şi unu. Ea punea muzică în timp ce jucau: Elvis, Ray Charles şi Bobby Darin. Umerii lui Daniel tremurau când îşi arunca pe masă cărţile, iar ea ridica din sprâncene la el şi îi arunca câte un biscuit lui Blitz.

Daniel avea cincisprezece ani şi învăţa la liceul William Howard de pe Longtown Road. Era căpitanul echipei de fotbal şi câştigase două medalii

de aur pentru alergare pe distanţe lungi, dar încă era mai mic şi mai slab decât ceilalţi băieţi de la el din clasă. Anul viitor avea să-şi înceapă pregătirea pentru examenul de maturitate. Era bun la engleză, istorie şi chimie. Exista o fată numită Carol-Ann care era mai mare cu un an decât el şi care venea uneori pe la el, după ore. Avea apucături băieţeşti şi o învăţa jonglerii cu mingea de fotbal şi cum să se poarte cu animalele. Minnie o oprea la ceai dacă mama ei lucra până târziu. Caroll-Ann nu era iubita lui sau ceva de genul ăsta, cu toate că el îi văzuse ţâţele când ea îşi scosese sutienul, atunci când înotaseră în râul Irving, vara trecută.

Daniel era simpatizat la şcoală. Avea prieteni datorită fotbalului şi, cât putea, evita să se implice în vreo dispută. Dar în afară de Carol-Ann, nimeni nu prea venea pe la fermă. Danny era invitat la petreceri date cu ocazia zilelor de naştere şi era prezent la toate manifestările sportive ale şcolii. Avea un grup de prieteni cu care tăia frunză la câini şi cu care stătea la taclale la şcoală, mai cu seamă despre fotbal, dar nu exista niciunul cu care să se joace cu regularitate după ore şi nu fusese acasă la prietenii săi mai mult de câteva ori pe an. După ore, dacă nu era un meci sau o petrecere, stătea acasă cu Minnie, îngrijindu-se de animale, culegând verdeţuri pentru cină, curăţând cartofi sau jucându-se cu Blitz în curtea din spate. Mai apoi urmau cina, jocurile, ginul şi muzica. Anii veneau şi treceau. Exista o anume simetrie a zilelor, o mulţumitoare împlinire a aşteptărilor, o oarecare ordine. Toate astea îi confereau siguranţă lui Daniel.

Învăţă cum să spere. Dorinţele lui trebuiau să se limiteze la perimetrul căminului ei, precum aripile puilor pe care ea le tăia pentru ca aceştia să nu-şi ia zborul, dar Minnie îi oferea tot ce-şi putea dori.

Era sâmbătă şi Daniel se trezi înainte de a suna alarma ceasului. Se întinse aidoma unei stele de mare, simţind că-şi dezmorţeşte tot trupul, din creştet până în vârfurile degetelor de la picioare.

Afară, dincolo de ochiurile subţiri ale ferestrei sale, putea auzi cotcodăcitul şi foiala puilor şi behăitul nervos al caprelor. Se întinse în pat, cu mâinile sub cap, gândindu-se, amintindu-şi.

Daniel se răsuci şi căscă, după care se întinse spre sertarul noptierei de lângă pat. Scoase lănţişorul mamei sale şi mângâie iniţiala „S", de aur. I se păru mai netedă decât îşi aducea aminte că era şi se întrebă dacă el o făcuse aşa, în acelaşi mod în care marea netezeşte cioburile ascuţite de sticlă. Lănţişorul zăcuse în sertar, înfăşurat într-o batistă, dar el nu se atinsese de el. Aproape că şi uitase de existenţa lui.

Se întinse la loc, privind lănţişorul. Amintirile care îl năpădiră atunci când îl mângâie nu erau nişte amintiri autentice, ci mai degrabă nişte fotografii, pe care mintea sa le făcuse şi mai apoi le developase, în speranţa că aveau să fie puse la uscat în întuneric, picurând propriile lui aşteptări. Una dintre fotografii o înfăţişa pe mama lui, râzând în bucătăria lui Minnie, râzând atât de tare, încât puteai să-i vezi cei doi dinţi lipsă, cu ochii atât de îngustaţi de veselie, încât ridurile de la colţurile ochilor îi ajungeau până la os. O alta o reda pe mama lui, hrănind puii în timp ce Minnie îi făcea semn cu mâna, de la fereastră. În mintea lui, mâinile mamei sale erau întotdeauna ciolănoase şi încete: lăsau nutreţul să cadă cu încetinitorul, ca şi cum ar fi avut articulaţiile înţepenite. Într-o altă fotografie jucau împreună cărţi şi mama lui câştiga; ea se lăsa pe spate pe canapea, cu genunchii în aer şi cu un strigăt de mirare.

Daniel puse lănţişorul înapoi în sertar. Se întrebă ce ar fi gândit Minnie despre mama lui, dacă s-ar fi întâlnit faţă în faţă. Mama lui era atât de fragilă: o vrabie faţă în faţă cu o ursoaică. Minnie ar fi hrănit-o, ar fi iubit-o şi ar fi pus-o la treabă, aşa cum procedase şi cu Daniel. Pentru Minnie, mama lui Daniel nu ar fi fost decât un alt copil. Acest gând îi frânse inima. Pentru el mama lui era un copil şi tot timpul se simţise mai în vârstă decât ea, în vreme ce

în mintea lui ea rămânea mereu aceeaşi: tânără, suplă, având nevoie de el.

De când Daniel fusese adoptat, modul în care se gândea la mama lui se schimbase. Înainte, simţise panica pierderii ei, sfâşierea, lacrimile şi dorul de ea. Acum voia să o aline. Îşi aminti cum o mângâia pe frunte şi o învelea cu un pulover atunci când ea adormea pe canapea: atât ochii negri cât şi buzele vinete îi zâmbeau. Nu mai voia să alerge la ea. Dorea liniştea noii sale vieţi mai mult decât voia haosul mamei sale, dar acum nutrea fantezii legate de aducerea ei în noua lui viaţă. Minnie putea să o adopte la fel de bine şi pe ea; putea să adoarmă pe canapea ascultând Ray Charles în timp ce Daniel jumulea umbrele de rubarbă din grădină şi împingea legumele între buzele agile ale caprelor.

*

La parter, Minnie terminase de făcut păsatul de fulgi de ovăz. Purta halatul de casă, iar picioarele desculţe lipăiau pe podeaua murdară a bucătăriei. Tălpile picioarelor ei erau tari ca pielea tăbăcită. Seara, se uita la televizor cu picioarele aşezate pe un taburet şi uneori Daniel îi mângâia cu degetul pielea groasă şi îngălbenită a picioarelor. Era posibil să-i intre un cui în picior şi să-şi dea seama abia după o săptămână întreagă, nu din pricina durerii, ci a faptului că auzise zgomotul făcut de picioarele ei pe scândurile podelei. Îşi sprijinea atunci glezna de genunchi şi smulgea cuiul buclucaş dintr-o mişcare – dar nu picura niciun strop de sânge.

Atunci când îl auzi, păşi până la baza scărilor, cu o lingură de lemn în mână. Îl prinse de obraji şi îi întoarse faţa într-o parte, sărutându-l pe frunte.

— Bună dimineaţa, minunăţie mică.

Era vară şi, cu toate că nu era nici şapte, ziua era strălucitoare, bolta cerului fiind de un albastru nepătat. Daniel îşi strecură picioarele în încălţări şi se duse afară, să hrănească animalele. Avea mâinile reci, aşa că Barbara azvârli din picioare atunci când

îi atinse ugerul, şi atunci şi le încălzi la subsuoară înainte de a încerca din nou.

Aflate din nou laolaltă, iadele îşi frecară boturile şi se adulmecară una pe alta, iar Daniel îi duse laptele lui Minnie, înăuntru.

— Eşti un flăcău de ispravă, rosti ea, punându-i păsatul în faţă, împreună cu o cană de ceai fierbinte, pe care Daniel ştia că o dresese deja pentru el cu lapte şi zahăr. Mă duc să mă îmbrac.

Atunci când ea se întoarse, Daniel prăjea pâine. O întrebă dacă dorea şi ea.

— Doar o jumătate de felie, dragule. Îmi ajunge ceaiul.

Daniel îi dădu o felie întreagă, ştiind că ea avea să o mănânce oricum. Pălăvrăgiră despre grădină, infiltraţia din acoperiş şi despre cum avea ea să aducă pe cineva să îl repare, săptămâna viitoare. Spunea asta de luni în şir. Ea îl întrebă ce voia să facă în ziua aceea, sâmbătă fiind. Dacă vremea avea să rămână frumoasă ar fi putut să facă o plimbare, iar dacă avea să plouă puteau să se uite la filmele de după-amiază şi să ronţăie pachete cu chipsuri. Uneori Minnie gătea sau cocea ceva la cuptor, în vreme ce Daniel bătea mingea prin curte.

Daniel ridică din umeri.

— Ştii la ce mă gândeam, rosti el, luând o firimitură din felia lui de pâine prăjită şi privindu-i chipul.

Ea zâmbi – din toată fiinţa, din adâncul ochilor ei albaştri şi cu obrajii îmbujoraţi.

— Sunt sigură că îmi vei spune şi mie.

— Crezi că asistenta socială ar putea afla unde se găseşte mama mea acum?

Lumina din ochii ei păli.

— Dragule, ştii ce au spus. Când vei împlini optsprezece ani vei putea lua legătura cu ea, dacă vei mai dori acest lucru. Ştiu că este greu, dar asta-i legea şi trebuie să ne conformăm. Trebuie să încerci să treci peste asta.

— Eu pot să… sunt… eu doar… vreau să-i arăt poate căpriţele şi noua mea cameră. I-ar plăcea. Vreau doar să stau de vorbă cu ea.

Minnie oftă. Pieptul i se ridică de pe tăblia mesei, pentru a se prăvăli apoi la loc.

— Danny, uită-te la mine.

— Ce-i? întrebă el, ridicându-şi privirea spre ea, cu gura plină de pâine prăjită.

Ea îl privea încruntată.

— Nu trebuie să-ţi iei iarăşi tălpăşiţa, mă auzi? spuse ea, ducându-şi o mână la inimă. Pur şi simplu, nu aş mai putea suporta, dragule.

— N-am de gând să-mi iau tălpăşiţa. Vreau doar să-i spun despre căpriţele cele noi, asta-i tot.

Privi într-o parte şi-şi termină pâinea prăjită, luând o îmbucătură prea mare şi îndrăznind să arunce o privire spre ea. Se uita la el, cu mâinile în poală.

Daniel îşi feri privirea.

— M-am gândit că n-ar fi rău dacă ea ar veni să locuiască împreună cu noi – zise el.

Rostind-o cu voce tare i se păru un lucru imposibil, prostesc, dar se întoarse totuşi pentru a vedea răspunsul ei.

— Ştii că aşa ceva nu se poate întâmpla, Danny, spuse ea, foarte calmă.

El încuviinţă din cap, simţind un nod în gât.

— Ştiu doar că i-ar fi plăcut aici. Ea are nevoie ca cineva să se îngrijească de ea şi eu aş fi putut face acest lucru, aici.

Daniel simţi mâna ei grea peste a lui.

— Trebuie să înţelegi că nu este treaba ta să ai grijă de mama ta. E treaba mea să am grijă de tine.

Daniel aprobă, dând din cap. Nasul îl pişcă şi ştia că ar fi izbucnit în plâns dacă ar mai fi rostit vreun cuvânt. Nu voia să o rănească pe Minnie. O iubea şi dorea să rămână cu ea. Voia numai să o facă să înţeleagă că mama lui ar fi putut şi ea să vină să locuiască împreună cu ei. Atunci totul ar fi fost perfect.

— N-am de gând să-mi iau tălpăşiţa, zău aşa – izbuti el să rostească, în cele din urmă. Vreau doar să stau de vorbă cu ea. Vreau să-i povestesc despre fermă şi toate celelalte, continuă el, ştergându-şi ochiul stâng cu degetele. Vreau doar să stau de vorbă cu ea, crede-mă.

— Înţeleg, dragul meu, spuse ea. Lasă-mă să vorbesc eu cu ei. O să văd dacă îmi vor da vreun număr de telefon sau ceva.

— Ai de gând să faci asta?

Se aplecă înainte, zâmbind uşurat, dar ea îl privea încruntată.

Ea încuviinţă din cap.

— Promiţi?

— Am spus că o să o fac.

— Crezi că îţi vor spune?

— Pot măcar să întreb.

Daniel zâmbi şi se aşeză înapoi pe scaun. Minnie strânse: puse untul şi dulceaţa la locul lor, ştergând jumătatea de masă pe care mâncaseră – cealaltă jumătate era ticsită cu cărţi, biscuiţi pentru câine şi ziare vechi. Daniel simţi cuprinzându-l o căldură interioară, iradiind de la stomac spre coapse. Îl făcu să se înalţe şi el se îndreptă, ridicându-şi umerii.

Peste o săptămână, Daniel alerga spre casă prin Dandy. Găsi o cutie goală, de tinichea, şi driblă cu ea vreun sfert de milă, cu cravata costumului de şcoală slăbită, cămaşa ieşită din pantaloni şi ghiozdanul atârnat pe umeri. Aerul era înmiresmat de aroma ierbii proaspăt tăiate. Daniel îşi putea auzi respiraţia şi simţi sudoarea luând naştere la marginea tunsorii, în timp ce lovea conserva, mânând-o înainte, cu pantofii săi de şcoală împroşcaţi cu noroi. Se bucura de fiecare şut, de elasticitatea muşchilor şi articulaţiilor sale, de soarele care îi încălzea mângâietor antebraţele şi faţa. Era fericit, decise, fericit să se afle acolo şi să alerge spre casă, către Minnie.

Acasă. Izbi conserva din răsputeri şi ea sări strălucind în bătaia soarelui, descriind un arc de vreo

zece metri înainte de a cădea silenţios în iarba înaltă. *Acasă.* Daniel o lovi iarăşi. Zbură în sus şi Daniel aşteptă să cadă şi să o prindă din zbor pentru a o trimite iarăşi în aer, pe deal în jos, spre ferma Flynn şi Minnie, unde aveau să-l aştepte sendvişuri cu banane făcute piure.

Înainte de toate, îi plăcea la ea faptul că ştia la ce să se aştepte. Ea avea darul de a-i înfăţişa lumea ei şi de a o repeta apoi, zi după zi. Lucrurile se petreceau atunci când spunea ea că aveau să se întâmple. A spus că avea să-l adopte şi chiar aşa a şi făcut. Chipul judecătorului se strâmbase neîncrezător, examinând documentele din faţa lui şi stomacul lui Daniel se chircise, dar era îndeajuns de sigur că avea să decidă în favoarea ei şi că el avea să ajungă fiul lui Minnie, exact aşa cum îi promisese ea.

Acum Daniel o privea cu alţi ochi. Iubea deja trupul ei mătăhălos şi moliciunea acestuia, dar acum considera că ea deţinea o nouă putere. Avea încredere în ea. Ea era în stare să obţină lucrurile pe care şi le dorea; acestea erau la îndemâna ei. Chiar şi soarta lui Daniel se afla la cheremul ei. Când se gândea la ea, se gândea la gulerul de blană al lui Blitz în pumnul ei, în timp ce îl domolea, deschizând în acelaşi timp uşa străinilor pe care îi lătra.

Daniel îşi încetini pasul, ajungând să meargă în ritm de plimbare. Respiră adânc şi savură aroma înierbată a verii. Cerul era albastru şi cei câţiva nori presăraţi pe el nu făceau decât să-i pună în evidenţă infinitatea.

Auzi voci şi apoi zgomot de paşi în urma lui. Aruncă o privire peste umăr şi văzu că erau cei trei băieţi mai mari care îl necăjiseră mai demult. Acum le ştia numele: Liam, Peter şi Matt. Erau cu un an înaintea lui la şcoală. Simţi tensiunea încordându-i muşchii. Continuă să meargă ca şi cum nu s-ar fi sinchisit câtuşi de puţin de băieţi, dar exagerând lungimea pasului şi legănatul umerilor. Putea auzi ce vorbeau, cu toate că ei se aflau, credea, la vreo douăzeci de paşi în urma lui. Vorbeau despre fotbal,

dar mai apoi tăcură şi Daniel simţi cum i se zbârlea părul de pe ceafă. Încercă să tragă cu urechea la mişcările lor.

— Hei, Danny, ce mai face bătrâna vrăjitoare? strigă unul dintre ei. Nu te-a învăţat încă să faci nicio vrajă?

Glasul se stinse.

Daniel îi ignoră, simţind încordarea coborându-i din umeri în jos, pe şira spinării. Strânse din dinţi şi îşi încleştă pumnii.

— O vrăjitoare grasă ca ea. Mi-ar plăcea să o văd cum încearcă să zboare, zău aşa.

Daniel aruncă din nou o privire peste umăr şi îl văzu pe unul dintre băieţi maimuţărind zborul pe o coadă de mătură, înainte de a se prăvăli şi de a se rostogoli în iarbă. Atunci izbucniră toţi în râs: nişte hohote mârşave. Vocile erau răguşite şi adânci; din nou vocile frânte oscilară, în bătaie de joc.

Daniel se întoarse cu faţa spre ei. Imediat ce făcu acest lucru, băieţii se pregătiră să-l înfrunte, depărtându-şi picioarele şi scoţându-şi mâinile din buzunare.

Urmă un moment de respiro, aşa că Daniel putu să audă sângele vâjâindu-i în urechi.

— Ai o problemă?

Vorbise Peter, pieziş, cu ochii mijiţi, dorind ca Daniel să răspundă în vreun fel.

— Ţine-ţi-vă gura şi nu mai trăncăniţi despre ea!

— Sau ce-o să ne faci?

— O să vă închid gura!

— Cine, tu şi armata lui Papură-Vodă?

Se întâmplă ca şi data trecută. Daniel se năpusti spre băiat şi îl lovi cu capul în stomac. Încă era mai mare decât Daniel. Simţi pumnul băiatului mai mare lovindu-l în coaste şi respiră dureros. Îi putea auzi pe ceilalţi doi luându-l peste picior şi strigând: *Fă-l praf, Pete. Snopeşte-l.*

Daniel îşi aduse aminte cum se luptase cu iubitul mamei lui, cel care îl târâse pe podea, înşfăcându-l de păr. Simţi cum îl cuprindea furia, răspândindu-se rapid, clocotitor şi acut prin trupul său. Şocul fu

întăritor şi limpezitor. Îl pocni pe Peter, doborându-l, după care îl lovi cu piciorul în faţă până când îl făcu să se rostogolească.

Atunci ceilalţi băieţi se întoarseră spre Daniel, dar el era pregătit pentru atac şi nici nu simţi loviturile pumnilor lor în braţe şi piept. Îl lovi pe Matt în nas şi simţi ruptura reverberându-i în articulaţie, după care îi arse un şut lui Liam în testicule.

Daniel se îndepărtă de ei, împleticindu-se. Pumnul îi pulsa şi văzu că se tăiase la degete, dar când le atinse îşi dădu seama că nu era decât sângele lui Matt. Se roti şi se îndreptă către ei, înfruntându-i încă o dată.

— Dacă mai rostiţi vreun cuvânt despre ea, sunteţi morţi.

Cuvântul *morţi* îi ieşi din gură ca un glonţ. Ecoul său răsună peste câmpie. Păsările se risipiră în siajul lui.

Băieţii, doborâţi în iarba înaltă, nu rostiră un cuvânt. Daniel se îndepărtă de ei, grijuliu în continuare, dar făcând în acelaşi timp pe grozavul. Adie o pală de vânt şi toate firele de iarbă se plecară spre el, ca şi cum l-ar fi venerat.

Daniel ştia că băieţii erau în stare să-i plătească cu aceeaşi monedă, dar se simţea satisfăcut şi în largul lui în timp ce se îndrepta spre fermă. Mergea cu paşi uşori. Aveau să se gândească de două ori înainte de a o ponegri din nou. Acum ea era mama lui; avea să o apere.

Când Daniel ajunse la fermă, domnea liniştea. Găinile mergeau ţanţoşe şi ciuguleau liniştite, iar căpriţele mai sugeau un pic din ugerul care avea să le devină inaccesibil, la căderea nopţii. Margaretele din iarbă se împotriveau vântului, din toate puterile lor.

Minnie dezgheţa frigiderul. Daniel se duse să facă pipi, imediat ce ajunse acasă. Se spălă pe mâini şi se privi în oglindă. Îşi ridică tricoul pentru a se uita la coastele sale. Nu avea nicio zgârietură. Ea n-ar fi

avut cum să ghicească faptul că el îi luase apărarea mai devreme, luptându-se pentru ea şi învingând.

Nu se putu abţine să-şi îndrepte umerii în timp ce intră în bucătărie.

Ea era încălţată cu cizmele de cauciuc, izbind cu o spatulă de lemn în gheaţa compactă din congelator.

— Dumnezeule mare, s-a făcut deja timpul? rosti ea la intrarea lui. Eram sigură că abia a trecut de două. O să-ţi vrei sendvişurile şi nici măcar nu m-am apucat să le pregătesc.

Daniel îşi şterse nasul şi fruntea cu mâneca şi aşteptă, în timp ce ea presă feliile de banană pe pâinea albă şi proaspătă şi îi turnă un pahar cu suc de portocale proaspăt stoarse. Dădu sucul pe gât şi mâncă o jumătate de sendviş, înainte de a-i vorbi.

— De ce faci chestia asta? întrebă el, arătând spre frigiderul deschis, care picura.

— E aidoma tuturor celorlalte lucruri din viaţă, Danny. Din când în când trebuie să pui mâna pe un ciocan şi să iei totul de la capăt.

Daniel nu era singur ce voia să spună. Se holbă la cealaltă jumătate a sendvişului cu banană. Ferestrele erau deschise şi mirosul de bălegar de la ferma învecinată pătrundea înăuntru. Minnie dădu pe gât ceaiul dintr-o înghiţitură şi apoi luă iarăşi ciocanul şi spatula. Se apucă să cioplească gheaţa cu bufnituri sonore şi ferme.

— Am luat un 10 la testul de istorie de astăzi, strigă el.

Ea îşi domoli asaltul asupra frigiderului pentru a-i face cu ochiul.

— Îţi merge mintea. Ţi-am spus eu. Eşti de departe cel mai deştept. Nu trebuie să te străduieşti decât foarte puţin, şi săptămâna ce vine le arăţi tu tuturor… Ţi-am zis eu.

Blitz se furişă în camera de alături pentru a scăpa de zgomotul asurzitor. Gheaţa alunecă pe podeaua bucătăriei, silenţioasă şi apoasă precum o penitenţă.

Daniel îşi termină sendvişul şi se lăsă pe spate în scaun, lingându-şi degetele. Era conştient că Minnie îl privea, cu ciocanul în mână. Îşi şterse fruntea cu

braţul liber şi îşi puse uneltele să se odihnească în frigider. Se aşeză lângă Daniel şi puse o mână roşie şi grea pe coapsa lui.

— Ce-i? întrebă Daniel, ştergându-şi nasul cu mâneca.

— Am vorbit cu Tricia.

Bucătăria, împănată cu mărgele de lumină, aromă de pâine prăjită şi căldură, deveni dintr-odată încordată precum strunele unei viori. În hol, câinele stătea cu botul pe labe. Daniel aşteptă, cu şira spinării dreaptă. Minnie îşi ţinea în continuare mâna grea pe piciorul lui. Începu să-l mângâie pe genunchi. Simţi atingerea ei călduroasă prin pantalonii săi de şcoală.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta, Danny. Dumnezeu ştie că vreau să te cruţ de alte lovituri, dar tu mi-ai cerut să aflu.

— Ce-i? E iarăşi la spital?

— Nicicând nu există un moment potrivit, aşa că am să-ţi spun pur şi simplu. Azi am aflat.

Minnie îşi muşcă buza.

— Asta e, nu-i aşa? E bolnavă din nou.

— De data asta a fost mai grav, dragule.

Îl privi fără să clipească, ca şi cum el ar fi putut să-şi dea seama fără ca ea să trebuiască să o spună.

— Ce-i?

— Dragule, mama ta a murit.

Tot universul deveni în acelaşi timp foarte tăcut şi foarte zgomotos. Totul păru să încremenească şi Daniel simţi oprirea, liniştea. Îi ţiuiau urechile. Era ca mai devreme, înainte de bătaie. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut echilibrul pentru câteva clipe. Zgomotul din urechile sale îl distrase de la ceea ce auzise şi totuşi groaza pe care o putea simţi în gât – amară, neagră – însemna că nu putea îndura să audă din nou cuvântul cu pricina.

Daniel se ridică de la masă şi simţi imediat mâinile calde ale lui Minnie pe umerii săi.

— E în regulă, dragule, rosti ea. Nu fugi de asta. Eu voi fi întotdeauna aici, pentru tine.

*

În ultimii ani, atunci când Daniel îşi amintea aceste cuvinte, ele îl făceau întotdeauna să alerge mai repede.

Avu parte de un şoc, dar şi de o stranie bucurie. Simţi lovitura, ca şi cum ar fi fost scuturat sau pocnit, urmată apoi de un fior ascuţit şi ciudat. Inima îi bătu năvalnic, limba i se înţepeni în cerul gurii, iar ochii i se holbară, uscaţi.

Moartă?

Aerul îi pătrunse în gură ca şi cum cineva i-ar fi tăiat beregata.

Moartă.

Îşi plecă privirea şi văzu mâna lui Minnie pe braţul lui; degetele ei calde erau mult mai ferme decât mâinile mamei lui. Erau puternice, aidoma unei frânghii în care putea avea încredere pentru a coborî de pe o stâncă, ştiind că avea să-l ţină – echilibrat în spaţiu şi timp – şi să-i susţină greutatea în timp ce gravitaţia îl trăgea în jos.

Moartă.

Danny se lipi de Minnie. Nu ea i-o ceruse. Nu îl trăsese spre ea, dar el se refugie oricum, precum o frunză toamna, pentru că nu mai avea energie.

— Of! rosti ea. Of, dragostea mea, copilul meu nepreţuit. Chiar dacă acum nu te simţi aşa, eşti liber – acum eşti liber.

Nu se simţea liber, dar se simţea nelegat şi frica iscată de această senzaţie îl făcu să se lipească iarăşi de Minnie, oferindu-i-se cu adevărat pentru prima oară: cerându-i să-l iubească.

Mai târziu, ea îi făcu o ceaşcă de ceai, iar el era plin de întrebări.

— Cum a murit?

— Din cauza unei alte supradoze, dragule. Una mare.

El luă cana de ceai cu amândouă mâinile şi sorbi.

— Pot merge să o văd? A fost îngropată undeva?

— Nu, dragule, a fost incinerată. Dar mai ai încă lănţişorul ei şi te poţi gândi la ea oricând vrei.

— Ar fi trebuit să fiu alături de ea. Aş fi putut chema ambulanţa. Întotdeauna am reuşit să fac ambulanţa să ajungă la timp.

— Nu e vina ta, Danny.

— Ba da, pentru că era de una singură.

— Nu e vina ta.

Îi trecu prin cap gândul de a pleca din Brampton şi de a face autostopul până la Newcastle, ca şi înainte, dar acum, că ea nu mai era, nu mai avea rost. Minnie era mama lui acum şi el avea să încerce să se poarte cumsecade.

23

Acum era limpede că acuzarea încerca să-l înfăţişeze pe Sebastian ca pe un copil rău. Lista martorilor din acea zi includea vecini ai familiei Croll, copii de la şcoala lui Sebastian şi pe învăţătoarea lui. În absenţa juraţilor, Irene obiectă faţă de modul de adresare al întrebărilor, considerându-l o încercare de a extrage dovezi irelevante pentru comportamentul inadecvat al băiatului, dar judecătorul permise această abordare, mai ales că reputaţia de bătăuş agresiv a lui Sebastian avea legătură cu fapta săvârşită.

Sebastian era vioi astăzi şi concentrat asupra procesului. Nu mai mâzgălise şi nu-şi mai legănase picioarele. Tatăl lui nu se mai afla în sală. Daniel vorbise cu Charlotte, care îi spusese că Kenneth fusese convocat în străinătate, dar că avea să se întoarcă în câteva zile. Charlotte părea extenuată: era numai tendoane, ochii îi erau duşi în fundul capului şi degetele îi tremurau. Îi era groază să iasă afară, la o ţigară, i-a mărturisit lui Daniel, gândindu-se că ar fi putut să fie remarcată de ziarişti. Nu putea suporta minciunile pe care oamenii aceia le scriau despre fiul ei. Daniel o strânse de cot şi îi spuse să-şi păstreze calmul. *Lucrurile se vor înrăutăţi înainte de a ne veni şi nouă rândul* – îi zise. *Ar fi mai bine să te pregăteşti.*

*

— Acuzarea o citează pe doamna Gillian Hodge.

Daniel o privi îndreptându-se spre boxa martorilor. Ziariştii de la galerie mâzgăleau frenetic, în timp ce ea ridică mâna dreaptă şi jură să spună adevărul. Era vecină atât cu familia Croll cât şi cu familia Stokes şi mamă a două fetiţe. Daniel vorbise cu Irene despre ea la petrecerea firmei de avocatură. Glasul ei era limpede şi puternic, gesturile încrezătoare şi stăpânite. Se comporta profesional şi

totuşi matern, cu ochii ei strălucitori şi oneşti şi cu dinţii drepţi şi proeminenţi. Daniel îşi împreună mâinile şi aşteptă, aproape îngrozit, mărturia ei. Simţi mâna mică a lui Sebastian pe coapsă şi se aplecă, astfel încât urechea lui să ajungă aproape de gura băiatului.

— Mă urăşte – fu tot ce rosti el.

— Linişteşte-te, spuse Daniel, aproape pentru sine.

Gordon Jones îşi aranjă roba într-o parte şi luă postura obişnuită lângă pupitru.

— Doamnă Hodge, ne puteţi spune cum de îi cunoaşteţi pe soţii Croll şi pe fiul lor, Sebastian?

— Sunt vecină cu ei, ca şi cu Madeline şi Paul Stokes. Stau chiar între cele două familii.

Daniel o ascultă cu atenţie. Vocea ei de persoană „titrată" era infatuată şi aproape că nu avea nevoie de microfonul amplasat în faţa sa.

— Şi pe copiii lor – întrebă Jones – puteţi spune că îi cunoaşteţi bine?

— Copiii mei obişnuiau să se joace atât cu Ben, cât şi cu Sebastian, aşa că îi cunosc bine atât pe părinţi, cât şi pe copiii lor.

Atunci când rosti *şi pe copiii lor,* Madeline se întoarse făţiş spre Sebastian. Daniel îşi îndreptă spinarea atunci când simţi uitătura ei insistentă.

— Aveţi două fiice, corect?

— Da.

— Şi ce vârstă au?

— Una are opt ani, cealaltă doisprezece.

— Fiica dumneavoastră cea mică are aceeaşi vârstă ca Ben Stokes?

— Da, erau colegi de clasă la şcoală.

Ochii mari şi strălucitori ai lui Gillian se îndreptară spre Madeline Stokes, care îşi plecă fruntea. Gillian îşi drese glasul.

— Şi fiica dumneavoastră mai mare… e de aceeaşi vârstă cu Sebastian?

— Da, ea e mai mare, dar nu se joacă atât de mult cu băieţii. Fiica mea mai mică are apucături mai

băieţeşti. Îi plăcea să se joace cu Ben.

— Aţi întâmpinat vreo problemă când fiica dumneavoastră s-a jucat cu oricare dintre băieţii care locuiau în vecinătatea dumneavoastră?

— Ei bine, după cum am spus, Poppy, fata mea cea mai mică, chiar se împăca bine cu micul Ben, dar adesea Sebastian dorea să li se alăture sau chiar să se joace cu Poppy inclusiv şi în absenţa lui Ben.

— Constituia acest lucru vreo problemă în vreun fel sau altul?

Irene sări în picioare şi Daniel îşi ţinu respiraţia.

— Cu permisiunea excelenţei voastre, trebuie să obiectez faţă de această abordare. Se bazează pe mărturii indirecte, pe zvonuri.

— Se poate, dar o voi permite, rosti Philip Baron cu o voce adâncă şi autoritară, stând prăbuşit la locul lui, rătăcit în robă şi corpolent. Sunt convins că întrebarea este admisibilă, în interesul justiţiei.

Irene se aşeză. Îi aruncă o privire lui Daniel. El dădu din cap, încercând să-i aline sentimentul de frustrare.

— Sebastian poate fi foarte violent, foarte agresiv…

— În ce fel?

— O dată, când Poppy nu a vrut să se joace de-a ce voia el, a ameninţat-o cu un ciob de sticlă. O înşfăcase de păr pentru a o ţine în loc şi ţinea ciobul de sticlă lipit de gâtul ei… Mi-am dat seama că…

Irene ţâşni din nou în picioare.

— Domnule judecător, trebuie să protestez faţă de această abordare aducătoare de prejudicii în faţa juriului. Clientul meu nu are nicio ocazie de a se apăra.

— Ei bine, spuse judecătorul Baron, fluturându-şi degetele precum un Cristos exaltat, văd că are în dumneavoastră un apărător mai mult decât adecvat, domnişoară Clarke.

Irene deschise gura să vorbească, dar renunţă şi se aşeză. Daniel scrise repede un bileţel şi i-l înmână asistentului ei, Mark. Scrisese: *De ce n-o întrebi despre violenţa casnică din familia Croll?*

Irene se întoarse după ce citi biletul. Daniel îi întâlni privirea, după cum şi intenţionase. Abuzul avea legătură cu Sebastian şi cu purtarea sa faţă de copiii vecinilor, dar Daniel îşi dădea seama că era şi riscant în acelaşi timp. Se putea deduce că Sebastian învăţase să fie violent; că punea în practică scenele la care fusese martor în casa familiei sale.

— …Poppy era îngrozită de el. Îmi destăinuise anterior că nu-i plăcea de Sebastian, dar am încurajat-o să încerce să depăşească acest sentiment. După ce mi-am văzut fiica ameninţată într-un asemenea mod, i-am interzis să se mai joace vreodată cu Sebastian.

— Aţi vorbit cu părinţii lui Sebastian despre acest incident?

— Da, am vorbit cu mama lui, răspunse Gillian, oftând, ca şi cum ar fi copleşit-o amintirile. Nu s-a arătat câtuşi de puţin interesată. Părea complet nepăsătoare. Dar m-am asigurat că Poppy nu avea să se mai joace vreodată cu el.

— Vă mulţumesc, doamnă Hodge.

Gordon Jones îşi puse în ordine notiţele şi se aşeză.

*

— Doamnă Hodge.

Irene era calmă.

Daniel se aplecă înainte pe masă, cu o mână sub bărbie. Peste o clipă, Sebastian făcu acelaşi lucru, imitând postura lui Daniel.

— Spuneţi-mi, de când sunteţi vecină cu familiile Croll şi Stokes?

— De… nu-mi amintesc exact. De vreo trei-patru ani.

— De când v-aţi mutat pe Richmond Crescent?

— Da.

— Copiii se jucau împreună. Dumneavoastră aţi socializat cu vreunul dintre părinţii lor?

— Da, firește, am mai băut din când în când câte un pahar de vin sau o ceaşcă de cafea – mai mult cu

Madeline, trebuie să o spun – şi chiar am vizitat-o pe… Charlotte o dată sau de două ori.

— I-aţi spus lui Charlotte Croll de comportamentul lui Sebastian faţă de fiica dumneavoastră şi afirmaţi că nu a fost câtuşi de puţin interesată? O vecină cu care aţi socializat? Vă aşteptaţi să credem aşa ceva?

Gillian păru să roşească puţin. Ochii ei mari se uitară prin sala tribunalului şi apoi se îndreptară în sus.

— Ea a fost… înţelegătoare… dar nu s-a schimbat nimic. Nu părea să aibă niciun control…

— Doamnă Hodge, acest incident la care vă referiţi, când pretindeţi că Sebastian v-a ameninţat fiica cu un ciob de sticlă, a fost adus de dumneavoastră şi la cunoştinţa altcuiva, în afară de mama băiatului?

Doamna Hodge făcu ochii mari. Se uită la Irene şi clătină din cap.

— Clătinaţi din cap. Nu aţi raportat incidentul poliţiei sau măcar şcolii – unui asistent social?

Doamna Hodge îşi drese glasul.

— Nu.

— De ce nu?

— Am văzut ce se întâmpla şi i-am spus să înceteze, cu severitate, după care nu am mai lăsat-o pe Poppy să se joace iarăşi cu el. Asta a fost tot. Nimeni nu fusese rănit.

— Înţeleg, *nimeni nu fusese rănit.* Atunci când i-aţi spus lui Sebastian să înceteze – *cu severitate* – după cum afirmaţi, cum a reacţionat el?

— Şi-a cerut… iertare. Este… foarte politicos, răspunse Gillian, după care îşi drese glasul. I-a cerut iertare lui Poppy atunci când i-am cerut să facă acest lucru.

Sebastian îl privi radios pe Daniel, ca şi cum tocmai ar fi fost ridicat în slăvi.

— Doamnă Hodge, v-am auzit spunând că Sebastian poate fi puţin cam agresiv. Dar aţi fost nevoită *vreodată* să raportaţi comportamentul lui

autorităţilor, în cei aproape patru ani de când locuiţi chiar alături de el?

Gillian Hodge se îmbujoră.

— Nu, nu autorităţilor.

— Şi, ca o mamă bună ce sunteţi, dacă aţi fi simţit *vreodată* că Sebastian reprezenta o ameninţare reală, de orice fel ar fi fost aceasta, pentru copiii dumneavoastră ori pentru copiii din vecinătate, nu aţi fi făcut acest lucru fără să mai staţi pe gânduri?

— Păi… da…

— Sunteţi mama a doi copii, de aceeaşi vârstă cu decedatul şi cu acuzatul, corect?

— Da.

— Spuneţi-mi, s-a comportat vreodată vreunul dintre copiii dumneavoastră într-un mod agresiv?

Doamna Hodge roşi din nou.

Jones se ridică, ţinând o mână în sus, exasperat.

— Domnule judecător, sunt nevoit să pun sub semnul întrebării această modalitate de adresare a întrebărilor.

— Da, dar o să o permit, rosti Baron. Am decis deja că este admisibilă.

— Doamnă Hodge – repetă Irene – s-a comportat vreodată vreunul dintre copiii dumneavoastră într-un mod agresiv?

— Ei bine, da. Toţi copiii pot fi agresivi.

— Deci orice copil poate fi agresiv – dădu replica Irene. Nu mai am întrebări.

— Ei bine, ţinând seama de oră, cred că poate fi un moment convenabil… – rosti Baron, întorcându-se spre juriu. Savuraţi-vă prânzul, dar vă reamintesc încă o dată să nu discutaţi cazul cu alte persoane în afară de ceilalţi juraţi.

Se iscă un val tăcut şi uscat, o rumoare de ţesături foşnite şi de aer vânturat în camera sufocantă, în timp ce curtea se ridica în acelaşi timp cu judecătorul, aşezându-se mai apoi la loc, în absenţa lui. Aprozii le cerură celor aflaţi în galeria publicului să evacueze sala şi Daniel ridică privirea pentru a vedea cum chipurile şovăielnice se retrag din scenă.

Daniel rămase în picioare în spatele scaunului lui Sebastian şi îi îmbrăţişă cu blândeţe umerii.

— Eşti OK, Sebastian? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

Sebastian se apucă să sară în sus şi-n jos, dând în acelaşi timp din cap spre Daniel; apoi se ridică pe vârfuri, învârtindu-se. Gulerul rigid al costumului său prea mare i se ridică până la urechi şi coborî la loc, pe când ţopăia.

— Dansezi, Seb? întrebă poliţistul. E timpul să mergi din nou în celula de jos.

— Într-o clipă, Charlie, spuse Sebastian. Am înţepenit de cât de mult am stat jos.

— Atunci poţi să dansezi pe scări la vale, Fred Astaire, OK?

— La revedere, până una-alta, Danny, zise Sebastian, întorcându-se, cu mâna poliţistului pe umăr. Ne vedem după prânz.

— Ne vedem mai târziu, spuse Daniel, clătinând din cap în timp ce îşi privea tânărul client îndepărtându-se.

Pe de o parte îi venea să râdă de băiat şi de giumbuşlucurile lui, dar, pe de altă parte, era cuprins de o adâncă tristeţe.

*

Irene se întinse şi îl prinse pe Daniel de cot.

— Pur şi simplu nu am crezut că era potrivit, Danny.

Daniel zâmbi şi o privi în ochi, gândindu-se cât de frumoşi erau.

— E o sabie cu două tăişuri, continuă ea.

— Hei, ştiu, e o chestie cu dus şi-ntors, spuse el. Şi, cinstit, probabil că e ultimul lucru pe care Sebastian şi familia lui ar vrea să-l dezvăluie întregului tribunal.

Ea îi zâmbi.

— Am încredere în judecata ta, rosti el, în timp ce îşi croiau drum afară din sala de judecată.

Daniel coborî în celulă pentru a vorbi cu Sebastian. Charlotte era şi ea acolo. În timp ce gardianul îl lăsa pe Daniel să intre, Sebastian îi trase un şut mamei sale, în coapsă. Ea nu scoase niciun sunet, dar se trase într-o parte, masându-şi piciorul cu mâna.

— Uşurel, Seb, rosti Daniel.

Sebastian stătea sprijinit de perete, îmbufnat. Charlotte părea agitată după depoziţia anterioară.

— De ce au trebuit să o citeze? Îşi bagă întotdeauna nasul acolo unde nu-i fierbe oala.

— Mă urăşte, rosti Sebastian din nou.

— Gillian *urăşte pe toată lumea,* spuse Charlotte.

— Pot să vorbesc afară cu tine, Charlotte? întrebă Daniel.

Ea confirmă, dând din cap, şi se întoarse pentru a-şi lua geanta. Daniel putu să-i vadă omoplaţii prin costum.

Atunci când uşa se închise, Charlotte dori o ţigară. Daniel ceru permisiunea poliţistului aflat de pază ca ea să iasă afară direct din zona celulelor, fără să mai urce la etajul superior. Daniel fu surprins de acceptul paznicului, dar se părea că Charlotte îi mai ceruse şi înainte să fie lăsată să iasă să fumeze urmând acelaşi traseu. Uşa din spate care ducea la celule era izolată şi fără reporteri prin preajmă.

Mâinile ei tremurară în timp ce încerca să-şi aprindă ţigara. Adia vântul, aşa că Daniel îşi făcu palma căuş, protejând flacăra. Când ţigara se aprinse, ea trase cu aviditate înainte de a se întoarce spre el, cu fruntea brăzdată de cute adânci.

— Ştiu că e greu pentru tine, Charlotte, dar gândeşte-te cum e pentru Sebastian. Până acum, toate persoanele care au depus mărturie au făcut-o în defavoarea lui, criticându-l aspru.

— E fiul meu. Şi pe mine m-au criticat aspru.

— Tu trebuie să fii puternică. Acesta nu e decât începutul. Lucrurile se vor înrăutăţi tot mai mult.

— Nu ar trebui să li se permită să spună asemenea lucruri, spuse ea. Că nu-l pot stăpâni; că nu-mi pasă dacă ameninţă alţi copii. Nu eram acolo atunci când a încercat să taie alt copil cu un ciob de sticlă.

Vocea îi era şuierată, chipul descompus. Păru dintr-odată bătrână.

— Încearcă să-ţi aduci aminte că atunci când se înjosesc să afirme asemenea lucruri – că e prost crescut şi alte vorbe-n vânt – o fac pentru că nu au de ales. Dovezile lor sunt în cea mai mare parte indirecte. Vor încerca să facă legătura cu rapoartele lui şcolare, care arată o istorie de agresiuni, dar încearcă să-ţi aminteşti că asta nu dovedeşte că…

— *Eu* sunt de vină – asta încearcă să spună ei. Acesta este procesul meu. Îl consideră vinovat pe el şi spun că vina îmi aparţine în întregime?

Daniel se apropie şi o strânse pe Charlotte de umăr.

— Nimeni nu spune că…

Ea se feri şi, atunci când se întoarse pentru a mai trage un fum din ţigară, Daniel văzu că plângea. Lacrimile ei erau întunecate şi spălau mici canale prin machiajul ei deschis la culoare.

— Eşti mama lui, spuse Daniel. El are unsprezece ani şi este judecat pentru crimă. Îi va afecta restul vieţii. Are nevoie de tine, să fii puternică pentru el.

Furgonetele închisorii stăteau zgribulite în bezna curţii, ameninţătoare. Îi reamintiră lui Daniel de ferma la ceas de noapte, de adăposturile în care erau închise animalele. Uşa de ieşire în caz de urgenţă prin care se furişaseră afară era izbită de vânt.

— Puternică aşa ca tine, vrei să zici? rosti ea, frecându-se la ochi, atentă să nu-şi strice machiajul.

Îşi puse palma pe pieptul lui Daniel. Pe sub cămaşă, el simţi cum pielea i se înfioară la atingerea ei.

— *Simt* cât de puternic eşti.

— Charlotte – şopti el, făcând un pas înapoi şi simţind peretele clădirii. Adulmecă parfumul ei ameţitor şi apoi simţi respiraţia ei cu aromă de tutun. Buzele ei erau la câţiva milimetri de ale sale. O

coloană de scrum tremură şi căzu pe reverul jachetei ei. Daniel se îndreptă şi îşi sprijini ceafa de zidul exterior.

Ea îşi coborî agale mâna şi el îi simţi unghiile lungi în partea de jos a abdomenului. Îşi încordă muşchii stomacului şi, sub cămaşă, pielea stomacului se retrase la atingerea ei.

Era ceva aproape dezgustător legat de ea, cu rimelul răvăşit şi fondul de ten astupându-i porii, dar simţi un imbold de compasiune.

— De ajuns – şopti el. Fiul tău are nevoie de tine.

Charlotte se retrase, calmată. Părea aproape cu inima frântă, cu toate că Daniel ştia că nu doar faptul că el o respinsese o zdrobise. Ochii ei erau mânjiţi şi degetele ei îngălbenite abia mai ţineau mucul de ţigară.

— Iartă-mă, rosti ea, tare.

Lăsă ţigara să-i cadă la pământ. Daniel îi deschise uşa.

*

— *Acuzarea îl citează pe Geoffrey Rankine.*

Daniel îl privi pe bărbat, ridicându-se şi îndreptându-se spre boxa martorilor. Părea prea înalt pentru sala de judecată, pantalonii abia atingându-i pantofii. Se tunsese îngrijit, tăindu-şi părul şi sprâncenele care îi stăteau permanent zburlite. Atunci când jură să spună adevărul în faţa lui Dumnezeu, pe buze îi flutură un zâmbet fugar.

— Domnule Rankine, aţi raportat poliţiei că aţi văzut doi băieţi bătându-se în Barnard Park, în după-amiaza zilei de 8 august. Este corect?

— Da, e corect. De atunci m-am tot uitat la ştiri şi m-am gândit că dacă aş fi făcut ceva…

Vocea lui Rankine era apatică.

— Aţi menţionat în declaraţia dumneavoastră din 8 august că i-aţi văzut pe băieţi bătându-se de două ori. Când s-a petrecut fiecare dintre evenimente?

— Era cam ora două după-amiază atunci când i-am văzut prima oară. Întotdeauna îmi scot câinele pe

la ora aceea, doar pentru o plimbare scurtă după prânz, să-l las să-şi facă necesităţile.

— Îi puteţi descrie pe cei doi băieţi pe care i-aţi văzut bătându-se?

— Ei bine, lucrurile s-au petrecut aşa cum am declarat poliţiei: ambii aveau păr şaten, tuns scurt, şi erau de staturi apropiate, dar unul dintre ei era ceva mai scund. Unul era îmbrăcat cu o bluză albă, cu mânecă lungă, iar celălalt purta un tricou roşu.

— Domnule judecător… îndrăznesc să vă rog pe domnia voastră şi pe membrii juriului să deschideţi dosarul la pagina cincizeci şi şapte, la imaginea şi descrierea hainelor pe care le purta Ben Stokes în ziua în care a murit, pentru a remarca mai ales tricoul roşu, rosti Gordon Jones, coborându-şi ochelarii pe vârful nasului, în timp ce examina propriul său dosar. Iar la pagina cincizeci şi opt se află hainele recuperate de echipa de la laboratorul de medicină legală, haine purtate de acuzat la data crimei… Îl cunoşteaţi pe vreunul dintre băieţi, domnule Rankine?

— Nu, nu după nume, dar îi văzusem pe amândoi prin împrejurimi. Chipurile lor îmi erau familiare. Nu locuiesc la mare distanţă de ei şi ies întotdeauna să-mi plimb câinele.

— Spuneţi-ne despre întâia dată când i-aţi văzut pe băieţi în ziua respectivă.

— Îmi plimbam câinele, dar nu în parc, ci pe trotuarul care mărgineşte Barnsbury Road. E un câine bătrân, să ştiţi, şi îi place să adulmece pe îndelete în jur. Eu sunt un plimbăreţ vioi şi mă simt frustrat în compania lui. În ziua aceea era ca în toate celelalte, ba poate chiar ceva mai lent decât de obicei. Era o vreme însorită. Parcul era aglomerat, aş putea spune, şi cunosc alţi câţiva oameni care îşi plimbă câinii pe care îi văd îndeobşte, dar atunci atenţia mi-a fost atrasă de doi băieţei, bătându-se pe coama colinei.

— Aţi putea spune cât de departe de băieţi vă aflaţi?

— Poate la o distanţă de vreo şapte-opt metri – nu mai mult.

— Ce aţi văzut?

— Ei bine, la început nu prea mi-am făcut griji. Nu erau decât doi băieţei care se hârjoneau un pic, dar unul dintre băieţi începu să-l domine pe celălalt. Îmi amintesc că l-a înşfăcat de păr pe băieţelul mai mic şi l-a forţat să îngenuncheze. Îl lovea în rinichi şi în stomac. Am doi fii şi băieţii sunt băieţi, şi în mod normal nu m-aş fi băgat, dar părea să cam exagereze, într-un mod periculos ori… violent.

— Care dintre băieţii pe care i-aţi descris părea „să-l domine pe celălalt”?

— Băiatul ceva mai înalt, cel îmbrăcat în alb.

— Aţi vorbit cu băieţii – ce le-aţi spus?

— Păi, pur şi simplu, părea că erau prinşi într-o încăierare straşnică, înţelegeţi. Le-am spus să înceteze.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, s-au oprit şi unul dintre băieţi s-a întors spre mine şi a zâmbit, spunându-mi că se jucau doar.

— Care dintre băieţi?

— Acuzatul. Nu m-a convins întru totul, dar băieţii sunt băieţi, după cum am spus deja – i-am lăsat într-ale lor, răspunse Rankine, obrajii devenindu-i dintr-odată pământii şi plecându-şi capul. Tot retrăiesc momentul. Nu ar fi trebuit să-mi văd de drum, vedeţi dumneavoastră. S-ar fi cuvenit să acţionez în vreun fel… Dacă aş fi putut ghici ce avea să se întâmple.

Rankine se îndreptă brusc. Îşi ridică privirea spre centrul sălii, în direcţia familiei Stokes.

— Îmi pare rău, rosti el.

Gordon Jones încuviinţă din cap, plin de înţelegere, apoi continuă:

— Spuneţi că *erau prinşi într-o încăierare straşnică*? Aţi considerat-o o joacă mai dură, care tocmai scăpase de sub control, sau aţi putea afirma că unul dintre copii era agresorul?

— Poate, da, cred că da. S-a întâmplat cu ceva vreme în urmă, dar cred că băiatul cu bluză albă… Despre el m-a întrebat poliţia, după descoperirea… trupului.

Domnul Rankine clătină din cap şi îşi acoperi ochii cu o mână.

— Ce au făcut băieţii după ce aţi vorbit cu ei?

— Ei bine, ei şi-au văzut de drumul lor şi eu de al meu.

— În ce direcţie s-au îndreptat?

— Au apucat-o prin parc, spre locul de joacă… locul acela în care se adună tineretul.

— L-aţi descris pe unul dintre băieţi ca fiind „în suferinţă”?

— Ei bine, poliţia mi-a pus această întrebare şi cred că, da, cred că aceasta era situaţia.

— Pe care dintre băieţi l-aţi considerat ca aflându-se în suferinţă?

— Păi, cred că am spus că pe cel în tricou roşu…

— Şi vă amintiţi încă acest lucru?

— Aşa cred, da. După câte îmi pot aduce aminte.

— Ce trăsături sau aspecte ale comportamentului băiatului v-au făcut să credeţi că se afla în suferinţă?

— Ei bine, cred că băiatul în tricou roşu este posibil să fi plâns.

— E posibil?

— Ei bine, de această dată mă aflam mai departe cu câţiva metri. Aşa arăta.

— Prin asta înţelegeţi că plângea, avea chipul înroşit, lacrimi în ochi?

— Lacrimi poate, da, poate lacrimi şi un chip înroşit. Parcă-mi aduc aminte că se freca la ochi.

Domnul Rankine privi în depărtare, ochii săi umezi încercând să vadă din nou ceea ce văzuse şi ignorase cu luni în urmă.

— Acuzatul a confirmat în depoziţia sa că v-a văzut imediat după ora două, în ziua respectivă, şi că dumneavoastră aţi strigat la el şi i-aţi cerut să se oprească. I-aţi văzut pe băieţi bătându-se într-un alt loc, în ziua cu pricina?

— Da, mult mai târziu, trebuie să fi fost în jur de trei şi jumătate, sau poate chiar patru. Tocmai ieşisem la cumpărături. Am aruncat o privire în parc şi în locul de joacă i-am văzut pe aceiaşi băieţi, încăierându-se din nou. Îmi amintesc deoarece a trebuit să traversez strada pentru a le spune iarăşi să înceteze… Dacă aş fi…

— Descrieţi această a doua întâlnire.

— Am aruncat o privire spre parc în timp ce mă îndreptam spre magazin. I-am văzut – aceeaşi bluză albă şi acelaşi tricou roşu. L-am văzut pe băiatul în alb fluturându-şi pumnii spre băiatul în roşu.

— Dar de această dată nu aţi mai făcut nimic?

— Nu, răspunse Rankine, părând să se prăbuşească în boxa martorilor. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Îşi duse o mână la gură şi îşi apăsă ochii.

— Ce v-a determinat să raportaţi cele două întâlniri poliţiei, echipajului din Barnsbury Road, în dimineaţa zilei următoare dispariţiei lui Ben?

— Ei bine, a doua zi am văzut fotografia lui Ben. Lipsise întreaga noapte. Atunci când am văzut-o, am ştiut instantaneu că el fusese băieţelul care mânca bătaie – cel în tricou roşu.

Sebastian urmărise depoziţia extrem de atent, privindu-l pe Rankine cu o cută subţire între sprâncene. Uneori se apleca spre Daniel, trăgând cu ochiul peste cotul acestuia la însemnările pe care le făcea.

Rankine tresări neliniştit în boxa martorilor în timp ce Irene se ridică şi îşi aşeză notiţele pe pupitru. Ziariştii de la galerie îşi întinseră gâturile.

— Ascultând depoziţia dumneavoastră, domnule Rankine, şi comparând-o cu depoziţia dată poliţiei, pare să reiasă că nu sunteţi extrem de sigur în legătură cu ceea ce aţi văzut în după-amiaza zilei de 8 august. Mă refer la pagina douăzeci şi trei din dosarul acuzării. Este vorba despre declaraţia sub

jurământ pe care aţi dat-o poliţiei. Citiţi, vă rog, de la al doilea paragraf.

Rankine îşi drese glasul şi începu: *Am văzut doi băieţi pe care i-am recunoscut ca fiind din vecini, bătându-se pe coama colinei din Barnard Park. Ambii erau albi. Unul dintre băieţi era mai mic, posibil mai mic de vârstă, şi îmbrăcat într-un tricou roşu şi blugi. A fost atacat violent de un băiat mai mare, care purta o bluză de culoare albă sau albastru deschis.*

— Vă mulţumesc, domnule Rankine. Lupta dintre cei doi băieţi aţi descris-o ca fiind un „atac violent" al unuia dintre ei, şi mai apoi, din nou, ca pe „o încăierare straşnică", remarcând în acelaşi timp că „băieţii sunt băieţi". Care e varianta corectă, domnule Rankine? Aţi fost martorul unui atac violent sau era doar o hârjoană ceva mai îndârjită, erau nişte tumbe făcute în joacă de doi şcolari?

— Era o luptă foarte violentă. Unul dintre băieţi îl domina cu siguranţă pe celălalt…

— Foarte violentă? Era vreo urmă de sânge? Părea vreunul dintre băieţi rănit în vreun fel sau altul, ca urmare a loviturilor?

— Ei bine, după cum am spus, au fost câteva lovituri zdravene. Băiatul mai mic părea să fie în suferinţă…

— Ce cuvinte aţi folosit, mai exact, pentru a pune capăt luptei?

— Cred că am spus: „Terminaţi, băieţi… ajunge cu asta".

— Înţeleg. Aţi intrat în parc şi aţi încercat să-i despărţiţi?

— Nu, căci s-au oprit imediat ce am strigat la ei, după cum am spus.

— Înţeleg. Şi de această dată niciunul dintre băieţi nu era rănit în mod vizibil.

— Ei bine, nu.

— Şi în timp ce v-aţi văzut de drum, ei au coborât în fugă colina, îndreptându-se spre locul de joacă?

— Da.

— Nu aţi alertat nicio autoritate despre atacul respectiv?

— Nu.

— Ce aţi făcut, de fapt?

— M-am dus acasă.

— Înţeleg. Şi ce aţi făcut acasă?

— M-am… uitat la televizor.

— Aşadar, este corect să afirm că după ce aţi fost martor la „atacul violent” iniţial, nu vă făceaţi griji în legătură cu siguranţa băieţilor?

— Păi, da, dar după aceea, când am văzut că băiatul era dat dispărut…

— Pentru a rezuma ceea ce aţi văzut prima oară, luând în considerare atât declaraţia pe care aţi făcut-o la poliţie cât şi mărturia pe care aţi depus-o astăzi la tribunal, este corect să afirm că bătaia pe care aţi descris-o ca fiind *oarecum violentă,* era, de fapt, o hârjoană obişnuită, care nu merita raportată în acel moment, şi care nici nu v-a distras de la activităţile dumneavoastră din restul respectivei zile, ca de pildă de la vizionarea programului de după-amiază de la televizor. Ar fi corect?

— Păi, aşa… presupun.

— După cum eruditul meu coleg a reamintit curţii, clientul meu a declarat la interogatoriu că se lupta în joacă cu victima în după-amiaza morţii acesteia şi că îşi aduce aminte că un adult le-a strigat să se oprească. Să ne oprim acum asupra presupusei a doua vederi a băieţilor. Aţi mărturisit că aceasta a avut loc, aproximativ, undeva între ora trei şi jumătate şi patru. Puteţi preciza mai exact?

— Nu, dar s-a întâmplat cândva în timpul acelui interval.

— Mă refer la pagina treizeci şi şase din dosarul aflat la dispoziţia juriului, o hartă care redă Barnard Park şi Barnsbury Road.

Era indicată poziţia exactă a domnului Rankine, în partea îndepărtată a Barnsbury Road, în momentul în care îi văzuse pentru prima oară pe băieţi. Martorul recunoscuse că probabil se afla la vreo cincizeci de metri distanţă de băieţi, atunci

când i-a văzut pentru a doua oară. Dosarul de la oculist al domnului Rankine figura şi el printre probe, menţionând că fusese diagnosticat cu o miopie de -2,5 dioptrii. Rankine mărturisise ulterior că purta ochelarii numai atunci când se uita la televizor sau şofa. După stabilirea acestor lucruri, Irene trecu la atac.

— Băiatul pe care l-aţi văzut îmbrăcat într-o bluză de culoare albă *sau albastru deschis,* putea să fi fost vreunul dintre numeroşii puşti aflaţi în zonă. Este aşa sau nu?

— Îl recunosc acum ca fiind… acuzatul.

— Acum, înţeleg… *acum.* Mai devreme ne-aţi spus că băieţii pe care i-aţi văzut erau „de staturi apropiate", dar declaraţia dumneavoastră iniţială dată poliţiei sugerează un băiat mai mare şi unul mai mic, bătându-se. Care e varianta corectă?

— Ei bine, unul dintre ei era puţin mai mare. Nu cu mult, dar unul dintre ei era în mod vizibil mai mare – mai înalt, aşa cum am spus mai devreme.

— Înţeleg. Şi îmbrăcămintea purtată de băiatul mai mare era „albă sau albastră", dar acum păreţi sigur că era albă?

— Acum îmi aduc aminte că era albă.

— Asta vă amintiţi *acum,* înţeleg. Deoarece poliţia v-a întrebat în mod clar despre un băiat „în tricou alb" pe care îl arestaseră deja?

— Nu cred. Nu pot afirma cu siguranţă acest lucru.

— Într-adevăr, domnule Rankine, nu cred că sunteţi sigur de prea multe lucruri, nu-i aşa?

Daniel încercă să-şi reprime un zâmbet. Simţi un mic imbold de mândrie pentru ea.

— Ei bine, eu…

— Să ne întoarcem la declaraţia iniţială, pe care aţi dat-o poliţiei. Am în vedere pagina treizeci şi nouă, paragraful doi, din dosarul pe care îl aveţi la dispoziţie. Vă rog să daţi citire declaraţiei dumneavoastră, începând de la *ceva mai târziu, în după-amiaza respectivă…*

Rankine îşi drese glasul şi apoi începu să citească.

— *…ceva mai târziu, în după-amiaza respectivă, i-am văzut din nou pe băieţi, de această dată bătându-se în locul de joacă. Băiatul mai mic, în roşu, era atacat de o persoană mai mare…*

— Permiteţi-mi să vă opresc aici, domnule Rankine. O *persoană mai mare… o persoană mai mare.* Sunteţi încredinţat pe deplin că aceasta era acuzatul?

— Da, căci îl văzusem mai devreme, în ziua cu pricina.

— Domnule Rankine, vă reamintesc faptul că sunteţi sub jurământ. L-aţi văzut pe Sebastian mai devreme, în ziua respectivă; dar sunteţi sigur că tot el era cel pe care l-aţi văzut bătându-se în locul de joacă, peste câteva ore? Acuzarea şi apărarea admit împreună că nu există nicio înregistrare a camerelor de supraveghere care să confirme prezenţa lui în acel loc. Ştim că nu purtaţi atunci ochelarii şi că vă aflaţi pe latura îndepărtată a drumului, privind printre tufişurile şi balustradele care înconjoară locul de joacă. Sugerez că *deduceţi* faptul că persoana pe care aţi văzut-o era clientul meu, pe care îl văzuserăţi mai devreme, în aceeaşi zi.

Judecătorul Baron se aplecă în faţă.

— Domnişoară Clarke – veţi adresa vreo întrebare martorului, în viitorul apropiat?

— Da, domnule judecător.

— Sunt încântat să aud asta, răspunse judecătorul, cu colţurile gurii lăsate în jos.

— Domnule Rankine, mă înşel când afirm că nu aţi avut nicio posibilitate de a-l identifica pe clientul meu de la distanţa menţionată, ţinând seama în special de miopia dumneavoastră?

— Cred că era băiatul pe care îl văzusem mai devreme.

— Într-adevăr? Ce vreţi să spuneţi când descrieţi persoana pe care aparent aţi văzut-o atacându-l pe decedat ca fiind *o persoană mai mare?* Puteţi să ne spuneţi dacă vă referiţi la o persoană mai înaltă sau mai masivă decât victima?

— Cred că era băiatul de mai devreme – se încăpăţină Rankine, care părea derutat, trăgându-se de lobul urechii. Era considerabil mai înalt şi mai masiv decât băieţelul…

— Considerabil mai înalt şi mai masiv? În cadrul dovezilor de la dosar se menţionează greutatea şi înălţimea victimei, Benjamin Stokes, acestea fiind de 124 de centimetri, respectiv 28 de kilograme. Atunci când a fost reţinut, acuzatul avea o înălţime de 129 de centimetri şi o greutate de 31 de kilograme. La drept vorbind, băieţii aveau aproape aceeaşi înălţime şi greutate, aşa că nu se poate spune că unul dintre ei era „considerabil mai înalt şi mai masiv”. Vă sugerez, domnule Rankine, că persoana pe care aţi văzut-o mai târziu, în după-amiaza respectivă, nu era Sebastian Croll, la care strigaserăţi mai devreme, ci cu totul altcineva. Ar putea fi aşa?

— Ei bine, atunci eram încredinţat…

— Domnule Rankine, vă aflaţi sub jurământ. Avem la dispoziţie reţeta dumneavoastră de la oculist şi cunoaştem distanţa la care vă aflaţi de cele două persoane pe care susţineţi că le-aţi văzut cândva între trei şi jumătate şi patru după-amiază, în ziua respectivă. Nu este posibil să fi văzut pe altcineva, poate chiar un adult, împreună cu victima?

— Ba da, răspunse Rankine într-un târziu, părând să se scufunde în boxa martorilor. Este posibil.

— Vă mulţumesc, spuse Irene.

Era pe cale de a se aşeza, dar martorul zăbovi, clătinând din cap.

— M-aş bucura să mă fi înşelat, rosti Rankine. Ce bine ar fi fost să nu fi văzut pe nimeni şi să nu fi trebuit să salvez pe nimeni. M-aş bucura să mă fi înşelat.

— Vă mulţumesc. Nu mai am alte întrebări, domnule judecător.

Irene mătură cu roba înainte de a se aşeza.

— Irene e un avocat pledant foarte bun – îi şopti Sebastian lui Daniel, atunci când juriul se retrase şi el era pe cale să fie condus înapoi în celulă. El nu m-

a văzut nicicând pe locul de joacă. A văzut pe altcineva.

Daniel simţi un fior. Puse o mână pe umărul lui Sebastian, în timp ce poliţistul se apropia. Era sigur că băiatul înţelegea pe deplin tot ceea ce se petrecea.

Irene ridică din sprâncene spre Daniel în timp ce ieşea din încăpere.

Daniel lucră până târziu la birou şi ajunse acasă, în Bow, după ora opt. Închise uşa apartamentului şi îşi sprijini fruntea de toc. Casa lui mirosea ca şi cum nu ar fi locuit nimeni în ea. Dădu drumul la căldură şi îşi făcu o cană de ceai, schimbându-se din costum în blugi şi tricou şi punând un rând de haine în maşina de spălat.

Îl sună pe Cunningham, avocatul lui Minnie, pentru a afla cum mai progresau lucrurile în privinţa casei, dar telefonul mobil al acestuia era setat pe căsuţa vocală. Chiar atunci cineva ciocăni la uşă. Daniel presupuse că era vreun vecin, din moment ce accesul se făcea prin interfon. Deschise uşa şi dădu de un bărbat scund şi corpolent, cu un iPhone ţinut ca un microfon.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Daniel încruntându-se, cu două degete vârâte în buzunarele din spate ale blugilor.

— Sunteţi Daniel Hunter, avocatul Îngerului Ucigaş, rosti bărbatul. Mă întreb dacă vreţi să staţi de vorbă cu mine. Sunt de la *Daily Mail.*

Daniel simţi furia încordându-i muşchii şi înfierbântându-l. Icni scurt, după care păşi afară, în faţa uşii.

— Ce tupeu ai. Cum m-ai găsit?

— Registrul electoral, răspunse bărbatul, indiferent.

Daniel remarcă faptul că avea cămaşa boţită şi degetele pătate de nicotină.

— Şterge-o de pe proprietatea mea chiar acum, înainte să chem poliţia.

— Casa scării e publică…

— Ba, e scara *mea, dispari,* spuse Daniel, atât de tare încât ecoul reverberă în hol.

Auzi accentul său nordic din voce, care ieşea întotdeauna la iveală atunci când se înfuria.

— O să scriem oricum un articol despre dumneavoastră. Poate ar fi mai bine dacă ne-aţi spune ceva, rosti omul, cu aceeaşi expresie apatică, având grijă să-şi atingă telefonul pentru, presupuse Daniel, a înregistra conversaţia.

Gestul păru să dezlănţuie ceva în Daniel. Trecuseră ani buni de când nu mai lovise sau agresase fizic pe cineva. Îl înşfăcă pe bărbat de guler şi îl izbi de peretele casei scărilor. Telefonul căzu pe jos, cu un pocnet.

— E nevoie să-ţi repet? zise Daniel, apropiindu-şi faţa de cea a bărbatului.

Putu adulmeca mirosul jilav de impermeabil ud şi de gumă de mestecat mentolată.

Bărbatul se smulse din strânsoarea lui, se aplecă zorit pentru a-şi ridica telefonul şi aproape că se rostogoli pe scări spre uşa principală. Daniel aşteptă pe palier până când auzi încuietoarea uşii principale închizându-se.

Intră şi străbătu holul la pas, trecându-şi mâna prin păr. Izbi peretele cu palma deschisă.

Păşi în camera de zi, înjurând printre dinţi. Văzu fotografia lui Minnie pe poliţa şemineului şi îşi imagină ce i-ar fi spus ea acum. *De ce ar avea nevoie un băiat isteţ ca tine să-şi folosească pumnii împotriva cuiva?* Nu se putu abţine să nu zâmbească.

Încercă să şi-o imagineze vizitându-l: chinuindu-se să urce scările, întrebând de ce nu putuse să-şi găsească ceva la parter. Ea i-ar găti şi mai apoi ar bea împreună gin şi ar râde pe seama disputelor pe care le avuseseră.

Dar ea era moartă şi acum el nu mai avea să afle în vecii vecilor cum ar fi fost în compania ei, ca adult. Ea îl adoptase pe când era copil şi el o părăsise în aceeaşi ipostază – mai mare, e drept, dar

tot un copil – furios şi înveninat. Ratase şansa de a ciocni un pahar de gin cu ea şi de a-i asculta povestea – de a o asculta de pe poziţii de egalitate, nu ca pe cineva care îl salvase. Acum regreta acest lucru mai mult decât orice altceva; avea senzaţia că ratase şansa de a o cunoaşte aşa cum se cuvenea.

Daniel se ridică şi se duse în bucătărie, după nişte gin. Îşi ţinea băuturile alcoolice într-o cutie, în bufet. Erau de tot soiul, rămase de la petreceri: vin de Madeira, lichior de ouă, rom Malibu, iar Daniel se atingea rareori de ele. Luă cutia şi o scoase afară, după care se apucă să scotocească prin ea, până când găsi o sticlă de gin pe jumătate plină, Bombay Sapphire. Era o marcă mai bună decât şi-ar fi permis ea, şi totuşi Daniel avu grijă să aranjeze totul aşa cum i-ar fi plăcut ei: un pahar înalt, mai întâi gheaţa şi abia apoi lămâia (când ea avea vreuna), stoarsă deasupra. Era sigur că ea punea mai întâi gheaţa pentru a se păcăli singură că nu bea de fapt atât de mult pe cât părea să se vadă. Tonicul curse efervescent peste gheaţă, gin şi lămâie, iar Daniel amestecă compoziţia cu mânerul unei furculiţe. Îl sorbi în bucătărie, amintindu-şi pumnul ei rozaliu încleştându-se pe pahar şi ochii ei licăritori.

La televizor se transmitea un meci de fotbal, dar el închise sonorul şi luă agenda ei, răsfoind-o până la pagina pe care era notat numărul lui Jane Flynn şi adresa ei din Hounslow. Îşi privi ceasul. Abia trecuse de nouă – nu era prea târziu pentru a telefona.

Daniel formă numărul pe care Minnie îl scrisese cu grijă, cu un pix cu pastă albastră. Nu-şi amintea ca Minnie să fi păstrat legătură cu Jane, dar poate că acest număr fusese notat atunci când Norman mai trăia încă.

Daniel ascultă telefonul sunând în timp ce îşi sorbea băutura. Aroma puternică a băuturii îi reaminti de Minnie.

— Alo?

Vocea sună singuratică şi cu ecou, ca şi cum ar fi vorbit într-o încăpere goală.

— Alo, aş vrea să stau de vorbă cu… Jane Flynn?

— La telefon. Cine e?

— Mă numesc Daniel Hunter. Am fost… Minnie a fost… Dacă nu mă înşel, ea a fost soţia fratelui dumneavoastră?

— O cunoaşteţi pe Minnie?

— Da. Pot vorbi cu dumneavoastră chiar acum?

— Da, dar… cu ce vă pot ajuta? Ce mai face Minnie? Mă gândesc adesea la ea.

— Păi… ea… a murit anul acesta.

— Oh, îmi pare rău. E îngrozitor. Cum spuneaţi că aţi cunoscut-o…?

— Sunt… fiul ei. M-a adoptat.

Cuvintele rostite îl lăsară fără respiraţie şi se lăsă pe spate, pe canapea, respirând anevoie.

— Ce îngrozitor – repetă ea. Dumnezeule… vă mulţumesc foarte mult pentru că m-aţi anunţat. Cum spuneaţi că vă numiţi?

— Danny…

— Danny – repetă Jane.

Daniel putu să-i audă pe copiii ei ţipând şi râzând în fundal, acoperind sunetul televizorului, şi se întrebă dacă era vorba despre nepoţii ei.

— Aţi cunoscut-o bine? întrebă el.

— Ei bine, obişnuiam să ieşim cu toţii la Londra, când eram tineri. Ea şi Norman s-au cunoscut aici. Mergeam să dansăm, să mâncăm peşte şi cartofi prăjiţi. După ce ea şi Norman s-au mutat înapoi în Cumbria, nu prea ne-am mai văzut.

— Dumneavoastră şi Norman sunteţi de fel de pe acele meleaguri?

— Da, dar rareori am mai călcat pe acolo. Lui Norman îi lipsea, ducea dorul vieţii de acolo, dar mie mi-a plăcut întotdeauna atmosfera dintr-un oraş mare. Când are loc înmormântarea?

— A fost acum câteva luni. Am întârziat cu datul telefoanelor…

Daniel se îmbujoră încetişor, asumându-şi rolul de fiu îndatoritor.

— Mi-a lăsat agenda ei şi am văzut numărul dumneavoastră trecut în ea. M-am gândit că trebuie să sun, în cazul în care vă mai aflaţi totuşi la aceeaşi adresă… în caz că doreaţi să ştiţi.

— Apreciez acest lucru. Ce veşti triste, dar… Dumnezeu s-o binecuvânteze, căci n-a avut parte de o viaţă uşoară, nu-i aşa?

— Ştiţi ce i s-a întâmplat – Delia şi Norman?

Daniel încă îşi mai simţea obrajii îmbujoraţi.

— Mi-a luat ani întregi să trec peste asta. O parte din mine a rămas întotdeauna furioasă pe Minnie… Chestia asta trebuie să sune groaznic în urechile dumneavoastră, îmi pare rău, dar fireşte că acum îmi dau seama că a fost vina mea. Pur şi simplu, este vorba de ceea ce simţi atunci când se petrec asemenea lucruri. Vrei să dai vina pe cineva, şi nu poţi să-ţi învinovăţeşti fratele. Cred că din pricina asta n-am păstrat legătura. Îmi dau seama că vă par o fiinţă groaznică…

— Înţeleg, rosti Daniel, liniştit. Ce s-a întâmplat cu Norman?

— Păi, atunci când a murit Delia, Norman şi-a luat puşca, s-a dus în grădină şi… şi-a băgat ţeava în gură. Minnie nu era acasă. L-au găsit vecinii. A scris în toate ziarele. Îi înţeleg gestul… O iubea atât de mult pe micuţă, dar nu a fost vina lui… Căsnicia lor se ducea de râpă, înţelegeţi. Cred că treceau printr-o perioadă cu adevărat neagră. Vedeţi dumneavoastră, a acuzat-o pe Minnie pentru…

— Cred că Minnie s-a învinuit singură.

— La urma urmelor, ea conducea… El s-a dus la spital pentru a o mai vedea pentru o ultimă oară: era împreună cu micuţa atunci când şi-a dat sufletul, dar el… el nu şi-a mai revenit niciodată. Au mai trecut doar câteva luni între moartea ei şi sinuciderea lui. Sper să nu trebuiască să treci niciodată prin aşa ceva, Danny. M-am dus în Cumbria pentru înmormântarea nepoatei mele, iar după alte trei luni am refăcut drumul, pentru înmormântarea fratelui meu. E de mirare că acum nici că-mi mai trece prin cap să mă întorc acolo?

— Cum a fost Minnie, la înmormântarea Deliei vreau să spun?

— S-a comportat bine. Ne-a dus pe toţi înapoi acasă şi ne-a ospătat. Nu a vărsat nici măcar o lacrimă. Cu toţii eram terminaţi, dar unii dintre noi reuşiseră să se adune cât de cât. Îmi amintesc totuşi ceva…

— Ce anume?

— Era pe terminate. Preotul îşi ţinuse cuvântarea. Groparii umpleau mormântul, dar mai apoi Minnie s-a smuls de lângă Norman, a alergat înapoi şi s-a aruncat în groapă, peste pământ. Purta o rochie de un cenuşiu deschis, cu un model înflorat. S-a aşezat în genunchi pe mormântul Deliei şi s-a întins peste el. A trebuit să o târâm de acolo. Norman a fost nevoit să o facă. Ea voia să rămână în mormânt, împreună cu fetiţa. Acesta a fost singurul semn că era, că era… Atunci când ne-am întors acasă am văzut că făcuse mult pandişpan. Pandişpan proaspăt, gătit chiar de ea, nu cumpărat. Trebuie să-l fi copt în noaptea dinainte. Şi mi-o amintesc, învârtindu-se prin jur cu un zâmbet pe chip şi fără să verse o lacrimă… dar cu acele două cercuri de noroi întipărite pe rochie.

Daniel nu ştiu ce să spună. Se lăsă tăcerea în timp ce el îşi imagina scena pe care i-o descrisese Jane.

— Când a murit Norman, nu a mai încercat să se arunce în mormântul lui. Nici măcar nu şi-a schimbat hainele, din câte mi-am dat seama. Era îmbrăcată în hainele de casă. Nu purta nici măcar ciorapi. Nu a mai fost pandişpan la înmormântarea lui Norman. Minnie a aşteptat pur şi simplu până s-a terminat totul, după care a plecat. Atunci nu am avut gânduri prea amabile pentru ea, dar acum nu o mai învinovăţesc. Şi-a atins limitele. Cu toţii avem limitele noastre, ştiţi bine. S-a înfuriat foarte tare pe el. Ca şi mine, Dumnezeule, după ce mi-a trecut şocul.

Se lăsă din nou liniştea.

— Îmi pare atât de rău, rosti Daniel.

— Ştiu – a fost o întâmplare teribilă. Minnie şi cu mine nu am păstrat legătura deoarece am acuzat-o că ar fi provocat moartea lui Norman, dar adevărul este că… şi îţi spun, doar de scurt timp am izbutit să recunosc acest lucru… a fost alegerea lui, nu a ei, şi a fost o alegere laşă. Cu toţii murim, la urma urmelor. Nimic mai sigur. El pur şi simplu nu a putut să îndure. Din câte o cunosc pe Minnie, trebuie să fi urât această… laşitate… mai ales că ea înfrunta situaţia dând dovadă de curaj, iar pentru ea pierderea trebuie să fi fost chiar mai greu de suportat.

— De ce spuneţi asta?

— De ce? Pentru că ea se afla la volan. Trebuie să se fi gândit cum ar fi fost ca micuţa să se fi aflat pe scaunul din faţă, cu centura pusă… ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi derapat într-o direcţie puţin diferită. Toate astea ar fi putut să te facă să-ţi ieşi din minţi. A făcut bine rămânând cu capul pe umeri. Aşa a făcut, nu?

— Da, a reuşit din plin, răspunse Daniel, îngăduindu-şi un mic zâmbet. A fost mai sănătoasă decât majoritatea oamenilor.

Expiră, pe jumătate suspinând, pe jumătate râzând.

— Ce faci acum, Danny? De unde suni?

— Sunt avocat. Stau şi eu la Londra, în East End.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, dragule.

— Vă mulţumesc pentru că aţi stat de vorbă cu mine. Eu, pur şi simplu…

— Nu, eu îţi mulţumesc pentru că m-ai anunţat. Aş fi venit la înmormântare, dacă aş fi ştiut. A fost o femeie bună. Toate cele bune…

Daniel închise.

O *femeie bună.*

Îşi termină ginul, gândindu-se la noroiul de pe rochia ei.

24

Minnie stătea în genunchi în noroi, plantând flori în grădina din faţă. Înfigea butaşii în pământ şi apoi îl bătătorea în jurul lor. Se ridică atunci când Carol-Ann şi Daniel trecură pe lângă ea, cu ghiozdanele atârnate de umeri şi cu cămăşile scoase din pantaloni.

— Merge, Min'? întrebă Carol-Ann.

Minnie se îndreptă spre ei, ştergându-se pe fustă de pământul de pe mâini.

— La voi, toate bune?

— Da, răspunse Danny, aruncându-şi ghiozdanul în iarbă. Mai avem totuşi încă cinci săptămâni.

— Dar nu vă puteţi plânge – îi încurajă Minnie, prinzându-l pe Blitz de coamă, pentru a-l împiedica să o adulmece pe Carol-Ann. Arătaţi încrezători…

— Cine ştie, spuse Daniel.

Acum era mai înalt decât ea, dar cu toate că ea se uita la el în sus, atunci când îi vorbea, cumva el se simţea încă mai mic.

— A fost OK. O să aflăm destul de curând.

— OK e bine. Carol-Ann, rămâi la ceai, dragă? E vineri, aşa că am cumpărat nişte peşte.

— Mda, răspunse ea. Ar fi grozav, Min'.

*

Cei doi se trântiră pe iarbă, lângă Minnie, pălăvrăgind şi tachinându-se, în vreme ce ea îşi văzu în continuare de plantat. Daniel se schimbase de hainele de şcoală. Carol-Ann ţipă când Daniel o gâdilă, iar Minnie se uită la amândoi, zâmbind. Se rostogoliră pe spate în iarbă. Carol-Ann făcu o tumbă şi apoi îşi aruncă picioarele peste Daniel. Se aplecă spre el, ţintuindu-i încheieturile în iarbă.

— Prizonier? întrebă el.

— Corect, răspunse ea, încercând să-l gâdile, în timp ce el îşi lipi braţele de trup, scăpând de strânsoarea mâinilor ei.

Un fluture alb pluti, nepăsător şi fermecător, pe deasupra chipului lui Daniel. Îi admiră zborul dezordonat.

— Nu te mişca, strigă Carol-Ann. S-a aşezat pe părul tău. Vreau să-l prind. O să ţi-l ofer drept cadou.

Daniel rămase neclintit, uitându-se cum Carol-Ann se întinde deasupra capului lui şi îşi face mâinile căuş, prinzând fluturele.

— De ajuns!

Minnie stătea deasupra lor, iar glasul ei avea o tonalitate înaltă.

Daniel era derutat. Se ridică într-un cot, iar Carol-Ann, călare încă peste el, cu mâinile împreunate asupra fluturelui, se întoarse.

— Dă-i drumul *chiar acum,* rosti Minnie.

Carol-Ann îşi desfăcu numaidecât mâinile. Se ridică în picioare şi îşi puse o mână pe braţul lui Minnie.

— Îmi pare rău, Min', zise ea – zău că n-am vrut să te necăjesc.

— Şi mie îmi pare rău, răspunse Minnie întorcându-se, cu o mână la frunte. E doar din pricina faptului că dacă îi atingi, poţi să-i iei pulberea de pe aripi. Atunci nu vor mai fi în stare să zboare şi vor muri.

Carol-Ann presără miez de pâine peste eglefin, în timp ce Daniel tăie cartofii în felii subţiri, îi puse pe sita de sârmă şi îi băgă în prăjitorul adânc şi încăpător. Minnie hrăni animalele şi apoi se aşezară la masa din bucătărie, în trei locuri eliberate de maldărul de ziare vechi şi borcane de spaghete. Daniel tocmai împlinise şaisprezece ani.

Carol-Ann rămânea la cină de două-trei ori pe săptămână. Era vremea examenelor de maturitate şi Minnie fusese îngrijorată săptămâni în şir: întrebându-l dacă nu ar fi trebuit să înveţe mai întâi, înainte de a ieşi să joace fotbal, cumpărându-i un nou birou pentru dormitor şi povăţuindu-l să facă băi

îndelungate pentru a se relaxa şi să se culce devreme.

— Nu-ţi dai seama şi nu realizezi asta – îl tot bătea ea la cap, muşcându-şi buza de sus între propoziţii – dar e o perioadă extrem de importantă. Eşti în pragul unei vieţi noi. Tu hotărăşti ce vei face, dar eu una vreau să mergi la universitate. Vreau să ai de unde să alegi. Vreau să vezi ce perspective ţi se oferă.

L-a ajutat la biologie şi la chimie şi i-a spus să mănânce mai mult, pentru a-şi hrăni creierul.

— E tare bun, Minnie, rosti Carol-Ann, picurând nişte sos de roşii într-o margine a farfuriei.

Blitz îi privea concentrat, un fir subţire de salivă atârnându-i de la falca de jos până la podea.

— Atunci mănâncă, dragă.

Îi întinse un cartof prăjit lui Blitz, care îl înşfăcă din degetele ei, hulpav.

Daniel mânca ţinând un cot pe masă şi degetele mâinii drepte în păr.

— Aşadar, până la urmă, de fapt îmi spuneţi că nu e niciun motiv de îngrijorare. Nu a fost nicio problemă pe care să nu o fi putut rezolva şi aţi avut timp să verificaţi totul înainte de a pleca?

— Da, ne-am descurcat bine, răspunse el, cu gura plină şi uitându-se la bucăţica de peşte proaspăt din furculiţă.

— Ce înseamnă asta, dragule? rosti ea, dându-i la o parte părul din faţa ochilor cu mâna stângă.

Se ridică şi se îndepărtă încetişor de ea. Nu îi plăcea când îl atingea astfel, atunci când erau şi prietenii lui de faţă. Atunci când erau doar ei doi, îi îngăduia asemenea gesturi.

— Am spus că ne-am descurcat bine, spuse el, încet, dar privind-o în ochi de această dată.

— Nu te uita la mine aşa, cu ochii tăi căprui şi copilăreşti, zise ea. Apoi, privind-o pe Carol-Ann, completă: n-am făcut decât să te întreb, atâta tot.

Ea îi zâmbi nemulţumită şi îi dădu un alt cartof prăjit câinelui.

Mai târziu, după ce Carol-Ann plecase acasă, el îşi luă din nou cărţile şi se aşeză la marele birou din lemn de stejar pe care ea îl cumpărase pentru el. Ea i-a adus ciocolată caldă şi biscuiţi de casă cu melasă, unşi cu unt, pentru masa de seară.

— Să nu lucrezi prea mult, dragule – îi spuse ea, masându-i zona dintre omoplaţi. Nu e bine să te epuizezi.

— Sunt în regulă.

— Să-ţi pregătesc baia acum? Fă o baie bună şi după aceea vino să vorbim.

— Bine.

— Ştiu că te-ai descurcat de minune astăzi.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu, ştiu. Cel de-al şaselea simţ al meu, de irlandez. Acesta va fi începutul a ceva măreţ pentru tine. Ai avut tu parte de ceva ghinion, când erai mic, dar acum te afli pe drumul tău, continuă ea, făcându-şi degetele pumn şi fluturându-i-l prin faţă, în timp ce zâmbea. Pot să te văd într-un costum elegant într-o bună zi. Poate că o să te afli la Londra, la Paris ori altundeva, câştigând bani cu toptanul. Şi eu o să vin să te vizitez… O să mă scoţi la un prânz?

— Da, presupun că da. Un prânz elegant, unde o să poţi comanda orice o să ai chef.

Minnie îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Îi plăcea râsul ei. I se revărsa în valuri, din stomac. Ea se sprijini cu o mână de birou, pentru a-şi reveni.

— Eşti un mucalit, asta eşti, dar o să mă descurc eu cu tine.

Îi dădu iarăşi la o parte părul care îi acoperea faţa şi îi aplică un sărut umed pe frunte. El zâmbi şi o împinse iarăşi la o parte.

— Baia ta o să fie gata în zece minute. Asigură-te că o să termini până atunci sau o să ţi se răcească apa.

Daniel ascultă cum cobora la parter, podeaua şi balustrada protestând sub greutatea ei. Blitz lătră scurt atunci când ea ajunse la baza scărilor, supărat că putuse să-l lase singur atâta timp. Auzi uşa de la

camera de zi trântindu-se şi sunetul estompat al televizorului croindu-şi drum în sus, până la el, prin podea. Afară era încă lumină şi păsările verii timpurii ţopăiau dintr-un copac în altul. O parte din el se simţea încă ruptă de acel loc: dorea oraşul, cu toată nesiguranţa sa şi cu toată libertatea sa îndoielnică. Dar, în acelaşi timp, se simţea acasă cu ea.

Trecuseră mai bine de trei ani de când ea îl adoptase, şi da, se simţea altfel. Simţea că cineva se îngrijeşte de el. Poate că acesta era cel mai ciudat lucru pentru el. Când renunţase să se lupte cu ea, fusese învăluit cu grijă şi atenţie. Chiar şi atunci când ea îl stânjenea, sărutându-l în prezenţa lui Carol-Ann sau ridicându-l în slăvi înaintea altora, la piaţă, se simţea tratat cu afecţiune. Ea îi spuse că îl iubea, iar el îi dăduse crezare.

În baie, se scufundă până când umerii îi ajunseră sub apă. Acum avea un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri, fiind mai înalt cu mai bine de cincisprezece centimetri decât Minnie. Nu mai avea loc să se întindă în cadă. Cu toate astea, era prea slab. Strânse pumnul şi îşi apropie antebraţul de faţă, astfel încât să-şi poată examina bicepsul. În completarea antrenamentului pentru fotbal, începuse să ridice greutăţi. Televizorul se auzi mai tare când uşa de la camera de zi se deschise. O auzi pe Minnie păşind încoace şi-ncolo prin bucătărie. Baia se umpluse de aburi, cu toate că el crăpase fereastra de trei degete – îndeajuns pentru a putea vedea în curte. Scoruşul era precum o mână scheletică şi plină de tendoane, ieşind din pământ pe fundalul cerului nopţii.

Pe etajera din baie se afla fluturele, amplasat exact aşa cum îi plăcea lui Minnie. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi se uită la fluture, imaginându-şi-o pe micuţa copilă punându-l pe etajeră. Daniel înghiţi în sec şi privi în altă direcţie.

Se şterse şi îmbrăcă nişte pantaloni de trening şi un tricou. Îşi uscă părul cu prosopul şi îl dădu la o

parte din dreptul frunţii. Crescuse lung în faţă. Îşi trecu o mână peste falcă, pipăind în căutarea vreunui semn de barbă. Pielea era moale, curată şi spână.

În bucătărie îşi făcu singur pâine prăjită şi îşi turnă un pahar de lapte, după care se duse în camera de zi, pentru a sta împreună cu ea.

— Vrei nişte pâine prăjită? O să-ţi fac dacă ai chef.

— Nu, dragule, sunt sătulă. Iar ţi-e foame? Stomacul tău e un sac fără fund, să ştii. Aş vrea să mă pot îndopa ca tine.

Ea încercă să-şi sprijine cotul de speteaza fotoliului dar rată şi vărsă pe podea puţin din băutura ei.

— Iar am zbârcit-o, spuse ea, ştergând pata cu călcâiul ciorapului.

Daniel îi dădu lui Blitz ultima felie de pâine prăjită, după care îşi termină laptele, în timp ce asculta ştirile la care comutase Minnie. Primul ministru, John Major, vorbea despre potenţialul relansării economice.

— Vorbeşti să n-adormi – se răţoi Minnie la ecran. Nu vor fi mulţumiţi până când nu vor îngenunchea ţara asta… Dumnezeule, o uram pe femeia aia, dar nici ăsta nu-i mai breaz.

Ea nu se aştepta ca Daniel să-i răspundă, aşa că el nu spuse nimic. În schimb, mai puse nişte cărbuni pe foc.

— Cum a fost baia, dragule? îl întrebă ea, cu obrajii umezi, ca şi cum tocmai ar fi plâns.

Se aplecă peste braţul fotoliului, cu un zâmbet pe chip şi cu ochii veseli.

— Ţi-ai terminat treaba?

— Da.

— Bun lucru.

— Te simţi bine? o întrebă el, văzând-o că îşi ştergea iarăşi faţa.

— Mă simt excelent, dragule. Doar că m-a indignat vederea ticălosului ăstuia. Opreşte ştirile. Opreşte-le. Mi se întoarce stomacul pe dos când îl văd.

Daniel se ridică şi schimbă postul. Dădu peste un canal sportiv şi trase cu ochiul spre ea, să vadă dacă era de acord. De obicei, ea îl ruga să se uite la televizorul alb-negru din bucătărie sau spunea da, dar mai apoi îşi pierdea răbdarea. În seara asta, ochii ei pâlpâiră în faţa ecranului, după care se închiseră într-o clipire lungă.

În timp ce Daniel se aşeză pentru a urmări meciul şi ea avea ochii închişi, capul ei se clătină de două ori şi i se prăbuşi brusc în piept, trezind-o. Atunci când ochii ei prinseră să se închidă din nou, el se ridică şi îi luă cu blândeţe paharul din mână, pentru a-l duce în bucătărie. Câinele voia afară, aşa că deschise uşa din spate. Spălă vasele rămase de la cină şi şterse porţiunea mesei din bucătărie unde mâncaseră.

Când Blitz se întoarse înăuntru, Daniel încuie uşa, închizând ferestrele şi zăvorând uşa din spate. Câinele se culcuşi în coşul lui, iar casa răsună de sforăiturile lui Minnie.

În camera de zi capul ei stătea răsturnat pe spate în fotoliu, iar degetele de la mâna dreaptă încercau încă să prindă paharul pe care îl luase Daniel.

Daniel rămase în picioare, cu mâinile în şolduri, preţ de câteva clipe, oftând. Închise televizorul şi aşeză grătarul de protecţie în faţa focului din şemineu. Aprinse lumina de lângă fotoliul ei, după care o luă de mână şi o sprijini, ajutând-o să se aplece înainte, până când izbuti să-şi strecoare un braţ pe sub umărul ei.

— Nu, lasă-mă, dragule, lasă-mă – protestă ea.

Dar el o ridică, îi petrecu braţul pe după umerii lui şi păşi împreună cu ea, cu o mână petrecută peste talia ei, ieşind pe uşa camerei de zi şi urcând scările. Fu nevoit să se oprească de două ori şi să se proptească, cu un picior sprijinit pe treapta de mai jos, atunci când ea aproape că îi alunecă din braţe, dar izbuti să o ducă până la etaj şi să o întindă pe patul ei, unde rămase cu gura întredeschisă şi cu trunchiul răsucit, în aşa fel încât picioarele îi atingeau podeaua.

Daniel se aşeză în genunchi şi îi descheie şireturile de la ghete, scoţându-i-le, făcând apoi acelaşi lucru şi cu ciorapii ei mari, de lână. Era întotdeauna uluit de gingăşia picioarelor ei. Îi descheie bluza şi îi scoase puloverul, după care îi desfăcu agrafa care îi ţinea părul, îngăduind cârlionţilor ei colilii şi lungi să se răsfire pe pernă.

Îi luă picioarele şi i le strecură sub pătură, o ridică puţin de umeri şi o potrivi pe centrul pernei, înainte de a o înveli.

— Eşti un flăcău de ispravă – îi şopti ea, în timp ce mai era încă aplecat asupra ei.

Întotdeauna se comporta în acest mod: îl surprindea cu luciditatea ei.

— Îmi eşti drag, să ştii.

O vârî în aşternut, după care stinse lumina.

— ’Pte bună, mamă – şopti el, în bezna care-l înconjura.

25

Era a doua săptămână a procesului lui Sebastian. Daniel ignora în mod deliberat ziarele, dar fu distras de un articol pe care îl zărise cu coada ochiului peste umărul cuiva, în metrou. Când ajunse la St. Paul alergă la un vânzător de ziare, luă un exemplar din *Daily Mail* şi îl frunzări în grabă. La pagina a şasea era fotografia lui. Era încruntat: era un instantaneu luat la intrarea în Old Bailey. Titlul era: OMUL CARE VREA SĂ-L ELIBEREZE PE ÎNGERUL UCIGAŞ. Articolul o menţiona, de asemenea, şi pe Irene.

Daniel aşeză ziarul înapoi pe stativ. Când ajunse la tribunal, era chiar înainte de ora nouă. Mulţimea adunată în faţa tribunalului nu se împuţinase de la începerea procesului. Un poliţist îl protejă pe Daniel în timp ce încerca să-şi croiască drum înăuntru, cu un pahar de cafea într-o mână şi cu servieta în cealaltă.

— Domnule Hunter, cum va pleda apărarea? strigă un jurnalist, iar Daniel se întoarse, în eventualitatea că l-ar fi recunoscut pe bărbat, dar nu era ziaristul care sunase la uşa apartamentului său.

— Credeţi că acuzarea va avea câştig de cauză?

Mulţimea se îmbulzi în jurul reporterului.

*

Ajuns în interiorul clădirii tribunalului, Daniel se îndreptă din umeri şi porni spre sala de judecată numărul treisprezece, privind pereţii ornamentaţi şi vopsiţi ai tribunalului. O zări pe Irene cu câteva clipe înainte de a intra judecătorul. Ea îl bătu pe umăr atunci când trecu pe lângă ea, iar el se aplecă pentru a-i prinde şoapta, *Ticăloşii*, apropiindu-se atât de mult de ea, încât glasul ei îl gâdilă în ureche. Realiză că văzuse articolul.

— Nu ştiu cum să mai degradeze justiţia, zise ea. Cum de îndrăznesc să se creadă judecători şi

membri ai juriului?

— Nu-ţi face griji din pricina asta – îi răspunse Daniel, tot în şoaptă. Baftă.

— Acuzarea îl citează ca martor pe John Cairns.

John Cairns era un bărbat care se simţea stânjenit îmbrăcat în costum. Daniel putu vedea, după felul în care costumul îi venea la umeri, că John Cairns se simţea înghesuit. Bărbatul păşi în boxa martorilor şi luă o înghiţitură de apă, înainte de a se uita la juriu, la judecător şi mai apoi la Gordon Jones şi la falca ascuţită şi ieşită puţin în afară a acestuia, care tocmai i se adresa.

— Domnule Cairns, sunteţi angajat la locul de joacă din Barnard Park, este corect?

— Da.

— Ne puteţi descrie, vă rog, sarcinile dumneavoastră, spunându-ne şi de cât timp lucraţi acolo?

— Sunt unul dintre angajaţii care se ocupă de locul de joacă şi lucrez acolo de trei ani, răspunse el cu o voce răguşită, ca şi cum ar fi fost nervos sau tocmai şi-ar fi revenit după o răceală.

Curtea era proaspăt adunată şi concentrată.

— Domnule Cairns, ce ne puteţi spune despre dimineaţa zilei de luni, 9 august, anul curent?

Domnul Cairns inspiră şi se rezemă de boxa martorilor pentru sprijin.

— Am ajuns primul acolo. Întotdeauna sunt primul. Am deschis, ca de obicei, după care mi-am făcut o ceaşcă de cafea. Întotdeauna verific locul în zilele de luni, în caz că s-a slăbit vreo frânghie sau… de obicei sunt nevoit să adun ceva gunoaie, aşa că asta am şi făcut după aceea. Cu asta mă îndeletniceam atunci când am dat peste… trupul copilului.

— Corpul a fost identificat ulterior ca aparţinând victimei, Benjamin Stokes. Puteţi să ne confirmaţi locul exact în care se găsea corpul, atunci când l-aţi găsit?

— Era ascuns parţial sub căsuţa mică de lemn care există pe locul de joacă, în colţul îndepărtat, dinspre Barnsbury Road şi Copenhagen Street.

— În acest moment vă voi ruga să deschideţi dosarul juriului la pagina cincizeci şi trei. Veţi vedea acolo un plan al terenului de joacă, zonele acestuia fiind identificate prin cifre şi litere amplasate pe pătrăţelele în care e împărţită harta. Ne puteţi indica, vă rugăm, locaţia aproximativă pe această hartă?

— E3.

— Vă mulţumesc. Corpul v-a sărit numaidecât în ochi?

— Nu, câtuşi de puţin. Am văzut că era ceva acolo, dar, ca să fiu cinstit, m-am gândit că era pur şi simplu vreo pungă de plastic sau ceva de soiul acesta, ceva care se agăţase de copacii de lângă gard…

De la galerie se auzi o răsuflare întretăiată. Daniel trase cu ochiul şi o văzu pe doamna Stokes aplecându-se în faţă, cu o mână dusă la gură. Soţul ei o trase spre el, dar ea era acum de neconsolat şi a trebuit să fie scoasă afară. Sebastian stătea drept, cu mâinile împreunate în poală. Părea interesat de depoziţia îngrijitorului locului de joacă şi, de asemenea, ciudat de încântat de căderea nervoasă a doamnei Stokes. Daniel îi puse o mână pe spate pentru a-l ruga să se întoarcă, atunci când el se sucise pentru a o vedea pe doamna Stokes plecând.

Kenneth Croll, care se afla în sala de judecată, se aplecă în faţă, ridicându-se din scaun pentru a-l determina să se întoarcă, şi îl înghionti pe Sebastian în spate. Degetul grosolan fu suficient pentru a-l zdruncina pe Sebastian, aruncându-l înainte în scaunul lui. Daniel se uită la Croll cu coada ochiului. Sebastian începu din nou să-şi dea ochii peste cap, legănându-se încet, înainte şi înapoi.

Mâzgălitorii de la galerie luară notă de acest fapt. Ca şi juriul.

— Vă rog să continuaţi, domnule Cairns – solicită Jones.

— Ei bine, pe măsură ce m-am apropiat, am văzut pantalonii de trening ai băiatului şi iarăşi… primul meu gând a fost că era vorba despre nişte încălţări şi pantaloni abandonate, care era posibil să fi fost aruncate peste gard. Dai uneori peste soiul acesta de lucruri… Dar când m-am apropiat…

— Dispunem de fotografii ale corpului, aşa cum era atunci când l-aţi descoperit. Juriul este rugat să consulte pagina a treia a dosarului pe care îl are la dispoziţie.

Daniel privi cum juriul se uita la fotografii, ducându-şi dezgustaţi mâinile la gură, cu toate că ceea ce era mai rău încă nu venise. Sebastian le privi chipurile, în acelaşi timp desena ceva cu pixul – o imagine a unor copaci.

— Domnule Cairns, regret că trebuie să insist asupra acestui aspect, căci ştiu că nu vă este uşor să vă aduceţi aminte, dar mă întreb dacă aţi putea să continuaţi descrierea a ceea ce aţi văzut.

— Păi, apropiindu-mă, am văzut că nu era vorba despre un maldăr de haine, ci mai degrabă despre un băieţel, aflat sub căsuţa de lemn.

— V-aţi dat seama imediat ce l-aţi zărit că era vorba despre un băiat?

— Nu, căci mai întâi i-am văzut picioarele, care îi ieşeau în afară. Faţa îi era bine ascunsă, sub căsuţă, dar mi-am dat seama că era un copil.

— Cum aţi reacţionat?

— M-am târât pe sub copaci şi apoi am mers încet, pe burtă, pentru a-l scoate de sub căsuţa de lemn, dar apropiindu-mă mi-am dat seama…

— Da, domnule Cairns?

— Ei bine, mi-am dat seama că era mort, aşa că n-am îndrăznit să-l ating. M-am dus numaidecât înăuntru şi am sunat la poliţie.

— Ştiaţi deja că un băieţel fusese dat dispărut?

— Păi eu nu locuiesc în zonă, dar când am venit la lucru, de dimineaţă, am văzut fotografii şi am văzut şi furgoneta pentru incidente. Nu mă uitasem la ştiri. N-am ştiut despre ce era vorba până când…

— Tocmai ne-aţi descris cum aţi ajuns la cadavru… – îl întrerupse Jones, punându-şi ochelarii pe nas şi ţinându-şi notiţele la o lungime de braţ, pentru a citi – … târâş… pe burtă.

Îşi scoase ochelarii şi se înclină în faţă, de la pupitrul său.

— Aşadar, ar fi corect să afirmăm că zona în care a fost găsit trupul neînsufleţit era greu accesibilă pentru un adult?

— Da, foarte adevărat, căci locul e tare înghesuit şi năpădit de ierburi. Cred că din pricina asta corpul n-a fost văzut. Mă bucur doar pentru că eu am fost cel care l-a găsit şi nu vreunul dintre copii.

— Într-adevăr. Când băieţelul a fost identificat, l-aţi recunoscut?

— Nu. Nu venea des la locul de joacă.

— Vă mulţumesc, domnule Cairns.

Domnea liniştea obişnuită atunci când Gordon Jones se întoarse către Irene Clarke. Daniel îşi muşcă buza, aşteptând întrebarea ei. O văzu consultându-şi notiţele, remarcând tendonul care se profila pe gâtul ei lung.

Jones părea mulţumit de sine. Prin tentativa de a arăta că locul crimei era inaccesibil unui adult, parase în mod anticipat argumentul apărării că rănile suferite de către Ben ar fi necesitat o forţă greu de atribuit unui copil.

Irene se sprijini de pupitru cu ambele mâini şi îi zâmbi domnului Cairns cu buzele lipite. Daniel îi admiră calmul.

— Domnule Cairns, aţi descris structura sub care a fost găsită victima ca fiind o căsuţă de lemn. Ne puteţi spune mai multe despre ea, vă rog?

— Ei bine, este o căsuţă mică sau o colibă, ridicată de la pământ pe nişte piloni… Presupun că o puteţi considera şi o căsuţă din copac, dar… e doar la câteva picioare deasupra pământului. Dar e înconjurată de copaci, ceea ce le dă copiilor această senzaţie. Presupun că asta e ideea.

— Copiilor de pe locul de joacă le place să se amuze acolo, e un loc popular?

— Păi, uneori se joacă acolo, dar nu, n-aş putea spune că e un loc popular. Datorită amplasamentului, e o zonă puţin cam sălbatică pentru o parte dintre copii. Adesea sunt insecte, cuiburi şi tot soiul de…

— Dumnezeule, sună ca şi cum ar fi o zonă la care e greu de ajuns, chiar şi pentru un copil?

— Într-o oarecare măsură. Trebuie să-ţi croieşti drum printre crengi, ba poate chiar să te şi murdăreşti un pic. Cu toate astea, mulţi copii nu se sinchisesc de aceste neajunsuri.

— Aşadar, aţi avut nevoie de vreo… zece minute pentru a ajunge la casa din copaci şi la trupul victimei?

— Nu, de mai puţin de un minut.

— De mai puţin de un minut? Pentru ca un adult să-şi croiască drum prin tot acel hăţiş?

— Da, cam de atât.

— Drept urmare *nu putem afirma* că zona aceea a parcului ar fi accesibilă numai pentru copii, nu-i aşa?

— Nu, nu se poate afirma aşa ceva. Trebuie să supraveghem toate locurile şi deci avem nevoie să putem pătrunde în toate ungherele, în cazul în care copiii dau de necaz.

— Se poate întâmpla chiar ca unii copii să întâmpine dificultăţi în a ajunge la căsuţă, fiind posibil să fie împiedicaţi de crengile dese?

— Ei bine, da, este posibil, dar majoritatea copiilor se târăsc pur şi simplu pe sub copaci. Un adult ar fi nevoit să dea crengile la o parte.

— Vă mulţumesc, domnule Cairns, nu mai am întrebări.

După pauză, Daniel remarcă faptul că Kenneth Croll stătea prăvălit în scaun, aruncându-i priviri feroce lui Sebastian. Băiatul stătea cu spatele la tatăl său, privind în jos spre masă, ca şi cum s-ar fi ruşinat. Daniel găsise un joc de descoperit cuvinte

într-unul din ziarele care fuseseră lăsate pe hol. Îl puse dinaintea lui Sebastian, aruncându-i o privire lui Croll şi dând din cap spre acesta.

Sebastian îşi plecă capul şi scoase capacul stiloului, apucându-se să încercuiască cuvintele, concentrat. Daniel remarcă gâtul fragil al băiatului: ceafa şi smocurile de păr băieţesc. Văzuse bărbaţi în toată firea izbucnind în plâns la procesele lor şi se întrebă ce forţă îi permitea lui Sebastian să-şi menţină o asemenea concentrare şi un asemenea calm.

Monitoarele video erau verificate. Madeline Stokes era înlăcrimată. Chipul îi era palid şi răvăşit, şi Daniel fu nevoit să se uite în altă parte. Îl văzuse pe poliţistul de legătură cu familia Stokes explicându-le ceva pe parcursul pauzei. Domnul Stokes încuviinţase din cap, cu chipul întunecat. Daniel putea ghici ce anume li se spusese. Urmau să fie citaţi medicul legist, martorii poliţiei şi echipa de la laborator. Avocatul consultant le-a explicat probabil faptul că fotografiile corpului erau întru totul necesare şi că era nevoie să fie prezentate în ordine, pentru a sublinia detaliile, dar că părinţii nu erau obligaţi să rămână în sală. Era posibil ca domnul Stokes să fi fost cel care a identificat trupul fiului său: confirmând un semn din naştere de pe umăr, ori forma piciorului lui Ben.

Acum acesta nu se mai întoarse pentru a-şi consola soţia, care plângea, sau pentru a-i întinde o batistă, dar ea îşi deschise poşeta, în căutarea unui şerveţel. Doar ochii îi trădau durerea; aceştia scanară încăperea, fără să scape niciun ungher, niciun chip, ca şi cum ar fi întrebat, fără glas, *de ce.*

— Au de gând să proiecteze vreun film? întrebă Sebastian.

— Nu, vor prezenta nişte fotografii ale… – Daniel se abţinu să dea glas cuvântului *cadavru,* amintindu-şi de acea fascinaţie morbidă a lui Sebastian. Avocaţii celeilalte părţi vor aduce nişte experţi care să explice ce anume cred ei că s-a întâmplat cu

victima. Mă aştept ca toate astea să fie proiectate pe ecran…

Sebastian zâmbi şi încuviinţă din cap, puse capacul stiloului şi îşi împreună mâinile. Era ca şi cum ar fi fost pe cale să înceapă un spectacol.

După-amiaza începu cu prezentarea probelor poliţiei: fotografii ale trupului băiatului, care fusese găsit întins pe spate, cu braţele în lături. Sergentul Turner, care îl interogase pe Sebastian, intră în boxa martorilor. Fură proiectate instantanee care îl înfăţişau pe Sebastian în cursul interogatoriului – refuzând să recunoască faptul că îl rănise pe Ben în vreun fel. Jones acapară restul după-amiezii, adresându-i întrebări sergentului Turner, în timp ce se derulau imagini cu Sebastian, vorbind despre sângele de pe hainele sale şi izbucnind în plâns. De asemenea, Jones insistă asupra bravadei lui Sebastian în faţa întrebărilor şi a explicaţiilor sale logice date în legătură cu probele de laborator referitoare la persoana sa. Juriul părea să fi rămas cu impresia că Sebastian era inteligent şi manipulator, dincolo de vârsta sa fragedă.

Irene nu izbuti să-l ia cum se cuvine la întrebări pe sergentul de poliţie înainte de dimineaţa zilei următoare. Curtea părea mai greoaie şi mai tăcută decât de obicei, ca şi cum toată lumea ar fi fost încă şocată de vederea băiatului, plângând în hohote în arestul poliţiei, în ziua precedentă. Păruse tare mititel pe înregistrări.

— Domnule sergent, aş vrea să vă adresez câteva întrebări legate de declaraţia domnului Rankine, dacă sunteţi de acord, începu Irene.

— Fireşte, răspunse sergentul.

În lumina strălucitoare a sălii de judecată, chipul său părea roşu, aproape furios, cu toate că el zâmbea spre Irene.

— Am auzit de la medicul legist că este posibil ca victima să fi fost atacată în orice moment al după-amiezii de 8 august… la ora patru, la cinci, chiar şi aproape de ora şase. Domnul Rankine a declarat că a

văzut o persoană într-un tricou albastru-deschis sau alb care părea să o atace pe victimă, undeva între orele trei şi jumătate – patru după-amiază. Ce date aţi avut pentru a confirma identitatea acestui agresor în alb?

— O bluză albă, aparţinând acuzatului, a fost depusă drept probă. Martorul părea încredinţat că văzuse un băiat care se potrivea cu descrierea acuzatului, mai devreme în acea zi – ceea ce acuzatul a recunoscut – şi că-l văzuse din nou mai târziu, pe acelaşi băiat.

— Înţeleg, spuse Irene, întorcându-se şi ridicând mâna spre juriu. Înţeleg foarte bine! exclamă ea, întorcându-se cu faţa spre sergent. Acuzatul dumneavoastră avea o bluză albă şi recunoscuse faptul că se certase cu victima în jurul orei două. Nu aveaţi nevoie de mai mult. Nu era nevoie să investigaţi dacă exista vreun alt agresor, posibil un adult într-o *bluză albastru deschis*…

— Domnişoară Clarke, zise Baron, cu un alt zâmbet boţit – aveţi de gând să-i adresaţi vreo întrebare martorului?

— Da, domnule judecător. Domnule sergent, martorul a devenit convins că a văzut un copil în bluză albă deoarece colegii dumneavoastră i-au sugerat că arestaseră pe cineva care se potrivea cu această descriere?

— Nu, cu siguranţă nu!

— Domnişoară Clarke, mă aşteptam la mai mult din partea unui proaspăt avocat emerit – o admonestă aspru judecătorul.

Daniel aruncă o privire spre Irene, dar ea era neînfricată. Îşi plecă bărbia, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un asalt.

— Domnule sergent Turner, continuă ea – domnul Rankine a recunoscut în instanţă că este posibil să fi văzut de fapt un adult, purtând o bluză albastră ori albă. Lăsând la o parte faptul că acuzatul deţinea o bluză albă, ne puteţi spune ce aţi întreprins pentru a urmări această pistă, a cuiva care a atacat victima

după-amiaza târziu, perioadă pentru care clientul meu are un alibi?

— Am examinat înregistrările camerelor de supraveghere, dar acestea nu atestă prezenţa cuiva la locul de joacă, în acel interval… la drept vorbind, pe parcursul întregii după-amiezi şi la începutul serii.

— Asta înseamnă că un adult îmbrăcat într-o bluză albastru-deschis nu a atacat victima în după-amiaza respectivă?

— Nu, dar nici nu dovedeşte că clientul dumneavoastră nu a atacat victima în după-amiaza aceea.

— Şi de ce, mă rog?

Sergentul Turner tuşi.

— Ei bine, camerele de supraveghere sunt orientate mai cu seamă către străzile înconjurătoare în timpul după-amiezii şi mai puţin spre parc, astfel încât nu permit obţinerea unei imagini… Pe scurt, atacul nu este surprins de aceste camere, şi nici gâlceava băieţilor de mai devreme, pe care acuzatul a recunoscut-o deja.

— Foarte interesant.

Irene se întoarse iarăşi spre juriu.

— Camerele de supraveghere nu sunt orientate spre parc în timpul după-amiezii, un martor a întrezărit o persoană îmbrăcată cu o bluză albă sau albastru-deschis, atacând-o pe victimă, dumneavoastră aveţi în arest un copil care are un tricou alb, aşa că…

— Un tricou alb pătat cu sângele victimei – ridică glasul sergentul Turner, întrerupând-o.

Daniel simţi sala de judecată zbârlindu-se, în timp ce Irene îşi înclina din nou bărbia, pentru atac.

— Atunci când înregistrările camerelor de supraveghere s-au dovedit inutile, ce altceva aţi întreprins pentru a da de urma atacatorului din acea după-amiază târzie?

— După cum am spus, probele de laborator ne-au convins că pusesem mâna pe omul nostru.

Turner se opri şi păru să roşească, ca şi cum ar fi recunoscut că limbajul lui era inadecvat.

— *Puseserăţi mâna pe omul vostru* – repetă Irene. Înţeleg. Aveaţi în arest un băiat foarte mic, şi un martor care v-a spus că văzuse pe cineva cu o bluză albă sau albastru deschis, atacând victima în jurul orei patru…

Turner o întrerupse din nou pe Irene.

— Martorul a afirmat că văzuse *un băiat*… acelaşi băiat din timpul după-amiezii.

Daniel putu să simtă că juriul era iritat de faptul că sergentul ţipa la Irene.

— Înţeleg. Aşadar, aţi găsit nişte potriviri…

Irene se întoarse spre martor şi tăcu.

— Nu noi am făcut să se potrivească, ci el corespundea descrierii.

— Şi dacă v-aş spune că domnul Rankine a mărturisit că este miop, şi că acum se gândeşte că este posibil să fi văzut un adult în după-amiaza respectivă, aţi mai considera că aţi avut o concordantă?

— Da, căci probele de laborator vorbesc de la sine.

— Aş spune că lipsa dumneavoastră de activitate vorbeşte de la sine. Dacă exista chiar şi *o mică şansă* ca martorul să fi văzut un adult atacând victima, nu consideraţi că era rezonabil să faceţi tot ce vă stătea în puteri pentru a da de urma respectivei persoane?

— Am demarat o investigaţie aprofundată. Acuzatul corespundea descrierii oferite de martor, iar ulterior am descoperit că avea sângele victimei pe haine.

— Caz rezolvat, înţeleg – rosti Irene, ridicându-şi privirea spre juriu şi aşezându-se.

Baron îşi coborî ochelarii pe nas, pentru a se uita cu reproş la Irene, înainte de a-i permite martorului să plece, dar nu spuse nimic.

Daniel îşi dădu seama că ea respira greu atunci când se aşeză. Privi vălurirea delicată a pieptului ei. Se holbă la ea preţ de câteva clipe, sperând că avea să se întoarcă spre el, dar ea nu o făcu.

După-amiază, ofiţeri care fuseseră la locul crimei depuseră ca dovezi probele recoltate de acolo: cărămida şi frunzele năclăite de sânge.

— Să fie foarte clar, rosti Irene în timpul interogatoriului contradictoriu. Nu aţi găsit nici măcar *o singură amprentă* la locul crimei?

— Ei bine, am găsit câteva amprente parţiale, dar acestea nu sunt identificabile.

— Pentru ca totul să fie limpede, nu aţi găsit nici măcar o amprentă valabilă la locul crimei?

— Corect.

— Cum stau lucrurile cu arma crimei? Aţi obţinut vreo amprentă de pe cărămidă?

— Nu, dar acest lucru nu este surprinzător, ţinând seama de natura suprafeţei…

— V-aş fi recunoscătoare dacă îmi veţi răspunse cu da sau nu.

— Nu.

După ce poliţistul care fusese la locul crimei părăsi boxa martorilor, urmă o pauză, fiind citat apoi expertul în criminalistică Harry Watson.

Jones se ridică şi îi ceru lui Watson să-şi confirme numele, titulatura şi calificările ştiinţifice. Watson le enumeră: diplomă de licenţă de la Nottingham, biolog judiciar şi membru al Institutului de biologie. Urmase cursuri de bază şi avansate în domeniul analizei probelor de sânge în Statele Unite ale Americii şi era membru al Asociaţiei Internaţionale a Analiştilor Probelor de Sânge. Watson îşi descrise experienţa ca situându-se mai cu seamă în zona aspectelor biologice ale probelor de laborator, precum fluidele corpului, părul şi fibrele.

Daniel putu să-şi dea seama că Sebastian se plictisise. Fusese o după-amiază lungă, dar această mărturie era una cheie din punctul de vedere al acuzării şi Daniel spera că Irene avea să fie capabilă să o submineze.

— Ce probe particulare aţi analizat? întrebă Jones.

— În principal hainele victimei şi hainele acuzatului.

Watson avea în jur de cincizeci de ani şi se înfoia în costum. Stătea ţeapăn, cu buzele lipite, în timp ce aştepta următoarea întrebare.

— Şi ce aţi descoperit?

— Blugii acuzatului au fost luaţi ca probă în urma unei percheziţii la el acasă. O concentrare de fibre a fost descoperită în zona interioară a blugilor. Aceste fibre corespundeau cu acelea prelevate din pantalonii de trening ai victimei. De asemenea, au fost identificate pete de sânge pe pantofii, blugii şi tricoul acuzatului. S-a confirmat că acest sânge îi aparţinea victimei.

— Cum aţi descrie urmele de sânge descoperite pe hainele acuzatului?

— Petele descoperite pe tricou erau de „sânge expirat” – este vorba despre sângele scurs din nas, gură sau din vreo rană, ca rezultat al presiunii aerului, care constituie forţa de împingere.

— Ce gen de răni ale unei victime pot provoca această categorie de pete de sânge prezente la acuzat?

— Această categorie de pete de sânge este asociată cu traumele faciale – un atac violent asupra feţei sau nasului, victima împroşcând ulterior agresorul cu sânge.

Murmure şocate susurară prin sala de judecată.

— Aşadar, Sebastian Croll a fost împroşcat cu sângele expirat al victimei. A existat şi altceva legat de sângele de pe hainele acuzatului care să indice că fusese implicat într-un incident violent în compania decedatului?

— Pe lângă sângele expirat descoperit pe tricoul acuzatului, mai există pete şi pe blugi şi încălţăminte, care sugerează faptul că acuzatul s-a aflat în imediata apropiere a decedatului, în timpul atacului fatal. De asemenea, s-a descoperit o cantitate mică de sânge în solul de pe încălţămintea acuzatului.

— Ce ar putea indica sângele de pe solul respectiv?

— Ei bine, acesta ar fi putut ajunge acolo ca urmare a călcării în sângele victimei, după ce atacul avusese loc.

— Există vreo probă de laborator care să sugereze că violentul incident s-a petrecut în locul în care a fost descoperit cadavrul?

— Da, urmele de pământ de pe genunchii blugilor acuzatului şi din zona din spate a pantalonilor de trening ai victimei sunt compatibile cu frunzele şi noroiul găsite la locul crimei.

— Există vreo altă probă biologică, provenind de la victimă, care să fi fost identificată la acuzat?

— Ei bine, da, fragmente provenind din pielea acuzatului au fost descoperite sub unghiile victimei şi existau zgârieturi pe braţele şi gâtul acuzatului.

— Aşadar, Ben a încercat să scape de Sebastian şi l-a zgâriat în acest timp?

— Aşa s-ar părea.

Gordon Jones se aşează pe scaun, în timp ce Irene se ridică.

— Domnule Watson, rosti Irene, fără să-l privească pe martor, dar consultându-şi în schimb notiţele – când v-aţi alăturat Institutului ştiinţific medico-legal al poliţiei?

Domnul Watson îşi strânse nodul la cravată, după care răspunse:

— Cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

— Treizeci de ani. Dumnezeule! Aveţi o experienţă extrem de bogată. Aţi făcut acest pas în anul 1979, corect?

— Da.

— Şi pe parcursul acestor treizeci şi unu de ani de serviciu, ne puteţi spune la cât de multe cazuri aţi lucrat?

— Nu vă pot spune decât dacă îmi verific dosarele.

— Faceţi o estimare pentru noi – despre câte cazuri să fie vorba: treizeci, o sută, mai mult de cinci

sute – cât de multe, în mare?

Irene se aplecă înainte, sprijinindu-se de pupitrul ei, cu capul aproape vârât între urechi. Daniel se gândi că arăta precum o fată care se aplecase pe fereastră pentru a urmări o paradă.

— În treizeci şi unu de ani, pot afirma că am fost implicat direct în sute de cazuri, undeva în jurul a vreo cinci sute, poate ceva mai multe, poate ceva mai puţine.

— Şi la câte procese aţi depus mărturie, pe parcursul celor treizeci şi unu de ani de activitate?

— La mai bine de o sută, cu siguranţă.

— Două sute şaptezeci şi trei, mai precis. Sunteţi într-adevăr un martor versat. Spuneţi-mi, în aceste două sute şaptezeci şi trei de cazuri, de câte ori aţi depus mărturie pentru apărare?

— Mărturia mea este imparţială şi nu favorizez nici apărarea şi nici acuzarea.

— Bineînţeles. Îngăduiţi-mi să clarific lucrurile: în câte procese, din cele două sute şaptezeci şi trei, aţi fost citat ca martor de către apărare?

— În cele mai multe.

— În cele mai multe. V-aţi hazarda să avansaţi o cifră?

— În două treimi dintre ele, poate?

— Nici vorbă, domnule Watson. Din două sute şaptezeci şi trei de procese, aţi fost citat ca martor al apărării numai de trei ori. De trei ori în treizeci de ani. Nu găsiţi că este surprinzător?

— E puţin, căci m-aş fi aşteptat să fi fost ceva mai multe.

— Înţeleg. Ceva mai multe. În ceea ce priveşte calificările dumneavoastră, înţeleg că v-aţi obţinut diploma de licenţă la Nottingham… în economie. Consideraţi că economia este utilă în domeniul dumneavoastră de activitate?

— Între timp am devenit biolog judiciar.

— Înţeleg. Aţi mărturisit că existau fibre provenind din blugii lui Ben Stokes pe hainele acuzatului. Spuneţi-mi, nu trebuie să ne aşteptăm ca doi băieţi – vecini – care se joacă împreună să

prezinte fibre din hainele celuilalt pe propria îmbrăcăminte, ca rezultat al unei relaţii normale de joacă?

— Este posibil.

— De asemenea, aţi declarat că sângele de pe hainele lui Sebastian era expirat. Aţi depus mărturie că acesta e asociat cu o sângerare a nasului sau a feţei. Corect?

— Da.

— Acuzatul a făcut o declaraţie în care susţine că victima a căzut şi s-a lovit la nas în timp ce erau împreună, sângerând abundent din această cauză. Clientul meu a declarat că s-a aplecat asupra victimei, pentru a examina rana. Spuneţi-ne, este posibil ca transferul de sânge identificat ca fiind expirat, să se fi produs în aceste circumstanţe mai blânde?

— Petele de sânge sunt asociate cu folosirea forţei, şi eu consider că aceasta este cauza, cel mai probabil, dar este posibil şi ca transferul de sânge expirat să se fi produs ca rezultat al rănirii accidentale pe care aţi descris-o.

— Încă un lucru, spuse Irene. Sângele de pe hainele acuzatului – expirat, pete de contact sau altceva – este într-o proporţie scăzută, nu-i aşa?

— Este o cantitate redusă de sânge pe haine.

— Transferul de sânge a fost pus în evidenţă cu claritate la analiza de laborator – dar uitându-ne la fotografiile de la pagina treizeci şi trei a dosarului, petele de care spuneţi nu par să se distingă limpede cu ochiul liber.

Sebastian privea, cu ochii mari. Daniel îşi aminti că văzuse copii ai prietenilor urmărind jocuri video: nemişcarea lor era nenaturală pentru nişte persoane atât de tinere. Acum, atenţia lui Sebastian era de asemenea nenaturală. Era absorbit de fotografiile cu petele de sânge de pe hainele murdare.

— Urmele de sânge sunt vizibile cu ochiul liber, dar nu sunt atât de mari sau de semnificative încât să poată fi identificate cu claritate ca fiind realmente urme de sânge.

— Înţeleg. Vă mulţumesc pentru lămuriri, domnule Watson… Cu o rană serioasă de acest gen – provocată de lovirea cu forţă a feţei cu un obiect bont – provocată în mod evident de un agresor aflat în imediata apropiere, nu ar fi fost de aşteptat ca atacatorul să fie… acoperit cu sânge?

Watson se foi în scaun. Daniel îl privi. Obrajii săi îmbujoraţi sugerau că era iute la mânie.

Martorul îşi drese glasul.

— Acest tip de vătămare poate fi asociat cu o pierdere semnificativă de sânge şi ne putem aştepta la un transfer semnificativ de sânge asupra atacatorului.

— În mod tipic, în cazul acestui gen de traumă, provocată de lovirea puternică cu un obiect bont, v-aţi fi aşteptat ca sângele expirat şi petele de contact să fie semnificativ mai mari decât acelea descoperite pe hainele acuzatului?

— Trebuie să ne amintim de poziţia corpului şi de faptul că majoritatea vătămărilor au fost provocate de hemoragia internă…

— Înţeleg, rosti Irene. Dar tocmai aţi afirmat că v-aţi fi aşteptat totuşi la un transfer semnificativ de sânge, nu-i aşa?

Watson îşi drese din nou glasul. Se uită în jur, prin sala tribunalului, ca şi cum ar fi cerut ajutor. Jones se holba la el, cu bărbia prinsă între două degete.

— Domnule Watson, nu este cazul să ne fi aşteptat ca hainele agresorului să fie pline de sânge, cu acest tip de vătămare?

— În mod tipic, am fi *putut* să ne aşteptăm la o cantitate mai mare de pete de contact sau de sânge transferat pe calea aerului.

— Vă mulţumesc, domnule Watson.

Examinarea încrucişată decursese atât de bine, încât Irene decise să nu-l mai citeze pe specialistul criminalist atunci când veni rândul apărării. Această întoarcere pe dos a omului de ştiinţă al sistemului, în beneficiul apărării, era mult mai persuasivă.

Săptămâna se încheie cu audierea medicului patolog Jill Gault. Atunci când ea îşi ocupă locul în boxa martorilor, era la fel de caldă şi de încrezătoare cum i se păruse lui Daniel că era când se văzuseră în biroul ei care dădea spre St. James Park. Era înaltă, încălţată cu ghete gri şi îmbrăcată cu un costum asortat. Arăta exact ca genul de persoană care făcea canotaj la sfârşit de săptămână şi care nu se frământa la gândul că nu aflase exact modul în care craniul unui copil fusese făcut zob.

— Doamnă doctor Gault, dumneavoastră v-aţi ocupat postmortem de victimă, de Benjamin Stokes? începu Jones.

— Da, este corect.

— Ne puteţi împărtăşi concluzia la care aţi ajuns în legătură cu cauza morţii?

— Cauza morţii a fost un hematom subdural acut, provocat de lovirea violentă cu un obiect bont în zona superioară, lateral dreapta, a craniului.

— Şi, în termeni obişnuiţi, cum aţi descrie un hematom subdural?

— Ei bine, în mare constă în inundarea cu sânge a creierului, ceea ce provoacă creşterea presiunii exercitate asupra acestuia şi în care, dacă nu se intervine, vom avea ca rezultat moartea creierului.

O schemă a creierului şi a rănii descrise fu proiectată pentru juriu, pentru a arăta regiunea exactă a loviturii. În dosarul juriului exista o fotografie a feţei lui Ben Stokes. Sebastian o studie, după care se aplecă pentru a-i şopti lui Daniel la ureche:

— De ce nu este închis celălalt ochi? Când eşti mort, nu ţi se închid ochii?

Daniel simţi degetele catifelate ale băiatului pe mâna sa. Se înclină spre el, pentru a-l face să tacă.

— Doctore Gault, aţi identificat instrumentul care a provocat această lovitură fatală asupra craniului?

— Rana a fost provocată prin lovirea puternică cu un obiect bont – drept urmare, arma crimei trebuie să fi fost obiect greu şi fără colţuri. O cărămidă a

fost recuperată de la locul faptei şi mici fragmente de cărămidă au fost descoperite în rana facială.

Un aprod aduse o geantă cu probe materiale şi o cărămidă învelită în celofan fu arătată juriului.

— Această cărămidă a fost găsită la locul crimei şi am audiat o depoziţie conform căreia s-a confirmat faptul că sânge, materie cenuşie, piele şi păr aparţinând victimei au fost identificate pe suprafaţa acesteia. Aţi constatat că forma şi mărimea acestei cărămizi se potrivesc cu rănile suferite de victimă?

— Da, conturul cărămizii se potriveşte cu exactitate cu acela al rănii.

Din nou fu utilizată o schemă pentru a arăta potrivirea cărămizii cu forma rănii.

Sebastian se întoarse spre Daniel şi zâmbi.

— Asta-i cărămida *adevărată* – şopti el, cu o voce mieroasă.

Daniel încuviinţă din cap, făcându-i semn cu mâna să tacă.

Imaginile chipului mutilat al lui Ben Stokes fulgerară pe ecranele aflate la dispoziţia judecătorului, juraţilor şi avocaţilor, dar erau invizibile pentru cei aflaţi la galerie. Ochiul stâng al băiatului era deschis – după cum remarcase Sebastian – alb şi limpede; cel drept îi reaminti lui Daniel de un ou de pasăre zdrobit. Juraţii dădură înapoi, cuprinşi de oroare. Judecătorul Philip Baron îşi consultă impasibil ecranul. Daniel studie chipul bătrânului, a cărui piele în falduri grele îi trăgea în jos colţurile gurii. Jill Gault se folosi de un laser pentru a indica punctul de impact şi vorbi despre forţa necesară pentru a produce astfel de răni craniului şi oaselor obrazului.

— Şi aţi putut stabili ora decesului, dr. Gault? continuă Gordon Jones, lovind cu pixul în dosarul său.

— Da, în jurul orei şase şi patruzeci şi cinci de minute, în seara zilei de 8 august.

— Şi aţi putut stabili dacă a avut loc vreun atac în aceeaşi zi, mai devreme, de pildă undeva între orele

două şi patru ale după-amiezii, interval în care acuzatul a fost văzut ultima oară, bătându-se cu victima?

— Câtuşi de puţin. În cazul unui hematom subdural acut, este posibil doar să aproximezi ora decesului, nu şi ora la care s-a produs rănirea. Natura acestui traumatism face ca moartea să poată surveni la scurt timp după rănire sau în următoarele câteva ore. Hemoragia provoacă presiune pe creier, dar pot trece de la minute la ore înainte de a deveni fatală.

— Aşadar, este posibil ca Benny să fi murit la câteva ore după ce a fost lovit în faţă cu o cărămidă, este corect?

— Da, este corect.

— Este posibil să fi rămas conştient pe parcursul acestei perioade?

— Este foarte puţin probabil… dar e posibil.

— E posibil. Vă mulţumesc, dr. Gault.

Judecătorul Baron îşi drese zgomotos glasul şi se aplecă spre microfon.

— Ţinând seama de oră, cred că este un moment potrivit pentru o pauză, rosti el, după care se îşi întoarse roba şi chipul guşat spre juriu, continuând: e timpul pentru a da o fugă şi a bea o ceaşcă de cafea. Vă reamintesc să nu discutaţi cazul decât între dumneavoastră.

Toată lumea, în picioare!

Daniel zăbovi până când Sebastian fu escortat pe scări în jos, după care ieşi afară. Îşi vârî mâinile în buzunare, în timp ce se uita la oamenii de pe holurile ornamentate şi zugrăvite ale Tribunalului penal central: o mulţime de suflete pierdute care îşi târşâiau picioarele de colo-colo, împovărate de suferinţă, lipsuri şi o soartă potrivnică. Fericirea şi suferinţa erau decise, aici, independent de voinţa ta. Se simţi dezolat, un alt suflet pierdut care se învârtea în acele spaţii. Îşi scoase telefonul şi îl sună pe Cunningham. Acesta era ocupat cu un client, aşa că Daniel îi lăsă un mesaj, întrebându-l ce informaţii mai avea în legătură cu vânzarea casei lui Minnie.

Simţi o atingere pe umăr. Era Irene.

— Totul e în regulă?

— Sigur – de ce întrebi?

— De fiecare dată când eşti aici şi mă uit la tine, eşti încruntat.

— Te uiţi cam mult la mine, nu ţi se pare? flirtă el, cu toate că îşi dădea seama că nu avea dispoziţia necesară.

Ea îl pedepsi, lovindu-l uşor peste braţ cu stiloul.

— Ce te îngrijorează?

— Ai văzut feţele celor din juriu atunci când erau prezentate imaginile acelea?

— Ştiu ce vrei să zici, dar suntem pe cale să dovedim că Sebastian nu este responsabil de astea.

— Şi Jones întrebând dacă este posibil ca Ben să fi fost conştient pe parcursul ultimelor sale ore, înainte de a muri. Dumnezeule!

Daniel clătină din cap, dar Irene îşi puse o mână pe braţul lui. Îi simţi căldura.

— Nu-ţi pierde credinţa, îi şopti ea.

— În tine cred oricând, îi răspunse, în timp ce ea se întoarse şi se îndreptă din nou spre sala de judecată.

— Dr. Gault, aţi descris hematomul subdural ca fiind o „hemoragie în creier”, îşi începu Irene partea sa din examinarea încrucişată. Prin urmare ne putem aştepta ca pierderea de sânge să fie substanţială?

— Ei bine, sângele se adună în creier ca rezultat al traumatismului. În cazul oricărui hematom subdural, micile vase de sânge dintre suprafaţa creierului şi învelişul său exterior, dura mater, se dilată şi se rup, permiţând sângelui să se adune. Presiunea provoacă moartea.

— Vă mulţumesc pentru clarificare, doamnă doctor. Dar spuneţi-ne, în cazul acestei traume faciale provocate de un obiect bont, v-aţi aştepta ca un agresor să fie… împroşcat cu sângele victimei, ca rezultat al atacului?

— Da, o traumă facială de asemenea natură poate provoca stropirea făptaşului cu pete semnificative de

sânge.

Irene făcu o pauză şi încuviinţă din cap. Daniel îi privi chipul în formă de sămânţă de pepene înclinându-se şi chibzuind.

— O ultimă întrebare, ce greutate are o cărămidă, dr. Gault?

— Pardon?

— O cărămidă, o cărămidă oarecare, precum cărămida ce constituie proba, ce greutate are?

— Aş spune că undeva între un kilogram şi jumătate şi două kilograme.

— Atunci, spuneţi-ne doctore, în opinia dumneavoastră cam de ce putere sau forţă ar fi nevoie pentru a produce traumatismele avute de Ben Stokes, ţinând seama de greutatea armei crimei?

— De o forţă considerabilă.

— Vă puteţi imagina că forţa necesară ar fi putut fi deţinută de un băiat de unsprezece ani – în special de unul de statura mică a acuzatului?

Dr. Gault se foi în scaun. Aruncă o privire în direcţia lui Sebastian şi Daniel remarcă faptul că Sebastian întâlni privirea lui Irene.

— Nu, mi-aş putea imagina că forţa necesară s-ar potrivi mult mai bine cu o agresiune săvârşită de un adult… dar trebuie să spun că… Cineva scund, sau chiar un copil, este posibil să fi fost capabil să producă rănile respective dacă s-ar fi aflat deasupra victimei, permiţând forţei gravitaţionale să compenseze lipsa de forţă fizică.

— Înţeleg, rosti judecătorul Baron, încuviinţând din cap. Înţeleg. Mai aveţi şi alte întrebări, domnişoară Clarke?

— Opinia dumneavoastră, ca expert medical, dr. Gault, este că un copil ar fi avut dificultăţi în a provoca asemenea răni din cauza greutăţii armei crimei?

— Martorul a fost întrebat şi a răspuns deja, domnişoară Clarke, interveni Baron.

Irene se aşeză, cu obrajii îmbujoraţi.

— Domnule Jones?

— Dacă mi se permite, domnule judecător, o clarificare…

Judecătorul Baron flutură din degete în semn de aprobare. Irene aruncă o privire rapidă spre Daniel.

Gordon Jones luă din nou în primire pupitrul.

— Dr. Gault, foarte pe scurt, dacă lovitura fatală a fost aplicată cu ajutorul gravitaţiei, această situaţie este compatibilă cu poziţia în care se găsea cadavrul atunci când a fost descoperit – cu faţa în sus şi cu mâinile în lateral?

— …Da – răspunse dr. Gault, ezitând. Sunt posibile câteva poziţii, dar se poate afirma cu siguranţă că dacă victima era paralizată de frică, este posibil să fi primit lovitura în timp ce se afla la pământ, atacatorul stând fie în picioare, fie… călare pe ea. Ar fi fost mai uşor pentru un… agresor mai slab.

— Vă mulţumesc, dr. Gault.

Daniel aduse acasă câteva ziare şi frunzări prin fiecare dintre ele până când dădu peste reportajele de la proces. Câteva dintre articole se concentrau asupra relaţiei dintre el şi Sebastian: *băiatul s-a cuibărit lângă avocatul său consultant.* Într-unul se scria despre depoziţia făcută de dr. Gault: *„Patologul emerit, dr. Jillian Gault a speculat că Îngerul ucigaş ar fi putut să stea călare pe victima sa, faţă în faţă, pentru a avea destulă forţă pentru a o putea lovi mortal”.*

Daniel îşi trecu o mână peste ochi. Apartamentul era întunecat, dar nu suporta să aprindă luminile. Masa din bucătărie era acoperită cu dosarele sale de lucru. Stătu în picioare la fereastră şi privi parcul scăldat în lumina şovăitoare a lunii. Lacul sclipea precum o monedă de un penny în lumina schimbătoare. Se simţea obosit, dar era vorba despre o sfârşeală insomniacă, aşa că ştia că nu ar fi fost în stare să pună geană pe geană.

Băgă de seamă că robotul telefonic pâlpâia. Cunningham lăsase un mesaj. Legătura fusese proastă şi Daniel nu fu în stare să desluşească toate

cuvintele: „Danny, salutare, am primit mesajul tău… Am aranjat eu casa şi am deja un cumpărător. Un cuplu tânăr de la oraş, care căuta de ceva timp o astfel de proprietate mică. Îţi trimit un e-mail. E o ofertă bună, aşa că sună-mă şi dă-mi de veste dacă pot să demarez vânzarea”.

Daniel expiră. Automat, şterse mesajul. Nu era pregătit pentru asta acum. Avea nevoie de timp pentru aşa ceva. Se întinse complet îmbrăcat pe pat şi se holbă la tavan, fără să clipească. Îşi aminti cum mersese acasă la Minnie pentru prima oară, copil fiind. Îşi aminti cum îl apucaseră pandaliile şi cum se înfuriase. Dar după toate cele câte se întâmplaseră între ei şi după tot ce făcuse ea pentru el, ceea ce îşi amintea cel mai limpede erau ultimele cuvinte pe care el i le aruncase în faţă: *Tare aş vrea să crapi!*

Acum, că ea era moartă, dorea să-i spună că-i pare rău. Procesul băiatului nu făcuse decât să îl oblige să se gândească mai mult la ea. Procesul îl făcuse să-şi dea seama cât de aproape fusese să ajungă în situaţia lui Sebastian. Ea îl rănise, dar în acelaşi timp îl şi salvase.

Îşi trecu palma peste piept, simţind oasele cutiei toracice. Îşi aminti avansurile nepotrivite ale lui Charlotte din spatele uşii care ducea la celule. Nu ştia de ce îi era atât de milă de ea. Daniel se simţea trădat în legătură cu grija pe care i-o purta lui Sebastian, de slăbiciunea şi de disperarea pe care le manifesta Charlotte, cu toate că faţă de ea copilul nu arăta decât o dragoste neţărmurită.

Îşi puse o mână sub cap. Putea înţelege poziţia lui Sebastian faţă de mama lui. Pe când era copil fusese gata să-şi dea viaţa pentru a-şi apăra mama. Îşi aduse aminte cum stătuse desculţ, în pijama, între ea şi iubitul ei. Îşi aminti cum simţise firicelul subţire şi fierbinte de urină coborându-i pe picior, şi cu toate astea rămăsese pregătit să înfrunte ceea ce avea să vină, cu gândul că asta ar fi putut să o salveze.

După care fusese luat în grijă de altcineva.

Se gândi la mama lui: semnele de pe braţele ei şi stările ei schimbătoare, mirosul puturos al respiraţiei

ei. Acum îi era milă de ea, aşa cum îi era milă de Charlotte. Dragostea lui disperată, copilărească, pentru ea pălise cu mult timp în urmă. Ajunsese un bărbat în toată firea înainte de a-şi dea seama de răul pe care i-l făcuse ea.

Daniel se ridică şi îşi trecu o mână peste falcă. Se schimbă din hainele de lucru şi apoi ridică receptorul telefonului din hol. Rămase în picioare, cu receptorul în mână, nehotărât, înainte de a forma numărul. De această dată răspunse soţul lui Harriet. Daniel se cam bâlbâi, explicându-i cine era.

— Oh, da, fireşte, zise bărbatul. Ţi-o dau imediat.

Daniel rămase cu o palmă sprijinită de perete în timp ce aştepta. Se auzea sunetul televizorului în fundal şi bătrânul dregându-şi glasul. Daniel îşi muşcă buza.

— Salutare din nou, spuse ea, cu o voce obosită. Sunt încântată, dar şi surprinsă să te aud din nou atât de curând.

— Ştiu, este vorba despre ceva ce mi-ai spus data trecută. M-am tot gândit la asta. Ai timp chiar acum?

— Fireşte, dragule, despre ce-i vorba?

Sunetul vocii ei îi reaminti de Minnie. Închise ochii.

— Am vorbit cu sora lui Norman. Mi-a povestit mai multe despre accident…

Harriet nu spuse nimic, dar o putea auzi respirând.

— Este vorba despre faptul că nu cred că am înţeles vreodată pe deplin prin ce a trecut Minnie, iar acum, că încep să… Mă gândeam la ceva ce ai spus tu…

Putea să-şi simtă inima bătându-i în piept. Făcu o pauză pentru a o lăsa să vorbească, dar ea păstră tăcerea. Se întrebă dacă o înfuriase din nou.

— Ce-i, dragule? rosti ea, în cele din urmă. Ce ţi-am spus?

Respiră adânc.

— Despre felul în care se tortura singură, îngrijindu-se de toţi acei copii cu probleme.

— Ştiu, Dumnezeu s-o aibă în pază.

Daniel îşi strânse palma pumn şi lovi uşor în perete.

— De ce crezi că pe mine? De ce m-a adoptat pe *mine* şi nu pe unul dintre ceilalţi?

Harriet oftă.

— Pentru că i-am cerut-o? Sau… pentru că eram speriat că aveam să fiu luat de la ea? Atunci când m-a adoptat, a avut oare în vedere vreunul dintre aceste motive?

Aşteptă ca Harriet să spună ceva, dar ea nu o făcu. Liniştea se lăsă gravă, aidoma başilor pianului, cu pedala apăsată.

— Nu-ţi dai seama, dragule? rosti ea, într-un târziu. Te iubea ca pe propriul ei copil. Erai special pentru ea, asta era. Îmi aduc aminte de primul an când ai venit să stai cu ea. La început a avut o mulţime de *necazuri* cu tine, din câte îmi aduc aminte. Erai un sălbatic. Dar ea a văzut în tine ceva…

— Vreau să zic, ea a vrut tot ce putea fi mai bun pentru tine, firește. Ar fi renunţat la tine spre binele tău, aşa cum a făcut-o şi cu ceilalţi. Era singură şi cu toate astea îmi tot spunea că aceşti copii aveau nevoie de familii – fraţi şi surori… de un bărbat prin preajmă. Îmi aduc aminte că a încercat cu disperare să găsească un cămin pe măsură pentru tine, un loc în care să poţi sta.

— Ea reprezenta o familie suficientă pentru oricine… sau cel puţin pentru mine, aşa a fost.

— În ziua în care te-a adoptat, m-a sunat după ce tu adormiseşi. Nu o mai auzisem atât de fericită dinainte de moartea Deliei.

Daniel îşi drese glasul. Harriet începu să tuşească: o tuse atât de hârâită şi de violentă, încât fu nevoită să lase telefonul jos pentru o secundă. Daniel aşteptă.

— Eşti bine?

— Nu reuşesc să scap de tusea asta. Dumnezeule mare… Dar trebuie să ştii, Danny… Nu şi-a dorit nimic altceva mai mult decât ca tu să fii fiul ei. Erai foarte important pentru ea.

— Mulţumesc – articulă el, aproape în şoaptă.

— Nu te mai gândi la toate astea acum, fiule. Nu fac bine nimănui. Treci peste ele.

Harriet începu din nou să tuşească.

— Ar trebui să mergi la un doctor, zise el.

— O să-mi treacă. Tu eşti bine? Cred că te-am văzut ieri la ştiri. Acum te ocupi de cazul Îngerului Ucigaş? Chiar tu erai? Ce poveste teribilă mai e şi asta.

— Ai dreptate, spuse Daniel.

Se îndreptă. Menţionarea cazului îl smulsese din ghearele ursuze ale amintirilor.

— Ce o să se aleagă de lumea asta? Ai mai auzit vreodată de aşa ceva – copii care să se ucidă între ei într-un asemenea mod?

Daniel îşi strecură o mână în buzunar şi îi spuse că trebuie să plece.

— Ai dreptate, dragule. Întotdeauna ai trudit pe brânci. Acum du-te şi odihneşte-te. Nu-ţi mai bate capul cu toate astea.

Daniel închise. Se duse în pat, cu regretul măcinându-l pe dinăuntru.

Când se trezi, era deja şase şi jumătate şi întârziase de la alergare. Un vis îi era încă proaspăt în minte. Visase casa din Brampton. Pereţii casei erau deschişi, aidoma unei machete cu naşterea lui Isus sau precum o casă pentru păpuşi. Animalele intrau şi ieşeau după bunul plac. În vis Daniel se făcuse mare, dar încă mai locuia acolo, având grijă de animale. Minnie era undeva afară, dar el nu putea să o vadă sau să o audă.

În bucătăria ei, dăduse peste un miel: adormit, respirând şi sforăind satisfăcut, cu abdomenul ridicându-se şi coborând şi cu un zâmbet blând pe buze. Daniel se aplecase şi dusese mielul afară, unde razele strălucitoare ale soarelui se strecurau printre copaci.

Stând pe marginea patului, Daniel mai putea încă să-şi amintească greutatea tangibilă a mielului în mâinile sale şi căldura lânii sale fine.

După micul dejun îşi verifică e-mailurile, după care îl sună pe Cunningham îşi dădu acordul pentru vânzarea fermei. Daniel rosti foarte încet respectivele cuvinte, de parcă era gata să se răzgândească. Venise vremea să vândă casa, asta decisese. Avea nevoie să se urnească. Poate că atunci când casa nu avea să mai fie, avea să se elibereze şi de regrete. Nu avea să se mai gândească la ea.

26

Minnie avusese de gând să-l ducă la universitate cu maşina, dar Daniel ştia că îşi făcea griji în legătură cu şofatul. În cele din urmă a luat trenul spre Sheffield, îngăduindu-i să-l conducă doar până la Carlisle. Blitz scheunase tot drumul în maşină, iar mai apoi ochii lui Minnie se împânziră de lacrimi, atunci când ajunseră pe peron.

— Mamă, mă întorc în zece săptămâni. Crăciunul e peste *zece săptămâni.*

— Ştiu, iubire, răspunse ea, întinzându-se pentru a-i cuprinde chipul cu ambele mâini. Mi se pare atât de mult, iar timpul pe care l-am petrecut împreună cu tine mi se pare atât de scurt. Aproape că nu-mi vine să cred.

Era o zi caldă. Blitz întindea de lesă, întorcându-se spre zgomotele făcute de oameni şi trenuri. Daniel adulmecă mirosul de motorină şi se simţi puţin cam speriat la gândul că părăsea Brampton pentru a trăi din nou într-un oraş mare. Văzu cum Minnie îşi ducea o mână la ochi.

— O să fie totul în regulă cu tine? întrebă el.

Ea oftă adânc şi îi aruncă un zâmbet radios, cu obrajii îmbujoraţi.

— O să mă descurc de minune. Să nu te îndoieşti de asta şi să te distrezi şi tu. Sună-mă din când în când, ca să ştiu că eşti în viaţă, şi nu te-ai apucat de băut sau de droguri.

Ea râse, dar Daniel putu vedea că ochii începeau din nou să-i strălucească.

— O să-mi telefonezi? întrebă el.

— Încearcă să mă opreşti.

El zâmbi, plecându-şi bărbia în piept. Acum ar fi vrut să plece, dar mai erau câteva minute până la trenul său. Despărţirea de ea era mai grea decât îşi imaginase şi acum îşi dorea să-şi fi luat rămas-bun la fermă. O parte din el îşi făcea griji legate de faptul că ea avea să rămână singură, iar o altă parte din el îşi făcea griji pentru propria persoană. Copilul din el

nu voia cu niciun chip să plece. Nu cunoştea pe nimeni care să fi fost la universitate: habar n-avea la ce să se aştepte.

— Şi să nu începi să te gândeşti că nu meriţi să te afli acolo, rosti ea, ca şi cum i-ar fi citit din nou gândurile, în ochii ei îngemănându-se voioşia şi înţelepciunea. Ai acum această şansă. Profită de ea şi, pur şi simplu, arată-le din ce aluat eşti făcut.

O strânse în braţe, aplecându-se pentru asta, simţind cum trupul ei se lipea de el, predându-i-se. Blitz scheună şi sări pe ei, încercând să-i despartă.

— Eşti doar un gelos zănatic – se răţoi ea la Blitz, mângâindu-l cu palma pe cap, într-un gest repezit.

Era timpul să se despartă. Daniel zâmbi, o sărută pe obrazul ud, mângâie urechile ciulite ale lui Blitz şi îşi luă tălpăşiţa.

La Universitatea Sheffield, cu toate că majoritatea studenţilor cu care se împrieteni erau mai mari cu un an decât el, căci îşi luaseră un an de pauză, pe care şi-l petrecuseră îndeobşte peste hotare, Daniel se simţea totuşi, în mod straniu, mai bătrân decât ei. Se alătură echipei de fotbal şi se înscrise în clubul de atletism, ieşind la câte un pahar cu prietenii din ambele locuri. Carol-Ann stătea în Brampton şi o mai vedea ocazional, atât în timpul şcolii, cât şi în vacanţe, atunci când se întorcea la fermă, dar se culca şi cu alte fete de la universitate şi nu-i sufla o vorbă lui Carol-Ann, care îl cunoştea îndeajuns de bine încât să nu-i pună întrebări legate de acest subiect.

Una dintre fetele cu care se culca rămase însărcinată şi făcu un avort, la începutul celui de-al doilea an de facultate. Pe atunci locuia într-un apartament închiriat în comun, pe Ecclesall Road, şi o însoţise la Danum Lodge, în Doncaster, pentru a finaliza procedura. Amândoi fuseseră speriaţi şi ulterior ea sângerase şi avusese dureri. Avusese grijă de ea, dar după câteva săptămâni era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Daniel nu era prea sigur dacă acest episod îl determinase să se gândească din nou la mama lui – la adevărata lui mamă – dar la scurt timp înaintea examenelor de drept din anul al doilea, a sunat la Departamentul de asistenţă socială din Newcastle şi a solicitat să stea de vorbă cu Tricia. I s-a spus că nu mai lucra acolo din 1989.

Daniel îşi aminti că i se spusese că va avea dreptul să intre în contact cu mama lui atunci când avea să împlinească optsprezece ani. Chiar dacă ea murise, el dorea încă să afle cum murise şi dacă exista vreo piatră funerară. Decise că avea să facă iarăşi o vizită la Newcastle, pentru a vedea ce putea să afle în legătură cu moartea mamei sale. O parte din el voia să se întoarcă. Nu-i spuse lui Minnie ce avea de gând – ştiind că ar fi necăjit-o prea tare. Nu dorea să o rănească pe Minnie, dar nefiind în Brampton se simţi mult mai capabil să telefoneze. Sună de trei ori la serviciul de asistenţă socială, înainte de a izbuti să stea de vorbă cu cineva care putea să-l ajute.

— Daniel Hunter, spuneţi?

— Corect.

— Şi mama dumneavoastră naturală se numea Samantha. Aţi fost adoptat în 1988 de Minnie Florence Flynn?

— Îhî.

Asistenta socială se numea Margaret Bentley. Avea o voce epuizată, ca şi cum cuvintele pe care le rostea ar fi secătuit-o de energie.

— Tot ce pot găsi despre mama dumneavoastră sunt informările provenite de la echipa care se ocupă cu drogurile, dar nimic recent…

— E în regulă, ştiu că a murit. Vreau doar să aflu cum a murit şi poate să aflu dacă există vreo piatră funerară. Ştiu că a fost incinerată.

— Îmi pare rău, nu deţinem această informaţie, dar puteţi întreba la Biroul de evidenţa populaţiei din Newcastle. Ei trebuie să aibă certificatul ei de

deces. Vă vor spune unde a fost incinerată şi dacă există vreo piatră funerară…

— Ei bine… ultimul raport de la Departamentul de droguri era rău?

— La drept vorbind, nu suntem abilitaţi să furnizăm genul acesta de informaţii.

— Nu-mi spuneţi nimic despre care să nu fi ştiut deja, zău aşa, zise Daniel. Ştiu că mama se droga. Pur şi simplu…

— Ei bine, acest ultim raport a fost foarte bun. Era curată.

— Chiar aşa? De când datează?

— Din 1988, acelaşi an în care aţi fost adoptat.

— Vă mulţumesc, spuse Daniel, după care închise.

Se gândi la ultima întâlnire cu mama lui; la modul în care se străduise din răsputeri să facă faţă situaţiei. Se întrebă dacă ea încercase să se lase de droguri pentru el; dacă pierderea lui o îndepărtase de consumul de droguri. Dar dacă nu luase o supradoză, se întrebă Daniel, atunci de ce murise atât de tânără? Se gândi la bărbaţii din viaţa ei şi strânse din dinţi.

Avea de recapitulat nişte cursuri, dar a doua zi de dimineaţă se trezi şi luă trenul spre Newcastle. Întoarcerea îi produse o bucurie ciudată. În vreme ce trenul pătrundea în oraş, el privi spre miazănoapte, către cartierul Cowgate. Oraşul părea încă să-i fie la îndemână şi la picioare în acelaşi timp. Păşea altfel când se afla acolo: îşi ţinea capul plecat şi mâinile în buzunare, dar ştia instinctiv pe unde să o apuce. Nu mai fusese în Newcastle din ziua în care îl adoptase Minnie. Simţea un fior plăcut şi neaşteptat, ca şi cum ar fi încălcat o proprietate particulară, în drum spre casă.

Nu ştia unde se afla Biroul de Evidenţă a Populaţiei, dar întrebă la biblioteca centrală. Se găsea pe Surrey Street şi se duse direct acolo. Scrisese pe o hârtie numele complet al mamei sale şi data naşterii ei, aşa cum şi le amintise.

Biroul de Evidenţă a Populaţiei se afla amplasat într-o clădire victoriană dintr-o gresie deschisă la culoare. Părea să fi acumulat povara murdăriei a decenii întregi şi lăsa impresia că avea să se prăbuşească în curând. Culoarul avea un aer oficial şi civilizat, dar nu strălucea de curăţenie. Daniel se simţi uşor inhibat, în timp ce păşi spre biroul de informaţii. Îi reaminti de prima sa vizită la biblioteca universităţii; de prima sa lucrare de seminar, înainte de a-şi fi dat seama că *ştia* destule şi că era îndreptăţit să se afle acolo. Purta un tricou de fotbal cu mânecă lungă şi blugi. Se opri pe trepte pentru a-şi netezi părul, care îi crescuse şi începea să-i vină în ochi. Înăuntru se duse în toaleta bărbaţilor, unde îşi suflecă mânecile bluzei, după care le readuse în poziţia iniţială. În timp ce aştepta la rând, se întrebă care era sursa neliniştii sale: dacă era produsă de faptul că era pe cale să întrebe despre o persoană decedată sau de faptul că fusese abandonat de persoana respectivă.

Abandonat.

Când îi veni rândul, Daniel păşi în faţa ghişeului. Se simţi dintr-odată pierdut, abandonat. Îşi aduse aminte cum unghiile lungi ale mamei sale băteau darabana pe tăblia mesei.

— Da. Cu ce vă pot ajuta?

Funcţionara era tânără. Se sprijini de tăblie cu ambele coate şi îi zâmbi lui Daniel.

— Da, aş dori să obţin o copie după certificatul de deces al mamei mele.

Completă un formular şi Daniel fu nevoit să aştepte, dar mai apoi îi fu înmânat certificatul, introdus într-un plic alb şi curat. Îi mulţumi tinerei funcţionare şi plecă, fără să îndrăznească să deschidă plicul înainte de a ieşi, şi chiar şi atunci se simţi descumpănit, în timp ce se lovea de trecători pe strada aglomerată.

Pe Pinstone Street se găsea o ceainărie de modă veche şi Daniel se strecură înăuntru şi comandă o cafea şi un corn cu şuncă. În ceainărie se mai găsea

un bărbat supraponderal, cu obraji stacojii, care mânca plăcintă şi fasole, şi două femei cu aceeaşi coafură platinată şi ţepoasă, care poşteau o ţigară.

Daniel deschise cu grijă plicul de hârtie. Putea simţi în gură fumul de la ţigara femeilor. Inima îi bătea mai tare, dar nu-şi dădea seama din ce cauză. Ştia că era moartă şi putea ghici cum se întâmplase, dar cu toate astea avea sentimentul că descoperea ceva ascuns. Literele îl asaltară. Degetele îi tremurau şi hârtia se scutura.

Murise din cauza unei supradoze de droguri, după cum îi spusese Minnie. Daniel se holbă la hârtie, imaginându-şi seringa iţindu-se vitejeşte din braţul mamei sale şi garoul ei albastru de cauciuc gata să se desprindă, la fel cum palma cuiva ce stă să cadă-n hău aluneca din palma care-l ţine încă deasupra.

Ochii săi examinară de mai multe ori datele: născută în 1956, decedată în 1993, în vârstă de treizeci şi şapte de ani.

Împinse într-o parte cornul, îşi lăsă baltă cafeaua şi alergă înapoi la biroul de evidenţă a populaţiei, unde urcă treptele în fugă, ajungând exact atunci când închideau pentru pauza de prânz.

Îşi croi drum până la ghişeu. Tânăra femeie care îl servise îi strigă:

— Îmi pare rău, închidem pentru pauza de prânz. Vă puteţi întoarce mai târziu?

— Vreau doar să întreb… o singură întrebare, una singură, jur.

Ea zâmbi şi se întoarse la ghişeu.

— Aş putea să o încurc, rosti ea, cu ochi scânteietori.

Daniel făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a-i răspunde cu aceeaşi monedă, cu toate că îi venea să o zgâlţâie.

— Vă mulţumesc foarte mult, sunteţi fantastică.

Funcţionara clipi din pleoape.

— Nu vreau decât să verific, uitaţi… Acest certificat menţionează anul 1993, dar mama mea a

murit cel târziu în 1988.

— Chiar aşa? E ciudat.

— Este posibil să se fi strecurat vreo greşeală? întrebă Daniel, simţind că ochii i se dilatau din pricina panicii, dar încercând în continuare să stea relaxat dinaintea ei.

— Ei bine, nu… Vreau să spun… că acesta este certificatul oficial de deces al mamei dumneavoastră. Sunteţi sigur că ea a murit în 1988?

— Da… rosti el, după care continuă: de fapt, nu…

— Păi atunci presupun că data este corectă.

— Cum aflu dacă are vreun loc la cimitir?

— Trebuie să vă interesaţi la consiliu.

Fata zâmbi, încreţindu-şi buzele în semn de scuză. Daniel se întoarse şi plecă. Când ajunse afară, certificatul era boţit în mâna lui, cu toate că nu intenţionase să facă aşa ceva.

Daniel aşteptă să se deschidă birourile consiliului. Stomacul îi chiorăia şi i se contracta, dar nici nu-l băgă în seamă. Stătu pe trepte preţ de vreo zece minute, după care înconjură clădirea la pas. Citi de trei ori semnul care anunţa că era închis între orele unu şi două.

Când se deschise, fu îndrumat la Serviciul de Consiliere Mortuară, unde fu nevoit să aştepte douăzeci de minute, în pofida faptului că era prima persoană din rând.

— Vreau să aflu dacă mama mea are o piatră funerară, cred că a fost incinerată… am certificatul ei de deces.

— Care este numele ei?

Daniel aşteptă aşezat pe un scaun de plastic, cu muşchii stomacului atât de încordaţi, încât începură să-l doară. Dăduse uitării universitatea. Nu-i păsa decât de acest lucru, restul nu mai conta.

Se aştepta să fie nevoit să completeze mai multe formulare, să-şi prezinte actele de identitate sau să achite vreo taxă. Femeia se întoarse în câteva

minute. Îi spuse că numele mamei lui nu figurează pe lista niciunui crematoriu. Verificase de două ori şi descoperise că mama lui fusese înmormântată la cimitirul de pe Jesmond Road.

Lui Daniel îi trecu prin minte că ar fi trebuit să-i mulţumească, dar ea îl întrebă numaidecât, tare, dacă se simţea bine. Se ţinea cu degetele de tăblia ghişeului şi cu certificatul de deces boţit în mână.

Ajuns pe Jesmond Road, Daniel văzu cimitirul. Cumpărase garoafe şi îi venise prea târziu ideea de a le căra într-o sacoşă de plastic, cu cozile în sus.

Intrarea se profilă în faţa lui: un arc de gresie roşie care odinioară fusese frumos şi înspăimântător. Rămase afară preţ de câteva clipe, luând la şuturi pietricelele din drum. Se trezi atras de arcada roşie şi, din momentul în care ajunse înăuntru, nevoia de a merge mai departe fu mai puternică. Nu ştia în ce loc fusese înmormântată sau dacă avea să o găsească, dar imediat ce păşi înăuntru simţi o pace grea coborându-se asupra lui. Inima îi bătea cuminte. Merse din mormânt în mormânt, uitându-se după numele ei. Căută metodic, cu grijă, fără să se simtă frustrat atunci când parcurgea un alt şir de morminte fără să găsească inscripţionat numele ei, şi fără să se bucure prea repede când dădea peste morminte pe care erau gravate nume asemănătoare.

În cele din urmă, chiar după ora patru, o găsi: *Samantha Geraldine Hunter 1956–1993. Odihnească-se în pace.*

Literele pictate cu negru începuseră deja să se estompeze. Daniel încercă să şi-o imagineze, cu umerii ei firavi şi cu unghiile lungi. În închipuirea lui, ea era un copil. Se gândi cât de tânără fusese ea atunci când o văzuse pentru ultima oară.

Rămase în picioare câteva clipe, după care se aşeză în genunchi, simţind iarba udă prin blugi. Şterse câteva picături de ploaie, care tocmai căzuseră pe marmură, imaginându-şi oasele ei gingaşe aflate dedesubt. Aşeză garoafele la baza crucii.

1993. Murise cu doar câteva luni înainte. Se aflase la mai puţin de o oră distanţă de ea, atunci când îi sunase ceasul. Ar fi putut să vină la ea; ar fi putut să o ajute, dar ea murise fără să ştie că el era aproape. Renunţase la droguri în anul în care îl pierduse. Se întrebă dacă ea făcuse acest lucru în ideea de a-l recâştiga. Aniversarea lui de optsprezece ani venise şi trecuse. Poate că ea îşi pierduse orice speranţă. Poate că se gândise că el avea altă familie şi nu-şi mai aducea aminte de ea.

Cineva trebuie să fi plătit pentru piatra ei funerară; cineva trebuie să fi ales marmura albă şi cuvintele care să fie inscripţionate. Îşi aduse aminte de numele de pe certificatul de deces: *Informator – Michael Parsons.* Daniel se concentră asupra tuturor numelor şi chipurilor care făcuseră parte din viaţa mamei sale. Îşi lăsă capul în piept. Respira intermitent, i se pusese un nod în gât, dar cu toate astea nu putea să plângă. Durerea pe care o resimţea era mică şi fragilă. Era o durere amestecată cu multe alte lucruri. Păsări ce nu se vedeau cântau, iscând un zgomot care lui i se păru asurzitor.

Daniel se ridică. Simţea o durere ascuţită în ţeastă. Se întoarse şi ieşi din cimitir, călcând intenţionat pe pietrişul roşu după dificila sa descoperire, care îi pusese răbdarea la încercare. Soarele strălucea, aidoma ochilor săi. Muşchii îi erau încordaţi şi putu simţi o broboană rece de sudoare, scurgându-i-se printre omoplaţi.

Îşi aduse aminte de ziua în care Minnie îi spuse că mama lui era moartă şi strânse din buze. Falca îl duru.

Avea să se întoarcă la Brampton şi avea să o ucidă.

27

Daniel îşi flutură permisul de trecere prin faţa gardienilor de la Old Bailey şi intră în clădirea tribunalului. Astăzi era prima zi a apărării. Îşi lăsă bărbia în piept şi în timp ce se îndrepta spre sala numărul treisprezece, se gândea cuprins de o oarecare îndoială la posibila comutare a pedepsei. Îşi dădu seama că era întâia oară în cariera sa în care simţise o teamă reală, gândindu-se că ar fi putut să piardă. Ura familia lui Sebastian şi îşi făcea griji în legătură cu revenirea copilului în acea lume de privilegii materiale şi lipsuri emoţionale, dar se gândi că rămânerea lui Sebastian înăuntru, în cadrul sistemului, era chiar şi mai rea. Chiar dacă era un copil foarte inteligent, nu realizase că presa îl demonizase deja şi cât de greu urma să-i fie, pentru tot restul vieţii sale, dacă avea să fie considerat vinovat. Daniel încercă să-şi alunge acest lucru din minte. Avea încredere în abilităţile lui Irene. Ea nu pierduse nici măcar un singur caz de când fuseseră înfrânţi împreună, anul trecut, în cazul lui Tyrel.

— *Domnule judecător, îl citez pe dr. Alexander Baird.*

Baird părea la fel de agitat ca atunci când Daniel îl vizitase pe psiholog în biroul lui. Se aplecă prea mult spre microfon când depuse jurământul şi tresări surprins când se auzi. Irene era realistă, începându-şi examinarea într-un mod adaptat martorului. Îi zâmbi larg lui Baird, făcând gesturi ample cu braţele spre sală, ca şi cum i-ar fi cerut să le împărtăşească ceea ce gândea despre Sebastian.

— Dr. Baird, l-aţi examinat de două ori pe Sebastian Croll, în septembrie 2010. Este corect?

— Corect.

— Vă rog să rezumaţi pentru curte ce anume aţi constatat în legătură cu Sebastian.

Baird se apropie de microfon, apucând cu mâinile sale moi muchia boxei martorilor.

— În termenii funcţionării intelectuale, am constatat că este foarte inteligent. Coeficientul său de inteligenţă a fost măsurat ca fiind de 140, ceea ce sugerează cu siguranţă o inteligenţă extrem de ridicată, aflată chiar la graniţele geniului – în orice caz, este foarte bine dotat din acest punct de vedere.

— Ce aţi constatat în legătură cu maturitatea emoţională a lui Sebastian şi cu gradul său de înţelegere a proceselor complexe, ca de pildă procedurile juridice?

— Ei bine, Sebastian pare să-şi poată concentra atenţia doar pentru perioade scurte, probabil că datorită inteligenţei sale superioare, dar am constatat că este predispus la izbucniri emoţionale specifice mai degrabă unui copil mai mic de vârstă.

— L-aţi întrebat despre aşa-zisa crimă. Care este opinia dumneavoastră în legătură cu Sebastian, în relaţie cu această acuzaţie?

— Sebastian cunoaşte diferenţa dintre bine şi rău. A înţeles natura aşa-zisei crime şi a susţinut, în mod convingător, că el se consideră nevinovat.

— Aţi discutat despre cele petrecute în ziua în care a fost săvârşită crima de care este acuzat?

— Da, am făcut-o. Şi am încercat să discutăm despre rolul pe care l-a avut în cadrul evenimentelor din ziua respectivă. În ansamblu, am constatat că este pe deplin coerent. Conceptul său de moralitate era bine asimilat şi a susţinut de câteva ori că este nevinovat.

— Ţinând seama de abilităţile sale intelectuale, credeţi că a înţeles gravitatea crimei de care a fost acuzat?

— Fără îndoială. A fost clar că a înţeles pedepsele pentru o asemenea crimă, dar am avut senzaţia că el fusese înţeles greşit. Am discutat despre evenimentele din ziua de 8 august de câteva ori, în mai multe moduri diferite: spunând o poveste, utilizând păpuşi sau sesiuni de întrebări şi răspunsuri, şi de fiecare dată a dat dovadă de o coerenţă deplină.

— Vă mulţumesc, dr. Baird.

Irene dădu aprobator din cap spre Daniel, înainte de a se aşeza. Gordon Jones se ridică şi zăbovi un moment în timp ce curtea îl privea desfăcându-şi clamele dosarului şi aşezându-le pe pupitrul său. Încăperea era lipsită de aer şi Daniel îşi slăbi uşor cravata. Apărarea începuse cu dreptul şi Irene părea relaxată, dar Daniel avea o explicabilă senzaţie de nelinişte în legătură cu modul în care avea să decurgă în continuare depoziţia martorului. Sebastian îşi pierduse interesul. Îşi legăna picioarele şi din când în când le atingea pe cele ale lui Daniel.

— Doar câteva întrebări. Dr. Baird, rosti Jones, în cadrul examinării încrucişate, în raportul dumneavoastră aţi menţionat evaluarea anterioară a lui Sebastian, făcută de psihologul şcolar, referitoare la sindromul Asperger?

Sebastian se aplecă pentru a-i şopti ceva lui Daniel, dar acesta ridică o mână pentru a-l face să tacă.

— Da, rapoartele şcolare ale lui Sebastian indică un diagnostic anterior, formulat de un psiholog şcolar. Nu sunt de acord cu respectiva evaluare.

— Dar consideraţi că dă dovadă de… – spuse Jones, întrerupându-se şi dedându-se la un adevărat spectacol, împingându-şi ochelarii spre vârful nasului, încreţindu-şi nasul şi pleoştindu-şi buzele în timp ce citea: tulburare pervasivă de dezvoltare nespecifică?

Baird zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Într-adevăr, acest diagnostic, cu accent pe cuvântul nespecificat, este un fel de diagnostic global aplicat tuturor acelora care prezintă o simptomatologie atipică a sindromului Asperger sau chiar autism.

— Înţeleg. Ei bine, v-aş ruga să ne explicaţi în cuvinte obişnuite ce semnifică de fapt acest diagnostic şi în ce fel se leagă de diagnosticele anterioare?

— Ei bine, pur şi simplu înseamnă că Sebastian prezintă o serie de simptome ale sindromului

Asperger, dar nu pe toate… şi într-adevăr este funcţional la cei mai înalţi parametri în domenii în care s-ar cuveni să întâmpine dificultăţi, dacă ar suferi de sindromul Asperger propriu-zis.

— Înţeleg. Sindromul Asperger este un fel de autism funcţional la nivel superior, este corect?

— Este corect.

— Şi ce simptome sunt specifice în cazul unui copil cu sindromul Asperger?

— Ei bine, aceştia prezintă probleme specifice în trei mari domenii: comunicarea socială, interacţiunea socială şi imaginaţia socială.

Irene se ridică.

— Domnule judecător, mă întreb ce relevanţă au toate astea. Intenţionează eruditul meu coleg să vizeze ceva formulând aceste întrebări?

Baron se aplecă înainte şi ridică din sprâncene spre Jones, în aşteptarea unui răspuns.

— Domnule judecător, explorăm în mod legitim implicaţiile tulburărilor de care băiatul poate suferi şi care pot avea legătură cu delictul.

— Continuă, rosti Baron. Consider relevantă această perspectivă.

— Tocmai aţi enumerat trei domenii în care aceia care suferă de sindromul Asperger tipic pot întâmpina dificultăţi – puteţi intra în detalii? îl întrebă Jones pe Baird.

— Ei bine, pacienţii tipici vor manifesta o serie de comportamente, ca de pildă dificultăţi în relaţiile sociale. Adesea acestea se concretizează prin dorinţa de a lega prietenii, dar şi prin dificultatea de a le menţine. Uneori există un interes exacerbat concentrat asupra unei singur element… Au tendinţa de a întâmpina dificultăţi în interpretarea răspunsurilor emoţionale ale celorlalţi. Un alt aspect este acela că au adesea probleme cu integrarea senzorială – pot reacţiona exagerat la zgomotele puternice, de pildă.

Irene se ridică din nou.

— Domnule judecător, chiar sunt nevoită să protestez. Martorul a declarat că persoana care îmi

este client *nu suferă* de sindromul Asperger, aşa că pun din nou la îndoială relevanţa investigării simptomatologiei tipice.

— Domnişoară Clarke, martorul a declarat că acuzatul prezintă o serie de aspecte ale sindromului Asperger, aşa că vom audia o explicare a trăsăturilor în cauză.

Irene se aşeză. Daniel o privi. Umerii îi erau ridicaţi de încordare.

— Vă mulţumesc, domnule judecător, rosti Jones. Aşadar, doctore Baird, spuneţi-ne dacă Sebastian prezintă vreuna din aceste probleme şi trăsături comportamentale tipice sindromului Asperger?

— Da, prezintă câteva, dar nu pe toate.

— Să ne oprim la interesul exacerbat pe care l-aţi menţionat anterior. Aţi constatat că Sebastian era profund interesat de un anume subiect…?

Baird se îmbujoră. Privi în grabă spre Irene.

— Dr. Baird?

— Păi, am remarcat o preocupare… dar nu sunt sigur că aceasta poate fi considerată un interes exacerbat. Ar fi trebuit să-l observ pe parcursul unei perioade mai îndelungate.

— Înţeleg… Ce anume, mai precis, aţi remarcat că îl preocupa pe Sebastian?

Auzindu-şi numele rostit pe un ton atât de important, Sebastian tresări. Se uită la Daniel şi zâmbi.

— Era o preocupare pe care am putea să o numim curiozitate morbidă.

— În ce fel? Faţă de ce lucruri, mai exact, a manifestat o curiozitate morbidă?

— A părut foarte interesat de sânge, moarte şi răni… Repet, nu pot fi sigur de acest lucru, căci ar fi trebuit să-i studiez în continuare comportamentul, dar aş putea menţiona o discuţie pe care am avut-o despre avortul făcut de mama lui.

— De ce v-a alarmat această discuţie?

Irene era din nou în picioare.

— Domnule judecător, sunt nevoită să protestez: stimatul meu coleg pune cuvinte în gura martorului.

El nu a declarat că a fost *alarmat* în niciun fel.

Jones încuviinţă din cap spre Irene şi apoi reformulă întrebarea:

— Spuneţi-ne ce v-a destăinuit conversaţia referitoare la avortul făcut de mama lui, doctore Baird.

— Ei bine, am constatat că avea nişte cunoştinţe mult mai detaliate decât ar fi fost de aşteptat şi, de asemenea, cumva inadecvate, mai cu seamă pentru un copil de vârsta lui… dar, repet, aceasta nu este nicidecum o concluzie finală.

Daniel privi cum Irene făcea furioasă însemnări. Ştia că avea să abordeze din nou acest subiect în cadrul examinării încrucişate.

— Înţeleg, nu este o concluzie *definitivă.* Spuneţi-ne despre abilităţile lui Sebastian în zona comunicării sociale.

— Da, pare să aibă probleme în privinţa comunicării şi interacţiunii sociale…

— Şi totuşi nu l-aţi diagnosticat ca suferind de sindromul Asperger, preferând… – Jones se întrerupse, contorsionându-şi chipul, pentru a citi din notiţe – …să vorbiţi de tulburare pervazivă de dezvoltare nespecifică. Din punctul meu de vedere, ca nespecialist, am impresia că sună ca un exemplu tipic de copil care suferă de sindromul Asperger. De ce nu stau astfel lucrurile?

— Ei bine… Sebastian a prezentat abilităţi de imaginaţie socială… nu doar o abilitate, ci chiar o reală înclinaţie pentru aşa ceva. Acest fapt a devenit foarte vizibil din felul în care şi-a jucat rolul din piesa pe care am pus-o împreună în scenă. Această absenţă a… unuia dintre simptomele-cheie ale sindromului Asperger m-a determinat să contrazic diagnosticul anterior. Dar, chibzuind mai bine, am considerat că se poate încadra la tulburare generalizată de dezvoltare nespecifică.

— Şi ce reprezintă mai exact imaginaţia socială?

— În esenţă, reprezintă capacitatea de a imagina un set de posibile desfăşurări ale unei situaţii – în special ale unei situaţii sociale. Mulţi oameni care

suferă de sindromul Asperger pot fi creativi, dar un simptom tipic al stării lor este incapacitatea de a imagina diferite posibilităţi de evoluţie ale unei situaţii date sau de a… anticipa ce urmează să se întâmple. Adesea vor întâmpina dificultăţi în a estima ce ştiu alte persoane.

— Înţeleg, rosti Jones, care acum stătea ţeapăn, fluturându-şi roba şi uitându-se direct la juriu. Spuneţi-mi, doctore Baird, imaginaţia socială este importantă pentru ca cineva să fie un bun mincinos?

Daniel îşi ţinu respiraţia. Jones ridicase tonul în timp ce rostise ultimul cuvânt. Daniel ridică privirea. Foielile şi murmurele din sală încetaseră. Baird înghiţi în sec. Daniel văzu cum ochii lui o şfichiuiau pe Irene.

— Dr. Baird? insistă Jones.

— Ei bine, cu siguranţă, dacă minciuna este complexă şi implică vizualizarea unor anumite consecinţe, atunci imaginaţia socială va fi foarte importantă… dar ar trebui să se ţină seama de faptul că oamenilor care suferă de sindromul Asperger adesea le este imposibil să mintă.

— Dar, doctore Baird, spuse Jones, cu un zâmbet de prădător pe buze – tocmai ne-aţi spus că Sebastian nu suferea de sindromul Asperger, din foarte întemeiatul motiv că a manifestat o abilitate… ba chiar o reală *înclinaţie*... pentru imaginaţia socială, ceva care îi poate permite să mintă convingător în legătură cu uciderea tânărului Ben Stokes. Nu aşa stau lucrurile?

— Ăăă… cred că tulburarea generalizată de dezvoltare nespecifică reprezintă un diagnostic mult mai adecvat, da… nu pot să vorbesc despre…

— Dr. Baird. Vreţi să spuneţi că acei copii care suferă de sindromul Asperger şi chiar şi aceia diagnosticaţi mai blând, cu tulburări pervazive de dezvoltare nespecifice, au adesea tendinţa de a deveni violenţi?

— Păi, eu…

Irene se ridică. Daniel îşi împreună mâinile.

— Domnule judecător, mă întreb din nou ce relevanţă… Martorul ne aduce la cunoştinţă opinia lui de expert în privinţa stării psihologice a *clientului meu.* Nu avem timp pentru generalizări…

— Este posibil, domnişoară Clarke, dar martorul poate răspunde… În calitatea sa de expert, este îndreptăţit să ne arate în ce mod starea psihologică a clientului dumneavoastră are legătură cu… situaţii mai generale.

— Ei bine… – se bâlbâi Baird – copiii care prezintă simptome de tulburări pervazive de dezvoltare nespecifice şi de sindrom Asperger pot fi frustraţi mult mai uşor şi ca urmare sunt mult mai înclinaţi să-şi piardă cumpătul, să aibă accese intense de furie şi să se comporte violent.

— Înţeleg… *să aibă accese intense de furie şi să se comporte violent* – repetă Jones, întorcându-se în direcţia juriului. Este posibil ca acei copii care prezintă asemenea simptome să nu dea dovadă, de asemenea, de… empatie?

— Repet, tulburările au un spectru larg, dar… şi asta se aplică copiilor agresivi în general… ei adesea nu simt sau chiar nu înţeleg suferinţele altora.

— Vă mulţumesc, doctore Baird, zise Jones.

Jones părea satisfăcut de prestaţia sa.

— Dacă îmi permiteţi, domnule judecător, rosti Irene, ridicându-se iarăşi în picioare.

Judecătorul flutură din deget în semn de consimţământ.

— Dr. Baird… concentrându-ne acum asupra lui Sebastian, şi renunţând la generalizările anterioare, opinia dumneavoastră de expert este aceea că a fost agresiv sau chiar duplicitar atunci când v-aţi întâlnit, de două ori, cu el?

— Nu asta am constatat în cadrul întâlnirilor noastre şi nu-mi voi asuma responsabilitatea de a afirma că ar putea fi capabil de asemenea lucruri.

— Înţeleg. Aţi mărturisit că, în opinia dumneavoastră, este posibil ca Sebastian să sufere de o tulburare din spectrul sindromului Asperger, şi

anume de o tulburare pervazivă de dezvoltare nespecifică. Această afecţiune este des întâlnită?

— Foarte des întâlnită.

— Drept urmare, este de aşteptat ca un număr ridicat de adulţi din societate, sănătoşi din alte puncte de vedere, să manifeste aceste caracteristici mai estompate, din spectrul sindromului Asperger?

— Da, bineînţeles, cu toate că nu am cum să vă spun cât de frecvente pot fi acestea, din moment ce în prezent această tulburare rămâne adesea nediagnosticată.

— Aşadar, persoanele prezente în această sală de tribunal, exceptându-l pe acuzat, pot suferi, de asemenea, de tulburări pervazive de dezvoltare nespecifice?

— Este întru totul posibil.

— Membrii juriului pot avea asemenea tulburări de dezvoltare sau cel puţin avocaţii pledanţi, avocaţii consultanţi şi judecătorul care prezidează şedinţa de astăzi?

Cuvintele ei erau şocante şi Daniel trase cu ochiul la Baron. Bătrânul se încruntase, dar nu spuse nimic.

— Din nou, este… posibil.

— Şi acest lucru nu este îngrijorător? Reprezintă aceste tulburări de dezvoltare un indicator al criminalităţii sau al violentei?

— Câtuşi de puţin, e vorba doar despre faptul că limitările provocate de aceste tulburări pot duce la creşterea frustrării şi ocazional pot avea ca rezultat izbucniri de mânie la anumiţi indivizi.

— Vă mulţumesc pentru clarificări.

Daniel privi cum Irene îşi consulta însemnările pe care le făcuse, în timp ce Jones interogase martorul.

— Acum, în legătură cu presupusa *fascinaţie morbidă* a acuzatului, aţi menţionat descrierea pe care a făcut-o avortului avut de mama lui ca pe un exemplu. La pagina şaizeci şi trei, paragraful patru, din dosarul pe care îl aveţi la dispoziţie, figurează transcrierea conversaţiei la care vă referiţi. Ce lucruri a spus Sebastian pe care să le consideraţi morbide sau *inadecvate pentru vârsta lui*?

— Detaliile biologice cărora le-a acordat atenţie sunt uimitoare – vârsta exactă a fetusului, cunoştinţele despre traumele produse asupra uterului şi consecinţele pentru fertilitatea mamei sale. A descris în cuvinte foarte plastice hemoragia…

— Nu izbutesc să înţeleg de ce toate acestea ar trebui să fie atribuite unei tulburări, doctore Baird. Clientul meu aştepta un frăţior. Sarcina era în al treilea trimestru, şi a simţit, după cum era de aşteptat, mişcările frăţiorului în burta mamei sale – de fapt a şi vorbit despre asta. Sunt sigură că nu sunteţi străin de întrebările legate de aspectele biologice pe care această experienţă le pot stârni în mintea unui copil. Sunteţi conştient de faptul că sarcina a fost pierdută ca rezultat al unui accident casnic…

Irene se opri. Daniel se întrebă cum va continua fraza.

— Nu credeţi că este întru totul de înţeles faptul că un copil care a fost martor la căderea mamei sale însărcinate şi la un avort provocat într-o etapă atât de înaintată a sarcinii, în propria sa casă, poate ajunge să aibă… preocupări morbide, după cum v-aţi exprimat? Nu reprezintă oare toate astea o traumă semnificativă pentru băiat şi pentru familia lui?

— Într-adevăr, aceasta este o explicaţie rezonabilă. Anterior am răspuns întrebărilor, referindu-mă la aspectele generale ale situaţiei – nu având în vedere cazul particular al lui Sebastian.

— Vă mulţumesc, rosti Irene, triumfătoare. Acum, pentru a relua şi a concluziona, în conformitate cu evaluarea pe care i-aţi făcut-o acuzatului, consideraţi că Sebastian este capabil de săvârşirea crimei pe care se presupune că a comis-o?

Baird făcu o pauză, aproape ca şi cum ar fi gustat cuvintele înainte de a le da glas.

— Nu, nu-l consider capabil de crimă.

— Vă mulţumesc, doctore Baird.

Curtea îşi întrerupse sesiunea pentru prânz şi Sebastian fu dus la subsol. Daniel străbătu la pas

holurile tribunalului, trecându-şi o mână prin păr. Se simţea furios pe sine. Îşi făcuse griji în legătură cu depoziţia lui Baird şi acum se dojenea aspru pentru că nu chibzuise mai temeinic. Primul lor martor fusese determinat să facă declaraţii în beneficiul acuzării, dar era bucuros că Irene fusese capabilă să facă în aşa fel încât mărturia să le fie favorabilă lor, în cele din urmă. Încercase să o ajungă din urmă în timp ce părăsea sala tribunalului – dorise să o felicite pentru această strategie – dar ea fusese nevoită să discute cu asistentul ei despre un alt caz.

Daniel nu era înfometat. Introduse câteva monede în automatul pentru băuturi, alegând să bea o cafea pe post de masă de prânz. În timp ce aştepta, simţi nişte unghii pe braţ şi se întoarse pentru a o vedea pe Charlotte aproape înlăcrimată. Ea reprezenta alibiul lui Sebastian pentru ora trei după-amiază a zilei crimei, şi trebuia să depună mărturie după prânz.

— Daniel, nu ştiu dacă sunt în stare să o fac, spuse ea. Mă tem de *omul acela* – l-am văzut *zăpăcindu-i* pe ceilalţi. Îmi e frică că o să mă prindă pe picior greşit…

Daniel ştiu că se referea la Jones.

— O să te descurci, zise Daniel, pe un ton grav, aproape sever, dar nu voia ca Charlotte să-şi piardă încrederea în ea însăşi, iar instinctul îi spunea să nu se poarte cu mănuşi cu ea. Dă răspunsuri scurte, aşa cum am discutat cu Irene. Vorbeşte doar despre lucrurile pe care le cunoşti, fără nimic altceva. Nu este procesul tău, adu-ţi aminte de asta.

— Dar este al fiului meu. Am văzut cum se uită cu toţii la mine, ca şi cum aş fi mama unui soi de… diavol.

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta. El e nevinovat şi vom dovedi acest lucru, dar tu eşti o componentă importantă a acestui mecanism. *Avem nevoie de tine* pentru a câştiga. Eşti mama lui şi are nevoie de sprijinul tău.

Fu nevoit să-i repete aceste cuvinte lui Charlotte. Dorea să o scuture. Ştia cum era să ai o mamă care

era la fel de dependentă ca un copil, pe care de altfel fusese incapabilă să-l protejeze.

Charlotte ridică privirea spre tavanul înalt al Tribunalului Penal Central. Îi cercetă întinderea ca şi cum ar fi căutat nişte răspunsuri. Când îşi plecă din nou ochii, pe obraz i se prelingea o lacrimă neagră, pe care o şterse repede, cu un şerveţel care se înnegrise şi el. Îşi aminti atingerea unghiilor ei pe abdomenul lui. Privind-o, simţi iarăşi un val de dezgust şi milă, atât de puternic, încât fu nevoit să se uite în altă direcţie.

— Vei reuşi să faci asta, Charlotte, spuse el. Sebastian contează pe tine.

Atunci când Charlotte fu chemată, era calmă, dar Daniel îşi ţinu totuşi respiraţia în timp ce o urmări cu privirea cum îşi croia drum spre boxa martorilor. Contururile coatelor ei erau vizibile prin mâneca jachetei pe care o purta. Sebastian se aplecă înainte, cu mâinile întinse în faţa sa, pe tăblia mesei, ca şi cum ar fi încercat să ajungă la ea. Charlotte îşi drese glasul şi luă o gură de apă. De la distanţă părea fragilă, dar izbitor de frumoasă, cu trăsăturile ei uniforme şi cu ochii ei mari.

Irene îşi începu întrebările pe un ton cald, de conversaţie amicală. Îşi sprijinise un cot pe pupitru şi i se adresă lui Charlotte cu o voce familiară şi blândă, cu toate că până atunci cele două femei nu schimbaseră prea multe cuvinte.

— Doar câteva întrebări scurte… Puteţi să ne spuneţi ce vă amintiţi despre ziua de 8 august din anul curent?

— Da, răspunse Charlotte, iniţial cu o voce stinsă, dar căpătând curând încredere. Nu m-am simţit prea bine în ziua respectivă. Soţul meu nu era în ţară şi după ce i-am pregătit lui Sebastian masa de prânz, m-am hotărât să mă culc.

— Ce a făcut Sebastian în ziua aceea?

— Ei bine, a ieşit afară, la joacă, în timp ce eu eram în dormitor.

— Ştiţi unde s-a dus să se joace?

— Păi, de obicei se joacă pe stradă, uneori împreună cu copiii vecinilor, dar chiar dacă se duce în parc, pot să-l văd adesea prin fereastra dormitorului de la etaj, căci e la doi paşi.

— L-aţi privit jucându-se în ziua respectivă?

— Nu, pentru că m-am culcat. Aveam o migrenă teribilă.

— Când s-a întors Sebastian acasă?

— Cu puţin înainte de ora trei a după-amiezii.

— Sunteţi foarte sigură?

— Sunt foarte sigură.

— Şi atunci când s-a întors acasă, vi s-a părut schimbat în vreun fel, de exemplu foarte murdar – cu hainele pătate în mod vizibil?

— Nu mai mult decât de obicei, răspunse Charlotte, îngăduindu-şi un mic zâmbet. E un băieţel. Adesea vine acasă puţin cam murdar, dar nu, nu a fost nimic neobişnuit.

— În ceea ce priveşte comportamentul său, părea tulburat sau agitat?

— Nu, câtuşi de puţin. Am luat o gustare împreună şi ne-am uitat la televizor.

— Vă mulţumesc.

Irene dădu aprobator din cap şi se aşeză.

Daniel expiră şi se aplecă spre Sebastian.

— Eşti OK? îi şopti el băiatului.

— Să nu-l lăsaţi să se poarte urât cu ea – îi răspunse Sebastian, tot în şoaptă, fără să se întoarcă spre Daniel în timp ce vorbea.

— Nu-ţi face griji – îl încredinţă Daniel, cu toate că şi el era îngrijorat în legătură cu întrebările directe ce vor veni din partea lui Jones. Ştia că Charlotte nu era capabilă să facă faţă unei presiuni prea ridicate.

Jones zâmbi mânzeşte înainte de a începe. Charlotte îşi freca gâtul, ochii sclipindu-i îngrijoraţi în direcţia publicului aflat la galerie.

— Doamnă Croll, v-a prescris medicul dumneavoastră vreo medicaţie pe care să o luaţi în mod regulat?

Charlotte îşi drese glasul şi apoi răspunse:

— Da… am insomnii şi probleme de… anxietate, aşa că iau… ăăă… diazepam, betablocante, destul de frecvent, şi în nopţile în care nu pot dormi… temazepam.

— Înţeleg, un cocktail straşnic. Şi în data de 8 august, aţi luat cumva… diazepam, de exemplu?

— Nu-mi amintesc foarte exact, dar este destul de probabil să fi luat. În majoritatea zilelor sunt nevoită să iau câte o pastilă, pentru a mă linişti.

— Înţeleg, aşadar, recunoaşteţi că aţi luat sedative în data de 8 august în timp ce fiul dumneavoastră se afla afară, la joacă, dar acum declaraţi sub jurământ că sunteţi sigură că el s-a întors fix la ora trei după-amiază?

— Da, m-am culcat, dar de fapt nu am adormit în ziua respectivă. Nu mă simţeam bine şi, pur şi simplu, aveam nevoie să mă liniştesc. L-am auzit pe Sebastian intrând la ora trei şi apoi am pregătit ceva de mâncare. Nu am dormit. Eram prea… încordată. Ştiu la ce oră s-a întors acasă.

— Vă iubiţi fiul, doamnă Croll?

— Da, fireşte.

Sebastian se întinsese din nou peste masă, în timp ce mama lui vorbea. Daniel observă că zâmbea la mama lui peste sala de judecată.

— Şi aţi face orice pentru a-l apăra?

— Tot ce mi-ar sta în putinţă.

Charlotte îşi aţintise privirile asupra lui Sebastian.

— Atunci când poliţia a venit la dumneavoastră, luni, eraţi acasă, dar dormeaţi adânc. Aşadar… *din această cauză,* nici măcar nu v-aţi dat seama că fiul dumneavoastră fusese dus la secţia de poliţie, este corect?

— Da, în ziua aceea dormeam. Adesea, anxietatea se acumulează şi luni eram epuizată. Dar duminică eram trează şi *ştiu* ora la care el s-a întors acasă.

— Un martor a declarat că l-a văzut pe Sebastian pe terenul de joacă din Barnard Park, bătându-se cu decedatul mult mai târziu în după-amiaza respectivă. De fapt nu aveţi *nicio idee* la ce oră s-a întors acasă

fiul dumneavoastră. Eraţi burduşită cu medicamente şi ruptă de realitate în ziua respectivă.

— Nu este adevărat. Este posibil să fi văzut pe altcineva. Ştiu că eram trează în ziua respectivă. Aveam probleme de natură nervoasă. Nu aş fi putut să dorm nici dacă aş fi încercat. El s-a întors acasă la ora trei, sunt *sigură* de acest lucru.

— Probleme de natură nervoasă. Doamnă Croll, sunt convins că aveţi probleme de natură nervoasă. Câte miligrame de Valium aţi luat în data de 8 august?

Charlotte tuşi.

— Zece. Nu am decât pastile de zece miligrame, din care uneori iau jumătate, dar în ziua respectivă am luat una întreagă.

— Şi vreţi ca noi să credem că eraţi conştientă încă, asta fără să mai vorbim despre oră, după zece miligrame de Valium?

— Iau medicamente împotriva anxietăţii de ceva vreme. Zece miligrame au un efect sedativ asupra mea, dar nimic mai mult. Îl puteţi întreba pe medicul meu, care vă poate confirma faptul că doze mai mici nici măcar nu mă calmează. Ştiu că fiul meu era acasă la ora 3 a după-amiezii.

Daniel zâmbi şi răsuflă uşurat. Jones îşi terminase tirul întrebărilor şi Charlotte se întorcea înapoi spre scaunul ei. Coatele ei erau precum nişte aripi ascuţite. Aruncă o privire fugară spre Sebastian şi Daniel înainte de a se aşeza. Daniel se întoarse spre ea şi îi spuse şoptit: *Te-ai descurcat bine.*

După o scurtă pauză, veni vremea patologului citat de apărare. Apărarea nu luase un start prea bun, cu mărturia lui Baird şi afirmaţia acuzării că Sebastian suferea de o tulburare din spectrul sindromului Asperger, dar Daniel credea că Charlotte fusese un martor bun. Fusese riscant să i se ceară să depună mărturie. Ca alibi era important, dar stările sale emoţionale schimbătoare şi lipsa ei de concentrare îi îngrijoraseră atât pe Irene cât şi pe Daniel. Şi totuşi Charlotte se descurcase excelent.

Nu ascunsese faptul că lua medicamente şi nici anxietatea de care suferea, şi Daniel simţi că mărturia ei era mult mai credibilă decât cea a lui Rankine, care declarase că îi văzuse pe băieţi bătându-se ulterior, după ora la care Sebastian susţinea că se întorsese acasă.

Irene părea mai puţin încrezătoare atunci când s-a întâlnit cu ea şi cu Mark, după aceea. Îşi dezbrăcase roba şi mergea la pas prin vestiarul alocat avocaţilor pledanţi.

— Pur şi simplu, nu cred că e îndeajuns de puternică, Danny, rosti ea. Nenorocitul acela de psiholog ne-a dat gata.

Manşeta pleoştită a gulerului ei flutura vehement în timp ce ea vorbea, cu o mână în şold şi cu două cute adânci între sprâncene.

— Avem nevoie de ceva mai mult.

— Mai putem să-l citǎm încă pe expertul nostru ştiinţific, dar presupun că nu ai de gând să-l chemi acum, spuse Daniel.

— Nu mai e nevoie, din moment ce am întors în favoarea noastră mărturia lui Watson. Capitularea lui e mai puternică decât orice ar putea ea să afirme.

— Mai există o persoană pe care ei aşteaptă încă să o audieze, zise Daniel.

Irene se întoarse cu faţa la el. Ochii îi radiau.

— Vrei să spui că am putea să-l aducem pe Sebastian în boxa martorilor? Nu ni se va permite în această etapă. Demersul apărării e în plină desfăşurare.

— Nu poţi să faci o cerere formală către judecător? întrebă Daniel.

— Pot, dar nu este sigur că o va aproba. Crezi că Sebastian e pregătit pentru aşa ceva?

— S-ar putea să fie.

— Şi chiar crezi că asta ne va ajuta cu ceva? Mi-am pus eu însămi întrebarea asta, şi nu de puţine ori. Nelăsându-l să depună mărturie putem să-i compromitem şansele. Avem nevoie ca juriul să-l înţeleagă, mai cu seamă după ce acuzarea a punctat

cu sindromul Asperger, cu dependenţa de medicamente a mamei lui şi cu fascinaţia morbidă. El nu spune nimic şi imaginaţia juriului o ia razna…

— Sunt de acord – cu toţii aşteaptă să audă şi versiunea lui. Tăcerea lui nu face decât să dea şi mai mult de bănuit, spuse Daniel.

Irene expiră.

— Dumnezeule, să mergem cu toţii să bem ceva. Cred că avem nevoie. Putem să vorbim acolo despre asta. Avem nevoie de rapoarte de la psiholog, după care va trebui să-i înaintez o cerere către Baron.

Pe la ora opt erau la cea de-a treia halbă la Bridge Bar din Gray's Inn, chicotind într-un colţ, chiar în spatele judecătorului Baron. Acesta se afla pe cealaltă latură a barului, împreună cu un sherry mic.

— Eşti bine, Danny, băiatule? zise Irene, aplecându-se înainte şi ciufulindu-l pe Daniel, dându-i părul peste faţă.

El nu o respinse, plecându-şi capul pe spate şi sprijinindu-l încet de lambriul de lemn.

— Chiar pari să te fi împlinit în ultima vreme. Nu eşti aşa cum erai la ultimul proces. Mă întreb dacă nu ţi se trage de la acest caz şi văd şi că micul nostru client te place… mult.

— Pe mine mă *urăşte*, spuse Mark, asistentul lui Irene.

Daniel îi zâmbi dintr-un colţ al gurii. Mark era un flăcău stângaci, care nu părea niciodată în stare să găsească o cămaşă care să-i vină bine.

Daniel bătu blând cu pumnul în masă, făcând să vibreze gulerul halbei sale de bere.

— Nu mi-am dat seama că o să aducă în discuţie toată chestia asta cu sindromul Asperger. A scos-o din mânecă – a făcut-o anume.

— Niciunul dintre noi nu a anticipat mutarea asta, Danny, las-o baltă… din fericire am izbutit să recuperăm binişor. Cred că cel mai potrivit mod de abordare este să ţinem cont de acest nou element de acum înainte. Cred că aş putea chiar să-l menţionez în pledoaria finală, dar trebuie să reiterăm acest

punct pe care l-am marcat deja, că… deşi suferă de o formă nediagnosticată a sindromului Asperger – oricum i s-ar spune – Sebastian nu este un *criminal.*

Daniel şi Mark încuviinţară din cap.

— Cea mai importantă întrebare, rosti Irene, încrucişându-şi picioarele şi lăsându-se pe spate în scaun – este dacă să acceptăm sugestia ta şi să-l citărn.

— Eu cred că poate să facă faţă, spuse Daniel. Altminteri nu aş fi făcut această sugestie. Nu e asemenea celor mai mulţi băieţei. Se poate descurca.

— Care este părerea ta, Mark? întrebă Irene.

Daniel putu să-şi dea seama, după ton şi după modul în care se uita la Mark, că de fapt ea nu-i cerea părerea, ci doar îl testa, tachinându-l.

— Cred că e periculos. Nu există vreun precedent real pentru aşa ceva. Venables şi Thompson nu au depus mărturie la procesul Bulger deoarece au afirmat că sufereau de stres posttraumatic. Mary Bell a depus mărturie, dar asta se întâmpla în anii şaizeci şi nu putem compara cazurile…

— Cred că Danny are dreptate, juriul trebuie să-l asculte pe Seb, şi de asemenea mai cred că ne va surprinde cu abilitatea sa de a se ţine pe poziţii. Ceea nu e sigur este dacă psihologul îşi va da acordul, şi în cele din urmă dacă Baron va aproba cererea.

— Cred că ar trebui să foloseşti toate resursele pentru atingerea acestui scop, spuse Daniel.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta peste noapte. Ceea ce găsesc dezarmant, continuă Irene – şi e ceva ce-ar putea fi de ajutor pentru apărarea lui –, este faptul că este un copil extrem de fermecător – cu sindromul Asperger sau fără. E ciudat, e tulburător, dar cu toate astea e fermecător. Şi e foarte matur, se descurcă foarte bine în compania adulţilor – mai adăugă ea, lăsându-şi mâna să cadă pe genunchiul lui Daniel. Cred că e posibil să ai dreptate. *Putem* să-l aducem în boxa martorilor.

Daniel şi-ar fi dorit ca Mark să nu se mai afle acolo. Se lăsă pe spate, rezistând imboldului de a-i lua mâna.

— Nu-i face plăcere compania *mea* de adult, zise Mark.

Daniel zâmbi din nou; Mark părea sincer ofensat de faptul că fusese respins de copil.

— Eşti paranoic, spuse Irene. De ce te place atât de mult, Danny?

Daniel ridică din umeri.

— Presupun că mă place doar aşa, în general.

— *Tu* îl placi pe *el?* întrebă Mark.

— E amuzant, căci chiar el m-a întrebat asta, zilele trecute.

— Ce i-ai răspuns?

— I-am răspuns că îl plac… nu sunt sigur că *plac* e cuvântul potrivit, totuşi. O parte din mine… îl înţelege sau, cel puţin, aşa cred. Indiferent dacă l-a ucis sau nu pe Ben Stokes, ştim cu toţii că este un băieţel foarte tulburat. Va avea nevoie de îngrijire după aceea.

Mark se uita la Daniel într-un mod ciudat, ca şi cum ar fi spus ceva cu care nu era de acord, dar se temea să-l contrazică.

— Te face să-ţi pui nişte întrebări, spuse Irene. Când mă gândesc la lucrurile pe care le născoceam când eram copil… Dumnezeule, nici nu merită să mă gândesc la ele.

— Ca de pildă? întrebă Danny, cu o sprânceană ridicată.

Ea îi zâmbi şi îşi lăsă capul într-o parte.

— Am dat foc rochiei verişoarei mele pentru că a zis că arătam precum fetiţa aceea din *Căsuţa din prerie.*

— I-ai dat foc? spuse Daniel, aplecându-se în faţă.

— Da, aveam o vatră mare în bucătărie şi eram furioasă pe ea. Am luat nişte surcele şi am aprins volănaşele rochiei. S-ar fi putut produce un accident teribil. Aş fi putut să ajung în situaţia lui Sebastian.

— Ce s-a întâmplat? rostiră Mark şi Daniel într-un singur glas.

— Un miracol. Flăcările s-au mulţumit să o mângâie, după care s-au stins. Pur şi simplu, s-au

stins. Bineînţeles că m-a pârât… şi rochia ei era terminată.

— Ştiam eu că ai fost un drăcuşor împeliţat.

— Sunt o piromană, mimă Irene, făcându-i semn lui Mark să mai aducă de băut.

— Cum erai când ai fost mic? spuse Irene, pe un ton reticent. Fac pariu că erai *adorabil.*

— Fugeam de oameni mâncând pământul, răspunse Daniel, întâlnindu-i privirea.

— Da, zise ea. Pot să văd şi eu asta.

Daniel se întâlni cu familia Croll la Parklands House. Psihologul declarase că Sebastian avea să fie în stare să depună mărturie, în anumite condiţii. Irene pregătea cererea către judecătorul Philip Baron.

Ploua cu găleata şi afară ziua era mohorâtă. King Kong stătea posomorât în camera de întâlnire, în vreme ce Sebastian luă o poziţie umilă. Scaunul securizat, de plastic, se deformase sub greutatea lui.

— Zici că aţi pus la cale porcăria asta? Asta spui, nu-i aşa? De ce ar depune el mărturie? Nu este în pericol să se incrimineze singur?

— Există un argument conform căruia dacă băiatul *nu* depune mărturie, atunci chiar că se incriminează singur, şi el s-a descurcat extrem de bine pe parcursul interogatoriilor poliţiei. A fost atât de sclipitor…

— Nu-ţi bate joc de mine. Ştiu că fiul meu e inteligent, căci altfel n-ar fi fiul meu. Bineînţeles că e mai bun decât majoritatea puştilor idioţi care ajung în boxa acuzaţilor. Eu vreau să ştiu care e strategia. De ce aceasta e cea mai bună mutare?

— Pentru că noi credem că juriul are nevoie să audă totul de la el. Depoziţia referitoare la sindromul Asperger, cea conform căreia a fost văzut ulterior şi problema alibiului par să necesite toate explicaţii din partea lui Sebastian. Noi considerăm că mărturia sa poate fi foarte importantă. În esenţă, este important în această etapă a procesului ca juriul să audă că nu el a comis fapta. Am arătat deja că există îndoieli

rezonabile, dar avem senzaţia că juriul are nevoie să audă toate astea din gura lui.

Ochiul drept al lui Kenneth zvâcnea necontrolat, în timp ce îl asculta pe Daniel.

— Dacă Sebastian se descurcă bine, poate înclina balanţa în favoarea noastră.

— Dacă?… Eu nu mă bazez pe *dacă.* Sunt surprins că tu o faci.

Daniel respiră adânc.

— Am putea să-l întrebăm pe Sebastian ce crede, rosti Charlotte.

— Pentru numele lui Dumnezeu – e doar un copil – ce ar putea să ştie el? izbucni Kenneth, întorcându-se dispreţuitor spre Charlotte.

O ploaie fină din saliva lui ateriză pe masă.

— Depinde foarte mult de cât de bine se va descurca, zise Daniel, slăbindu-şi nodul de la cravată.

Camera de întrevederi de la Parkland House îl făcea să se simtă claustrofob. Ploaia lovea în rafale micile ferestre ale încăperii, ca şi cum cineva ar fi aruncat în ele pumni de pietriş. Daniel nu ştia prea bine din ce motiv se simţea aşa, dar îi aminti de înmormântarea lui Minnie.

— Dacă se descurcă bine, este posibil să câştigăm. Dacă o dă în bară, dacă Jones reuşeşte să-l facă să bată câmpii sau să-l deruteze, asta ar putea însemna o altă lovitură pentru noi, continuă Daniel, expirând şi uitându-se mai întâi la Kenneth, apoi în ochii lui Charlotte. Există un risc, dar cred că merită să ni-l asumăm şi să lăsăm juriul să-i asculte punctul de vedere.

Charlotte îi aruncă o privire fugară soţului ei, după care întrebă:

— Şi dacă nu depune mărturie? rosti ea, uitându-se la masă în loc să se uite în ochii lui Daniel. Va fi găsit cu siguranţă vinovat?

— Câtuşi de puţin.

— Dar crezi că ar trebui să depună mărturie?

— Da, cred că Sebastian ar trebui să meargă în boxa martorilor, răspunse Daniel.

Kenneth se bosumflă, scoţându-şi şi mai mult în evidenţă buzele proeminente. Daniel îl privi în ochi, care erau inteligenţi şi duri în acelaşi timp.

— Cred că ştim cu toţii că e pregătit pentru aşa ceva, rosti Kenneth cu glas domol. Şi cred că nebunia asta trebuie să se sfârşească într-un fel sau altul. Îl vrem acasă. Dacă el vrea să o facă, şi tu crezi că poate să ajute, noi nu o să avem nimic împotrivă.

Fu chemat Sebastian. Intră în cameră agale, cu un zâmbet firav pe chipul său palid şi cu ochii săi verzi licărind de emoţie. Se aşeză în capătul mesei, cu părinţii săi în dreapta şi cu Daniel în stânga. Charlotte îi puse o palmă pe obraz şi Sebastian se aplecă spre ea.

King Kong pocni din degete.

— Stai jos, te rog, căci trebuie să discutăm ceva foarte serios.

Sebastian făcu aşa cum i se ceruse, fără să-şi privească tatăl. Încă o dată, Daniel se gândi că arăta *atât* de mic, cu picioarele care încă nu îi ajunseră până la podea atunci când se aşeză în scaun; capul lui mare se legăna deasupra gâtului firav şi în obraji i se formară două gropiţe, atunci când zâmbi.

— Ce părere ai despre ideea de a depune mărturie, Sebastian? rosti tatăl lui. Ai de gând să mergi în boxa martorilor pentru a fi audiat?

— Ei bine, la drept vorbind nu trebuie să faci asta – îl corectă Daniel. Cel mai probabil o să te afli într-o cameră de lângă sala de judecată. Au instalat o legătură video. O asistentă socială se va afla împreună cu tine.

— Nu s-ar putea să stai tu cu mine? întrebă Sebastian, adresându-se lui Daniel. Aşa ar fi cel mai bine.

— Ce-i cu zăpăceala asta ridicolă? răbufni Croll dintr-odată. Sunt lucruri mult mai importante în joc. Mărturia poate constitui o cale de a nu ajunge la închisoare. Pricepi chestia asta?

Sebastian se sperie brusc, ochii săi verzi întunecându-se şi buzele-i trandafirii crispându-se.

Daniel se uită la el cu coada ochiului atât cât să vadă licărirea dinţilor de jos ai băiatului.

— Probabil că eu voi fi obligat să rămân în sala de judecată, rosti Daniel. Dar aş putea să vin să te văd în pauze. Putem să stabilim mai târziu toate astea. Vrem ca oamenii să audă varianta ta. O să-ţi oferim ocazia de a exersa de mai multe ori, înainte… dar depinde de tine.

— Vreau să depun mărturie, spuse Sebastian, uitându-se la Daniel. Vreau să le spun juraţilor ce s-a întâmplat de fapt.

Kenneth Croll inspiră adânc, după care oftă.

— Ei bine, atunci aşa rămâne, rosti el, dând aprobator din cap spre Daniel, ca şi cum tocmai ar fi bătut palma în vreo afacere.

28

Când Daniel coborî din autobuz, soarele strălucea. Vântul abia dacă adia, iar tufele de urzici înflorite fremătau uşor în timp ce mergea spre ferma lui Minnie.

Pe când mărşăluia prin orăşel, oameni pe care îi recunoştea vag se dădeau la o parte din calea lui. Trecu pe lângă măcelar, căruia ştia că îi vindea pui şi ouă de la ferma Flynn, trecu pe lângă magazinul de dulciuri, unde lucra doamna Wilkes, bătrână şi meschină. Acum era închis, cu scânduri bătute în dreptul uşii şi ferestrelor – o victimă a vremurilor. Trecu pe lângă secţia de poliţie, care era şi ea închisă. În cadrul uşii văzu telefonul despre care Daniel ştiu că putea fi folosit pentru a lua legătura cu poliţia din Carlisle.

Atunci când ajunse la fermă, Daniel nu mai avea suflu. Mâinile îi erau relaxate şi grele, dar îşi simţea degetele tremurând. Sudoarea îi năpădise părul şi îşi trecu o mână prin el, ştergându-şi palma de tricou şi vârându-şi degetul arătător în buzunarul de la spate. Zăbovi pe coama colinei, uitându-se la casă, până când respiraţia i se normaliză. Liniştea zilei era dezarmantă. Se îndreptă, la pas, spre uşa din faţă.

Apăsă clanţa şi uşa se deschise cu un scârţâit uşor. Blitz îmbătrânise şi nu mai alerga să întâmpine musafirii, dar Daniel putu auzi ghearele câinelui pe linoleum, în timp ce păşea în hol.

Câinele întoarse capul, cu urechile ciulite, după care veni la el, cu capul plecat şi dând din coadă. Daniel nu se aşeză în genunchi pentru a mângâia câinele, aşa cum ar fi făcut în mod normal, dar se aplecă şi îl mângâie pe urechile catifelate şi scărpină, pentru o clipă, bărbia albă a lui Blitz.

— Salutare, băiete, şopti el.

Se uită în direcţia bucătăriei, simţindu-şi inima bătându-i mai tare acum, în aşteptarea confruntării. Soarele strălucea prin ochiurile de geam ale ferestrei.

O văzu afară, cu fundul în sus şi cu fusta neagră ridicată, dând la iveală ghetele ei maro, cu şireturile desfăcute şi cu ţinte pe talpă. Repara ţarcul puilor şi smulgea în acelaşi timp smocuri de bălării din curte, aruncându-le pe grămada de gunoi.

Stătea în curte cu o găleată de metal şi cu o mătură în mână atunci când Daniel ridică zăvorul uşii din spate şi păşi afară. Se uită la ea din pragul uşii, o parte din el bucurându-se încă să o vadă după atâtea luni de despărţire. Curtea i se păru dintr-odată frumoasă, cu mirosul greu de bălegar şi cu iarba păscută până la rădăcină de iede. Acestea crescuseră zdravăn şi una dintre ele era chiar mai mare decât capra. Simţi un nod dureros în gât, realizând faptul că aceasta era prima şi ultima lui casă adevărată.

Ea nu-l văzuse încă şi Daniel se gândi să aştepte până când ea avea să se întoarcă şi să-l zărească în cadrul uşii. Blitz se aşeză pe trepte, lângă el.

— Minnie, strigă el.

Minnie, nu *mamă.*

Ea se întoarse şi scăpă găleata şi mătura, ducându-şi ambele mâini la obraji, ca şi cum s-ar fi predat, ridicând mâinile.

— Oh, dragostea mea… ce surpriză! strigă ea.

Cu mâna în şoldul ei beteag, îşi croi drum spre el, cu un zâmbet atât de larg, încât ochii ei albaştri aproape că erau înghiţiţi de acesta. Păşi spre el, ţinând o mână în dreptul feţei, pentru a se apăra de soare. Ştia că ea nu avea cum să-i distingă expresia. Îşi imagină cum îl vedea ea, ca pe o siluetă întunecată profilată în cadrul uşii.

Ea râse, iar Daniel inspiră adânc. Râsul ei fusese extrem de important pentru el, şi era obişnuit să se bucure de el. Ea îşi şterse de fustă mâinile murdare.

— Cărui fapt îi datorăm această onoare?

Ea ajunse lângă el, îşi coborî mâna pe care o ţinuse drept pavăză la ochi şi păşi în umbra răcoroasă unde stătea el. Mâinile ei se întinseră pentru a le lua pe ale lui, dar imediat după aceea privirile li se întâlniră.

— Eşti bine, dragostea mea? Totul e în regulă? întrebă ea, punându-şi o mână pe braţul ei, în semn de alinare.

Se încruntă îngrijorată, buzele ei neliniştite făcând să-i apară gropiţe în obraji.

— Nu, nu tocmai, şopti el, trăgându-şi braţul de sub atingerea ei şi trecând pe lângă ea în mijlocul curţii. Una dintre iede îl prinse cu dinţii de tivul tricoului şi el i-o smulse, lovind de câteva ori cu piciorul în pământ, până când animalul se îndepărtă.

Ea veni spre el. Blitz era la picioarele ei, sărind încoace şi-ncolo, venind în faţa ei şi privindu-i chipul pentru a vedea ce nu era în regulă. Scheună puţin, scurmând pământul. Minnie întinse degetele pentru a atinge capul câinelui, dar nu-şi luă ochii de la Daniel.

— Ce-i, dragule? întrebă ea din nou. Ce s-a întâmplat?

Acum inima lui Daniel bătea să-i iasă din piept, iar palmele îi erau umede. Încercă să-şi recapete suflul pentru a i-o spune calm, dar gura îi era prea uscată. Intenţiona să-i spună despre ce se gândise să facă, despre nevoia lui imperioasă de a afla ce se petrecuse cu mama lui adevărată, acum, că împlinise deja optsprezece ani. Plănuise să-i spună despre biroul de evidenţa populaţiei, despre certificatul de deces şi despre mormântul cu o cruce de marmură albă şi despre literele aproape estompate ale numelui ei. Plănuise să-i spună că mama lui era curată, atunci când Minnie îi spusese că ea murise. Se lăsase de droguri pentru el. Şi luase doar o supradoză atunci când se gândise că el nu avea să o mai caute vreodată şi că o dăduse uitării. Era prea mult pentru el, aşa că răcni la ea:

— Ma-ma-mea-a-mu-rit-a-nul-tre-cut.

Fu surprins că lacrimile îi ţâşniră instantaneu din ochi. Îşi putu simţi vinele de la tâmple pulsându-i şi punându-i-se un nod dureros în gât. Lacrimile îl înfuriară cel mai tare. Nu le plănuise.

— Anul trecut, strigă el, ridicând găleata de metal.

Ţinti spre Minnie şi mimă gestul de a o arunca spre ea, încercând să o sperie, dar ea nici nu clipi. Atunci el o azvârli la vreo jumătate de metru în dreapta ei, aşa că se izbi de trepte, zăngănind, ceea ce le făcu pe iede să o zbughească într-un colţ al curţii şi pe Blitz să se aşeze pe vine. Ridică mătura şi o aruncă şi pe ea, după care înşfăcă o cazma care stătea rezemată de coteţul găinilor. O flutură ca pe o spadă, simţind cum lacrimile i se rostogoleau pe obraji, savurând senzaţia pe care o avea, de a simţi cazmaua uşoară în mâinile lui.

Îşi muşcă buza.

— M-ai-min-ţit, îi şopti.

Ea stătea dinaintea lui, cu mâinile în lateral şi cu o expresie a chipului care îi aduse aminte de copilăria lui: calmă, hotărâtă.

Azvârli cazmaua din mână, privind-o.

— Ce o să-mi spui? Ce-o-să-mi-spui, ei?

Mânia îl cuprinse din nou.

— Ei? strigă el.

Înhăţă iarăşi cazmaua şi o ridică deasupra capului, făcând un pas înainte şi izbind-o cu putere de colţul coteţului păsărilor. Împunse şi împinse cu cazmaua până când peretele coteţului se îndoi. Puii se zburătăciră, protestând. Învârti cazmaua şi lovi cu ea într-o găleată cu furaje şi într-o grămadă de recipiente pe care ea le stivuise lângă coteţ. La început Blitz fu luat prin surprindere, dar mai apoi se aşeză lângă Minnie, ghemuit pe labele din spate, lătrând şi mârâind la Daniel, alergând înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi vrut să-l muşte – disciplinându-l ca şi cum ar fi fost o oaie năbădăioasă.

— Am certificatul ei… de deces. I-am văzut mormântul. A murit anul trecut. Aş fi putut să o văd. Aş fi putut să…

Lacrimile i se prelingeau fierbinţi pe obraji. Nu le şterse. Nu se uita la chipul ei. Curtea din spate era un vârtej de imagini alandala: coteţul aproape prăbuşit, Minnie lângă el, cu mâinile împreunate,

iedele înspăimântate şi câinele apărând-o, cu colţii dezgoliţi.

— Hai să intrăm în casă, rosti ea. Să ne aşezăm şi să vorbim despre toate astea.

— Nu vreau să intru în casă. Nu vreau să vorbesc despre toate astea. Tare aş vrea să crăpi!

Lăsă cazmaua să-i cadă din mână. Câinele făcu un salt înapoi şi apoi se mulţumi să mârâie şi să-şi arate colţii. Daniel îşi acoperi chipul cu mâinile. Putea simţi un gust sărat pe limbă. Simţi mâna ei pe braţul lui.

— Haide, dragule, spuse ea. Hai să-ţi fac o cană de ceai.

Îşi smulse braţul cu o asemenea forţă, încât ea îşi pierdu echilibrul şi căzu în curte pe o parte, lovindu-se destul de rău. Blitz sări înainte şi înapoi, mârâind şi mai apoi scheunând. Minnie îşi ridică privirea spre Daniel. I se păru că era speriată pentru o clipă, dar apoi privirea i se limpezi şi văzu că ea arbora aceeaşi expresie pe care o avusese întotdeauna, ca şi cum ar fi fost capabilă să vadă prin el. Îşi aminti cum se uita la ea prin uşa de la camera de zi, văzând cum lacrimile îi picurau din bărbie pe clapele de fildeş, cu picioarele ei desculţe pe pedale, dorindu-şi să o înţeleagă în acelaşi mod în care ea părea să-l înţeleagă pe el.

— Ridică-te în picioare, răcni el.

Lacrimile i se evaporaseră, soarele pogorâse în spatele casei şi curtea se afla acum în umbră.

— Ridică-te!

Lovi cu piciorul într-o gheată de-a ei, ceea ce îl făcu pe Blitz să clămpăne din fălci spre el şi să se retragă mai apoi. Minnie se rostogoli în genunchi, după care se sprijini cu un genunchi în pământ şi se ridică încet în picioare.

Stătea în picioare, privind-o, cu mâinile în şolduri, respirând greu, ca şi cum ar fi alergat de la Newcastle la Brampton. Ea se întoarse şi intră încet în casă. Se gândi să o lovească cu cazmaua, să o doboare iarăşi la pământ, să îi ardă un pumn în cârlionţii colilii şi să-i izbească capul de peretele

dărăpănat al casei. Câinele o urmă, rămânând în uşă atunci când ea intră, ca şi cum l-ar fi avertizat pe Daniel să nu o urmeze.

Daniel respiră adânc şi aruncă o privire în jur, prin curte. Iedele se întorseseră să-i adulmece buzunarele, în căutare de ceva bun. Puii începuseră să se mai vânzolească şi se apucaseră să ciugulească printre buruieni. O urmă în casă.

Ea nu se afla în bucătărie. Uşa de la baie era deschisă şi Daniel aruncă o privire înăuntru, la raza de soare care se strecura înăuntru şi la fluturele de porţelan care se găsea încă pe poliţă, cu aripile larg deschise. Daniel îşi întoarse privirea.

Ea stătea în picioare, în camera de zi, cu o mână pe pian şi cu cealaltă în şold. Era în continuare încruntată.

Daniel se uită prin încăpere, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Pe poliţa şemineului era o fotografie a ei de când era tânără, împreună cu soţul şi fiica. Lângă ea erau trei fotografii ale lui Daniel, două în uniformă de şcoală şi una care fusese făcută la piaţă.

Daniel rămase în picioare, cu mâinile în buzunare. I se păru ciudat de familiară senzaţia de a se înfuria iarăşi pe ea. Îi reamintea de toate celelalte dăţi când i se întâmplase acelaşi lucru, băiat fiind. Acum se simţi prea înalt şi prea mare pentru a da curs furiei, sprijinindu-se de tocul uşii, în vreme ce ea stătea lângă pian. Îşi aminti că simţise aceeaşi senzaţie cu mulţi ani în urmă: furie, neîncredere, singurătate. Atunci fusese mult mai mic. Ea putuse să-l ţintuiască la podea cu greutatea ei, dar acum nu mai era cazul. Acum el era cel puternic.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Minnie nu rosti niciun cuvânt, mulţumindu-se să clatine din cap.

— De ce, nu e încă timpul?

— E limpede că există o problemă pe care vrei să o discutăm.

Avea o voce coborâtă; cea pe care o folosea la piaţă faţă de oamenii care nu-i plăceau.

— Mda, ca de pildă aceea a motivului pentru care m-ai-min-ţit.

Îşi simţi iarăşi lacrimile în gât. Câinele stătea între ei, derutat, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt, ba dând din coadă, ba vârându-şi-o între picioare.

— Erai doar un băieţel. Avei nevoie de stabilitate. Aveai nevoie de şansa de a te stabili undeva, de dragoste şi încredere. Pur şi simplu, ţi-am oferit şansa de a nu o lua la fugă, vreme de un an sau doi. Ţi-am oferit şansa de a fi…

Vorbea în şoaptă. Daniel fu nevoit să ciulească urechile pentru a o auzi.

— Să fiu cu tine?

— Să fii, să fii pur şi simplu tu…

— Mă îngreţoşezi.

Ea ridică din umeri. Mâna ei mătură suprafaţa pianului, ca şi cum ar fi şters praful.

— Ce eram eu? Doar un înlocuitor nenorocit al ei?

Minnie se întoarse spre el. Pieptul îi tresălta, dar nu spuse nimic.

— Nu erai un înlocuitor. Eşti fiul meu. Tu *eşti fiul meu.*

— Aşadar, m-ai dorit atât de mult, încât a trebuit să-mi ucizi mama cu cinci ani înainte de a-i suna ceasul? Aş fi putut să o mai văd o dată. Aş fi putut…

Îşi duse dosul mâinii la nas. Ea îl privea în continuare.

— Aveai nevoie de un loc în care să nu te gândeşti la ea. În care să…

— Ce? Adică mă pot gândi doar la tine, *mami*!

— Să te poţi gândi în cele din urmă şi la tine, să fii un băiat, nu să trebuiască să îngrijeşti pe altcineva.

— Există vreo diferenţă între a te căra pe tine în pat şi a face acelaşi lucru pentru ea?

Asta o enervă. Aranjă grătarul în faţa vetrei şi adună ziarele care erau împrăştiate pe canapea.

— Opreşte-te şi gata, rosti ea.

Glasul îi sună obosit, ca şi cum nu i-ar mai fi rămas niciun strop de dorinţă de a se lupta, dar îşi ridică bărbia şi vorbi cu o voce calmă. Blândeţea fermă a glasului îmblânzi violenţa lui, aşa cum se petrecuse întotdeauna.

— Ştiu că suferi. Înţeleg asta. Poate că s-ar fi cuvenit să-ţi spun atunci când ai plecat la universitate, dar m-am gândit că nu era momentul potrivit pentru a te tulbura. Îmi pare rău că a murit. M-am gândit că o să-ţi pot explica, poate, atunci când aveai să mai creşti. Habar n-ai cât te-ai schimbat atunci când nu ai mai fost nevoit să-ţi faci griji pentru ea. Doar uită-te la tine acum. Cu voia lui Dumnezeu, în scurt timp o să ajungi avocat. Mama ta ar fi fost mândră de tine. Erai un băiat bun şi drăguţ, dar aveai nevoie să te eliberezi de ea pentru a putea alege ce să faci, măcar o dată.

Daniel i se adresă printre dinţi:

— Am bătut tot drumul până aici pentru a-ţi spune, în faţă, că nu vreau să te mai văd niciodată, şi nici să mai vorbesc vreodată cu tine. Nu vreau niciun penny de la tine. Nu vreau să mai ştiu nimic de tine. Te urăsc.

Minnie încremeni, cu o mână pe braţul canapelei. Chipul îi era împietrit de durere. Daniel îşi aminti de nopţile în care ea plângea şi de faptul că avea exact aceeaşi privire. Ea înghiţi în sec, cu buzele întredeschise.

— Te rog, fiule. Să vorbim din nou despre asta atunci când o să te mai linişteşti. Eşti supărat. Vreau să înţelegi de ce am făcut-o. Nu pentru mine. Nu pricepi cum ea te ducea de râpă. Mintea ta era frământată de gânduri legate de ea, şi din momentul în care ea a dispărut, ai fost în stare să te aduni. Uită-te unde ai ajuns acum, şi asta doar datorită acestor ani de linişte în care ai ştiut că nu mai trebuia să alergi la ea.

— Dar *trebuia* să alerg la ea, asta nu înţelegi. Ea e moartă şi acum e prea târziu.

Daniel făcu un pas spre Minnie. Ea îşi ridică bărbia, ca şi cum s-ar fi aşteptat să o lovească. El

tremura, cu muşchii gâtului încordaţi din pricina tensiunii.

— Îmi pare rău, zău aşa, rosti ea. Poate că am procedat greşit. Am făcut-o spre binele tău, dar ai dreptate, nu ar fi trebuit să te mint. Îmi pare rău.

Pe Daniel îl durea gâtul, atât de tare încerca să-şi stăvilească lacrimile. Îşi muşcă buza şi îşi trase mâneca bluzei de trening peste palmă. Dintr-o mişcare, mătură fotografiile de pe poliţa şemineului. Acestea se prăbuşiră în vatra căminului şi câinele făcu un salt înapoi şi lătră, atunci când sticla se sparse.

Minnie îşi acoperi gura cu ambele mâini.

— Nu ar fi trebuit să mă minţi, dar ce ai făcut nu mai poate fi schimbat, rosti el păşind spre ea, cu mâinile în lături. Aceasta este cea din urmă dată când mă vezi. Tare aş vrea să crăpi!

Plecă, cu lacrimile rostogolindu-i-se iarăşi fierbinţi pe obraji, în timp ce deschidea uşa şi urca dealul. *Întoarce-te, te rog,* i se păru că aude strigătul ei.

Îşi simţi picioarele slăbite în timp ce cobora colina. Mergea împleticindu-se, ca şi cum ar fi fost rănit, dar căldura soarelui îl reconforta, mângâindu-i spatele. Îşi trecu o palmă peste faţă, ştergându-se, conştient că toată căldura şi dragostea de care avusese parte în această lume rămăseseră şi ele în urma lui. Şi le lăsa în urmă.

29

Întors de la alergare, Daniel făcuse un duş şi stătea cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor, bărbierindu-se. În mod normal ar fi făcut-o în grabă şi s-ar fi ras în fugă, înainte de a-şi fi înfulecat micul dejun stând în picioare, în bucătărie. În această dimineaţă avea la dispoziţie timp din belşug, aşa că se săpunea pe îndelete. Cererea pe care Irene o înaintase către judecător fusese aprobată. Astăzi Sebastian avea să depună mărturie. Era posibil ca până la sfârşitul săptămânii să fie dat verdictul.

Daniel termină bărbieritul şi îşi şterse faţa. Zăbovi cu mâinile sprijinite de chiuvetă, studiindu-şi imaginea reflectată. Văzu linia musculaturii umerilor şi bicepşilor şi, atunci când îşi ţinu respiraţia şi se încordă, deveniră vizibile şi liniile muşchilor abdominali. Pieptul îi era lipsit de păr, cu excepţia câtorva fire din jurul sternului şi a unui triunghi cu păr rar de sub buric. Îşi trecu o mână peste falca proaspăt rasă, care acum era netedă. Se simţea relaxat după alergare, dar mintea era încă pradă grijilor.

Cunningham demarase vânzarea fermei. Daniel nu voia ferma, nu se gândise niciodată la ea, dar simţea totuşi un ascuţit junghi dureros.

Se holbă iarăşi la chipul său. Îşi aminti cum Minnie îi lua bărbia între degetul arătător şi cel mare, spunându-i că era chipeş. Îşi aduse aminte cum îi măturase toate fotografiile de pe poliţa căminului. Îşi aminti chipul ei, contorsionat de durerea gândului că avea să-l piardă, după ce trecuseră prin atâtea împreună. Îi dusese dorul, recunoştea asta acum. Ea îi lipsise chiar din clipa în care stătuse dinaintea ei, promiţându-i că ea nu avea să-l mai revadă vreodată. Făcuse împrumuturi şi lucrase în ture de noapte în barurile din Sheffield, hotărât să termine universitatea fără ajutorul ei; hotărât să dovedească faptul că nu avea nevoie de ea. Îi lipsise atunci şi îi ducea dorul şi acum.

Ea dorise să vină la ceremonia lui de absolvire, dar nu-i îngăduise. Înainte nu recunoscuse niciodată acest lucru, dar ea îi lipsise şi în ziua aceea. Îşi aminti cum privise îngrijorat în jur, în caz că ea ar fi venit oricum. Toţi ceilalţi părinţi se aflau acolo, împreună cu fraţi şi surori. Băuse şampanie de unul singur şi sărutase o chelneriţă.

Şi apoi se apucase de lucru, iar Minnie îi ieşise din minte. Succesul nu se lăsase aşteptat aşa că îşi achitase împrumuturile şi îşi cumpărase apartamentul din Bow.

Îşi puse ambele mâini pe marginea chiuvetei şi se aplecă înainte, până când ochii săi căprui deveniră vizibili în oglindă. Acum i se părea de neînţeles că fusese atât de mult timp mânios pe ea. Voise mai mult de la ea – regretele ei nu fuseseră niciodată suficiente. Nu se gândise la ceea ce ea pierduse deja, înainte ca el să o oblige să-l piardă şi pe el.

Daniel respiră adânc. Cu mintea încărcată de regrete, nu prea avea chef să ia în piept ziua ce începea, dar era gata să o facă.

În celulă, Sebastian juca „piatră, hârtie, foarfece” cu poliţistul. Stătea aşezat în genunchi pe prici, în jachetă şi cravată, chicotind. S-ar fi cuvenit ca juriul să vadă asta, se gândi Daniel: nu era un monstru, ci un puşti care era încă încântat de jocurile copilăreşti.

— Vrei să joci, Danny? întrebă Sebastian.

— Nu, trebuie să mergem curând.

Judecătorul fusese de acord că Sebastian poate depune mărturie, şi era limpede că aceasta urma să se întâmple prin intermediul unei transmisii video. Nu exista nicio cale pentru a aprecia cum avea să se comporte copilul pe parcursul zilei, plus că existau şi nişte considerente de ordin practic, precum statura sa prea mică pentru boxa martorilor şi necesitatea ca expresiile sale faciale să fie vizibile pentru curte. Sistemul judiciar penal fusese criticat destul, pe parcursul anilor, datorită indiferenţei de care dăduse dovadă faţă de tinerii acuzaţi de infracţiuni majore, aşa că judecătorul Baron nu avea să ofere ocazia

unor noi critici faţă de procedurile adoptate. Transmisia video avea să fie vizibilă în sala de judecată, dar nu şi pentru cei aflaţi la galerie.

Mergând spre sala numărul treisprezece, Daniel îşi verifică telefonul mobil. Avea un mesaj de la Cunningham:

Contractul de vânzare gata de încheiere până la sfârşitul săptămânii. Sună-mă mai târziu.

Daniel se opri pe holul pardosit cu lespezi de piatră, arcurile de piatră ale vechiului tribunal închizându-se deasupra creştetului său. *Nu acum. Nu acum.* Expiră şi strânse din buze. Irene se ivi lângă el.

Daniel închise telefonul şi îl puse în buzunar.

— Ascultă, vreau să stai cu ochii pe el în dimineaţa asta. Dacă ai cumva impresia că nu face faţă, putem să oprim totul. Pare să comunice cu tine, rosti ea.

— Nu o să fiu împreună cu el. Au o asistentă socială…

— Ştiu, dar vom avea pauze regulate. Nu-l pierde din ochi.

— Aşa o să fac… Baftă, zise Daniel.

*

— *Domnule judecător, îl citez acum pe… Sebastian Croll.*

Ecranul pâlpâi şi apoi apăru chipul lui Sebastian. Stătea drept şi arbora un zâmbet subţire.

— Sebastian? rosti Philip Baron, întorcându-se cu faţa la ecran.

— Da, domnule?

Daniel se lăsă pe spate în scaun. Da, domnule. În timpul repetiţiei, lui Sebastian nu i se spusese să i se adreseze judecătorului în acest mod. Daniel aruncă o privire spre galerie. Era plină, dar agitată. Daniel putea simţi frustrarea ziariştilor, care nu puteau să vadă ecranul: gâturi aplecate şi degete se zăreau pe marginea balconului.

— Vreau să-ţi pun o întrebare. Ştii ce înseamnă să spui adevărul?

— Da, domnule, înseamnă să nu spui nicio minciună.

— Şi cunoşti diferenţa dintre adevăr şi minciună?

— Da, adevărul este ceea ce s-a întâmplat de fapt şi minciuna, ceea ce nu s-a întâmplat.

— Şi dacă astăzi promiţi să spui adevărul, ce crezi că înseamnă acest lucru?

— Că *trebuie* să spun adevărul.

— Foarte bine, spuse Baron, după care se adresă curţii. Poate să depună jurământul.

Irene se ridică.

— Vreau să ne spui, înainte de toate, despre relaţia ta cu Ben Stokes. De când îl cunoşti pe Ben?

— De vreo trei-patru ani.

— Şi cum l-ai descrie pe Ben, ca pe un prieten?

— Era prietenul, vecinul şi colegul meu de şcoală – răspunse Sebastian răspicat.

— Şi te jucai cu el în mod regulat?

— Mă jucam uneori cu el.

— Cam cât de des?

Imaginea proiectată era aceea a unui Sebastian gânditor, cu ochi mari şi verzi, întors într-o parte, chibzuind asupra răspunsului.

— Probabil cam de trei ori pe lună.

— Şi cam ce fel de lucruri făceaţi împreună?

— Ei bine, dacă eram la şcoală ne jucam cu mingea sau leapşa. Dacă eram acasă, uneori el venea la mine sau mă duceam eu la el, dar de obicei ne jucam afară.

— L-ai văzut pe Ben în ziua în care a dispărut, Sebastian?

— Da.

— Ne poţi spune ce s-a întâmplat?

— Păi, după cum spus la poliţie, el se plimba cu bicicleta şi l-am întrebat dacă vrea să se joace. Ne-am jucat o vreme pe lângă casele noastre, după care ne-am hotărât să mergem la locul de joacă.

— Cine a hotărât asta?

— Ei bine, presupun că amândoi.

Judecătorul interveni, obrajii săi bucălaţi înroşindu-se de mânie.

— Trebuie să o luaţi *mai încet*, domnişoară Clarke. Uitaţi că eu trebuie să consemnez toate astea!

— Da, domnule judecător, m-am cam lăsat furată de val… Acum, Sebastian, ceva mai rar, i-ai spus mamei tale unde aveaţi de gând să mergeţi?

— Nu.

— Cum aşa?

— Păi nu făceam decât să mergem în parc. E doar la doi paşi şi aveam să ne întoarcem înainte ca ea să afle.

Daniel expiră pe nas. Sebastian schimbase tempoul în care răspundea, oprindu-se după fiecare frază, pentru a-i permite judecătorului să ia notiţe.

— Ce s-a întâmplat când v-aţi dus în parc?

— Ei bine, ne-am alergat şi ne-am urmărit unul pe altul şi după aceea am început să ne luptăm în joacă, dar joaca s-a cam transformat într-o bătaie destul de adevărată… Ben a început să mă înjure şi să mă îmbrâncească… La început i-am spus să se oprească, dar nu a vrut cu niciun chip. Aşa că l-am împins şi eu. Atunci a strigat la noi bărbatul înalt, care îşi plimba câinele… domnul Rankine.

Irene ezită preţ de o clipă. Sebastian îşi amintise numele martorului.

— Ne-a spus să terminăm, aşa că asta am şi făcut pentru puţin timp – am alergat peste culmea colinei.

— Ce s-a întâmplat după aceea? îl îmboldi Irene, dregându-şi glasul.

— Păi, am alergat pe terenul de joacă. Era închis, dar exista totuşi o cale de a intra. Când am ajuns înăuntru, ne-am suit pe partea cea mai înaltă a instalaţiei de căţărat, dar după aceea am început să mă gândesc la mama mea. Se dusese să se întindă, pentru că avea o migrenă. M-am gândit că ar trebui să mă întorc şi să văd ce mai face…

Daniel văzu umerii lui Irene relaxându-se. Sebastian era pe calea cea bună.

— Dar… Ben nu voia să mă lase să merg acasă. A început din nou să mă îmbrâncească. Eram speriat că avea să mă dea jos de pe instalaţia de căţărat. Mă lovea în stomac, mă trăgea de păr şi se lupta corp la corp cu mine. I-am spus să se oprească, dar el nu a vrut, aşa că după un timp i-am spus că nu mai era amuzant, că o să plec acasă şi cu asta basta.

— Şi după aceea? întrebă Irene.

— Ei bine, eram pe cale să cobor, dar Ben părea într-adevăr trist că plecam acasă. Voia să mai stau. Mi-a spus că o să sară de pe cadrul de căţărat. I-am spus să o facă şi gata, dar nu m-am gândit că într-adevăr avea să o facă. Mă gândeam că nu voia decât să mă impresioneze. Sunt *mai mare* decât el, rosti Sebastian, zâmbind. Dorea să mă oprească să mă întorc acasă…

— Şi Ben a sărit?

— Da, a sărit şi a aterizat prost. S-a lovit la nas şi la frunte şi i-a curs puţin sânge. S-a rostogolit pe spate, iar eu m-am dat jos să-l ajut.

— Cum l-ai ajutat?

— Păi, la drept vorbind nu l-am ajutat cine ştie ce. Ştiu câte ceva despre primul ajutor, dar nu prea multe. M-am aplecat peste el şi am încercat să-i opresc sângerarea. Din nas îi curgea *mult* sânge. I se înroşise faţa… Dar era furios pe mine. S-a apucat să mă înjure din nou. Nu ştiu de ce, căci fusese ideea lui să sară.

— Ce s-a petrecut mai apoi?

— L-am lăsat pe locul de joacă. I-am spus că o să mă duc să-i spun mamei lui că mă lovise şi mă înjurase, dar nu am făcut-o. M-am gândit că aş fi putut avea necazuri pentru că îl lovisem şi eu drept răspuns atunci când eram în parc. Mă simţeam prost pentru că îl părăsisem acolo. Nu ştiu cine i-a făcut rău, dar uneori îmi doresc să nu-l fi lăsat aşa acolo. Mă gândesc… că aş fi putut să fac ceva…

— Ce anume? întrebă Irene.

Daniel putu să-şi dea seama, din tonul vocii ei, că aproape se temea să audă răspunsul.

Se foloseşte de mărturiile pe care le-a auzit, se gândi Daniel. Vrea să explice prezenţa sângelui expirat pe tricoul lui. Daniel se mai întreba şi dacă băiatul se inspira din declaraţiile celorlalţi martori, care îşi exprimaseră regretul că nu făcuseră nimic în ziua aceea – precum Rankine.

— N-am ştiut că cineva ar fi putut să-i facă rău. Dacă am fi plecat împreună acasă, poate că el ar fi fost în regulă.

Sebastian privi din nou direct în obiectivul camerei de luat vederi. Daniel îşi ţinu respiraţia. Zâmbetul firav dispăruse, iar ochii verzi păreau plini de lacrimi.

— Şi cât era ceasul atunci când l-ai lăsat pe Ben pe terenul de joacă şi te-ai întors acasă?

— Am ajuns acasă pe la ora trei.

— Îţi mulţumesc, Sebastian, rosti Irene.

Când se aşeză la loc pe scaun, îi aruncă o privire liniştitoare lui Mark, asistentul ei, care stătea alături, şi apoi ridică dintr-o sprânceană spre Daniel.

După pauză, Gordon Jones se ridică pentru a-l interoga pe Sebastian. Zâmbetul firav al băiatului îşi făcu din nou apariţia pe buzele lui. Daniel se aplecă înainte, încremenit.

— Sebastian, ai auzit înregistrările poliţiei care au fost puse mai devreme, în timpul procesului – înregistrări ale interogatoriului tău de când erai în arest?

— Da, domnule.

— Citesc acum din declaraţia ta: *Ne-am dus pe terenul de joacă şi ne-am urcat pe cea mai înaltă parte a lui, dar după aceea a trebuit să mă duc acasă. M-am gândit că trebuia să văd ce mai făcea mama mea, să văd dacă îi trecuse migrena.* Îţi aminteşti să fi spus acest lucru poliţiei?

Pe ecranul cel mare, Sebastian încuviinţă din cap, fără să clipească.

— Sebastian? rosti judecătorul Baron, intervenind din nou. Ştiu că probabil te simţi ciudat să te afli… la televizor, şi să vorbeşti… dar dacă ai putea să-ţi

formulezi cu voce tare răspunsurile, ne-ar fi de mare ajutor. Vreau să spun…

— E în regulă, am înţeles. Nu pot să dau din cap, trebuie să spun „da”.

— Corect, spuse Baron.

Pe buzele judecătorului înflori un zâmbet mic şi boţit de apreciere, în timp ce se întorcea spre notiţele sale.

— Îţi aminteşti să fi declarat aceste lucruri la poliţie, Sebastian? întrebă Jones.

— Da.

— Şi asta s-a întâmplat abia mai târziu, când poliţia te-a informat că găsise sângele lui Ben Stokes pe hainele şi încălţările tale, anunţându-te, de asemenea, că era vorba despre sânge expirat, aşa că tu ţi-ai schimbat versiunea, incluzând în ea căderea şi sângerarea nazală. Este corect sau nu?

— Eram *foarte* speriat la secţia de poliţie, spuse Sebastian, ai cărui ochi păreau uriaşi şi în care Daniel se uită ţintă. Mi-au luat toate hainele şi m-au îmbrăcat într-un costum de hârtie albă… Mi-au spus că nu pot să-mi văd mama şi că nu aveau să-i spună să vină la mine până când nu le răspundeam la întrebări. Eram tare derutat. Pur şi simplu, mă speriasem foarte tare.

Din nou, ochii măriţi păreau împăienjeniţi de lacrimi.

Daniel zâmbi iarăşi în sinea lui. Fusese pe deplin încredinţat că Sebastian avea să-l învingă pe Gordon Jones. Săgeţile acuzaţiilor puteau să-l rănească, dar nu şi să-l doboare. Sebastian îşi amintise furia care îl cuprinsese pe Daniel atunci când poliţiştii anulaseră aducerea mamei lui în camera de interogatoriu şi folosea acum acest lucru la tribunal, în avantajul său. Baird, psihologul a cărui declaraţie fusese răstălmăcită de acuzare, le produsese ceva daune, dar acum Sebastian făcea acelaşi lucru în propriul său proces. Daniel apărase în carieră adulţi care nu avuseseră nici pe departe abilităţile băiatului.

— Speriat sau nu, îţi dai seama că ai declarat un lucru poliţiei şi mai apoi, după ce ai realizat că

varianta ta nu ţine, ţi-ai *schimbat* depoziţia… Ai *minţit.* Aşa e, Sebastian?

— Nu cred că am minţit, *de fapt.* Eram doar speriat şi derutat şi am cam amestecat lucrurile, uitând unele dintre ele. Nu voiam decât să-mi văd mama.

— Sebastian, continuă Gordon Jones – sângele lui Benjamin Stokes a fost găsit pe tricoul, blugii şi bluza ta de trening; fragmente din pielea ta au fost descoperite sub unghiile lui Ben Stokes şi fibre din blugii tăi au fost identificate în talia pantalonilor lui Ben, ca şi cum – şi sunt sigur că ai auzit cum patologul a sugerat acest lucru – l-ai fi încălecat. Te întreb dacă l-ai lovit pe Ben Stokes în faţă cu o cărămidă, pe terenul de joacă?

— Nu, domnule.

— L-ai lovit în faţă, fracturându-i orbita şi provocându-i răni grave la cap, care au avut ca rezultat decesul său?

— Nu, domnule.

Acum Sebastian răspundea mai tare şi mai insistent. Ochii îi erau larg deschişi şi rotunzi.

— Cred că eşti un *mincinos.* Recunoşti că ai minţit poliţia?

— Eram derutat. N-am minţit.

— Şi ne minţi pe noi acum, nu-i aşa?

— Nu, domnule, *nu,* răspunse Sebastian.

Îşi lăsă capul în jos. O mână mititică îi acoperi faţa. Îşi duse degetul arătător la ochi, ca şi cum ar fi vrut să oprească o lacrimă.

Curtea ascultă câteva momente suspinele băiatului, înainte ca judecătorul să se adreseze asistentei sociale aflate împreună cu Sebastian, întrebând-o dacă era nevoie de o pauză.

Daniel privi cum asistenta socială se aplecă spre Sebastian, faţa ei apropiindu-se de a acestuia. Sebastian clătină din cap şi se îndepărtă de ea.

Jones continuă. Frunzări prin dosarul său şi Daniel se întrebă dacă avea să facă apel şi la alte transcrieri ale poliţiei.

Făcu o pauză mai lungă decât părea necesar. Jones era un actor: echilibrat, prelungind ieşirile la rampă cât de mult cu putinţă, atrăgând toată atenţie asupra sa.

— Eşti un băiat deştept, Sebastian?

— Cred că da.

— Şi mulţi alţi oameni cred acelaşi lucru?

— Poate.

— Profesorii tăi cred asta?

— Presupun că da.

— Părinţii tăi?

— Da.

— Şi eu cred că eşti deştept, Sebastian. Cred că eşti un băieţel *foarte* deştept…

Sebastian zâmbi cu buzele lipite la auzul laudei.

— Înţelegi foarte bine ce se petrece astăzi aici, la tribunal, nu-i aşa? rosti Jones, cu un glas sinistru. Ai înţeles ce a spus medicul despre rănile lui Benjamin Stokes, despre sânge şi despre ADN-ul găsit pe hainele tale, nu-i aşa?

Sebastian încuviinţă dând încet din cap, după care spuse:

— Da.

— Te uiţi la televizor, Sebastian?

— Da.

— În fiecare zi?

— Aproape în fiecare zi, da.

— Câte ore te uiţi la televizor în fiecare zi?

— Nu ştiu. Poate două sau trei.

— La ce fel de emisiuni te uiţi?

— La mai multe feluri.

— Te uiţi la drame poliţiste?

— Uneori.

— La emisiuni despre crime, în care se încearcă descoperirea făptaşului?

— Uneori.

— Înţeleg. Eşti interesat de tot ce ţine de crimă, Sebastian?

— Toată lumea e interesată de crimă, răspunse Sebastian.

Daniel îşi ţinu respiraţia.

— Vreau să spun că sunt o mulţime de emisiuni TV despre asta. Nu ar fi atât de multe dacă oamenii nu ar fi interesaţi de ea.

Daniel oftă.

— L-ai auzi pe medic mai devreme, spunând că tu manifeşti un interes *nesănătos… o* curiozitate morbidă, de fapt… pentru sânge, moarte şi răni?

Jones rosti toate aceste ultime cuvinte rar, savurând dramatismul lor în timp ce vocalele lor loveau aerul din încăpere.

— Da, l-am auzit, dar nu cred că el ştia totul despre mine. M-a întâlnit doar de două ori. Nu ştie ce anume mă interesează, ce-mi place şi ce nu sau orice altceva.

— Înţeleg, spuse Jones, aproape pentru sine. Martorul expert nu ştia nimic… şi totuşi a făcut comentarii legate de diagnosticul tău anterior, de sindrom Asperger. Suferi de sindromul Asperger, Sebastian?

— Nu!

O încruntătură mânioasă se ivi pe micul chip al băiatului. Ochii verzi i se întunecară şi sprâncenele i se ridicară.

— Ştii ce este sindromul Asperger?

Sebastian stătea mut, încruntat, în timp ce Irene ţâşni în picioare.

— Domnule judecător, cu permisiunea dumneavoastră, martorul expert a declarat că Sebastian *nu* suferă de sindromul Asperger, aşa cum fusese diagnosticat anterior.

Baron ridică din umeri şi îşi lăsă colţurile gurii să atârne.

— Da, domnule Jones, dacă aţi putea să reformulaţi.

— Îngăduie-mi să te întreb, Sebastian, dacă este adevărat că *nu* ai prieteni?

— Am prieteni.

— Înţeleg. Dar declaraţiile profesorilor tăi susţin altceva. Cine sunt prietenii tăi… Ben Stokes?

— Am prieteni.

— Înţeleg. Avem aici dosarul tău şcolar. În el scrie că eşti un bătăuş; că nimeni nu vrea să fie prietenul tău pentru că eşti o ameninţare pentru ei.

— Asta *nu este adevărat.*

Sebastian dădu semne clare de furie între *este* şi *adevărat.* Ţinându-şi respiraţia, Daniel începu să şoptească: *E în regulă, linişteşte-te. Eşti în regulă, calmează-te.*

Irene se întoarse încet în scaunul ei şi îi aruncă o privire lui Daniel. El dădu din cap, pentru a o încredinţa că lucrurile aveau să fie OK. În sinea lui, nu mai era atât de sigur.

— Este adevărat că atunci când îţi faci prieteni, acest lucru se întâmplă doar pentru *foarte* puţin timp?

— Nu.

— Alţi copii nu vor să fie împreună cu tine, Sebastian, nu e aşa?

— Nu.

Băiatul nu striga, dar dinţii de jos îi deveniră vizibili. Erau mici şi albi, precum dinţii de ştiucă.

— Nu este adevărat că imediat ce alţi copii ajung să te cunoască, aceştia nu mai vor să fie prieteni cu tine?

— Nu!

Curtea era fascinată. Pe ecran, obrajii lui Sebastian erau îmbujoraţi de furie.

— Am aici note informative de la unitatea de detenţie în custodia căreia te găseşti în prezent. Gardienii au menţionat în mod special inabilitatea ta de a relaţiona cu alţi copii şi de a lega relaţii de prietenie…

Irene se ridică.

— Domnule judecător, sunt nevoită să protestez. Clientul meu este un băiat inocent aflat în arest într-o unitate de detenţie unde este de departe copilul cu vârsta cea mai fragedă, printr-o serie de adolescenţi cu tulburări severe. Cred că este evident, şi asta în beneficiul clientului meu, că i-a fost dificil să înfiripe relaţii de prietenie în aceste circumstanţe.

Urmă o mică pauză şi Daniel se relaxă, în timp ce atât Jones, cât şi Baron încuviinţară punctul de vedere al lui Irene.

— Să ne întoarcem la subiectul uciderii lui Ben… Crima, în cele din urmă, este ceea ce te interesează. Ai avut sângele lui Ben Stokes pe hainele şi încălţările tale: cum te-ai simţit?

— Ce vreţi să spuneţi?

Sebastian îşi pierdu cumpătul preţ de o clipă, în timp ce era atras în noţiunile abstracte ale lui Jones.

— Ei bine, atunci când se presupune că lui Ben a început să-i curgă sânge din nas, sânge care a ajuns pe îmbrăcămintea şi pe încălţămintea ta, cum te-ai simţit?

— În regulă. Nu era decât nişte sânge. Toată lumea are sânge.

— Înţeleg. Aşadar, te-ai simţit bine cu sângele lui Ben pe tine, în drum spre casă?

— M-am simţit OK. Doar era un lucru natural.

Sebastian privea spre colţul ecranului, ca şi cum şi-ar fi amintit. Zâmbetul lui fin îşi făcuse din nou apariţia.

— Şi atunci când Ben a fost rănit, cum te-ai simţit?

— Păi, *el* s-a rănit. Nu eu. Nu am simţit nimic.

— Cum crezi că s-a simţit Ben?

— Ei bine, căzuse şi sângera, dar aşa se întâmplă uneori, atunci când te loveşti la nas. Uneori… nu e nevoie să loveşti prea tare pe cineva… uneori cineva primeşte o palmă şi începe să-i curgă sânge din nas. Nasurile sunt foarte sensibile.

Daniel simţi o durere în diafragmă. Sebastian părea că se află tot mai departe. În spatele ecranului, era ca şi cum s-ar fi găsit într-o altă dimensiune, pierdut faţă de toate eforturile pe care le făceau pentru a-l salva. Era irecuperabil, pierdut. Curtea auzise un băiat care nu dădea dovadă de empatie atunci când venea vorba de violenţa accidentală, dar Daniel ştia că Sebastian se referea cu precădere la King Kong lovindu-i mama.

— L-ai lovit pe Ben, Sebastian, pentru a-i face nasul să sângereze? întrebă Gordon Jones, aproape în şoaptă.

Daniel fu surprins că Sebastian putea să-l audă. Dacă s-ar fi aflat în sala mare, Jones ar fi fost nevoit să vorbească mai tare.

Sebastian clătină din cap.

— Nu.

— Sângele… e natural – repetă Jones. Toată lumea are sânge… Când aveai sângele lui Ben pe tine, te-ai simţit bine. Ai avut vreodată sângele altcuiva pe tine, Sebastian?

— Ei bine… pe al meu… când m-am rănit.

— Înţeleg. Pe al altcuiva?

Sebastian rămase pe gânduri câteva clipe, uitându-se într-o parte cu ochii săi verzi şi încercând să-şi aducă aminte.

— Sângele mamei mele… nu atunci când m-am născut, vreau să spun, pentru că la naştere curge mult sânge, care ajunge pe copil, ci după aceea când, dacă era rănită şi mă atingea, uneori sângele ei putea să ajungă pe mine.

— Înţeleg. Ai făcut vreodată pe altcineva să sângereze?

Irene se ridică în picioare.

— Domnule judecător, trebuie să mă întreb asupra relevanţei acestei modalităţi de abordare.

Baron încuviinţă din cap şi îşi drese glasul, tare.

— Da, domnule Jones, n-ar strica dacă aţi putea să încercaţi să nu vă abateţi de la subiect.

— Foarte bine, domnule judecător. Sebastian – ai declarat poliţiei – şi am citit acum în transcrierea interogatoriului tău:

— *Ştii al cui sânge este posibil să se afle pe tricoul tău?*

— *Al unei păsări?*

— *De ce, ai rănit vreo pasăre?*

— *Nu, dar o dată am văzut una moartă şi am ridicat-o. Era caldă încă şi sângele ei era lipicios.*

Irene se ridică iarăşi în picioare.

— Domnule judecător – începu ea, dar Baron o reduse la tăcere cu o mişcare a mâinii.

— Vreau să aud răspunsul, rosti el. Dar, domnule Jones, domnişoara Clarke are dreptate, trebuie să vă formulaţi mai clar întrebarea.

— Da, domnule judecător.

Irene se aşeză.

— Îţi aminteşti să fi declarat aşa ceva poliţiei, Sebastian? întrebă Jones.

— Da.

— De ce ai crezut că sângele de pe hainele tale aparţinea unei păsări şi nu lui Ben?

— Eram derutat. Întâmplarea cu pasărea avusese loc într-o altă zi.

— Înţeleg, într-o altă zi. Ai rănit pasărea respectivă?

— Nu, răspunse Sebastian, după care se opri.

Ochii i se întoarseră spre stânga ecranului, ca şi cum ar fi chibzuit mai bine. Daniel se gândi că arăta aidoma unui mic sfânt persecutat. Sebastian îşi prinse buza de jos cu dinţii şi supse. Îi dădu drumul cu un sunet care semăna cu un sărut.

— Am ajutat-o…

— Vorbeşte-mi despre pasăre, Sebastian. Ce i-ai făcut, cum de sângele ei a ajuns pe hainele tale?

Din nou, privirea lui Sebastian se îndreptă în sus, în timp ce-şi aducea aminte. Ochii băiatului păreau enormi pe ecranul cu diagonală mare.

— Păi… era o pasăre pe care am găsit-o în parc, într-o zi. Avea o aripă frântă. Era un guguştiuc sau ceva de soiul ăsta. Se tot învârtea în loc, din pricina faptului că nu putea să zboare. Era pe moarte, înţelegeţi. Avea să fie mâncată de o vulpe, un câine sau o pisică sau, pur şi simplu, ar fi murit de foame…

— Înţeleg. Şi tu ce ai făcut?

Jones stătea cu trupul întors spre juriu, dar de fiecare dată când i se adresa lui Sebastian trebuia să privească în direcţia camerei de luat vederi.

— Am călcat-o pe cap; trebuia să o scap de chinuri, dar nu a murit. Gheruţele încă i se mişcau.

Ca şi cum cuvintele nu ar fi fost suficiente, Sebastian îşi ridică ambele mâini în dreptul feţei. Îşi ţinea degetele ca pe nişte gheare, mişcându-le spasmodic.

— Aşa că a trebuit să îi vin de hac.

— Ce ai făcut? întrebă Jones.

— I-am smuls capul şi apoi… s-a liniştit, răspunse Sebastian, uitându-se iarăşi în stânga-sus, amintindu-şi. Dar atunci sângele păsării a ajuns pe mine.

Sebastian îşi întoarse din nou privirea spre cameră. Îşi frecă mâinile una de cealaltă, ca şi cum le-ar fi spălat.

Daniel îşi împreună strâns palmele, pe sub masă. Erau umede de sudoare.

— De ce ai decis că era nevoie să ucizi pasărea, Sebastian? şopti Gordon Jones, întors în continuare de la băiat.

— V-am spus. Ar fi murit oricum. A trebuit să o scutesc de chinuri.

— Ai fi putut să o duci la un veterinar. De ce nu ai vrut să ajuţi pasărea? De ce ai hotărât să o ucizi?

— Nu cred că veterinarii ajută guguştiuci cu aripile rupte, răspunse Sebastian, pe un ton autoritar şi condescendent totodată. Veterinarul ar fi ucis-o şi el, numai că ar fi folosit un ac pentru asta.

Cuvântul *ac* păru să străpungă pojghiţa de tăcere din încăpere. Se iscă un fel de freamăt, ca şi cum oamenii aflaţi în sala de judecată s-ar fi foit în scaune.

— Cum te-ai simţit când a murit pasărea? întrebă Jones.

— Ei bine, era atât de mititică şi a trebuit să moară, aşa că era păcat. Dar era mai bine aşa decât să sufere.

— Ben Stokes era mititel. Te-ai necăjit atunci când a murit?

Sebastian clipi, de două sau poate de trei ori; îşi întoarse capul într-o parte, ca şi cum ar fi aşteptat ca degetele lui Charlotte să-i treacă prin păr.

— Păi… şi *eu sunt* mititel, rosti el. De ce e toată lumea atât de interesată de Ben? Acum el e mort, dar eu sunt încă aici.

În încăpere pogorî o tăcere nefirească.

— Nu mai am întrebări pentru acest martor, domnule judecător, spuse Jones.

— Domnişoară Clarke? întrebă Baron.

Daniel aproape că nu mai putea să respire, dar o privi pe Irene ridicându-se. În pofida mărturiei, ea părea puternică, îndrăzneaţă.

— Sebastian, rosti Irene.

Vocea ei era limpede şi trezi la viaţă încăperea. Sebastian se întoarse din nou spre camera de luat vederi, clipind.

— Ben Stokes era prietenul tău. Ce-ţi plăcea la el?

— Era amuzant şi… era în stare să facă foarte bine tumbe cu spatele. Eu nu sunt în stare. Mă fac să mă doară gâtul.

— Îl cunoşteai pe Ben de aproape patru ani. În tot acest răstimp, v-aţi luptat fizic, astfel încât vreunul dintre voi să ajungă la spital sau măcar în situaţia de a i se acorda primul ajutor?

— Nu, dar uneori ne jucam de-a lupta corp la corp şi ne-am şi bătut de câteva ori, dar fără să ne rănim, de fapt.

— Înţeleg. L-ai ucis pe Ben Stokes în ziua de 8 august a anului curent?

— Nu, răspunse Sebastian liniştit, cu bărbia plecată în piept.

— L-ai lovit pe prietenul tău Ben Stokes cu o cărămidă în faţă, pe locul de joacă, în data de 8 august?

— Nu!

Gura lui Sebastian era rotunjită şi privirea aţintită în jos, epuizată.

Daniel putu simţi cum se schimba energia din cameră. Juriul, ba chiar şi cei aflaţi la galerie, păreau şocaţi de faptul că Irene aborda copilul în acest mod. Dar Daniel era mândru de ea, din această pricină. Era posibil ca păsărea să fie dată acum uitării.

— Nu mai am alte întrebări, domnule judecător.

Aparatul video zumzăia. Sebastian se holba la camera de luat vederi, cu ochii strălucind şi cu un zâmbet subţire pe buzele-i rozalii. Se şterse la ochi, pe rând, după care îşi ridică privirea. Chipul său alb captivă curtea pentru o ultimă oară, după care monitoarele fură stinse.

Daniel ieşi afară pentru că avea nevoie de aer. Va trebui să coboare şi să-l vadă pe băiat înainte de reîntâlnirea curţii.

Fusese greu pentru Daniel să-l privească pe Sebastian depunând mărturie. Îşi ridică gulerul şi se uită la norii care treceau peste clădiri. În mintea lui se învălmăşeau amintiri mai noi şi mai vechi. Văzu chipul lui Sebastian mărit pe ecran; auzi clinchetul găleţii şi al cazmalei în curtea lui Minnie; o văzu din nou pe Minnie căzând – pierzându-şi echilibrul şi prăvălindu-se pe şoldul beteag – atunci când o împinsese de lângă el.

O rănise, abia acum îşi dădea seama.

Durerea provocată de minciuna pe care ea i-o spusese părea acum mai puţin importantă decât durerea pe care i-o provocase el. Ea ştiuse întotdeauna ce era mai bine pentru el. Atunci el nu pricepuse asta, dar ea nu făcuse decât să îl protejeze. Se gândi la ea aflată pe moarte, dorindu-şi să-l mai vadă pentru o ultimă dată, dar ştiind că el nu avea să vină. Ea era singura persoană despre care el credea că îl iubise cu adevărat. Închise ochii, amintindu-şi greutatea caldă a mâinii ei pe creştetul lui atunci când îi spunea noapte bună. Chiar şi pe parcursul anilor furioşi, nu se îndoise niciodată că ea îl iubea. Spera ca şi ea să fi ştiut că şi el o iubise, la rândul lui. Ani în şir nu mai voise să ştie de ea, dar acum realiză că ea făcuse totul doar pentru el.

Daniel se duse să vadă ce mai făcea Sebastian, care se juca din nou în celulă, cu poliţistul. Era vorbăreţ şi plin de energie, stând în picioare pe priciul lui şi întinzându-se spre tavan. Nu părea

afectat de interogatoriul încrucişat şi nici nu părea să-i de pese de ceea ce făcuse bine şi ce nu.

— M-am descurcat bine? întrebă Sebastian, clipind din ochi spre Daniel.

Daniel îşi vârî mâinile în buzunare.

— Te-ai descurcat bine.

Ajuns la etaj, Daniel îl sună pe Cunningham.

— O să fii uşurat să afli că totul s-a terminat cu bine, spuse Cunningham. Ştiu că te gândeai că o să fie nevoie de secole să vindem, dar totul s-a petrecut mai repede decât m-aş fi gândit vreodată că e posibil. Dai tu o fugă până aici sau vrei să-ţi trimit eu actele?

— Trimite-mi-le, răspunse repede Daniel, după care continuă să păşească pe coridor, trecându-şi o mână prin păr. Sau… poţi să mai aştepţi? S-ar putea să dau o fugă în weekend. Vreau să mai văd locul pentru ultima oară – pur şi simplu… Poţi să mai aştepţi, la drept vorbind?

— Fireşte. Îmi pare rău că s-a întâmplat în… timpul unor momente grele pentru tine.

— Ce vrei să spui?

— Te-am văzut la televizor. Îngerul Ucigaş. Eşti implicat în acel caz.

Daniel respiră adânc. Toată lumea se gândea la Sebastian. Se întrebă ce decizie urma să adopte juriul.

30

Jones avea un aer triumfător în timp ce-şi trecea privirea peste notiţe. Pledoariile finale erau programate să fie rostite în timpul dimineţii, iar recapitularea judecătorului în faţa juraţilor să urmeze după-amiază. Judecătorul îşi făcu apariţia şi galeria se umplu. Daniel încercă să nu privească chipurile jurnaliştilor.

Jones îşi aşeză hârtiile pe pupitru şi se întoarse spre juraţi, cu mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie.

— Întoarceţi-vă cu mintea înapoi şi gândiţi-vă la tot ceea ce aţi auzit în legătură cu întâmplările din ziua de 8 august… L-aţi auzit pe acuzat recunoscând că s-a jucat împreună cu micuţul Ben Stokes în ziua cu pricina. Un martor l-a văzut pe acuzat bătându-se cu Ben în parc şi l-a identificat ulterior ca bătându-se pe terenul de joacă unde Ben a fost găsit mort. Genul de rană pe care a suferit-o Ben nu ne permite să stabilim cu precizie ora atacului, ci doar ora morţii, în jur de şase seara. Acest lucru înseamnă că este posibil ca Ben să fi suferit rănile fatale în orice moment al după-amiezii şi serii, din moment ce a fost văzut pentru ultima oară în viaţă în jurul orei două după-amiază. Acuzatul susţine că dispune de un alibi – mama lui – începând cu ora trei a după-amiezii, dar aţi auzit ce cocktail de medicamente înghiţise mama băiatului în ziua respectivă, aşa că este corect să vă întrebaţi dacă este demnă de încredere. Aţi auzit depoziţia experţilor de la laborator, care v-au explicat că sângele victimei a fost transferat pe îmbrăcămintea agresorului. Vă reamintesc faptul că acuzatul a prezentat zgârieturi defensive pe braţe şi, de asemenea, fibre provenind de la hainele victimei pe blugii săi, sugerând că încălecase victima. Din această poziţie, ar fi existat posibilitatea ca acuzatul să fi folosit forţa gravitaţiei pentru a-l ajuta să producă acele brutale şi semnificative răni faciale, care au avut ca efect

sângerarea până la moarte a lui Ben Stokes. Aţi audiat mărturia experţilor de la laborator, care au atestat faptul că petele de sânge de pe hainele acuzatului erau rezultatul unui „atac violent asupra feţei sau nasului, victima împroşcând atunci agresorul cu sânge”. Să nu vă lăsaţi înşelaţi.

Jones făcu o pauză, bătând în pupitru cu degetul arătător. Pentru un plus de expresivitate, se aplecă înainte şi ridică degetul, uitându-se la juriu fără să clipească.

— Aceasta nu este o crimă oarecare, pe care să o putem trece cu vederea. Nu a fost vorba de vreun accident, o scăpare sau de un pas greşit. A fost vorba despre o crimă violentă şi sângeroasă, săvârşită faţă în faţă. L-aţi auzit chiar pe acuzat povestind despre fascinaţia pe care o resimte faţă de crimă şi moarte. Aţi auzit experţi depunând mărturie că acuzatul suferă de o tulburare mai blândă din spectrul sindromului Asperger: o tulburare care îl împinge spre acte de violenţă, care îl face să lege cu dificultate relaţii de prietenie, dar o tulburare care nu-l poate împiedica să *mintă* în legătură cu acţiunile sale. Şi asta a şi făcut, atunci când, depunând mărturie, v-a spus că nu a ucis victima. I-am ascultat şi pe vecinii victimei, ai căror copii au fost terorizaţi de acuzat înainte ca acesta să meargă chiar mai departe, ucigându-l cu brutalitate pe Benjamin Stokes. Acuzatul i-a ameninţat pe copiii din vecini cu cioburi de sticlă şi chiar a bătut şi a rănit fizic victima înainte de a o ucide, în cele din urmă, în data de 8 august. Băieţii mai fac năzbâtii, dar acest băiat a fost un pericol cunoscut în tot cartierul. S-a dovedit capabil de această crimă înfiorătoare. Dovezile de laborator îl plasează la locul faptei. Ştim că acuzatul şi victima s-au luptat şi că sângele victimei a ajuns pe hainele acuzatului. Sebastian Croll este un bătăuş dovedit, cu un interes bolnăvicios faţă de crimă, crimă pe care a comis-o în data de 8 august a acestui an. Ştiu că atunci când vă veţi opri pentru a analiza datele acestui caz, îl veţi găsi pe acuzat, Sebastian Croll… vinovat.

Daniel putea să vadă deja titlurile articolelor din ziare: UN BĂTĂUŞ CU UN INTERES BOLNĂVICIOS FAŢĂ DE CRIMĂ. Se gândi la procesul lui Tyrel şi la faptul că însuşi verdictul păruse un act de violenţă.

La pauză, Daniel însoţi familia Croll afară din sala de judecată. Chiar şi pielea de pe chipul lui Charlotte tremura. Conduse familia în sala de aşteptare destinată publicului. Kenneth Croll îşi îndrumă soţia în încăpere, ţinând-o de cot. Ceru nişte cafea, dar Charlotte tremura prea tare pentru a fi capabilă să introducă monedele în fanta automatului. Daniel o ajută şi duse cănile până în locul în care Kenneth stătea aplecat într-un scaun, cu picioarele depărtate şi cu mâinile împreunate la ceafă.

— Putem face recurs? întrebă Kenneth.

— Vorbim despre recurs dacă este găsit vinovat, răspunse Daniel.

Ochii lui Croll părură să scapere de mânie. Daniel îi înfruntă privirea.

*

Întors în sala de judecată, Daniel se gândi că Irene părea agitată. Nu o mai văzuse niciodată atât de neliniştită. Era agitată, răsucindu-şi ceasul pe încheietură. Nu avusese nicio şansă să-i vorbească, dar ea îi aruncă o privire. Daniel mimă din buze *baftă.* Ea zâmbi şi îşi întoarse privirea. Atunci când se anunţă reluarea procesului, Irene se ridică şi îşi lăsă agenda deschisă pe pupitru. Domnea liniştea în timp ce ea îşi revedea notiţele şi îşi reamintea argumentele. Când îl apăraseră pe Tyrel, Irene îşi repetase pledoaria finală cu Daniel, în seara dinainte. Îşi aminti cum mergea încoace şi-ncolo prin faţa lui, în ciorapi.

Acum ea se întoarse spre juriu.

— Sebastian… e un băieţel – începu ea, fără să mai pară agitată, cu umerii drepţi şi cu bărbia

ridicată. Sebastian… are unsprezece ani. Dacă ar fi avut cu optsprezece luni mai puţin, astăzi nu s-ar fi aflat dinaintea dumneavoastră. Sebastian este un copil acuzat de crimă. Este acuzat de uciderea unui alt băieţel, un copil chiar şi mai mic decât este el acum. Faptul că Ben a fost ucis este o tragedie şi un lucru care ar trebui să ne facă pe toţi să ne simţim devastaţi… dar nu îi vom face dreptate micului Ben, condamnând persoana greşită şi în niciun caz condamnând un alt copil nevinovat. Toate ziarele se dau în vânt după un subiect bun, şi ştiu că aţi citit despre acest caz în ziare, chiar înainte de a veni la tribunal, înainte de a afla că veţi face parte din acest juriu. Ziarele au vorbit despre decăderea societăţii, despre eşecul familiei… Ziarele au folosit cuvinte precum rău, blestemat şi vicios. Dar, doamnelor şi domnilor, trebuie să vă reamintesc faptul că aceasta… nu este o poveste de presă. Acest proces nu este despre decăderea socială şi nu cu asta trebuie să vă ocupaţi. Datoria dumneavoastră *este* să analizaţi faptele, aşa cum v-au fost prezentate *în această sală de judecată,* nu în presă. Datoria dumneavoastră este să ţineţi seama de mărturii şi *numai de* mărturii, înainte de a decide dacă acuzatul este vinovat sau nevinovat. Aţi văzut nişte imagini teribile şi aţi audiat nişte mărturii neplăcute pe parcursul acestui proces. Este natural ca atunci când vă sunt prezentate asemenea acte de violenţă şocantă să doriţi să învinovăţiţi, să vreţi să găsiţi… un responsabil. Dar acest băieţel nu este responsabil pentru violenţa care v-a fost înfăţişată în timpul acestui proces. Aşadar, care sunt dovezile? Nu există martori ai acestei crime teribile. Nimeni nu l-a văzut pe Ben fiind rănit. Un martor a susţinut că i-a văzut pe Sebastian şi pe Ben bătându-se după-amiaza târziu, în ziua crimei, dar depoziţia martorului nu este demnă de încredere. Printre probe există şi arma crimei; dar aceasta nu poate fi pusă în legătură cu vreun suspect. Nu s-au găsit amprente sau probe ADN pe cărămida care a fost utilizată pentru a-i curma viaţa micului Ben Stokes. El a suferit un

hematom cerebral, ceea ce înseamnă că ştim, cu aproximaţie, ora la care a decedat – în jur de ora şase seara – dar nu ştim când a fost atacat şi când a suferit fatala lovitură. Sebastian se afla la el acasă de la ora trei a după-amiezii, cu mult timp înainte ca Ben să fie dat dispărut. Sebastian recunoaşte că s-a bătut cu Ben mai devreme, în ziua respectivă, şi ne-a spus cum a sărit Ben de pe cadrul de căţărat, provocându-şi sângerarea nazală. Picături din sângele lui Ben şi fibre din hainele lui au ajuns pe îmbrăcămintea lui Sebastian, dar nu mai mult decât ar fi fost de aşteptat în decursul a câteva ore de joacă, în timpul cărora a avut loc o ceartă copilărească şi un accident. Chiar martorii specialişti citaţi de acuzare v-au spus că s-ar fi aşteptat ca pe hainele lui Sebastian să existe mai mult sânge, în cazul în care chiar l-ar fi ucis pe Ben în acest mod violent. Aceia dintre dumneavoastră care au copii ştiu că micile cantităţi de fibre şi sânge descoperite pe îmbrăcămintea lui Sebastian sunt cât se poate de fireşti pentru o încăierare normală, în joacă. Uciderea lui Ben a fost brutală, dar pentru săvârşirea ei a fost nevoie, de asemenea, de o forţă considerabilă şi ştiu că vă veţi pune la îndoială ridicola sugestie a acuzării, conform căreia băieţelul aflat astăzi în faţa dumneavoastră ar fi fost capabil să acţioneze cu o asemenea forţă. Ştim că martorul, domnul Rankine, este miop. Nu l-a văzut pe Sebastian împreună cu Ben în după-amiaza respectivă, dar a văzut pe altcineva încercând să-i facă rău băieţelului? A declarat că este posibil să fi văzut un adult de talie mică atacându-l pe Ben.

Irene întoarse o pagină din agendă. Respiră adânc şi înghiţi în sec, dând încet din cap spre juriu. Daniel se uită la membrii juriului. Erau captivaţi, privind-o pe Irene şi dându-i crezare.

— Aţi auzit că Sebastian suferă de o formă foarte uşoară a sindromului Asperger şi că este posibil ca aceasta să-l facă pe Sebastian să pară mai… *iritabil* decât alţi copii de unsprezece ani pe care-i cunoaşteţi, dar… oricât de neobişnuit l-aţi considera,

nu trebuie să lăsaţi ca această impresie să vă distragă de la probele cazului. Sebastian… a fost îndeajuns de curajos încât să ne destăinuie varianta sa. Nu era nevoie de aşa ceva, dar el a vrut să vorbească astfel încât dumneavoastră să puteţi auzi adevărul despre cele întâmplate în ziua respectivă, cu propriile sale cuvinte. Este posibil ca Sebastian să fie mai iritabil, dar nu este un ucigaş. Poate să fie un bătăuş la şcoală, dar nu este un criminal. Faptele: dacă Sebastian l-a ucis pe Ben, ar fi trebuit să ajungă acasă, în ziua aceea, *mânjit tot* de sânge. N-ar fi avut cum să ajungă acasă la ora trei, pentru a se uita la televizor împreună cu mama lui. Sebastian este un băieţel şi nu ar fi avut cum să mânuiască arma crimei cu forţa necesară uciderii lui Ben. Dar, chiar şi mai important, nu există nicio dovadă care să facă legătura între cărămidă şi Sebastian, şi nimeni nu l-a văzut pe Sebastian făcându-i rău lui Ben. A fost văzut alergându-se şi luptându-se cu Ben în parc, dar hârjoana cu pricina nu l-a îngrijorat pe bărbatul care i-a văzut, nedeterminându-l să încerce măcar să-i despartă pe băieţi sau să raporteze poliţiei incidentul. Martorul acuzării s-a dus acasă şi s-a uitat la televizor deoarece ceea ce văzuse nu era un act de violenţă care să preceadă o crimă, ci o dispută cât se poate de normală între doi băieţei care, atunci când un adult le-a strigat să se oprească, au făcut exact acest lucru. Mai important, ce rol a jucat poliţia, a cărei misiune este să facă dreptate? Domnul Rankine a recunoscut că este posibil să fi văzut un adult, într-o bluză albă sau albastru deschis, atacându-l pe Ben. Ce a făcut poliţia în această direcţie? Au verificat înregistrările camerelor de luat vederi municipale şi nu au găsit nimic, aşa că ce altceva au mai făcut?

Irene îşi ridică ambele mâini spre juriu, ca şi cum i-ar fi invitat să răspundă.

— Nimic, rosti ea, ridicând din umeri şi sprijinindu-se de pupitru, ca şi cum s-ar fi resemnat în faţa unei asemenea delăsări. Conform tuturor înregistrărilor, este posibil ca agresorul să fi fost un

adult – cineva îmbrăcat într-o bluză albă sau albastru-deschis, care l-a atacat şi l-a ucis pe Benjamin după ce Sebastian a părăsit locul de joacă. Această posibilitate importantă, pe care chiar martorul acuzării a subliniat-o, nu a fost investigată câtuşi de puţin, aşa cum s-ar fi cuvenit. Suntem siguri că acest băiat a săvârşit această crimă sau există într-adevăr posibilitatea ca altcineva să o fi făcut? Şi astfel, trebuie să vă întrebaţi pe dumneavoastră înşivă dacă este în regulă să-l condamnaţi pe băiat pe baza acestor probe. Daţi măcar o dată la o parte ziarele, imaginile teribile pe care le-aţi văzut şi lucrurile pe care le-aţi auzit; gândiţi-vă măcar o dată că nu există absolut nicio probă care să dovedească direct faptul că Sebastian l-a ucis pe Ben: nu există nicio probă de laborator care să fie compatibilă cu o rană de acest gen, nu există amprente pe arma crimei, nu există martori ai atacului propriu-zis – sunteţi nevoiţi să ajungeţi la singura concluzie raţională care a mai rămas. Acuzarea trebuia să dovedească dincolo de orice îndoială rezonabilă că acuzatul este vinovat. Această povară se află pe umerii acuzării, nu pe cei ai apărării. Acum trebuie să apreciaţi dacă s-a achitat sau nu de această sarcină, sau dacă aveţi într-adevăr îndoieli legate de dovezile indirecte care v-au fost prezentate. Înaintea dumneavoastră nu se află un criminal înrăit, cu o serie de condamnări anterioare. Nu este decât… un băieţel. Atunci când vă veţi întoarce din camera de dezbateri a juriului, vreau să fiţi foarte siguri… *foarte siguri* că aţi luat decizia corectă. Ştiu că veţi analiza faptele aşa cum se prezintă şi că vă veţi da seama că Sebastian… este nevinovat. Dacă veţi crede că Sebastian este nevinovat, trebuie să-l achitaţi. În cazul în care credeţi că Sebastian este probabil nevinovat trebuie să-l achitaţi. Chiar şi dacă credeţi că Sebastian *este posibil* să fie nevinovat, trebuie să-l achitaţi.

Irene îşi strânse notiţele.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat.

Recapitularea judecătorului în faţa juraţilor dură toată după-amiaza, aşa cum şi era de aşteptat, apoi juriul se retrase pentru a decide verdictul.

Daniel lucră până târziu la birou şi apoi se duse la Crown pentru a prinde ultima comandă. Îi trimise un mesaj lui Irene atunci când se afla la jumătatea halbei: „Mă gândesc la ziua de mâine. Nu sunt sigur că sunt pregătit pentru ea. Sper că eşti OK”. Nu primi niciun răspuns.

A doua zi era vineri, iar Daniel lucră întreaga dimineaţă înainte de a fi sunat şi anunţat că juriul ajunsese la un verdict.

La tribunal, toată lumea se adunase din nou; avocaţi, familii, ziarişti şi public. Sebastian se aşeză lângă Daniel, aşteptând decizia care avea să-i definească restul vieţii.

Daniel aruncă o privire în jur, în timp ce curtea era în şedinţă de lucru. Minutele se târau greu, la fel ca mersul procedurilor. Trase cu ochiul în jos, la micul băieţel de lângă el, remarcând din nou postura îndrăzneaţă a bărbiei lui, ochii tineri şi verzi aflaţi în aşteptare, îngrijoraţi.

Puse o mână pe spatele lui Sebastian. Băieţelul părea tare elegant astăzi, într-o cămaşă curată şi nouă care îi era prea mare la guler şi cu o cravată în dungi. Ridică privirea spre Daniel şi zâmbi.

Baron se ridică din scaunul său şi se uită atent, pe deasupra ochelarilor, la Sebastian şi Daniel.

— Copilul nu trebuie să stea în picioare.

Aprodul se ridică şi se adresă juriului.

— Primul jurat este rugat să se ridice.

Primul jurat era o femeie. Aceasta se ridică în picioare şi îşi împreună mâinile în faţă.

— Aţi ajuns la un verdict asupra căruia să fiţi de acord cu toţii?

— Da, răspunse femeia, care era de vârstă mijlocie, vorbind clar.

— L-aţi găsit pe acuzat, Sebastian Croll, vinovat sau nevinovat de uciderea lui Benjamin Stokes?

Daniel nu era în stare să respire. Aerul era compact. Toţi ochii celor aflaţi în sala aglomerată a tribunalului erau aţintiţi asupra buzelor femeii, aşteptând-o să vorbească. Daniel putea simţi tensiunea care emana din tânărul băiat aflat alături de el.

Atunci când Tyrel se aflase pe banca acuzaţilor, Daniel se simţise departe de el şi lipsit de vreo putere. Şi totuşi, acum se simţea şi mai rău avându-l pe Sebastian alături, percepând atingerea braţului băiatului, privind legănarea aproape imperceptibilă a trupului acestuia, mirosindu-i părul curat. Cu micul său client chiar alături de el, nu era mai capabil să-l protejeze pe Sebastian decât fusese în stare să o facă în cazul lui Tyrel.

Dacă Sebastian era condamnat pentru crimă, judecătorul nu avea să dea dovadă de prea multă clemenţă şi urma să-l trimită după gratii, aşa cum îi cerea şi legea. Chiar şi după stabilirea sentinţei, durata încarcerării lui Sebastian nu avea să fie decisă de specialiştii din domeniul juridic, ci de ministerul de interne. Atunci viaţa băiatului ar fi depins de oportunismul politic, fiind la bunul plac al ministerului de interne să prelungească această condamnare, pentru a diminua indignarea publicului şi a presei.

Daniel se gândi la anii pe care copilul urma să-i petreacă în casa de corecţie şi mai apoi în închisori destinate adulţilor; la drogurile la care avea să apeleze, la relaţiile pe care avea să şi le stabilească şi la care va învăţa să renunţe; la înstrăinarea pe care o va simţi faţă de societate şi faţă de propriul său viitor. Viitorul său avea să implice întotdeauna un anume fel de închisoare. Primul jurat îşi ridică privirea pentru a se uita la aprodul care i se adresase.

Sebastian expiră şi, în acelaşi timp, îşi strecură mâna în cea a lui Daniel. Acesta îşi trecu degetul mare peste dosul mâinii băiatului, aşa cum ar fi făcut Minnie. Daniel îşi aminti asprimea degetului ei mare pe pielea sa tânără. Era un instinct de protecţie şi, la urma urmei, ea îl învăţase ce însemna să-i pese.

Spinarea lui Irene era băţ. Daniel îşi dori să o fi putut ţine şi pe ea de mână.

— Nevinovat.

— Şi acesta este un verdict unanim?

— Da.

Nu izbucniră nicidecum strigăte de triumf. Sala tribunalului se clătina, şocată. Urmă un abis de tăcere înainte ca vocile să se facă auzite, şoptite şi insistente, precum un val spărgându-se pe ţărm. Un cor de hohote de plâns se ridică dinspre familia victimei, însoţite de voci furioase, care protestau.

Baron făcu linişte în sala tribunalului.

— Vă reamintesc faptul că aici nu este un teren de fotbal.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sebastian atunci când juriul se retrăsese, judecătorul plecase şi galeria se golise. Stătea nemişcat, ţinându-l pe Daniel de mână.

— Înseamnă că poţi merge acasă, dragule, rosti Charlotte, întorcându-şi fiul spre ea.

Pleoapele ei tremurară, în timp ce se ridicară deasupra ochilor ei mari. Sebastian se aplecă, grijuliu şi delicat, spre mama lui. Ea se încolăci în jurul lui şi îi ciufuli părul.

Tribunalul începu să se golească. Daniel îi urmă pe Irene şi pe Mark afară, în marele hol de la Old Bailey.

În timp ce îşi croia drum spre ieşire, Daniel simţi pe umăr strânsoarea unei mâini viguroase, aşa că se întoarse. Înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt, Kenneth King Croll îi strângea mâna şi îl bătea pe spate. Apoi Kenneth ajunse la Mark şi dădu mâna cu el înainte de a o lua pe Irene pe după umeri, scuturând-o blând şi aplicându-i câte un sărut pe fiecare obraz.

Eliberată din strânsoarea lui Kenneth, Irene se întoarse spre Daniel şi zâmbi. Daniel dorea să o îmbrăţişeze, dar se simţea stânjenit de prezenţa clienţilor lor în apropiere.

— Unde te duci acum? întrebă Daniel, plecându-şi ochii spre ea şi încercând să-i întâlnească privirea.

— Bănuiesc că înapoi la birou. Nu ştiu. Sunt epuizată. Acasă, poate. Dar tu? Va trebui să te întâlneşti cu marea presă britanică.

— N-am încotro.

— Să te aştept, atunci? întrebă ea.

— Da, aşteaptă-mă şi după aceea putem să mergem să bem ceva. Sper să nu dureze mult. O să mă străduiesc să termin cât mai repede.

*

Când Irene plecă, Daniel se întoarse spre sala de tribunal pentru a-i vedea pe părinţii lui Ben Stokes plecând împreună cu poliţistul însărcinat cu asigurarea legăturii cu familia. Simţi un imbold spontan de empatie cu ei. Paul o ţinea pe Madeline pe după umeri. Aproape părea că o cară. Picioarele ei făceau paşi mici şi ţinea capul plecat, cu părul căzut peste faţă. Chiar înainte să ajungă în dreptul lui Daniel îşi dădu părul la o parte şi Daniel văzu ochii roşii, nasul şi obrajii supţi. Ochii ei îl străfulgerară preţ de o clipă şi se îndepărtă de soţul ei. Daniel se dădu înapoi, convins că ea avea să-l atace. Dar ţinta lui Madeline era Charlotte. Holul cel mare răsună în timp ce Madeline ţipă şi se năpusti înainte – cu degetele răşchirate ca nişte gheare – spre umărul lui Charlotte.

— *E un monstru* – ţipă Madeline Stokes. *Mi-a ucis băieţelul…*

Daniel era pe cale să cheme serviciul de pază, dar Paul Stokes îşi împinse soţia mai departe. Pe când treceau pe lângă ei redeveni iarăşi apatică, permiţându-i soţului să o conducă.

— Eşti bine, Charlotte? întrebă Daniel.

Charlotte îşi deschisese poşeta. Scotocea prin ea cu fervoare. Obiectele căzeau pe podea: o perie de păr, o oglinjoară, ustensile de machiaj şi pixuri. Cu dexteritate, aplecându-se în genunchi de fiecare dată, Sebastian le culegea.

— Îmi trebuie, îmi trebuie… spuse ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, linişteşte-te – şuieră Kenneth.

Daniel se întinse spre ea, dar era prea târziu. Genunchii lui Charlotte se îndoiră şi ea se prăbuşi pe podea, lăsându-şi poşeta să cadă. Pastilele pe care le căutase se rostogoliră afară. Sebastian le culese şi i le dădu tatălui său.

— Uite-le aici, zise băiatul, arătându-i-le.

Chipul lui Kenneth devenise aproape purpuriu, şi Daniel nu era sigur dacă era stânjenit sau încordat în timp ce o ajuta pe Charlotte să se ridice în picioare.

Un agent de pază veni şi îi întrebă dacă aveau nevoie de ajutor.

— Suntem bine, da – bubui Croll, întorcându-se spre Daniel. Pot să te rog să stai puţin cu Sebastian? Trebuie să o liniştesc înainte să ieşim.

Daniel încuviinţă din cap, privindu-i cum pleacă. Sebastian îşi înălţă privirea spre el, cu mâinile în lături şi cu bărbia ridicată, astfel încât chipul său rotund era îndreptat spre Daniel.

— O să fim în sala de conferinţe, strigă Daniel după Croll.

— Acordaţi-ne douăzeci de minute.

Daniel se uită la ceas. Băiatul încă îl privea ţintă.

— Are un atac de panică. Nu poate să respire şi chipul îi devine palid şi începe să respire aşa… – zise Sebastian, începând să mimeze hiperventilaţia, până când Daniel îi puse o mână pe umăr, căci băiatul se înroşise şi tuşea.

— Haide, rosti Daniel, deschizând uşa spre una dintre sălile de conferinţă şi salutându-l pe gardianul aflat în apropiere. Să intrăm aici şi să ne aşezăm puţin, până când mama ta se va simţi mai bine.

Uşa se închise în urma lor, izolându-i în acel spaţiu, încăperea nu avea ferestre. Daniel îşi aminti de camera unde fusese incinerată Minnie. Sunetele din Old Bailey – tocuri pe dale, avocaţi vorbind în acelaşi timp la telefoanele mobile, avocaţi consultanţi adresându-se în şoaptă clienţilor – pieriră toate ca prin farmec.

Era o liniște caldă, ocrotitoare. Ochii băiatului erau uscaţi şi chipul său palid, gânditor. Îi reaminti lui Daniel de prima oară când se întâlniseră, la secţia de poliţie din Islington.

— Crezi că cei mai mulţi oameni sunt trişti pentru că am fost considerat nevinovat? întrebă Sebastian, ridicându-şi privirea spre Daniel.

— Nu contează ce cred ceilalţi oameni; ai avut o apărare bună şi juriul te-a declarat nevinovat. Acum poţi să te întorci la viaţa ta.

Sebastian se ridică şi ocoli masa până la Daniel. Rămase în picioare, lângă scaunul acestuia.

— Nu vreau să mă întorc în Parkland House.

— Of, răspunse Daniel, aplecându-se înainte şi sprijinindu-se în coate, astfel încât faţa sa ajunse la nivelul feţei băiatului. Nici eu nu vreau ca tu să trebuiască să te întorci acolo.

Băieţelul oftă şi se aplecă spre Daniel. Îşi sprijini capul pe umărul lui Daniel. Acesta o văzuse pe mama lui alintându-l adesea, aşa că ştiu ce să facă. După un moment de pauză, îşi ridică mâna şi îşi trecu degetele prin părul băiatului.

— O să fie OK – şopti Daniel. Acum totul s-a terminat.

— Crezi că o să ajung în iad?

— Nu, Seb.

— De unde ştii?

— Pentru că iadul nu există. În orice caz, eu nu cred în el.

— Dar nu ştii, de fapt, care e adevărul. Nimeni nu ştie, de fapt. Să crezi înseamnă, pur şi simplu, să-ţi *închipui* că aşa stau lucrurile.

— Ei bine, consideră-mă încăpăţânat, dar eu cred că ştiu. Totul îmi sună aiurea, în privinţa asta.

— Ben o să ajungă în rai? Toată lumea spune că e un înger.

— Ascultă, Seb, ştiu că toate astea au fost o povară grea pentru tine – cazul a fost la televizor şi în ziare şi toţi ceilalţi copii de la Parkland House au vorbit despre tine, dar trebuie să încerci să nu dai atenţie tuturor ziarelor şi celorlalte chestii. Ei nu fac

decât să vândă ziare, şi asta nu din cauză că deţin vreo fărâmă de adevăr…

— Adevăr, rosti Sebastian, calm. Mă placi, Daniel?

— Da, răspunse Daniel, expirând.

— Dacă îţi spun ceva, o să mă placi în continuare?

Daniel chibzui, apoi încuviinţă din cap.

— Eu am pus cărămida pe faţa lui Ben.

Daniel îşi ţinu respiraţia şi se uită la băieţel. Lumina se reflecta în ochii lui verzi. Pe buze avea un zâmbet aproape imperceptibil.

— Mi-ai spus că, pur şi simplu, te-ai dus acasă…

— E-n regulă, spuse Sebastian zâmbind de-a binelea acum. O să fiu OK. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

Daniel încuviinţă din cap. Simţi cum i se încordau muşchii stomacului.

— Şi eu te plac, rosti Sebastian. Cred că eşti prietenul meu. Sunt bucuros că ai fost avocatul meu…

Daniel dădu din nou din cap, aprobator. Gulerul îl sugruma.

— Ce vrei să spui… că ai pus… cărămida pe faţa lui Ben?

— Nu-mi plăcea faţa lui Ben. Nu voiam decât să o acopăr, ca să nu o mai văd. Nu era decât un plângăcios mucos care voia să meargă acasă. I-am spus că trebuia să *termine cu smiorcăitul.* I-am spus că dacă încerca să plece, aveam să-i *dau un motiv bun să plângă…* şi apoi, după ce i-am pus cărămida pe faţă, nu a mai plâns câtuşi de puţin. N-a mai scos un sunet. Nici măcar unul.

Daniel îşi lăsă umerii să se prăbuşească. Expiră şi-şi slăbi cravata. Se aplecă înainte şi îşi trecu ambele mâini prin păr.

— S-ar fi cuvenit să-mi spui, Sebastian, rosti el, vocea sunându-i tare în cameră. Ar fi trebuit să-mi spui de la început. Ar fi trebuit să procedăm cu totul altfel.

Sebastian zâmbi şi se aşeză din nou, în faţa lui Daniel. Era inocenţa întruchipată: genele, pistruii şi părul pieptănat îngrijit, cu cărare.

— M-am gândit că nu aveai să mă mai placi dacă-ţi spuneam. Voiam ca tu să mă placi.

— Nu este vorba despre *plăcut,* Sebastian. Ţi-am spus de la început, trebuia să-mi zici totul, adevărul pur şi simplu. Sunt *avocatul* tău… Ar fi trebuit să-mi *spui.*

— Ei bine, acum ştii, zise Sebastian, înclinându-şi capul într-o parte.

Daniel simţi că i se face rău, o sudoare rece prelingându-i-se pe spate. Îşi apăsă limba de cerul gurii, controlându-se.

— Acum trebuie să plec, rosti Daniel. Să… îi găsim pe părinţii tăi.

Băiatul îşi ridică privirea spre el, iar Daniel respiră adânc. Nu ştia ce să-i spună copilului.

Afară, Charlotte era din nou pe picioare, legănându-se precum floarea-soarelui, cu mari umbre întunecate deasupra ochilor. Ken o ţinea în continuare de cot.

— Mulţam, Dan, spuse Kenneth, în timp ce băiatul revenea în grija ei.

Daniel tresări, auzind familiarismul deplasat al lui Croll.

— Toate bune, tinere? bubui Kenneth spre fiul lui.

Sebastian se strecură între părinţii lui şi îi prinse de mână. Acest tablou de familie îl îmbolnăvi pe Daniel. Voia să se uite în altă parte.

Dar atunci când plecară, mână în mână, păşind spre uşile de ieşire din Old Bailey, Sebastian se uită peste umăr la Daniel, în timp ce era tras cu blândeţe afară.

Daniel îşi desfăcu nasturele de sus al cămăşii, îşi scoase cravata şi o vârî în buzunar. Îşi simţea picioarele nesigure. Se simţea ca atunci când plecase pentru ultima oară de la Minnie. Nu era prima dată când un client îl minţise. Daniel nu pricepea de ce, de această dată, se simţea atât de afectat.

Rămase în holul ornat al Tribunalului Penal Central şi privi în jur. Dezamăgirea lui era însoţită de o uşurare stranie. Într-un fel sau altul, acum totul se terminase.

Daniel păşi în roiul de ziarişti. Era frig şi stătea să plouă, dar simţi căldura bliţurilor. Fu orbit de ele şi nu putu distinge chipurile celor care i se adresau, ci doar microfoanele pufoase care erau îndreptate spre el.

— Suntem mulţumiţi de rezultatul procesului; clientul meu şi familia lui intenţionează să se întoarcă la o viaţă de familie normală. Gândurile noastre sunt alături de familia victimei, în aceste clipe grele.

Daniel îşi croi drum prin mulţime în timp ce unul dintre ziarişti strigă:

— Cum vă simţiţi acum, că aţi câştigat? Sunteţi surprins?

Daniel se întoarse şi dădu piept cu bărbatul care i se adresase, ştiind că acum era prea aproape de cameră. Emoţia de pe chipul lui avea să fie transmisă şi comentată în fluxurile de ştiri de mai târziu:

— Nimeni nu a câştigat astăzi. Un băieţel şi-a pierdut viaţa, dar suntem recunoscători că i s-a făcut dreptate clientului meu.

Urmară mai multe întrebări, dar apoi ieşi familia Stokes. Madeline îşi revenise, dar era fragilă; Paul strângea dârz din buze. Daniel şi avocatul consultant al acuzării fură abandonaţi în favoarea părinţilor victimei.

Daniel se uită în jur după Irene, dar nu o zări. Începu să meargă spre metrou, apoi o văzu înaintea lui. Părea deprimată, cu privirea în pământ.

— Am avut impresia că ai spus că o să mă aştepţi, strigă el, alergând să o prindă din urmă.

— Dumnezeule, iată-te! N-am ştiut pe unde ai luat-o, rosti ea, dându-şi la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Eşti bine? întrebă Daniel, privind-o în ochii obosiţi.

— Habar n-am, răspunse ea, cu un zâmbet ciudat. Mă simt straniu. Probabil că nu sunt decât epuizată.

— Ai câştigat, spuse el.

— Amândoi am câştigat, zise ea, punându-şi o mână pe reverul lui.

El savură greutatea mâinii ei pe pieptul lui. Preţ de o secundă se gândi să o tragă spre el şi să o sărute.

Inspiră, pregătindu-se să-i spună ce-i zisese Sebastian, dar se abţinu. Ea era singura persoană căreia voia să-i spună; singura persoană care ar fi înţeles. *Avea* să-i spună, dar nu acum; trecuseră amândoi prin destule pentru o singură zi.

— Cum te-ai descurcat? întrebă ea, arătând spre mulţimea de ziarişti aflaţi în depărtare.

— Bine. Ştii cum e – s-au năpustit deja asupra familiei Stokes.

Irene îşi feri privirea.

— Mi se rupe inima pentru ei. Acum chiar că nu mai au ce să facă. Fiul lor e mort şi nimeni nu a fost învinovăţit.

Daniel ridică din umeri în frigul jilav, încercând să se scuture de amintirea cuvintelor rostite în şoaptă de Sebastian. Îşi vârî mâinile în buzunare şi se uită la cerul plumburiu.

— Facem o echipă bună, totuşi, spuse ea.

El îi întâlni privirea şi încuviinţă din cap. Ea îşi puse din nou o mână pe reverul lui.

Dintr-odată o simţi aplecându-se spre el. Stătea pe tocuri şi îl săruta pe buze.

Buzele ei erau reci. Simţi primele picături de ploaie în creştet. Era prea zdruncinat pentru a-i întoarce sărutul, dar rămase lipit de ea, până când ea făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău, zise ea, îndepărtându-se de el, cu obrajii îmbujoraţi, lăsându-şi părul să-i cadă peste ochi.

Îşi trecu mâna peste gâtul ei şi degetul mare peste bărbie. Nu ştia ce ar fi putut să se întâmple acum,

dar simţea că va fi ceva important.

Epilog

Ploaia tocmai se oprise atunci când Daniel intră în Brampton. Se simţea cuprins de un calm aparte. Înainte de a ajunge în Cumbria, avusese tot timpul în minte procesul.

Nu ştia dacă îl considerase vreodată pe Sebastian nevinovat. Tot ce contase fusese să rezolve cu bine cazul. Dar acum, că băieţelul era liber şi îşi recunoscuse vinovăţia, Daniel se simţea responsabil. Se gândi din nou la Paul şi la Madeline Stokes, la suferinţa lor provocată de lipsa unei condamnări. Copilul avea nevoie de ajutor, dar acum Daniel nu mai avea niciun rol în această chestiune. Nu putea decât să spere că cei care se ocupaseră de caz şi specialiştii care avuseseră de-a face cu Sebastian până atunci aveau să-şi dea seama de nevoile lui.

Şi dacă verdictul ar fi fost diferit, Daniel ştia că nu s-ar fi simţit mai bine. Experienţa lui cu şcolile de corecţie, centrele de detenţie juvenilă şi închisorile îi arătase că, indiferent cât de afectaţi ar fi fost tinerii în trecut, indiferent cât de disperate ar fi fost problemele lor, acestea nu puteau decât să se înrăutăţească în locurile în care aveau să fie trimişi pentru pedeapsă şi reabilitare.

Acum, că ajunsese în Brampton, Sebastian părea departe de toate acestea: era o durere estompată, aidoma unei note pe care trebuie să te încordezi pentru a o auzi. Acum era aproape iarnă şi copacii din Brampton rămăseseră fără frunze. Copacii goi se profilau dezolant pe cer, ca nişte plămâni. Auzi ploaia împroşcată de pneurile maşinii sale pe când intra în sat. Inspiră şi menţinu aerul în plămâni, întrebându-se ce schimbare neobişnuită ar fi fost posibilă dacă Sebastian ar fi cunoscut-o pe Minnie.

Încercă să-şi alunge gândurile legate de băiat. Îşi aminti gustul buzelor lui Irene din seara trecută şi zâmbi.

Opri la poarta fermei. Curtea fusese curăţată şi vechiul şopron demolat. Grădina fusese săpată şi iarba din faţă tunsă. Daniel inhală aroma reavănă de pământ. Aerul era rece şi el îşi scoase cheia şi păşi în casă, pentru ultima oară.

Era altfel. Aproape că nu mai exista nicio urmă de-a ei acum. Podelele erau imaculate şi baia şi bucătăria miroseau a înălbitor. Nu mai văzuse niciodată vechiul cuptor electric având un alb atât de strălucitor. Îşi trecu degetul arătător peste el, amintindu-şi de mesele pe care ea le gătise pentru el: musaca de cartofi, peşte şi cartofi pai, carne de vită la cuptor şi budincă de Yorkshire.

Tocurile ferestrelor fuseseră vopsite. Masa era curată şi frigiderul deschis şi curăţat. Avea să-l întâlnească mai târziu pe Cunningham pentru a face schimb de contracte şi a-i înmâna cheile. Îşi aminti cum venise în casa goală înainte cu câteva luni, încă furios pe ea, îndurerat, dar fără să accepte pierderea ei – cerând ca toate lucrurile ei să fie aruncate şi să se facă o curăţenie ca la carte. Acum îşi dorea să fi văzut ziarele pe care ea le citise, borcanele ei cu nasturi desperecheaţi, vechile ei haine, discurile ei de vinil pe care nu trebuia să lase amprente, animalele cu care îşi împărţise viaţa în timp ce el o ura.

Pe Daniel îl durea gâtul. Deschise uşa de la camera de zi. Era goală: dispăruse vechea ei canapea, dispăruseră televizorul ei de modă veche şi videocasetofonul, dispăruseră fotografiile şi tablourile, dispăruse taburetul pe care ea îşi odihnea picioarele cu piele îngroşată şi cu unghii tari.

Podeaua era marcată de urmele picioarelor pianului, lemnul fiind mai întunecat acolo unde instrumentul adumbrise podeaua. Daniel îşi acoperi ochii cu ambele mâini. *Îmi pare rău, mamă,* şopti el

în casa goală şi tăcută, cu un nod în gât, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. *Iartă-mă.*

Picioarele ei desculţe apăsau pedalele, cu genunchii depărtaţi şi cu faldurile fustei căzându-i printre coapse. Îşi îndreptă umerii şi se lăsă pe spate, râzând în timp ce lovea clapele.

— Când ai învăţat să cânţi la pian? o întrebă el, stând întins pe canapea şi privind-o, cu mâinile sub cap.

— Când eram copil. Tatălui meu îi plăcea să cânte şi şi-a învăţat ambele fiice… şi ne lua la concerte… şi ne făcea să stăm liniştite, cu degetele la buze, ascultându-i discurile. Unele dintre înregistrări îi aparţineau şi le-am ascultat pe când eram o fetişcană, răspunse Minnie, înclinându-se spre Daniel în timp ce vorbea, cu mâna dreaptă zăngănind clapele şi cu arătătorul mâinii stângi apăsat pe buze. Ţi-ar plăcea să te învăţ?

El clătină din cap.

— Fata ta cânta la pian?

Ea nu-i răspunse.

El încă nu înţelegea cum stăteau lucrurile cu fetiţa al cărui fluture încercase să-l fure, dar de fiecare dată când vedea fluturele se gândea la ea.

— Putea să cânte un pic – fu tot ceea ce spuse ea, după care se apucă să cânte din nou, tare, astfel încât el simţi vibraţiile prin canapea. Îl făceau să-l mănânce pielea capului. O privi, în timp ce obrajii ei se înroşeau şi ochii i se împăienjeneau de lacrimi. Dar mai apoi, ca întotdeauna, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Se uită afară, pe fereastră, cu mâinile-i puternice apăsate pe clape.

— Haide, *vino* dacă vrei, acum, Danny. Stai aici, lângă mine şi lasă-mă să văd ce poţi.

El clătină din nou din cap.

— Să ştii că te-am auzit cântând săptămâna trecută. Credeai că sunt afară, dar te-am auzit încercând. Nu te-am întrerupt, îţi dai seama. Pot să te învăţ cum să cânţi o melodie, sau pur şi simplu poţi să faci orice ai chef. Nu contează. Uneori îţi

face bine să scoţi doar nişte zgomote, îţi opreşte zgomotul din cap. O să vezi. Vino şi stai lângă mine…

Ea se mută pe bancheta lungă a pianului şi bătu cu palma locul de lângă ea. Trecuseră numai două săptămâni de când el se bătuse şi fugise la mama lui. Nasul încă îl făcea să se simtă caraghios şi fornăi în timp ce se aşeză alături de ea, uitându-se la clape. Putea adulmeca lâna umedă cu care era îmbrăcată şi simţi atingerea moale a coapsei ei, lipită de a lui.

— Vrei să te învăţ un cântecel mititel şi uşor sau vrei doar să faci gălăgie, ce zici? Pentru mine ambele variante sunt în regulă.

— Atunci învaţă-mă ceva, răspunse el încet, lăsându-şi degetele să cadă pe clape, ascultând notele singuratice şi false pe care le făcu să răsune.

— Bine, atunci, dacă te uiţi la claviatură, vezi că sunt clape negre şi clape albe. Ce poţi să spui despre modul în care sunt grupate clapele negre?

Daniel îşi trecu un deget peste clapele negre.

— Unele sunt aşezate câte două, altele câte trei.

— Bine, eşti un tip isteţ, zău aşa. De ce nu mă înveţi tu să cânt la pianul acesta nenorocit?

Ea râse şi Daniel se întoarse spre ea, zâmbindu-i. Din acel unghi putea să-i vadă spaţiul gol din dantură: îi lipsea un dinte de sus, de lângă molar.

— Şi acum, ascultă aici.

Se întinse spre partea dreaptă a pianului, strângându-se lângă el, astfel încât faţa ei era aproape de a lui. Ea lovi clapele şi apoi trecu repede degetele peste claviatură şi lovi clapele din extrema stângă a claviaturii.

— Ce ai remarcat în legătură cu diferenţa de sunet? întrebă ea, aplecându-se spre el, astfel încât putea să vadă cearcănele întunecate din jurul ochilor ei de un albastru deschis. Erau nişte ochi ca de marmură, fermi şi clari.

— Aste-s joase şi astea-s înalte, răspunse el, arătând, pe rând, spre extremităţile claviaturii.

— Ai dreptate, înalte în dreapta şi joase în stânga – mai mult ca sigur eşti un geniu. Acum, o să

încercăm *un duet.*

Ea avu nevoie de ceva timp pentru a-i arăta clapele înalte ale pianului, numărându-i-le unu, doi şi trei, în ordinea în care dorea ca el să le apese, după care ea începu să cânte o melodie la capătul cu note joase al claviaturii. Îi arătă când să apese pe clape, încercând să-l înveţe să o facă apelând la trei degete, dar el preferă să apese cu degetul arătător, bucurându-se de nota rece pe care o producea.

Se îndeletniciră cu asta preţ de câteva minute, ea cântând melodia la extremitatea stângă a claviaturii şi înghiontindu-l cu cotul în coaste şi strigând *acum, acum,* cu ciudatul ei mod irlandez de a pronunţa vocalele, atunci când dorea ca el să apese clapele pe care i le indicase, la capătul lui de claviatură. Îi spuse că melodia se numea „Inimă şi suflet".

Dar el se plictisi şi lovi clapele cu palma. *Zdrang zdrang zdrang,* în sus şi-n jos. Se aşteptă ca ea să se înfurie. Încă nu o cunoştea bine. Se uită în ochii ei, dar aceştia străluceau de încântare. Ea îşi trânti palmele pe clapele notelor joase, aşa că zgomotul grav se acordă cu schelălăieli ascuţite şi înalte. Era un duet, în orice caz. Zgomotul îl alungă pe Blitz din cameră, iar ea se apucă să cânte cât o ţinea gura, iar el îi ţinu isonul, până răguşi şi până aproape că asurziră amândoi, cu lacrimile prelingându-se pe obraji de atâta râs.

După aceea rămaseră nemişcaţi, iar ea se lipi de el. Era obosit, aşa că nu o respinse. În timp ce sunetele i se domoleau în urechi, prin minte îi trecu un gând ascuţit şi limpede, aidoma notei înalte a pianului. O plăcea şi dorea să rămână. Gândul îi răsună în minte şi îl reduse la tăcere. Mângâie lemnul acoperit cu fildeş al pianului, degetele lui simţind încă furnicăturile cauzate de loviturile pe care le dăduse clapelor.

Mulţumiri

În primul rând, aş vrea să-i mulţumesc din suflet editorului meu, Emma Beswetherick, pentru creativitate şi sprijin, şi tuturor celor de la Editura Piatkus, pentru entuziasmul lor neobosit.

O serie de oameni şi-au sacrificat timpul pentru a mă ajuta în cercetările întreprinse în vederea scrierii acestei cărţi, şi acest lucru m-a ajutat imens pentru a face ca lumea personajelor să fie mai credibilă. Aş vrea să mulţumesc în special lui Kate Barrie, Tony Beswetherick, Iain Cockbain, Jason Cubbon, Elizabeth Gray, Jacinta Jones, Eileen Leyden, John Leyden, Sarah Long, Alastair & Juliette Macdonald, Sandra Morrison, Laura Stuart, Sarah Stuart şi Scott A. Ware pentru amplul şi variatul ajutor pe care mi l-au dat în tot ceea ce priveşte lumea juridică, accentele regionale, muzica şi locaţiile implicate. Mulţumiri foarte speciale pentru Gerry Considine pentru că mi-a permis să pătrund în lumea unui avocat specializat în domeniul penal, şi lui Liz şi Alan Paterson pentru sfaturile lor legate de problemele de asistenţă socială.

Scrisul implică petrecerea a mult timp cu tine însuţi, dar mă îndoiesc de faptul că această solitară creativitate ar fi fost posibilă fără numeroşii mei prieteni, fără familie şi colegi, care au crezut cu toţii că această carte se va înfiripa, chiar dacă eu m-am îndoit de acest lucru. Aş vrea să mulţumesc în special următorilor: Paul Ballantyne, Russell Ballantyne, surorilor Daroch – Mairi, Jane şi Val, lui Marie Kobine, Tim Laver, Helen Leyden, Erin Maclean, Jennifer Markey, Julie Ramsay, Ian Thomson, Gordon Webb.

Dar cititorii îi împlinesc pe scriitori, iar eu datorez cel mai mult primilor mei cititori, fără a căror critică

pozitivă este posibil să nu fi fost niciodată capabilă să mai scriu vreun cuvânt: Kent & Mary Ballantyne, Rita Balneaves, Mary Fitzgerald-Peltier, Mark Kobine, Phil Mason şi Elizabeth McCrone. Această carte nu ar fi existat fără voi.

În timp ce mă documentam pentru roman, am citit *As if (Ca şi cum),* de Blake Morrison, şi *The Case of Mary Bell (Cazul Mary Bell),* de Gitta Sereny. Aş vrea să le mulţumesc ambilor scriitori pentru foarte diferitele dar la fel de pertinentele portrete ale unor copii implicaţi într-un proces.

În cele din urmă, dar cu siguranţă nu cel mai puţin important, un potop de mulţumiri pentru minunatul meu agent, Nicola Barr, pentru perspicacitatea, încrederea şi încurajările sale.

Născută în Scoția, **Lisa Ballantyne** a studiat literatura engleză la Universitatea din St Andrews, după care a lucrat aproape un deceniu în China. În prezent, predă la Universitatea din Glasgow și lucrează la un al doilea roman, despre „obediență și revoltă". Vinovatul, primul său roman, se bucură de un succes mondial.
Lisa Ballantyne a reușit să scrie un roman care te ține cu sufletul la gură și-ți merge totodată la inimă. Bogat în detalii, are totuși acea stranie simplitate a parabolei.
JOYCE CAROL OATES

LISA BALLANTYNE
Un băiețel a fost găsit mort pe terenul de joacă.
Avocatul londonez Daniel Hunter a ajuns un maestru al cauzelor pierdute. Însă viața sa se schimbă atunci când îl cunoaște pe Sebastian, un băiat de unsprezece ani, acuzat că și-ar fi ucis prietenul.
Pe măsură ce află tot mai multe despre abuzurile din casa lui Sebastian, Daniel este copleșit de amintirile propriei copilării, când Minnie, mama sa adoptivă, l-a salvat, pentru ca apoi să-l trădeze.
Simpatia față de Sebastian și amintirile dureroase îl fac oare pe Daniel să nu mai vadă adevărul?
Ce s-a întâmplat pe terenul de joacă și cine este vinovat de moartea băiețelului?
Punând sub semnul întrebării toate convingerile sale, Daniel înțelege cât de grave pot fi consecințele unei erori.
Un roman emoționant și tulburător. Cu siguranță, va avea cel puțin tot atâta succes ca Înainte să adorm al lui S.J. Watson.
THE GUARDIAN
TREI
www.edituratrei.ro
9 789737 077578

[1] Cântăreaţă, compozitoare şi actriţă americană, cunoscută în primul rând ca solistă vocală a grupului *Blondie.* (*N.t.)*

[2] Serial britanic difuzat în intervalul 1972-1984. (N.t.)

[3] Serial de comedie britanic, 1972-1985. *(N.t.)*

Table of Contents

Crimele 5
1 6
2 21
3 29
4 45
5 61
6 78
7 89
8 107
9 112
10 121
11 129
12 136
Vina 144
13 145
14 160
15 173
16 182
17 190
18 200
19 210
20 222
Judecata 237
21 238
22 256
23 270
24 296
25 304
26 332
27 341

28 364
29 373
30 392
Epilog 410
Mulţumiri 415